

The New York Times Bestseller

BETH REVIS

Evrenin Ötesi Üçlemesi -3-

DÜNYANIN GÖLGESİ

Yalanlarla ateşleniyor, kaosla idare ediliyor.

OLİMPOS

DÜNYANIN GÖLGESİ

Beth Revis

Orijinal Adı: Shades of Earth © 2013 by Beth Revis

Çeviri: Ayça Sağlam Redaksiyon: Ümit Özkan Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları Kapak Tasarım: Olimpos Yayınları

ISBN: 978-605-5098- 32-2 Baskı: Mayıs 2014

S.E.M MATBAACILIK

Davutpaşa Cad. Emintaş Sanayi Sitesi No: 101/33 Topkapı-Zeytinburnu/îstanbul Tel: (0212) 483 36 66 Sertifika No: 29547

OLİMPOS YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K: 1 D2 Davutpaşa / İstanbul Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D2 Davutpaşa / İstanbul Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86 info(a>yelpaxe.com.tr

Olimpos Yayınlan, Grup Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

“*Beni evrenin ötesine doğru takip eden okuyucularım için.*”

Dei Gratia

"Yıldızlan öylesine çok sevdim ki karanlıktan korkmuyorum"

Sarah Williams

1: AMY

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarparken, “Dur,” dedim.

Çırak’ın parmağı fırlatma tuşunun üzerinde kaldı. Endişe dolu gözleriyle bana doğru baktı. Gözlerinin kenarlan kırışmıştı ve bu da yaşından büyük ve hüzünlü görünmesine neden oluyordu. Önümüzdeki petek desenli camın ardmda gezegen mavi, yeşil ve beyaz parıldıyor ve göz kamaştırıyordu. İstediğim her şey o gezegendeydi fakat buna rağmen, resmen korkudan mideme sancı girmişti.

Dehşet.

“Buna hazır mıyız?” diye sordum. Sesim neredeyse fısıltı hâlinde çıkmıştı.

Çırak geriye doğru yaslandı ve fırlatma tuşundan uzaklaştı. “Alabileceğimiz her şeyi Godspeed’den mekiğe taşıdık,” dedi. “Her şey de bağlandı...“

“İnsanlar bile,” dedim. İnsanları duvara yaslanmış donma haznelerine bağlamak için Çırak’m geminin dışına çıkarken kullandığı uzay giysilerindeki büyük ve ağır ipleri kullanmıştık. Böylece mekik, Centauri-Dünya’ya inerken, insanlar da lastik toplar gibi orada oraya çarpmayacaklardı. Derme çatma bir çözümdü işte. Baştan savma emniyet kemerlerimizin yeterli olmayacağından endişe ediyordum fakat elimizden gelen buydu. Olabildiğince hazırlanmıştık.

Fakat hazır olup olmadığımızı sorarken, ima ettiğim bu değildi.

Demek istemiştim ki: Aşağıda olana hazır mıyız?

Ben hazır mıyım?

Gezegene sondalar gönderilmişti—bir kısmı *Godspeed* gelmeden gönderilmişti—ve hepsi de Centauri-Dünya’nın yaşama elverişli olduğunu bildirmişti. Fakat yuva ve yaşama elverişlilik arasında büyük bir fark vardı.

Ve orada canavarlar vardı.

Başımı salladım ve bu rahatsız edici düşünceden uzaklaşmaya çalıştım. Son sondaların hepsi bir çeşit bilinmeyen bir tehlikeden bahsetmişlerdi. Orion'un "canavar" dediği bir şeyden. Öylesine kötü bir şeydi ki, ilk Bilge *Godspeed'deki* herkesi karaya çıkartmak yerine uzay gemisine kapatmaya karar vermişti.

Hangisi daha kötüydü? Canavarlar... Duvarlar?

Üç ayımı kapalı mekânda geçirmiştim ve uzay gemisinin duvarları, bir evden ziyade bir hapishane gibi gelmişti fakat en azmdan hayattaydım. Gezegende neler olduğunu ve ne tür yeni tehlikelerle karşılaşacağımızı kim bilebilirdi ki?

Artık geride sadece sorularım, korkum ve bana doğru bakan büyük mavi, yeşil ve beyaz gezegen kalmıştı.

Gitmemiz gerekiyordu. Aşağıdaki dünyayla yüzleşmeliydik. Bizi tutsak eden duvarları görmezden gelerek uzun bir yaşam sürmektense, dudaklarımızda özgürlüğün tadıyla hızla ölmek daha iyi olacaktı.

Kendi kendime, buna değeceğini söyledim. Ödenen bedel ne olursa olsun, *Godspeed'den* kaçmak için yeterli olacaktı. Kendime bunları söylüyor ve kendi sözlerime inanmaya çalışıyordum.

Kontrol panelinde ışıklar yanıp söndü. Çırak'la beraber tam panelin karşısında oturuyorduk ve aramızda büyük bir metal kumanda kolu vardı. Ana Köprüde—tüm gemiyi kontrol etmek için tasarlanan büyük oda—altı sandalye ve düzinelerce kontrol paneli fakat bu daha küçük köprüde sadece ikişer tane vardı. Yeterli olduğunu umuyordum. Hazır olduğumuzu umuyordum.

Uzandım—kontrol panelinin ardındaki parıldayan gezegene doğru—ve Çırak da titreyen elimi kavradı.

"Bunu yapabiliriz," dedi. Sesinde tereddüt yoktu.

"Bunu yapmalıyız," dedim.

"Birlikte?"

Başımla onayladım.

İkimiz de parmağımızla FIRLATMAYI BAŞLAT tuşuna bastık.

2: ÇIRAK

Odayı robotik bir kadın sesi doldurdu. “Mekik fırlatmayı başlatılıyor.”

Amy titrek nefesini içine çekti.

Bilgisayar, “Yönlü yükleme ile sonda aktarımı saptandı. Otomatik veya el ile iniş sekansı?” diye sordu. Önümdeki kontrol panelinde iki yeni tuşun daha ışığı yandı: Bir tanesinde kırmızı M, diğerinde de yeşil A yanmıştı.

Kararlı bir tavırla A’ya bastım.

Bilgisayar neşeyle, “Otomatik fırlatma sekansı başlatıldı,” dedi.

Metalin metale sürtünmesiyle, çatırdama sesleri tüm mekik boyunca yankılandı. Sanki üzerimizdeki çatıyı bir dev, testere dişleriyle çiğniyordu.

Amy, “O nedir?” diye tiz bir sesle sordu. Sanki güvenliğini garanti edecekmiş gibi koltuğuna yapışmıştı. Koltuğunun metal kollarında parmak izleri görünüyordu ve bedenini köpük mindere bastınyordu.

Zihnimde olasılıklar dolanmaya başladı. Bir şey kırılıyormuş gibi bir ses çıkıyordu, kaygı ve korku verici bir ses. Mekik öne arkaya doğru savrulurken, midemin büzüldüğünü hissediyordum. Sanki devasa bir kol *Godspeed’in* kalanını savuruyordu. Nefesim kesilmiş hâlde kendimi koltuğa gömdüm. Mekik kapısının diğer tarafından gelen haykırma ve çığlık sesleri odaya sızıyordu. Amy bana doğru baktı. Yüzü solgun ve endişeliydi.

“Bu normal,” dedim. Kendimi mi yoksa onu mu inandırmaya çalıştığımı bilmiyordum. “Şimdi ana gemiden ayrıldık”

Üstümüzde büyük bir gürültü koptu ve tüm mekik dengelenmeden önce birkaç metre aşağıya doğru düştü.

“Şimdi ana gemiden ayrıldık,” dedim. Amy güldü fakat sesi tiz ve endişeli çıkmıştı ve dudaklarmda hızla kaybolmuştu.

Bilgisayar gerçekçi bir ses tonuyla, “Roketlerin ayrılması başladı,” dedi. Mekiğin tepesine yerleştirilmiş olan üç küçük roket patladı ve bizi aşağıya doğru itti ve görüntümüz değişti. Görüntümüzü tamamen gezegen kaplamıştı.

Amy, önümüzdeki petek desenli pencereden bakarken, “Penceremiz olduğu için memnunum,” dedi. Yıldızlar pırıldıyordu ve gezegen—yeni evimiz—üzerimizde parıl parıldı. Dünya’daki bazı eski yazılarda, gezegenden mavi ve beyaz bilye olarak bahsediliyordu fakat bunun gerçek görüntüyle bir alakası yoktu. Belki resimlerde bir bilye gibi görünüyordu fakat burada önümde, neredeyse canlı gibiydi. Renkler capcanlıydı ve evrenin hiçlik dolu karanlığına zıt bir görüntüsü vardı.

Güzel olsa bile, henüz ona ulaşmamıştık. Mekik yine öne doğru sıçradı ve çığlıklar ve haykırma sesleri bir kez daha yükseldi. Köprünün gerisinden korkularına hâkim olamayan insanların kısa haykırışları duyuluyordu.

“Haydi, bu işi bitirelim,” dedim.

Bilgisayar, “Yörünge manevra sistemi kontrolü,” dedi.

Mekiğin içini bir patlama sesi doldurduğunda, Amy’nin nefesi kesildi.

Onu tutmak, kollarımla sarmalamak ve her şeyin düzeleceğini fısıldamak istedim fakat hareket edemiyordum. Kalbimin çarpıntısı, kulaklarımda yankılanıyordu ve sesi öylesine yüksekti ki, başka hiçbir şey duyamıyordum. Mekik ne yapacağını biliyordu. *Godspeed’den* Centauri-Dünya’ya gönderilen sondalar, şimdi de mekiğin sistemlerine sinyal yolluyorlardı ve en iyi yere iniş yapabilmemiz için en güvenli iniş noktasına doğru bize rehberlik ediyorlardı. Yapabileceğimiz en iyi şey, yolculuk boyunca koltuklarımıza tutunmaktı.

Midemde bir rahatsızlık hissettim. Bu hissi hatırlıyordum. Geminin bir katma inerken, yerçekimi tüpü devreye girmeden önceki serbest düşmelerde hissettiğim şeydi. Başım hafiflemiş gibiydi. Beynim bana haykırıyordu: *Düşüyorum!* Panikledim. Kollanm ve bacaklarım sağa sola doğru sallanıyordu. Bulabilecekleri herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorlardı fakat hava dışında hiçbir şey yoktu ve zaten bir işe de yaramazdı çünkü *düşmüyordum.* Süzülüyordum.

“Kahretsin!” diye haykırdım. Şimdi boş olan koltuğuma doğru bakıyordum. Birkaç metre yukarısında süzülürken, artık erişmem mümkün değildi.

Amy'nin dudaklarından endişeli bir kıkırdama çıktı. Gözleri de korkudan irileşmişti. "Kendini koltuğuna bağlamadın mı?" diye sordu. Kızıl saçları, yüzünün çevresinde süzülüyordu fakat kendisini bağlayan kemerler sayesinde, yerinde durabiliyordu.

"Ben... Unuttum," dedim. Kollarım ve bacaklarım deli gibi sarsılıyordu fakat hareket etmiyordum. Elbette yerçekimi taklidi sadece ana gemide vardı. Başımı kapalı olan köprü kapısına doğru çevirdim. İnsanların şimdi nasıl hissettiklerini merak ettim. Artık ellerinden yerçekimi de dâhil olmak üzere her şeyi almıştım.

Amy, hâlâ sesinde hafif bir kıkırdama havasıyla, "Tutun!" dedi. Kendi kemerini çözdü ve ayağını kemere tutturdu. Her iki koluyla da bana doğru uzandı.

"Aptal saçlar," diye mırıldandı. O esnada yüzünden altın rengi- kızıl ve turuncu saç huzmeleri geçiyordu. Saçları tıpkı yumuşak filizler gibi bir çember oluşturmuştu. Yukarı ve dışarı doğru hareket ediyorlardı. Onu ilk gördüğüm anı hatırlamıştım. O zaman da yüzünü güneş batışı rengindeki saçları sarmalamıştı.

Bilgisayar, "Sonda iletişimi saptandı," dedi. "Sonda, uygun bir iniş alanı gösterdi. Mekik, sondayı hedeflesin mi? Evet veya hayır seçin." İki tuş yanmıştı: Kırmızı bir H ve yeşil bir Y.

"Kahretsin!" dedim ve kontrol paneline doğru uzandım. Anlamı yoktu, vücudum ağırlığı olmayan bir kütleydi ve kontrol paneli de umutsuz bir biçimde ulaşım alanım dışındaydı.

Amy, "Kıpırdamadan dur!" diye haykırdı. Bileği zar zor kemerinde duruyordu. Yeterli değildi, beni tutmak için uzanıyordu fakat tutamayacağı bir yerde süzülüyordum.

Bilgisayar, "Lütfen seçin: Evet veya hayır," diye hatırlattı.

Amy, "Oh, lanet olsun!" diye mırıldandı. Bacağını kurtardı, sandalyeye tekme attı ve havaya doğru fırladı.

Bana doğru çarptı, köprünün tavanına doğru uçtum ve o da benden sekerek, yere doğru gitti. Ben de aşağıya doğru sektim ve koltuğumu birkaç

metreyle ıskaladım. Parmaklarım kontrol panelinin metalik köşesini sıyırdı ve yanıp sönen Y tuşuna yumruk atabildim.

Amy yerden tekrar tavana doğru giderken, kızgınlıkla homurdandı. Kendi koltuğunu hedef alarak tekme attı.

Koltuğuma oturana kadar elimle kendimi kontrol panelinin köşesi boyunca çektim ve ardından oturarak, kemerimi göğsümün üzerinde bağladım.

Bilgisayar otomatik olarak, umursamaz ve ilgisiz bir sesle, “Yörünge manevra sistemi başlıyor,” dedi. Bedenimin nasıl titrediğinden habersizdi. Öylesine kötü titriyordum ki, bir daha yerçekimi gelse bile ayağa kalkabileceğimden emin değildim.

Mekik hareket etmeye başladı. Yıldızlar görüntüden kayboldu ve petek desenli pencereye yine gezegenin görüntüsü doldu. Gözlerimle görüntüyü içime çekerken, sanki bütün bedenim donakalmıştı. Gezegenin çevresini uzayın karanlığı kaplamış hâlde görmek, bir şekilde farklıydı. Sanki renkleri bizi sarmalayacak ve tamamen yutacak gibiydi.

Amy, “Oh,” diye içini çekti. Koltuğunun kollarını tutup, kendini aşağıya doğru çekerken sesi zorlukla duyuluyordu. Tekrar koltuğuna oturarak, kemerini bağladı.

Önündeki monitör açıldı ve mekiğin dış hatlarını gösteren bir görüntünün üzerinde üç parlak kırmızı nokta belirdi. “Bunlar bizi hareket ettiren roketler olmalı,” dedi. Ekrana dokundu ve parmak uçlan ışığın rengine büründü.

Işıklardan biri söndü—Amy içini çekti ve elini uzaklaştırdı—görüntümüz tekrar değişti. Tam zamanında uzaklaşmakta olduğumuz evimiz görüntüye girmişti.

Godspeed.

Alt kısmINdaki mekik yokken, kırık ve arızalı gibi görünüyordu.

Boğazım düğümlendi. Bunu... Bunu beklemiyordum. Giderken ve geride bıraktığım her şeyi ve buna değip değmediğini düşünürken, mekiğin penceresinde bunu görmeyi beklemiyordum.

Godspeed. Tüm yaşamım... O gemide geçmişti. Her şey. Her anı. Hissettiğim her duygu. Önem verdiğim her şey, bu paralanmış ve hurdası çıkmış çelik duvarların arasından gelmişti.

Ve ben onu terk ediyordum.

Ve içeride hâlâ sekiz yüzün üzerinde insan vardı.

Zihnimi çılgınca bir düşünce doldurdu: Uzanıp, roketleri iptal etmek ve mekiği *Godpeed'e* geri döndürmek istedim. Gitmek istemiyordum. Evi bırakmak istemiyordum.

Fakat ardından monitördeki kırmızı noktalar yine yandı ve roketler güçle patladı. Mekik gezegene doğru inmeye başlamıştı ve artık bir önemi yoktu. Çok geçti.

Bir daha asla *Godspeed'e* gidemezdim.

Monitördeki kırmızı ışıklar yandı ve bir dizi roket patlama sesiyle beraber mekik pozisyona girdi. Onunla ve yerçekiminin olmamasından kaynaklanan ağırlıksızlıkla, yönümü şaşırmıştım. Önümdeki tek sabit görüntü Centauri-Dünya idi.

Amy, "Bu çok tuhaf," dedi. "Sanki ters dönmüş gibi gezegene bakıyoruz fakat ters dönük duruyor gibi hissetmiyorum." Ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi ve faydasız bir biçimde saçlarını düzeltmeye çalıştı fakat yine de uçuşuyorlardı.

Bilgisayar, "Yörüngeye giriş başlıyor," dedi.

Büyük kırmızı ışıkların üçü de yandı ve öyle kaldılar. Mekik öne doğru fırladı ve doğrudan gezegene yöneldi. Amy'ye doğru baktım. Gözleri korkudan irileşmişti ve parmakları da koltuğunun kollarına yapışmıştı fakat biliyordum. Bunu istiyordu. Onu gerçekten mutlu edebilmemin tek yolu, ona Cen-tauri-Dünya'yı vermekti. Benim dikkatsiz hareketlerim sonucunda onu asla kabul etmeyecek Luthor ve benzeri insanlar arasmda *Godspeed'de* kapana kısılmıştı.

Bilgisayar, "Yörünge çıkışı patlaması," diye anons etti.

Amy, "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

“Hayır,” diye itiraf ettim. Amy’ye gezegeni vermek istiyordum fakat keşke ben de bedel olarak bildiğim tek yuvayı vermiyor olsaydım...

Mekik tekrar hızlandı ve aşağıya doğru bir açıyla gezegene inmeye başladı. Amy’nin önündeki monitörlerdeki üç kırmızı ışık da parlakça yanıyordu. Birkaç daha küçük ışık, daha büyük olanların arasmda serpişmişti. Daha fazla roket ateşleniyordu ve Centauri-Dünya’ya doğru hızımız artıyordu.

Bilgisayar, “Giriş arayüzü alındı,” dedi.

Pencereyi gezegenin görüntüsü doldurdu. Mavi-yeşil-beyaz. Mekiğin burnunu görebiliyordum, kırmızı yanmaya başlayan donuk bir grimsi yeşil. Gözümün köşesinde parlak gümüş renginde bir şey parladı fakat görmek için başımı çevirdiğimde, mekik yine düşmeye başladı. Pencerede turuncu, sarı ve kırmızı ışıklar uçuşmaya başladı.

Amy’ye doğru baktım. Minik, altın rengi haç boynunda süzülüyordu. Bir eliyle onu öylesine sıkı tuttu ki, eklemleri beyazlaştı. Ağzı sessizce açıldı ve duyamadığım kelimeler oluşturdu.

Kontrol panelindeki ışıklar kaotik bir biçimde yanıp sönüyordu, roketler patlayıp duruyordu ve zigzaglar çizerek, inip duruyorduk. Bunun nedeninin bizi yavaşlatmak olduğunu düşündüm. Arada sırada gezegeni görüyordum fakat çoğu zaman pencerelerde turuncu ve kırmızı ışıklar parıldıyordu. Alevler!? Yoksa yörünge dışına çıkmaktan kaynaklanan yanma mı? Bilmiyorum, bilmiyorum... Yıldızlar aşkına, nasıl oldu da kahrolası bir mekiği kendi başımıza indirebileceğimizi düşündüm?

Mekiğin kenarına bir şey çarptı veya sanınm, tüm mekik sendeledi ve aniden yönü değişti. Bir dizi ışık yandı ve söndü. Bilgisayar, “îniş sinyalleri bozuldu. Elle kontrol açıldı,” dedi.

Amy, “Neler oluyor?” diye haykırdı.

Tavandaki kırmızı ışıklar yandı ve çevremiz kan rengi parıldamaya başladı. Amy’ye doğru baktım. O da benimle aynı şeyi anlamıştı: Bir şeyler yanlıştı. Bilgisayar, mükemmel derecede sakin bir tonda, “T eksi on beş dakika içinde yere çarpma gerçekleşecek,” dedi.

Amy yüksek ve çatlak bir sesle, “Yere çarpma?” dedi. “Çarpacağız!”

Haklı olduğunu anladığım anda sanki kalbim durdu.

Kontrol panelinin altında çıkan minik direksiyonu aldım ve mantıklı olan tek şeyi yaptım. Onu olabildiğince geriye doğru çektim. En azından gezegene kafa üstü çakılmamayı sağlamaya çalışıyordum. Ekranın üzerinde ufuk görünüyordu ve kontrol panelinde gitgide daha fazla ışık yanıp sönüyordu.

Bilgisayar, “Yüzeyin seksen kilometre üzeri,” dedi. “Hız yavaşlatma başlatıldı.”

Birkaç dizi ışık yanıp söndü ve mekik düşüyor gibiydi veya belki sadece yerçekimi geri gelmişti. Bizi tamamen koltuklarımıza yapıştırmıştı. Amy çığlık attı. Sadece dehşetini yansıtan kısa bir haykırmaydı.

Bir şey... Roket mi çalışmamıştı? Bilgisayar mı çalışmamıştı? Mekiği rotasından çıkartmıştı. Artık gezegenin yüzeyini görebiliyordum: Dağlar, göller ve tepeler.

Ve biz de onlara çarpacaktık.

3: AMY

Bir araba kazası veya silahlı çatışma gibi yaşam-ölüm durumlarında, tüm duyularınızın neredeyse insanüstü bir seviyeye yükseldiğini, her şeyin yavaşladığını ve çevrede olan biten her şeyin aşırı farkında olacağınızı duymuştum.

Mekik, Dünya'ya doğru sarsılarak ilerlerken, benim durumum da tam olarak böyleydi.

Her şey sessizliğe bürünmüştü. Metal kapının diğer tarafındaki insanların çığlıkları ve haykırmaları, insanların bedenleri olmaması için dua ettiğim çarpışma sesleri, roket sesleri, Çırak'm lanet okumaları, yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbim.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Ne cildime girmekte olan kemerimi, ne yumruk hâlindeki elimi, hiçbir şeyi... Tüm bedenim uyuşmuştu.

Koku ve tat duyularımı kaybetmiştim.

Vücudumda sadece gözlerim çalışır hâldeydi ve önlerindeki görüntüyle dolmuşlardı. Hızla ona doğru giderken, altımızdaki zemin de bizi sıçratıyordu. Önümüzdeki bulanık görüntüden bir toprak parçası—kıta—görebiliyordum. Bir anda kalbim bu dünyayı tanıma ve onu yuvamız hâline getirmek için bir istekle dolup taşmıştı.

Gözlerim gezegenin görüntüsünü âdeta içine çekiyordu.

Burayı daha önce hiç görmediğim bilgisi, midemin büzülmesine neden oluyordu. Dünya küresini elimle çevirsem, yine de İspanya ve Portekiz'den Atlantik'e gitme yolunu, Meksika Körfezi kavisi, Hindistan'ın eğri ucunu tanıyabilirdim.

Fakat bu kıta çukurları ve eğimlerini tanımıyordum. Döne döne tanımadığım bir denize dönüşüyordu ve şekillerini bilmediğim yarım adalar oluşturuyor ve bağlantılandıramadığım adalar serpiştiriyordu.

Görene kadar anlamamıştım: Bu dünya bir gün yuvam olacaktı fakat asla geride bıraktığım evim olmayacaktı.

Çırak, “Kahretsin, kahretsin, kahretsin!” diye haykırdı. Kolu öylesine sert çekiyordu ki, boynundaki damarlar dışarıya fırlamıştı.

Kuru kuru yutkundum, duygusal davranma zamanı değildi. Kontrol panelindeki bip sesleri ve alarmlar arasından “Ne yapmalıyız?” diye haykırdım.

“Bilmiyorum. Kahretsin, bilmiyorum!”

Sanmsı-kahverengi bir tepe önümüzde yükseldi. Mekik ona paralel gidiyordu ve onu geçene dek çarpmayacağımızı anlamamıştım.

Bilgisayar gayet sakin bir ses tonuyla, “T eksi beş dakika sonra yerle çarpışma, mekik ilk iniş sekansı rotasından çıktı,” dedi. Söyleyen bir insan olsaydı keşke diye düşündüm. Böylece ona güzel bir yumruk atabilirdim.

Nefes nefese, “Ona çarpacak mıyız?” dedim. Çırak’m yüzüne bakabilmek için, bakışlarımı petek desenli penceredeki görüntüden uzaklaştırdım.

Çırak’ın yüzü solmuştu ve gergin görünüyordu. Başını salladı. “Hayır, çarpmayacağız,” demek istemediğim biliyordum. “Bilmiyorum, çarpabiliriz,” demek istiyordu.

Gözlerim kontrol panelindeki dairesel ekrana takıldı. Kaotik bir biçimde inip çıkan yatay bir çizgi vardı. Yanımdaki bir tuş yanıp söndü. Üzerindeki kelimeyi okudur: SABİTLEYİCİ. Kulağa iyi geliyordu? Bilmiyordum fakat Çırak mekiği sabit tutabilmek için uğraşıyordu ve sanırım tuşa basmamın da bir zararı olmazdı. Yani yapmalı mıyım bilmiyordum fakat yine de bastım.

Yatay çizgi tamamen aşağıya ve ardından da tamamen *yukarıya.* doğru çıktı. Ben de kendimi bir hız treninde gibi hissettim. Gösterge ışıkları, hâlâ geminin alt kısmında roketlerin ateşlendiğini gösteriyordu. Tüm mekik sabitlenip yavaşlayana dek bizi neredeyse dağıtıyordu.

Çırak, “Ne?“ diye başladı fakat roketler boğulduğunda sözü yarım kaldı ve gökyüzünden aşağıya doğru düşmeye başladık.

Dünyaya doğru dimdik düşüyorduk.

Çırak, yumruğunu önce bir kontrol setine, sonra da diğerine doğru vurdu. Öylesine hızla düşüyorduk ki, pencerelerin dışındaki görüntü bulanmıştı ve sadece birbiri içine görmüş belirsiz renkler görüyordum. Çırak tuşlara basmayı sürdürürken, ufuk yeniden belirdi ve ardından gitti. Aşağıya düşüyorduk. Roketler parlak bir alevle yanıyorlardı ve çevremize kırmızı ve sarı ateş dalgaları atıyordu.

Alarm sesleri üzerinden bilgisayar, "Yer sensörleri geribildirimi: Uygun iniş alanı," dedi. "İniş roketleri başlatılsın, evet veya hayır?"

Yeşil E ve kırmızı H yine yandı.

Çırak yumruğunu E'ye indirirken, "Bas!" diye haykırdım.

Önden beyaz-mavi dalgaların fırladığını görebiliyordum. Mekik, sarsıldı ve ardından yavaşladı. Ani hareketler beni nefessiz bırakmıştı. Ve birden diğer bütün duyularım geri geldi. Her şey yeniden gerçek oldu. Ağzımda bakır tadı vardı. Dudağımı öylesine sert ısırmıştım ki, kan akmıştı. Ve göğsümde ve kalçalarımdaki kemer yüzünden moraracağım da kesindi. Kapının diğer tarafındaki gürültü, sağır ediciydi fakat insanların acıyla haykırışlarını ve donma odasındaki 1456 yolcudan gelen alarm seslerini fark edebiliyordum.

Ve durduk.

İnmemiştik—ağaçların tepelerinde dolanıyorduk—fakat artık ileriye doğru gitmiyorduk. Çarpmıyorduk.

Mekik tamamen sabitlenmemişti ve ayağımızın altındaki tıslama sesini duyabiliyordum: Roketler doğrudan yere doğru vuruyorlardı ve bizi yüzeyin üzerinde tutuyorlardı.

Bilgisayar sabit bir sesle, "Mekiği indir? Lütfen evet veya hayır seçin," dedi.

Çırakla bakıştık. Bakışın ötesinde hiçbir anlam, kelime yoktu. Paylaşılan bir his... Rahatlama.

Yanıp sönen E tuşuna uzanmak yerine, elimi tuttu. Parmakları benimkilerin arasmda kaydı. Terlemişti fakat tutuşu sıkı ve güçlüydü. Ne olursa olsun, bizi diğer tarafta ne beklerse beklesin buna birlikte göğüs

gerecektik. Çırak, birleşmiş olan ellerimizi son tuşa doğru götürdü ve birlikte bastık.

Tıslama sesi yavaş yavaş yok oldu ve bu esnada da mekik yere doğru indi. Zihnimin bir yerlerinde yerçekiminin döndüğünü ve her şeyin tekrar ağırlaştığını fark ettim. Özellikle de beni koltuğa bağlayan kemeri. Çekip, çıkarttım ve petek desenli pencerelere koştum. İnişimizle altımızdaki alan yerle bir olmuştu. En yakınımızdaki ağaçlar küle dönmüştü ve yer siyah ve parlak hâle gelmişti. Neredeyse erimiş gibiydi. Ağaçlar... Ağaçlar! Gerçek ağaçlar, gerçek toprak ve gerçek dünya! Hemen önümde!

Beni neredeyse yere düşürecek kadar ani bir yalpalamayla, roketler durdu.

Çırak yanan yerlere pencereden bakarken, “Pekâlâ,” dedi. “En azından ölmedik.”

“Ölmedik,” diye tekrarladım. Parıldayan gözlerine doğru baktım. “Ölmedik!” Çırak el bileğimden yakaladı ve beni kucağına doğru çekti. Kollarının ılık ve güven verici kavrayışıyla eridiğimi hissettim. Dudaklarımız, yeni dünyanın getirdiği korku, tutku ve umutla birleşmişti. Sanki ilk ve son kez öpüşüyor gibi birbirimizi öptük. Dudaklarımız çaresizlikle birleşmişti, bedenlerimiz ölüm riskinden kurtulmanın coşkusuyla ateşli bir biçimde birbirine dolanmıştı.

Hava alabilmek için geriye çekildim. Çırak’ın gözlerinin içine doğru baktım... Bir an, bana ilk öpücükleri ve ikinci şansları öğreten çocuk dışında kimseyi göremedim fakat ardından ve onu göremedim. Onun yerine Orion’u görüyordum. Çırak’m kucağından indim. Her ne kadar kendime Çırak’m Orion olmadığını söylesem de, Çırak’ın onun da mekikte bizimle birlikte olması gerektiğini söylediğini unutamıyordum. Sanki işlediği suçları, buz yerine bütün bir gezegenle ödüllendirmeliydik.

Çırak, koltuğundan kalkmak ister gibi bana doğru uzandı fakat yapamadı. “Aptal kemer,” diye mırıldandı ve kemeri çözdü.

Döndüm.

Dünya, cam pencerenin diğer tarafmdaydı.

Dünya.

Bizim dünyamız.

“Başardık,” dedim.

Çırak, “Evet,” diye cevapladı. Sesindeki şaşkınlığa engel olamıyordu. “Başardık...” Kelimelerinin sıcaklığını ensemde hissedebiliyordum.

Bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm fakat bakışlarım donma odasına açılan hole doğru kaydı. “Ailem,” diye fısıldadım.

Sonunda onları geri alabilecektim.

3: ÇIRAK

Başka tek kelime söylemeden, Amy döndü ve kilitli kapılara doğru koştu. Ayak sesleri, metal zeminde yankılanıyordu ve 1456 yolcunun bulunduğu donma haznesinden sesler geliyordu. Derin ve titrek bir nefes aldım. Kabiliyetsizliğime rağmen, neredeyse bir felakete dönüşecek olan inişimize rağmen. ..

Duraksadım. Neredeyse düşmemize neden olan neydi? Sanki bize bir şey çarpmış gibiydi...

Bilgisayar, "Mekiğin inmesini de kapsamaktadır," dedi. "Reanimasyon tamamlandığında siroj eniklerdeki yüksek rütbeli görevlilere görevin operasyon komutunu lütfen devredin. Size emredilene dek mekiği terk etmeyin. Finansal Kaynak Borsası görevine katkınızdan dolayı teşekkür ederiz."

Bilgisayarın sesi çatlayarak sustu ve beni sessizlik içinde bıraktı. Onun yerine, kontrol panelindeki ışıklar yandı ve tek bir cümle yanıp sönmeye başladı

Ordu Onay Kodu:------------------

Ordu kelimesi de tıpkı geminin önceden aniden durmasındaki gibi midemin büzülmesine neden oldu. Eğer Dünya'daki ordudan korkmamış ve onları öldürmeye çalışmamış olsaydı, benim yerimde Orion olacaktı. Onların bizi askerlere veya esirlere dönüştüreceğinden emindi.

Orion'u Amy'nin düşündüğü gibi düşünmek benim için zor: Psikopat bir katil. Çünkü eğer Amy olmasaydı, ben de Orion olabilirdim. Başka ne şansım olacaktı? Onun gibi olurdum. .. Veya Bilge gibi...

Ve ne olursa olsun, Orion'un ve taktiklerinin Bilge ve onun yalanlarına kıyasla tercih edilebilir olduğuna inanmadan edemiyordum.

Ordu onay talebi hâlâ yanıp sönüyordu ve bende olmayan bir kodu bekliyordu. Bir kez daha pencerenin dışındaki dünyaya uzun uzun baktım. Bitmek bilmeyen gökyüzüne doğru baktım ve ardından arkamı döndüm. Çoktan insanlarımdan acı ve korku sesleri gelmeye başlamıştı. Bundan sonraki adımda ben yoktum, donma odasındaki donmuşlar vardı.

Donma odasına ulaştığımda, Amy'yi annesi ve babasının donma haznelerinin önünde ve oraya bağlanmış insanlara doğru eğilirken buldum. İnsanlar kendilerini donma haznelerine bağlayan ipleri çözüyorlardı. Amy ise yanlarından geçiyor ve öylesine odaklanmış vaziyette bilgi yazılarını okuyordu ki, insanlarımı nasıl sendelediklerini ve mücadele ettiklerini fark etmiyordu.

Çevremde tam bir kaos vardı. Doktorumuz Kit, bir grup insanla beraber objeleri ve insanları sabitlemek için kullandığımız ipleri çözüyordu. O kalın iplerin pek de iyi bir fikir olmadığı gayet belliydi. Kit, bir adamı sırtından iterken midem büzüldü. Herkesin yüzünde Dünya'daki o trajedi videolarında gördüğüm şok ve dehşet ifadesi vardı.

Yanımdaki bir kadın çığlık atmaya başladı. Sesi donma haznesinin metal duvarlarında yankılanarak, her kulağın korkuyla dolmasına neden oldu.

Kit'in yardımcı grubu telaşla öne doğru atıldı ve kadını çözdüler fakat çok geç kalmışlardı. Kadının boynunun çevresinde derin ve kırmızı izler vardı. Onu kurtarması gereken ip, onun yerine kadının nefes almasını engellemişti.

Kadına doğru bir adım attım. Çığlığı kesildi ve onun yerini hıçkırıklar aldı.

Amy güçlükle nefes aldı ve neredeyse duyulmayan bir ses çıkarttı. Ben de neyin yanlış gittiğini görmek için döndüm.

Bana doğru zafer dolu bir bakış attı. Ancak o zaman önümdeki donma haznelerinin açıldığını gördüm.

Ona doğru uzun adımlarla ilerleyerek, "Kahretsin, bunu şimdi yapmak zorunda miydin?" dedim.

Şiddetle, "Evet," dedi.

"Hepsi mi?" diye sordum. Onun ailesini uyandırma ihtiyacını anlayabiliyordum fakat çevremizi saran kakofoninin üzerine bir de yüz tane donmuş kişiyi eklemeye ihtiyacımız yoktu.

Düzinelerce yaralı insan vardı ve en azından bir, hayır iki, hayır, ondan da fazla ölü vardı. Neredeyse çarparak indikten sonra, kahrolası donmuşlar için endişelenmeye zamanımız yoktu.

Bunu Amy'ye anlatmaya başlamıştım fakat o, "Yardım edebilirler," dedi. Sanırım buna inanıyordu fakat ben sorana kadar düşündüğünü bile sanmıyorum.

Kit bana doğru koştu. Yüzüne doğru başından kan damlıyordu fakat çok da kötü görünmüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Endişeden kaşlarını çatmıştı.

Çevreme doğru bakındım. Herkesin gözlerinde donuk bir bakış vardı. Donukluğun sebebinin şok olduğunu fark ettim. Düşme esnasında ipler insanların çevreye çarpmalarını engellemişti fakat aynı zamanda ciltlerine zarar vermiş ve boyunlarını sıkıştırmıştı veya öylesine şiddetle savrulmuşlardı ki, boyunları incinmişti.

"Evet," diye homurdandım. "Her şey süper!"

"Hayır, demek istiyorum ki gezegen..." Kit, aslında istediği şeyi nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Dudaklarım büküldü ve bir an iniş sonrası kendilerine gelmeye çalışan insanlarımın umutsuzluğunu çepeçevre saran duvarları, gözüm görmedi. Yalnızca gökyüzünü gördüm. Ona, "Evet," dedim. "O kısım süper."

Kit rahatlamıştı ve aslında ne hakkında endişelendiğini biliyordum: Her şey buna değer miydi? Ve ben de merak ettim, gerçekten değer miydi? Zihnim tekrar Shelby'ye kaydı. Nasıl inileceğim bana anlatan gemici... O olmadan, çarpmış olabilirdik. Her ne rotadan çıkmamıza neden olduysa, ölmemiş olmamızın tek nedeni onun bana vermiş olduğu eğitimdi.

Ve yaptığım seçimler yüzünden, o yine de ölmüştü.

Donma hazneleri yaşama dönüyordu. Kırılma sesiyle beraber, hazneler açılıyordu. İnce robotik kollar, donma kutusunu açıyordu ve cam kapaklan alarak, onlan tekrar haznelere soğuruyordu.

Odayı mekanik bir uğultu doldurmuştu. Yolculardan gelen acı ve korku seslerinde boğuluyordu. Metal kollar yine donma haznelerine gidiyordu. Bu

defa bir yandan keskin iğneler çıkmıştı. Kollar aşağıya iniyordu ve buza iğneler dalıyordu.

Minik baloncukları görebiliyordum. Sıcak hava mıydı? Donma sıvısının içinde dolanıyorlardı. Çoktan zemine sular damlamaya başlamıştı. Sular damlamaya başlayana kadar hafif bir eğim olduğunu fark etmemiştim bile.

Amy'nin gözleri anne ve babasının bulunduğu 41 ve 40 numaralı donma haznelerine dikilmişti.

Buna gerek yoktu. Donmuşlar, şu an sadece başımıza bela olacaklardı. Yaralılara yardım etmeliydik.

Ve... Ve ona ihtiyacım vardı. Amy'ye ihtiyacım vardı. Benimle olmalıydı, donmuş kutulara gözlerini dikmemeliydi. Şu an bile, Amy dışında herkesin bana bakmakta olduğunu görebiliyordum. Benden tüm ihtiyaçlarını karşılamamı bekliyorlardı. Ve o benim yanımda olmadan ayakta durabilir miydim, bilmiyordum.

Yine de Amy'den Kit'e doğru dönerek, "Ne yapabilirim?" diye sordum.

Kit beni uzaktaki bir duvara doğru yönlendirdi ve orada bir çeşit triyaj kurmuştu. Hafif kesik ve morluklara bakmaları için hemşireler ayarlamıştı fakat çok daha acil ihtiyaçları olan daha düzinelerce insan vardı. İpler çok dardı ve insanların ciltlerini kesmişti. Deneyimsiz gözlerimle ben bile, dikişe ihtiyaçları olduğunu görebiliyordum. Kit'in daha önce yardım ettiği adam gibi birden fazla omzu çıkmış insan vardı. Ve duvara dayanmış oturan o kadar çok insan vardı ki, onların yaralanıp yaralanmadıklarını ya da ayakta durup duramadıklarını veya neleri olduğunu bilemiyordum.

Kit'in gözlerine doğru baktım. Umutsuzdu. Birkaç gün önce yalnızca bir stajyerdi—Orada Doktor'un olması gerekiyordu. Yani etkin bir biçimde herkesin problemlerini çözen adamın fakat Doktor'un zaten kendisi bir problemdi.

Kit'in ellerinde kare şeklindeki açık yeşil plasterleri gördüm. Phydus.

Emir şeklinde, "Hayır," dedim. Phydus, *Godspeed'in* parçasıydı ve bizi yüzyıllarca boyun eğmeye mahkûm etmişti. Burada yeri yoktu. Duvarları ve yalanları olmayan hiçbir dünyada yeri yoktu.

Kit karşı çıkmak için ağzını açtı fakat duruşumda Bilge'ninkine benzer bir şey görmüş olmalıydı çünkü sessizce Phydus plasterlerini cebine koydu.

Omzumun üzerinden, “Amy,” dedim.

Nefes nefese ve gözleri hâlâ ailesinin üzerinde, “Bir dakika,”dedi.

“Amy,” diye emir verdim.

Bana doğru baktı. İncinmiş bir ifadesi vardı.

“Yardıma ihtiyacımız var.”

Yine, “Bir dakika,” dedi.

“Şimdi.”

Bana doğru attığı zehir dolu bakışlarda, bende Bilge'yi gördüğünü anlıyordum.

Fakat donma haznelerinden aynldı ve bize doğru yaklaştı. Çevremizdeki yaralılan fark ettiğinde ki ilk defa fark ediyor gibiydi, somurtkan tavrı anında değişti. İçten bir ses tonuyla, “Yardım etmek için ne yapabilirim?” diye sordu.

Ardındaki donma haznelerindeki buzlar eridikçe sular damlıyordu.

5: AMY

Kit, bir adamın bacağındaki yarığa dikiş atışını izlettirdi. Adamın kan akan dizlerinden hem kendi zihnimi hem de onunkini uzaklaştırmak için, “isminiz nedir?” diye sordum.

Adam, “Heller,” diye homurdandı. *Godspeed'deki* orta yaşlılardandı fakat kırklarında olanlar yaşlarını göstermeye başladıkları hâlde, Heller'ın kemikleri çelikten ve cildi de köseleden yapılmış gibiydi. İğrenerek yarasına doğru baktı. Sanki bedeninin herhangi bir zayıflıkla kendisine ihanet etmesi karşısında delirmiş gibiydi.

“Ne oldu, Heller?” Kit'in cerrahi ipliği cildinden sıkıca geçirişini izlemek istemiyordum. Tuhaf bir biçimde donuk renkliydi çevresinde kırmızı kandamlalan vardı. Gözlerim eriyen donma haznelerine kaydı ve kendimi yeniden önümdeki yaralı adama odaklanmak için zorladım. Zaten dikkatim dağılıyordu.

Adam, “Kahretsin, bilmiyorum,” diye homurdandı. “Burada oturuyordum ve iple bağlanmıştım. Birden bir metal geldi ve bacağımı yardı.”

Kit, “Tavşan kapaklarından biri kırılmış,” dedi ve cerrahi ipliği sıkılaştırdı. “Birkaç kişiye daha gelmiş.”

“Tavşanlara ne olmuş?”

Kit, başını genetik laboratuvarın yanındaki duvara doğru

çevirdi. Bir dizi parlak kırmızı ve beyaz leke, gri metal duvara sıçramıştı. Boğazıma kadar gelen kusmuğu yuttum.

Kit, dikişin sonuna düğüm atmaya çalışırken, “Bunu gördün mü?” diye sordu. “Nasıl yaptığımı gördün mü?”

“Tıpkı kıyafet dikmek gibi,” dedim. Hayatım boyunca pek de dikiş dikmemiştim fakat gemide pantolonlarımı yamamayı öğrenmek zorunda kalmıştım.

“Aynen öyle.” Bana iğneyi ve cerrahi ipi verdi. “Şimdi sonrakini sen yap.”

“Birine dikiş atmamı mı istiyorsun?”

Kit başıyla onayladı.

“Peki ya şu köpük şeyi?” diye sordum. En son buraya geldiğimde, Doktor bana iğne yapmıştı ve Kit de yaraya köpük sürmüştü. Herhangi bir dikişten veya bandajdan daha iyi iş görmüştü.

“Elimizde fazla yok. Acil durumlar için saklamalıyız.” “Bu acil bir durum!”

Kit başını salladı. Çoktan sonraki kişinin önünde diz çökmüştü. “Yeterince değil.”

Bir an şaşkın şaşkın durdum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Çırak yakındaydı fakat başkalarına yardım etmeye odaklanmıştı. Ona doğru nasıl döndüklerini gördüğümde, kalbim gururla dolup taştı. Her şeye rağmen, yüzlerinde güven vardı.

Duvarın yanındaki bir kadın inledi. Gözleri mekik duvarının dibinde, ayaklarının ucunda duran üç cesetteydi. İniş sırasında hayatta kalamayanlar. Bunu acısının ifadesi zannettim fakat sonra kolundan akmakta olan kanı gördüm.

Yanında çömeldim fakat varlığımın pek de farkına varmadı. Gömleğini sıyırdım, omzunun arka tarafında lime lime olmuş bir kesik vardı. Kahverengi cildinin üzerindeki kırmızı yara, tam bir tezat oluşturuyordu.

Sesimin güvenli çıktığını umarak, “Sana dikiş atacağım, tamam mı?” diye sordum.

Bana doğru bakan gözleri korku içindeydi. Kim olduğuma ve nasıl göründüğüme bakarak, ona dikiş atmamı istemiyor olabileceğini düşündüm fakat yine başını çevirdi. Omzunu daha fazla bana doğru çevirdi. Neredeyse kurban olarak sunuyor gibiydi.

Boş bir ifadeyle, “Nasıl yapılacağını biliyor musun?” diye sordu.

“Evet,” diye yalan söyledim. Ona başka ne diyebilirdim ki?

İlk seferinde çok sert çektim. İçinden ipliği geçiriyordum. Acıyla inledi ve ben de özür dilemeye çalıştım fakat kafasını salladı. Gözleri kapalıydı. Onun açısından hemen bitmesini diliyordum.

“Adm nedir?” diye sordum. Heller’da uyguladığım aynı oyalama taktiklerini kullanmaya çalışıyordum.

Kısaca, “Lorin,” dedi. Onunla havadan sudan konuşmaya başladım fakat sonra dudaklarını sıkıca kapatmış olduğunu ve gözlerinin de sımsıkı kapalı olduğunu fark ettim.

Konuşmak istemiyordu.

İğneyi tekrar geçirdim ve çıkardım. Geçirdim ve çıkardım. Ve tamam, nefes alabilirdim çünkü sonunda tamamlanmıştı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Kesiğe dezenfektan sıktım ve sonraki insana geçtim.

Zaman kavramını yitirmiştim ve ailemi erimeleri için ne kadar süre bıraktığımı bilmiyordum. Zihnimi hareketlerimden ayırmaya çabalarken,

bedenim makine benzeri bir duruma geçmişti. İğnenin bir kumaşa değil de bir et parçasına girmekte olduğunu ve kanlı deriye giren ipliğin ıslak sesini fark etmemeye çalışıyordum. Yaptığım işe öylesine odaklanmıştım ki, hazne boyunca sert ve acı bir çığlık duyduğumda elimdeki iğneyi düşürerek, yerimde zıpladım.

Herkes gibi ben de yukarıya doğru baktım fakat tek görebildiğim metal tavandı.

Çırak, “Dışarıdan geldi,” dedi. Sesi derinden ve hafif çıkmıştı. Yanımda çömelmişti.

Gözlerimi çevirdim. “Nedir o?”

“Dışarıda bir şey var,” diye tekrar etti.

Bacağına dikiş atmakta olduğum adam, gözlerinde korku dolu bir ifadeyle bize doğru bakmaya başladı. “Orion’un bizi uyardığı canavarlardan biri mi?” diye sordu. Bunu itiraf etmeye utanıyordum fakat benim de—muhtemelen herkesin de—akimdan geçen tam olarak buydu.

Çevreme bakındım. Tüm 1456 göz bizi izliyordu. Onu izliyorlardı. Çırak. Liderlerinin tepki vermesini bekliyorlardı. Eğer Çırak şimdi korkarsa, yeni dünya korku içinde başlayacaktı.

Çırak sesini hafifletti. Neredeyse fısıltı hâlinde, “Gitmeliyim,” dedi. “Dışarıya çıkıyorum.” Bu defa herkesin duyabileceği bir tonda söylemişti.

Onu bileğinden yakaladım ve orada kanlı el izim kaldı. “Neden?”

Yine tepemizden acı bir çığlık sesi geldi. O her neyse yakındaydı. Çırak beni ayağa kaldırdı ve dikiş atmakta olduğum adamdan uzaklaştırdı. Kit’in hemşirelerinden biri adamın yanma çömeldi ve düşürdüğüm iğneyi alarak, dezenfekte etti.

Çırak bana doğru hafifçe, “Mekiğin nasıl rotadan çıktığını hatırlıyor musun?” diye sordu. Başımla onayladım. “Ya o bir kaza değilse?”

“Biz, Ne? Saldırıya mı uğradık?” Sesim şüphe doluydu. “Ve sen de bana donmuşları uyandırdığım için kızdın? Eğer saldırıya uğradıysak, onlara daha da fazla ihtiyacımız var!”

Çırak, “Şşş!” dedi. Omzumun üzerinden çevreye bakındı. Gerçi kimse beni duymamıştı. Yine de, Yine de Çırak’ın bile saldırıya uğradığımız fikrini biraz gülünç bulduğunu biliyordum. Mekik yörüngesinden çıkmıştı fakat çok eskiydi. Roketlerden herhangi biri patlamış olabilirdi. Bir şey bozulmuş olabilirdi.

Çırak, “Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz,” dedi.

Dudağımı ısırdım.

“Ben gidiyorum,” diye tekrar etti.

Hemen düşünmeden, “O hâlde ben de geliyorum,” dedim fakat bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, gözlerim donma haznelerine doğru döndü. Yakında çözüleceklerdi.

Çırak fark etti. Koluma dokundu. “Sen kalmalısın,” dedi. Sanırım bunu sadece kendimi suçlu hissetmemem için söylüyordu. “Gitmeliyim.”

Gözlerine doğru baktığımda, sorumluluk hissinin benim hissetmekte olduğum korkuların tümünü aştığını gördüm. “Pekâlâ,” dedim. “En azından silahlı git.”

6: ÇIRAK

Amy, cephaneliğe doğru koşarken, “Nasıl ateş edeceğimi bilmiyorum,” dedim.

“Kolay,” dedi. Ellerime ağır metal bir silah tutuşturdu. “Çoktan doldurdum. Bu ucu orada ne varsa ona doğrult ve tetiğe bas. Bum. Hepsi bu kadar...”

Elime iki tane küçük, yeşil renkte ve yumurta şekilli obje bıraktı. Tuhaf tuhaf baktığımı görünce, “El bombası,” dedi. “Eğer silah çalışmazsa, bunları fırlat. Bir şeye çarptıklarında patlarlar.”

Gözlerim irileşti. El bombalan hiç de narin görünmüyorlardı fakat patlayacak olmalan fikri içimi rahatlatmamıştı.

Amy, “Ve bunu da al...“ diye ekledi ve kolum büyüklüğünde tüplü, büyük bir silaha doğru uzandı.

“Yeter!” dedim. “Bunlan zorlukla taşıyabilirim. Dışanya sadece bakmaya gidiyorum.”

Havayı yine delen bir çığlık sesi koptu.

Amy, “Bekle,” dedi. Gözleriyle neredeyse bana yalvarıyordu. Parmaklarını koluma doladı ve neredeyse kendisinde var olmayan bir güçle beni geride tuttu. “Lütfen. Sadece babamın uyanmasını bekle. Dışanda her ne varsa, ordu üstesinden gelebilir. Onların görevi bu.”

Nazikçe elinden kurtulurken, “Peki ya benim görevim ne?” diye sordum. “İnsanlarımı korumak. Bunu yapmalıyım.” İnsanlarım, dünyayla ve onun getireceği her türlü tehlikeyle yüzleştiğimi görmeliydi. Eğer ben yaparsam, onlar da yapabileceklerdi. Fakat eğer burada kalırsam, korkaklık yaparsam ve donmuşların bizi kurtarmalarını beklersem, bu onların da ilk içgüdüsü hâline gelecekti.

“Dikkatli ol.” Amy bu sözleri yalvarır gibi söylemişti. Gözlerime bakamadı. Ardından hızla beni dudaklarımdan öptü. Yanakları pembeleşmişti. Tek yapmak istediğim, onu yakalamak ve kendime bastırmak ve o pembeleşmeyi hak edecek bir biçimde öpmekti.

“İyi olacağım.” Bu lafı edene kadar, muhtemelen doğru olmadığım fark etmemiştim. Dışarıdaki sesi duyduğumda ilk tepkim, dışanya çıkıp bakmak ve insanlarımın yüzlerindeki korkuyu sakinleştirmekti fakat şimdi ağzım kurumuştu ve korkudan sanki içi zehirli bir asitle doluymuş gibi midem sancıyordu. Sanırım silahlar yüzündendi. Bu kadar çok silahla dolu bir yerde bulunmak, neden onlara sahip olduğumuzu bana hatırlatıyordu.

Elim, kulağımın arkasında bulunan wi-com’a doğru uzandı ve tuşa bastım. Normal bip-bip-bip sesi yerine hiçbir ses çıkmadı. Sadece tuşa basıp kaldırırken, klik sesi duyuldu. Kaşlanmı çattım ve yine tuşa bastım. Öylesine güçlü basmıştım ki, acıyla gözlerimi kırpıştırdım.

Kahretsin. Wi-com ağı, gemideydi. Parmaklarım tuşun çevresinde dolandı. Bedenimin yaşamım boyunca parçası olan dairesel bir şişlik. Şimdi işe yaramıyordu. Kahrolası şey işe yaramıyordu. Tenimin içine monte edilmişti ve kablolan damarlarımda dolanıyordu ve bir daha asla çalışmayacaktı.

Amy elimi tuttu ve onu cildimin arkasındaki tuştan uzaklaştırdı. “Onlara hiçbir şey söylemen gerekmiyor,” dedi. “Hepsi de kendileri için az sonra ne yapacağını biliyorlar.”

Daha önce hiç her şeyden bu kadar kopuk hissetmemiştim. Geminin ulaşılmaz olduğunu bilmek ayrı bir şeydi fakat şimdi burada olan insanlarımla bağlantım da gitmişti.

Köprüye yönelmeden önce, Amy’nin donma odasına gitmesini bekledim. Kapıyı açarken ondan korkumu gizleyebileceğimi sanmıyordum ve tereddüt ettiğimi görmesini de istemiyordum. Ordu onay kodum yoktu fakat Shelby, acil durumlarda sistemin nasıl geçersiz kılınacağını bana göstermişti. Fazla bir şey yapamazdım fakat mekiği kilitleyebilir, alarm sekansı kurabilir veya yangın durumunda yangın söndürücülerini çalıştırabilirdim. Ve kapılan açabilirdim.

Kontrol paneline yaslanarak, ayakta durdum ve petek desenli kalın pencereden bakmaya başladım. Yoğunlaşma yüzünden sisliydi fakat yine de bize ait dünyayı görebiliyordum. Kaim cama dokundum ve sıcaklığı karşısında şaşırdım.

Dünya’nm fotoğraflarından, süper uzun çalılara ağaç dendiğini biliyordum ve onlardan gelen odun, Bilge’nin verdiği görevlere çalışmak için kullandığım masanın ana maddesiydi. Her ne kadar inişimizle kararmış olsa da, toprağı da biliyordum. Besleme Katındaki gibi pürüzsüz ve kil gibi işlenmiş olan toprak gibi değildi.

Fakat ben bunların hiçbirine aslında bakmıyordum.

Yanmış toprağa ve kınlmış ağaçlara bakıyordum. Dallan eğilmişti ve bükülmüştü ve ufuk ve gökyüzü boyunca uzanıyordu.

Ve gözlerimi ne kadar zorlasam da, bir duvar yoktu. Kahrolası tek bir duvar bile yoktu.

Mavi gökyüzünde karanlık bir şey belirdi, doğal olmayan bir şey. Ben de Amy’nin verdiği silahı daha sıkı tuttum. Bilgisayara emir verdim: Kapıları aç.

İşe yaradı. Köprü boyunca bir çatırtı sesi duyuldu. Düşmemek için kontrol paneline tutundum, tutunmamamın sebebi mekiğin hareketi değildi. Camın açılıyor olmasmdandı. Bekçi Katındaki tavanın ortadan ikiye ayrıldığını gördüğümde de böyle olmuştu. Petek desenli pencere de tıpkı onun gibi, bir yandan açılıyordu ve hareketli kapağı kalkıyordu.

Camın parçalarını metal bir lehim tutuyordu fakat şimdi metalin aslında karışık bir mekanik düzenin parçası olduğunu anlıyordum. Camın altıgen parçaları hareket etti ve oynadı ve geminin sağ tarafında bir rampa meydana getirdi. Açısı dikti fakat cam, yanmış olan topraktan sarımsı toprağa geçecek kadar uzundu. Kontrol panelini geçtim, elimi mekiğin dış kısmı boyunca gezdirdim. Camın arasındaki metal tutma görevi yapıyordu. Cam parçalarından meydana gelen cam rampa boyunca rahatlıkla yürüdüm ve yeni dünyaya ilk adımımı attım.

Ilık bir esinti hissettim ve burnuma kül ve toprak kokusu geldi. Esinti saçlanmı havalandırmıştı. Hava ağır ve nemliydi fakat esinti tıpkı Amy’nin utangaç öpücükleri gibi yumuşaktı. Her ne kadar zar zor cildime dokunsa da, beni derinden etkiliyordu. Rampa boyunca koştum ve sadece ayağım yeni dünyada yere değince durdum. Kumlu toprak ayağımın altında değişti ve ben de *kendimi tıpkı eğilip bükülmüş ağaçlar gibi dünyaya dikebilirim*, diye düşündüm.

Bakışlarımı yukarıya doğru çevirdim. Nasıl olup da Besleme Katındaki mavi ve beyaza boyanmış çelik tabakaların gökyüzüne benzediğini düşünebilmiştim? Benzemiyordu. Üzerimdeki derece derece değişen mavi ve gri tonlar ve tutam tutam bulutlar hiçbir şeye benzemiyordu. Amy'nin Dünya'yı nasıl özlediğini hiç anlayamamıştım ve neden *Godspeed'in* onun için yeterli olduğunu. Bir uzay gemisindeki havayla, bir gezegendeki hava arasındaki farkı...

Her şeyi...

Başımın üzerinde iki tane güneş parıldıyordu. Ve öylesine parlaktılar ki, onlara baktığımda geride iki siyah nokta kalıyordu. İki güneş. Centauri-Dünya, bir çift yıldız sisteminin içindeydi ve Dünya gibi sadece bir tane Güneş'i yoktu. Büyük olan Güneş, daha küçük olandan biraz daha yukarıdaydı. Daha küçük olan Güneş, turuncu-kırmızı renkteydi ve bana Amy'nin saçlarını anımsatıyordu. Daha büyük olan ise parlak beyazdı ve bana Amy'nin tenini hatırlatıyordu.

Kulaklarımda tiz bir ses patladı. Dönerek, ormana doğru baktım. Gölgelerde karanlık bir şey ilerliyordu fakat ağaçların dallarının arasını görmeye çalışırken, bir ses daha duydum.

Korkunç ve hayvani bir ses gökyüzünde çınlıyordu.

Döndüm ve sese doğru bakmaya çalıştım.

Ve Orion'un bizi uyardığı canavarı gördüm.

Kuşumsu şey, benden sadece birkaç metre ötedeydi fakat öylesine ağırdı ki, bedeninin kumlu toprakta yankılandığını hissedebiliyordum. Yaratık bana doğru yükseldi ve uzun ve sivri kafasını aşağıya yönelmeden önce gökyüzüne doğru kaldırdı. Ağzım açarak, testere gibi dişleri ortaya çıktı. Neredeyse siyaha dönük olan koyu yeşil derisi, pullu pençeleri ve membran gibi kanatlan vardı. Dünya'daki yaratıkların birleşimi olan korkunç bir yaratığa benziyordu. Sürüngen pençeleri ve yarasa gibi kanatları olan bir kertenkele vücudunun üzerinde bir dinozor kafası.

İlk tepkim, parmağımı wi-com'a bastırarak, yardım çağırmak oldu fakat elbette bu bir işe yaramadı.

Yaratık kanatlarını geriyordu ve her iki kanadı da benim boyumdaydı. Keskin açılı eklemlerin ucunda iki parmaklı pençeler duruyordu. Pençelerini açtı ve havada bana doğru gelmeye başladı. Öne doğru savrulurken, yaratığın ayaklan kumlu toprağa değiyordu. Ağzını açtı ve bana doğru kulak-lan sağır eden bir çığlık attı. Kemiklerimin bile titrediğini hissetmiştim. Her ne kadar yaratık, erişemeyeceğim bir uzaklıktaysa da, cildimin üzerinde sıcak nefesini hissedebiliyordum. Bana doğru tiz çığlıklar atan siyah dilinin kıymıklarını hissedebiliyordum.

El yordamıyla silahı, el bombasını ne bulursam onu aradım.

Yaratık öne fırladı ve kendini yerden fırlatarak, sert ve kemikli kafasıyla bana doğru çarptı. Yere düştüm ve yaratık da üzerime çıktı. Bedeni öylesine ağırdı ki, nefes alamıyordum.

Uzun ve yılan gibi boynuyla bana doğru eğildi. Çenesini açtı, siyah ve testere gibi dişleri yüzüme doğru yaklaşırken, ağzı hafifçe köpürüyordu. Bir patlama sesi duyuldu. Yaratık, silkindi. Şaşırmıştı. Bir mermi, sırtına gitmişti. Pençeleri kenetlendi ve gömleğimle beraber cildi mi de yardı.

Bir ateş sesi daha ve kuşumsu yaratık havaya doğru gidip, göğüs kafesimin üzerine baskı yapıp, ağaçlara doğru zıpladı. Ağaçlara doğru giderken, nefes almaya çalışıyordum. Son ateş sesi de yankılanırken, hacimli kanatlarım çırpıyordu.

Amy, mekiğin köprüsünden, “İçeriye gir!” diye haykırdı. “Çabuk!”

Tırmanmaya başladım. Göğsümden kan akıyordu ve gömleğim mahvolmuştu fakat yaralar, olabileceklerin yanında hiçbir şey değildi. Rampanın tepesine ulaştığımda, Amy kolumu tuttu ve beni mekiğe çekti.

7: AMY

Kapı kapanır kapanmaz, Çırak’ı döndürdüm ve yaralarına baktım. Düşünebildiğim tek şey, onu neredeyse kaybedecek olduğumdu. Diğer bütün düşünceler—gezegenle ilgili heyecan, ailemin dönüşüyle ilgili beklenti, dışarıdaki yaratıklardan korku—hepsi de, Çırak’m göğsünden akmakta olan kana gözlerim ve kalbimle odaklandığım an uçup gitmişti. Ellerimi bir kenara itti ve gömleğini çıkarttı. Onunla yaraların üzerindeki kanı aldı. Derin görünmüyorlardı, sadece sivri ve serttiler. Kit’in bana dikişler için verdiği dezenfektandan biraz aldım ve Çırak’a sıktım.

Hâlâ nefes nefese olan Çırak, “Nasıl dışarıya gelip, bana yardım ettin?” diye sordu.

“Pterodaktil-benzeri çığlığı duydum ve öncekinden de yakın geldi.” Duraksadım. “Neydi o?”

Çırak başını salladı ve mahvolmuş gömleğine doğru baktı. “Orion’un kahrolası yaratıklarından biri, sanırım. Ormanda herhangi bir şey gördün mü?”

Başımı salladım. “Ormanda ne vardı?”

“Ben... Ben bilmiyorum.” Çırak sonunda gözlerime bakabildi. “Sence biz iniş yaparken, o şeylerden bir tanesi de kenarına mı çarptı? Bizi yörüngeden çıkartacak kadar büyük.”

Çırak gibi, “Bilmiyorum,” dedim. Ne kadar çok şey bilmediğimi yeni fark etmeye başlıyordum. Başlangıç olarak, o kahrolası şey de neydi? Bir çeşit Pterodaktil’e benziyordu. Sivri bir kafası, devasa kanatlan ve sivri uçlu pençeleri vardı fakat onda son derece *yabancı* bir şey vardı.

Yabancı. Bu gezegendeki her şey bize yabancıydı. Ürpertimi bastırdım, ellerim içgüdüsel olarak hâlâ ılık silahı yakaladı.

O yaratığı vurabilmeliydim; onu öldürmüş olmalıydım. Fakat çok korkmuştum, yanlışlıkla Çırak’ ı vurmaktan korkmuştum.

Korkmuştum.

Çırak elimden silahı aldı. “Bunu tekrar cephaneliğe koyayım,” dedi. “Ve orada neler olduğuna yalandan baksam iyi olacak.”

Tekrar donma haznesine dönerken, zihnimden yaratığı uzaklaştırmaya çalıştım fakat ağzını açışını ve Çırak’m yüzüne doğru inişi zihnimde belirip duruyordu...

Donma odasına döner dönmez, Kit beni yakaladı. Birkaç kişi korku dolu görünüyordu. Çırak’m dışanya çıktığını biliyorlardı ve mekikten çıktıktan sonra yaratığın çığlığını duymuşlardı. Her neyse onu yakaladığmı düşünmüşlerdi. “O iyi,” diye idare ettim. “Her şey yolunda.”

En azından şimdilik yalana inanmak onlan mutlu etmişti.

Kit, “Neredeyse tamam,” dedi. Yüzünden saçlarını itti ve alnına biraz kan bulaştı. “İki kemiğin yerleştirilmesi gerekiyor ve ardından hemşirelerle beraber sadece önlem olarak kadınlan kontrol edeceğiz...”

Midem büzüldü. Neredeyse unutuyordum, hamile kadınlar.

“Yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordum.

Kit bana doğru hafifçe gülümsedi. “Zaten çok yardımın oldu.”

Tıbbi yardım bekleyen son gruba doğru yaklaşırken, onu izledim. Ellerim kanlıydı, kollanm yorgundu ve yatağa uzanıp, bugünü unutmak dışında hiçbir şey istemiyordum. Belki tüm bunlar büyük bir hataydı.

Bir ses, “Amy?” dedi. Bu sesi bir daha asla duymayı ummuyordum. OhTanrı’m! OhTanrı’m! *Oh Tanrı’m!*

Döndüm ve karşımda tam da hatırladığım hâliyle babam duruyordu.

“Baba!” diye haykırdım ve kendimi ona doğru attım.

Ve kollan bana dolandı, kendine doğru çekti. Her şey yolundaydı ve her şey mükemmeldi çünkü sonunda, sonunda babamı geri alabilmiştim.

Hıçkınyordum ve gülüyordum ve tıkanıyordum ve öksürüyordum ve ağlıyordum ve aynı zamanda konuşuyordum.

Sesinde bir kıkırdamayla, “Amy,” dedi. “Neler oluyor?”

Geriye çekildim. Babamın üzerinde yeşil doktor önlüğü vardı. İlk uyandığımda Doktor’un bana bağlamaya çalıştığına benziyordu. Şimdi neredeyse tüm donma haznelerinin boşaldığını görebiliyordum ve insanlar ayağa kalkmaya ve kutuların üzerindeki önlükleri üzerlerine geçirmeye başlıyorlardı. Ve annem..‘.

Ona doğru koştum. Açık olan donma haznelerinin ve uyanmaya başlayan diğer donmuşların arasından dolandım. *Annem.* Her ne kadar milyon kes bu sahneyi zihnimde canlandırmış olsam da, düşlerimde gördüklerim asla gerçekte görmek gibi olmuyordu.

Annem gülüyordu. Sesi kullanmamaktan çatlaktı fakat işte gülüşündeki melodiyi duyuyordum. Tıpkı kollan gibi gülüşü de beni sarmalamıştı. “Sana o kadar da kötü olmayacağını söylemiştim,” diye saçlanma doğru fısıldadı.

Hıçkırığımı bastırdım. Bilmiyordu. Benim de yeni uyandığımı sanıyordu. Yanında uyumakta olduğumu samyordu. Üç ay gemide yaşadığımı ve üç ay boyunca bir daha asla onu görmeyeceğimi sandığımı bilmiyordu.

Annem elleriyle yüzümü avuçladı ve onun hâlâ buz gibi olduğunu fark ettim. Omuzlarının üzerinden cephaneliğe, köprüye ve dışanya açılan koridora doğru baktım. Çırak’m burada olmasını istiyordum. Onu ailemle tanıştırmak istiyordum. Neden onlara ihtiyacım olduğunu ve onlarlayken nasıl her şeyin daha iyi olacağmı anlamasını istiyordum fakat burada değildi. Annem gözleri sevinçle parıldayarak, “Oh, bebeğim!” dedi. “Başardık! Sonunda başardık!” Beni yine kendisine doğru çekti ve sıkıca sanldı.” Saçlanma doğru, “Beraber keşfedeceğimiz kocaman yeni bir dünya var,” dedi.

Sesim çatlayarak, “Seni çok özledim,” diye fısıldadım.

Annem geriye doğru çekildi ve saçımın bir buklesini kulağımın arkasına yerleştirdi. “Ne demek istiyorsun?”

Birden odayı sessizlik ele geçirmişti. Gemiden insanlar uyanan donmuşları dikkatle izliyorlardı ve donmuşlar da gemidekileri korku ve temkinle izliyorlardı.

Babam yaklaştı ve bu hareket herkesin bize doğru bakmasına neden oldu. “Sen neden böyle giyindin?” diye sordu. Evde dokunmuş tunik ve pantolonuma bakıyordu.

Anneme doğru döndüm ve üçümüz dışındaki herkesi unuttum. Benim dünyam buydu: *Annem, babam ve ben.*

Annemin herkesin bana benzettiği yeşil gözlerine bakarak, “Ben erken uyandım,” dedim.

Annemin kaşları hafifçe çatılmıştı.

Babam, “Ne kadar erken?” diye sordu.

Cevap dudaklarımdan döküldü. En başta elli yıl erken uyandığımı sanmıştım ve babamla bu konuşmayı yaşlı bir kadın olarak yapacaktım. Sonrada bir yaşam boyu erken uyandığımı sanmıştım ve bu şansa sahip olamadan ölecektim.

“Üç ay erken,” dedim. Şu ana dek de saatin durduğunun farkında değildim.

Annem şaşkınlıkla, “Üç ay mı?” dedi.

“Yüz günün üzerinde,” diye cevap verdim. *Godspeed’deki* günlerin sona ermekte olduğundan günlerin artık bir önemi kalmadığını fark ettiğimde, zaman algım da gitmişti.

Bileğime uzanan annem, “Ne oldu?” diye sordu.

Ağzımı açtım fakat dudaklarımdan kelimeler dökülemedi. Luthor’un beni yere yatırmak için tuttuğu yerden bileğimi tutuyordu. *Ne oldu?* Bana bir dünya sözü verilmişti fakat ben gözlerimi bir kafese açtım.

Ona anlatmak istediğim çok şey vardı. Ona anlatmalıydım.

Fakat yüzüne doğru bakarken, biliyordum: Bir anlamı

yoktu. Şu an değil. Şu an anlamı olan tek şey: Hepimizin *bir arada* ve canlı olarak burada bulunuyor olmamızdı.

Babam bize doğru bir adım daha yaklaştı. Ağzını açtı ve ne demesini beklediğimi bilmiyorum ama bunu beklemiyordum: “Neler oluyor?”

Ve paylaştığımız o an, tıpkı yere yere damlamakta olan buzlar gibi erimişti.

Babam, *Godspeed'in* yaralı ve korkmuş hâldeki sessiz gözlemcilerine doğru baktı. "Neler oluyor?" diye tekrar etti ve sesinde otorite yankılanıyordu. Bir lider anyordu ve Çırak da burada değildi.

Godspeed'deki insanlar nasıl tepki vereceklerini bilmiyorlardı. Bir an, ailemi ve benim insanlarımı onların gözlerinden gördüm. Tuhaf. Acayip. Kendilerini daha yeni donma haznelerinden çıkartmışlardı, yakın zamana kadar gemidekiler bu haznelerin varlığından bile haberdar değillerdi. Ve şimdi cildi benimki kadar solgun olan bu adam, onlara doğru bakıyor ve onlardan bilgi talep ediyordu. Eğer benden korkuyorlarsa, babam hakkında ne düşüyorlardı? Dünya'dan doksan altı kişi, kontrolü ele almak için buz mezarlarından kalkıyorlardı.

Bir süre sonra Kit öne doğru çıktı. Gerçi konuşmadı. Gözlerini bana doğru çevirdi.

Yavaşça babam bana doğru döndü ve bir cevap almak için yüzümü araştırdı.

Annem bir kez daha saçımı okşadı ve havadaki tansiyon yüzünden bir adım geri çekildi. Babamın yanına gitti ve elleri birbirine değdi.

Babam, "Amy? Neden burada, bu insanlarla birlikteydin?

Ne oldu?" diye sordu. Her kelime sonrasında sesi hafifliyordu ve sonunda sadece benim duyabileceğim bir noktaya geldi.

"Benimle gelin," dedim. Bunu özel konuşmalıydım.

Onun yerine babam çevresine bakındı ve hazneleri gözden geçirdi. "Amir ben değildim," dedi. "Robertson veya Kennedy..."

"Onlar öldü," dedim.

Gözlerini bana dikti ve bir an onu tanıyamadım. Daha önce hiç bana böyle bakmamıştı. Daha önce hiç babam yerine bir albay gibi bakmamıştı.

"Neler oluyor?" diye emretti.

Kekeleyerek, “Ba... Baba,” dedim. “Bir... Yani, gemi... Düşündüğümüz gibi değildi. Bu insanlar gemide doğdular,” dedim. Ellerimle Kit ve diğerlerini gösterdim. Yüzünü inceledim ve dikkatlice *Godspeed’den* herkesin birbirine benzediklerini anlamasmı bekledim. İhtiyatlı bir tavırla gözlerini kıstı. “Anlamıyorsun. Çok şey oldu. Biz de mekikle iniş yapmak zorunda kaldık ve bir nevi yere çarptık. Birçok yaralı var. Bir liderimiz var fakat...“

Açıklamaya çalışırken, babamın gözleri yumuşadı. Beni kendisine doğru çekti ve gücünü bana geçirdi. Üç yüzyıldır ilk defa kendimi güvende hissediyordum.

Hafif bir sesle, “Daha fazlasını bilmek istiyorum,” dedi. “Sonra konuşuruz.” Başımm üzerinden, “Bledsoe!” diye haykırdı.

Birkaç sıra ileriden bir kadın hazır ol vaziyetinde durdu. İçimi çektim, onu tanıyordum. Orion’un neredeyse öldürmek üzere olduğu ve Theo Kennedy donma haznesinde ölürken

Çırak’la beraber kurtardığımız kadındı. Zihnim üç ay önce hazırladığım çizelgeye gitti. Emma Bledsoe, otuz dört yaşında ve Güney Afrikalı, ABD Donanmasından.

Bledsoe babama, “Efendim,” dedi.

“Operasyon Genesis aktif,” dedi.

Operasyon Genesis’in anlamını bilmiyordum fakat Emma Bledsoe’nun bildiği belliydi: Anında bililerini çağırmaya başlamıştı. Donmuş olan diğer ordu mensuplarını çağınyordu ve onlara Godspeed’le Dünya’dan gelenler arasmda sıra olmalarını söylüyorlardı.

Ordu amirlerine baktım ve Kit ile göz göze geldim. Hâlâ yaralılarla uğraşan hemşirelere yardım etmeye çalışıyordu fakat gözlerinde korku hâkimdi. Bize tamamen sırtını dönmüyordu. Benim insanlarımdan, babamdan korkuyordu.

“Baba,” dedim. “Burada yaralı çok kişi var. Çarpışma...“

Bledsoe, “Efendim!” diye haykırdı ve ben de Çırak’m pterodaktil benzeri şeylerin çarpışmaya neden olabileceği teorisini söyleme şansı

bulamadım. Kadının sesi yüksek ve netti fakat tuhaf bir aksam vardı. İngiliz veya Avustralya. “Gemide doğanlar arasmda üç tane ölü var.” İniş sırasında hayatta kalamayan insanların yanına gitti.

“Ne oldu?” Babam beni görmezden gelerek, cesetleri incelemek üzere kalabalığın arasından geçti. “Bu kadm boğulmuş gibi görünüyor.” Kalabalıkta, ölü kadının arkadaşı sessizce hıçkırırken babam sertçe kadının kafasını itti ve boynundaki ize baktı.

Omzuna dikiş attığım kadının yani Lorin’in yanda durmuş, ölü adamlara bakmakta olduğunu gördüm. Bledose ve babam yanımdan geçerken, endişeyle geriye doğru çekildi. Onların yanından geçmek istemiyordu. Paniklemiş gözleri benimkilerle buluştu ve ben de ona doğru sempatik bir tavırla gülümsedim. Babam yine, “Ne oldu?” diye haykırdı.

Kit, sesindeki titremeyi aşmaya çalışarak, “İniş sırasında insanların güvenliği için onları iple bağlamak zorunda kaldık,” dedi. “O da boğazlarına dolandı ve...“

Babam, “Neden manyetik takımları kullanmadınız?” diye sordu.

Kit, “Manyetik... Takımlar?” diye sordu.

Babam duvara doğru gitti—Lorin çığlık atarak, önünden çekildi—ve yere eğildi. Parmakları zeminde dolandı ve bir şey yaptı—bileğiyle bir şeye fiske attı ve bir tuşa bastı—metal panel açıldı. İçeriye uzanıp, bir miktar keten bezi kayış çıkarttı. Büyük ve siyah tokalan vardı. “Buradaki depoda tam üç bin takım var. Böylece acil mekik inişinde insanlarınızı güvende tutabilirsiniz. Neden onları kullanmadınız?” Sesi kızgın ve suçlayıcıydı. Kit, süklüm püklüm, “Biz... Biz orada olduklarını bilmiyorduk,” dedi. Gözleri şok içindeydi.

Ben bakışlarımı ölülerden ayıramıyordum. Ölmek için ne kadar aptalca bir yoldu. Biz kahrolası takımları bilmediğimizden ölmüşlerdi.

Babam, “Kaptan acil mekik inişi için uygun prosedürleri bilmeliydi,” dedi. Öfkeliydi ve üzerinde aptal yeşil bir cerrahi önlük olsa da ve önlüğün arkası açık olsa da, daha önce hiç görmediğim bir otoriteye sahipti. Herkes —*Godspeed* ve Dünya’dan herkes—onun her kelimesini dinliyordu.

“Öyle değil,”dedim. “Anlamıyorsun, Baba, işler...“

Bakışıyla sözümü kesti ve ben de sustum. “Bu tam bir karmaşa,” diye gürledi. “Bledsoe, tıbbi personel nerede?”

Bledsoe, “Burada, efendim,” dedi. Beş kişiyi kenara ayırdı, üç erkek ve iki kadın. Babam adamlardan birine, “Dr. Gupra,” dedi. “Takımınla beraber yaralılarla ilgilen,” diye emretti.

Tıbbi personel bir adım öne çıktı fakat bunun neden işe yaramayacağını görebiliyordum. Eğer *Godspeed’dekiler* benim açık renkli cildim ve kızıl saçlarımdan endişe duydularsa, benim bir tehdit olmadığımı anlamaları üç aylarını almıştı. İnsanların gözlerinden bunu görebiliyordum ve aptalca olduğunu bilsem de Hintli bir adamdan kaçmalarını, Güney aksanlı bir kadını anlamamalarını ve siyahi adamın yaralarını sarmasmdansa Kit’e doğru kaçmalarının nedenini anlayabiliyordum. Kalmak ve yardım etmek istiyordum fakat ne işe yarardım?

Babam Bledsoe’ya, “Haydi giyinelim,” dedi. Donma haznesindeki insanlar sırayla, uzaktaki bir duvarın önündeki odalara girdiler ve Dünya’dan getirdikleri giysileri giydiler. Babam ve diğer ordu mensupları ise askeri kıyafet giydiler.

Kıyafetleri ev yapımı tuniklerden ve pantolonlardan o kadar farklıydı ki, *Godspeed’dekilerden* farklı durmaları dışında bir işe yaramıyordu. Sentetik dokular ve parlak renkler, gemi mürettebatının kahverengi ve siyahlan arasmda leke gibi görünüyordu.

Godspeed’den gelen insanlar, Dünyadakilerin on katı kadardı fakat hepsi de bir duvarın önünde toplanmışlardı. Oda sıcak ve yapış yapıştı ve ter ve korku kokuyordu. Ve öfke.

Babamı kenara çağırmak için ağzımı açtım. Eğer yardım için burada olduğunu kanıtlayamazsa ve Orion’un söylediği gibi bir tehdit olmadığını anlatamazsa, düşman olarak etiketlenecekti. Fakat o Bledsoe’ya döndü. “Cephaneliği araştıralım,” dedi.

Zaten aniden Dünya’dan gelen doksan yedi kişinin uyanması ve sorumluluğu ele almaları yeterince kötüyken, bir de bunlara silahlan eklemek iyi sonlanmayacaktı.

Cephaneliğin kapısı kapalıydı ve kilitliydi. Babam klavye takımına kodu girdiğinde de açılmadı.

Bledsoe, “Sorun nedir, efendim?” diye sordu.

Babam başını salladı ve kodu tekrar girdi. Hâlâ çalışmıyordu. Ve neden çalışmalıydı? Orion onu uzun zaman önce yeniden programlamıştı.

Sesindeki otoriteyi taklit etmeye çalışarak, “Baba, seninle konuşmalıyım,” dedim.

“Şimdi olmaz, Amy.”

Adımı söylemesini üç ay boyunca beklemiştim ve bu süre bir yaşam süresi kadar uzun gelmişti fakat o kelimelerle söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

“Şimdi,” diye ısrar ettim.

Babam, “Amy,” diye kontrol panelinden bana doğru döndü. “Anladığını sanmıyorum. Bir görevdeyiz. Bu bir iş. Durumu tespit etmeliyiz. Gemide doğanların lideriyle karşılaşmalıyız ve dış bölgeyi kontrol altına almalıyız.”

“Fakat Baba, ben...“

“Amy, her şeyi durdurup seninle konuşmayı çok isterim.

Baba olmayı çok isterim fakat çok önemli bir durum var ve gerçekten bu kodun neden değiştirildiğini öğrenmeli ve gemide doğanların lideriyle konuşmalıyım.”

Cephaneliğin kapısını açan Çırak, “Pekâlâ,” dedi. “O hâlde burada olmam baya iyi.”

8: ÇIRAK

Fark ettiğim ilk şey, adamın yüzünde beliren şüpheydi.

Amy, “Baba,” dedi. *“Godspeed’in* lideriyle tanışmanı istiyorum. Çırak.” Bana sertçe baktı ve o zaman yaralarımı analiz etmekte olduğunu fark ettim. Temiz bir tunik giymiştim ve sert kumaş yaratığın açtığı yaralara değdiğinde gözlerimi kırpmamaya çalışmıştım. Amy, “Çırak,” diye devam etti. “Bu benim babam Albay Robert Martin. O diğer iki donmuşun ölümünden sonra, Dünya ordusunun başına geçti.” Babasının donmuşlarda bir sonraki lider olduğunun farkında olduğunu sanmıyordum.

Öne doğru bir adım attım ve Dünya ordusundan birisiyle resmi bir biçimde tanışma yolunu hatırlamaya çalıştım. Öne doğru eğilmeliydim, öyle değil mi? Çok kadim bir usul gibi geldi ama adam da kadim görünüyordu.

Gerçi ben bir şey yapamadan, adam Amy’ye doğru döndü. “Oyunlara zamanım yok,” dedi. “Gerçek kaptan nerede?”

Amy kızgınlıkla ona doğru baktı. Omuzlarını geri atmıştı ve gözleri alev saçıyordu. Tekrar, “Çırak liderdir,” dedi.

Albay Robert Martin, hor gören bir bakışla bana doğru baktı. “O bir çocuk.”

“Efendim,” dedim. Sesim alaycıydı. “*Godspeed’in* lideri benim. Ve bu mekikte herhangi kilitli bir kapıdan geçmek

istiyorsanız, cephaneliğe açılan bu kapı da dâhil, bana biraz daha saygı göstermek zorundasınız.”

Albayın kaşlarından biri havaya kalktı fakat tartışmadı. “Mekik bilgisayarına erişim lazım,” dedi.

Kahretsin, elbette lazımdı.

Durumu açıkladım: Cam pencerelerin nasıl rampa oluşturmak için açıldıklarını, devasa ve sürüngen kuşun nasıl kafamı kopartmaya çalıştığını ve bilgisayarın nasıl artık açıkta olan köprüde kaldığını.

Albay Martin, benim canavar değerlendirmemden sıkılmış gibi bir ses tonuyla, “Anlıyorum,” dedi. “Silahlanacağız fakat bilgisayara erişmem çok önemli.”

Ben cephanelik kapısından çıkarak, Albay Martin ve kadının silah seçmelerine izin verdim. Amy, sorgulayan bir tavırla bana doğru baktı. “Bunu halletmeme izin ver,” diye fısıldadım. Babasıyla kendi şartlanma göre iletişim kurmama izin vermesi için gözlerimle manalı manalı baktım. Eğer Albay Martin bir liderle konuşmak istiyorsa, kızından genç olduğumu hatırlamasını istemiyordum.

Amy bundan hoşlanmamıştı fakat başıyla onayladı ve donma odasına geri döndü. Albay Martin ve kadm silahlan almayı tamamladıklarında, onları holden köprüye götürdüm.

Amy’nin babası köprüye geldi. Bir eli sürekli olarak belindeki silahtaydı. Yanındaki inanılmaz derecede siyahı olan uzun ve zayıf kadm ise bana bakmadan onu takip ediyordu. Köprüye uzanan kapıyı kapattım. Gökyüzünde dolanan tehlikeye karşı ne kadar savunmasız olduğunu umursamamaya çalıştım.

Albay Martin ve kadın, önlerinde uzanan dünyaya karşı ilgisizlerdi. Petek desenli cam daha önce köprüden aşağıya indiğinde, ben engin bir özgürlük hissiyle öylesine dolup taşmıştım ki, keşfettiğim her şeye karşı beğeniyle yaklaşmıştım. Onlar ise zıt duygular içinde gibiydiler. Ilık bir esinti oldu ve ben de gözlerimi kapatmak istedim. Esintiyle gelen bitki ve toprak kokusunu içime çektim fakat ikisi de bunu fark etmemişti.

Kadm alçak bir ses tonuyla, “Dünya’dan pek de farklı değil, öyle değil mi?” dedi. Öylesine ağır bir aksam vardı ki, eğer Amy’nin aksanma alışmış olmasam hayatta anlayamazdım.

Albay Martin homurdandı. “Sineklerin tanrısı gibi bir olay dönmesi dışında öyle.”

Kadm anlayamadığım bir şey mırıldandı ve ardından köprünün ucuna doğru hareket etti. Ufak bir tripodun üzerine bir tüfek yerleştirdi ve gökyüzüne doğru çevirdi. Uzanabileceği yerde iki tane daha silah ve bir dizi el bombası vardı. En azından onlara kuşumsu yaratığın tehlikeli olduğunu söylediğimde beni dinlemişlerdi.

Albay Martin, “Demek gemide doğanların lideri sensin,” dedi.

“Demek siz de Amy’nin babasısınız.”

“İsmim Albay Martin ve General Robertson ve Tuğgeneral Kennedy gittiğine göre, bu görevin en yüksek rütbeli subayı benim. Bu Yarbay Emma Bledsoe.”

Bu bilgiyi değerlendirmek için bir an durdum. Bu durumda Orion sadece ordudakileri hedef almamıştı, sıradan gidiyordu. Önce en önemli insanları öldürmüştü. Buzun altında gördüğümden Yarbay Bledsoe’yu tanımış olmalıydım fakat Albay Martin’in uyandığında kızından bu kadar farklı olabileceğini hiç beklememiştim. Yargı dolu gözlerinde ve sert duruşunda Amy’yi göremiyordum.

Sadece, “Ben Çırak’ım,” dedim.

Albay Martin ters ters, “Neyin çırağı?” diye sordu.

“İsmim bu. Çırak. Ve aynı zamanda unvanım da. Geminin liderine böyle deriz.”

Albay Martin, bana doğru bakarak içini çekti. Gözümün ucuyla Yarbay Bledsoe’nun ifadesini fark ettim. Albay Martin’den çok daha gençti ve duygularını onun kadar iyi saklayamıyordu: Koyu renk gözlerinde endişe ve dudaklarındaki çizgilerde de kaygı okunabiliyordu.

Albay Martin, “Yani oradaki insanlardan sen sorumlusun?” diye sordu.

“Evet.” Yalnızca aylardır lider olduğumu ve mekiğin kalkışıyla hükmümün sona erdiğini ona söylemedim. İnsanlarımın üçte biri Godspeed’de kalmayı tercih edince krallığım bölünmüştü. Bu konularda konuşmak bile istemiyordum. Bilgisayarda her ne yapması gerekiyorsa yaptıktan sonra buradan gitmek istiyordum. Gözlerim gökyüzünde dolanıyordu ve kulaklarım da kemik dondurucu çığlığı bekliyordu. Korkumu görmesini istemediğimden, ne dediğine odaklanmaya çalışıyordum.

“Ne tür bir durumun senin kadar genç birinin liderlik rolüne yükselmesine neden olduğunu bilmiyorum,” diye devam etti. “Ne oldu da kızım erken uyandı ve bu saçmalığa bulaştı bilmiyorum fakat bu yarım

yamalak inişe baktığımda ve ölü ve yaralıları göz önüne aldığımda, işlerin pek de iyi gitmediğini anlıyorum."

"Yeter," dedim. Gürleyerek söylemiştim.

Albay Martin'in yüzüne bir şefkat maskesi yerleşti. "Sadece zor olduğu belli. Herkes için elbette ama özellikle çok erken lider olmuş biri olarak senin için."

Ona doğru baktım. Duygularımı gizlemeye çalışıyordum. Söylediği her şeyde doğruluk payı vardı fakat tüm hikâye bu değildi. Evet, zordu fakat zor olacağını bile bile sorumluluk kabul etmiştim ve durum da benim önüme koyduğu tablodan farklıydı."

Başka bir şansım olsaydı da, vazgeçmeyecektim ki.

"Şu anki durum basit," diye devam etti. "Hem gemililer hem de Dünyalılar için bir lider belirlemeliyiz. Liderliğini bana vermeni tavsiye ediyorum. Böylece doğru bir adımla görevimize başlayabiliriz."

İlk düşüncem: *Bu adam Bilge ye hiç benzemiyor, sesi Bilge gibi değil fakat aynen onun gibi düşünüyor.*

Albay Martin, kontrol panelinin önündeki sandalyeye oturdu, mekiği indirirken Amy'nin oturduğu sandalye. Sandalyeyi çevirdi ve diğer sandalyeyle karşı kaşıya oturdu. Nazikçe, "Otur evlat," dedi.

Ben de oturdum. Şimdi Amy'nin babasını neden bu kadar çok istediğini anlıyordum. Albay Martin sesinde öyle güven verici bir tavırla konuşuyordu ki, sadece komut vererek bile problemlerimin yok olacağına beni neredeyse inandıracaktı. *Neredeyse.*

"Olaylar benim beklediğimden çok daha farklı gelişti," dedi. "Amir olmamam lazımdı."

Benim de.

"Buna hazır değilim."

Ben de değilim.

"Fakat artık her şey değişti."

Biliyorum.

Albay Martin, sandalyesinde geriye doğru gitti ve gökyüzüne doğru baktı. “Kolonilerin yaşamda kalmaları hep çok zor olmuştur. Amerika kurulurken, koloniciler evde geride bıraktıklarından okyanusla ayrılmışlardı ve yardım alabilecekleri kişilerden aylarca uzaklıkta bir mesafedeydiler. Biz daha da uzak bir ayrılık yaşadık.”

Gökyüzüne doğru bakışını izledim fakat ben Dünya’yı düşünmüyordum ve ne kadar uzakta olduğunu. Ben *Godspeed’i* düşünüyordum. Çok daha yakındaydı ve ulaşmak neredeyse imkânsızdı.

“İlk kolonilerde pek çok insan hayatını kaybetti. Amerika’ya [4] Yeni Dünya’ dediler fakat asıl Yeni Dünya burası, öyle değil mi evlat? Roanoke değil.”

“Neden bana bunları anlatıyorsunuz?” diye sordum. Sözlerimin kaba olup olmadığı umurumda değildi.

“Evlat, buradaki durumu düşünmeni istiyorum. Benim gibi Dünya’da doğmuşlar donmuş hâldeyken, senin başa geçmek zorunda kaldığını anladım. Pek de kolay olmamıştır.” Shelby ölmeden önce, “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!” demişti. Ölmeden hemen önce...

Albay Martin, “Ve belki bana inanmayabilirsin,” diye ekledi. “Fakat ne kadar baskı altında olduğunu anlayabiliyorum. O insanlar, gemide doğanlar, bütün problemlerini çözmeni beklediklerini biliyorum fakat tüm problemleri çözemezsin, öyle değil mi?”

Şu an üç insanım ölmüştü ve koridorun hemen altındaydılar ve bu benim hatamdı. Bartie ve sekiz yüz kişinin üzerindeki insan ise hâlâ Centauri-Dünya’nm yörüngesinde, gemideydiler. *Godspeed’in* kalanında yaşayıp öleceklerdi ve bu da benim hatamdı.

Albay Martin, “Evlat,” dedi. Elimde değildi, kelimeyi söyleme tarzı hoşuma gidiyordu. “Sanırım ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Orion, “Bizi köle veya asker yapacaklar,” demişti. “Bizi çalıştırmayı veya öldürmeyi planlıyorlar.”

“Sana insanlarımı teslim etmeyeceğim,” dedim. Ona arkamı döndüm ve mekiğe giden kapıya yöneldim. Gezegenden gelen bir rüzgâr saçlanmda dalgalandı ve kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı.

“Öneride bulunmuyorum, evlat.”

“Bana evlat demeyi kes.” Ben kimsenin evladı değildim. “Çırak.” Albay Martin adımı ağzına acı sürülmüş gibi söylüyordu. “Bu senin ve benim ötemde. Egolarımızın yolumuza çıkmalarına izin veremeyiz.”

“Egomun beni kontrol etmesine izin vermiyorum,” dedim. “Sen de seninkine verme. Senden genç olabilirim fakat o mekikte arkamda duracak bir dört yüz elli altı insan var.” Albay Martin ayağa kalktı ve sandalye de dönmeye başladı. “Bunu biliyorum,” dedi. Sesindeki nezaket yok olmuştu. “Sadece seninle mantıklı bir biçimde anlaşabileceğimizi sanmıştım.”

“Anlaşabilirsin,” dedim. “Haklısın, kolay olmadı. Ve en iyi pozisyonda olmadığımın da gayet farkındayım.”Bartie ayaklanmasından sonra nasıl bunun farkında olmazdım ki? Beni izleyeceklerine gemide kalmayı tercih eden insanlar olmuştu. Bana güvendikleri için de üç kişi hayatını kaybetmişti.

“Sana karşı değilim,” diye de ekledim. “Fakat bence ben ya da sen olması gerekmiyor. Bize rehberlik etmene izin verebilirim fakat insanlarıma körlemesine seni takip etmelerini söylemeyeceğim.”

“Arkamda duracak mısın? Emirlerimi destekleyecek misin?”

“Eğer mantıklı bulursam, evet. Yanında duracağım.” Üslubu yüzünden benim kavrayışımın değiştiğini fark etmediyse de, bu konuda yorum yapmadı. “Yapılacak ilk işin emri basitti: Dünya ile iletişim kurmalıyız.”

“Nesillerdir kurmuyoruz,” dedim.

Albay Martin sesini yükselterek, “Ne?” dedi. “Yüzyıllardır Dünya’dan haber almıyoruz.”

Arkasında, Yarbay Bledsoe’nun yüzyıllar kelimesini tekrarladığını duydum fakat Albay Martin hiçbir duygu göstermedi.

“Bu var ama...” dedim ve köprüdeki bilgisayara doğru yöneldim. Metal sıcaktı, ikiz güneşler yüzünden ısınmıştı. Ekran yanıp söndü ve ordu onay kodunu beklemeye başladı.

Albay Martin, bilgisayara doğru gitti fakat tereddüt etti. Bunu benim önümde yapmak istemiyordu. Ona doğru bakarken kaşlarımdan birini

havaya doğru kaldırdım. Bilgisayara doğru döndü ve hızla kodu girdi.

Daha iyi görebilmek için öne doğru geldiğimde, ekran canlanmıştı. Amy’nin babası isteksizce bana yer açmak için çekildi. Birkaç dakika boyunca ekranda sadece dönen bir küre görüldü ve yanıp sönen bir çubukta İŞLEM YAPILIYOR... SİNYAL ALINDI... İŞLEM YAPILIYOR... Yazdı. Ardından ekran titredi ve bir uydu görüntüsü belirdi. Ekranda GELEN İLETİŞİM yazısı çıktı.

Albay Martin bana doğru zafer kazanmış bir edayla baktı fakat ben ekrana odaklanmıştım. Bu kadar basit miydi? On haneli bir kod ve birden sanki ışık yılları boyunca konuşmamamız önemli değilmiş gibi Dünya ile birden konuşmaya mı başlayacaktık?

Odayı bir ses doldurdu ve ekrandaki kelimelerin kopyaları çıkmaya başladı. Nefesim kesilmişti. Nesillerdir Dünya’dan haber alamıyorduk. Ve şimdi... Evrenin ötesinden bizimle konuşmak üzereydi.

Ve bilmemiz gereken tek şey de kahrolası bir ordu onay koduydu.

Tebrikler, Godspeedl Başarıyla son durağınıza eriştiniz. İkiz Centauri sisteminde bir gezegendesiniz.

Derin ses yavaş bir tonda konuşuyordu fakat hâlâ ekrandaki yazılara minnettardım.

Yolculuğunuzun uzun olduğunu biliyoruz fakat geminin inişinden önce gönderdiğimiz sondalara bakılırsa sadece yerleşilebilir bir dünya değil fakat aynı zamanda zengin çevresel kaynaklara da sahip olacaksınız! Biz de Dünya 'da kuracağınız koloninin gelişim ve büyümesine yardımcı olmak için uygun bir yol bulmakla meşguldük.

Koloniye yardım etmek mi istiyorlardı? Neden gemiye yardım etmeyi önemsemediler? Yıllar önce iletişimimiz kesildiğinde, neden Dünya yeniden iletişim kurmadı? Bu açılan yeni iletişim ağını bir mucize gibi görmem gerektiğini biliyordum fakat aslında sadece öfke hissediyordum. Bize inmeden önce yardım edebilirlerdi. Neden bizi yıldızların arasında zor durumda bırakmışlar ve kendi başımıza inmemizi beklemişlerdi?

Yıldızlar ar ası Nuh’un gemisi olan Godspeed, Dünyayı terk ettiğinden beri uzun süreli uzay yolculukları konusunda ilerlemelerimiz devam etti. Şu

an bulunduğunuz gezegenin yörüngesinde çoktan bir uzay istasyonu kuruldu. Böylece gezegenler arasında daha hızlı uydu iletişimi sağlayabileceğiz. Ek olarak, ilk göreviniz gemiden gönderilen sondalardan birinin yerini belirlemektir. Sondalar ileri teknolojiyle donatılmışlardır ve iletişimde bize yardımcı olacaklardır.

Albay Martin bütün dikkatini ekrana vermişti fakat ben sorular sorabilmemiz için konuşmacının biraz susmasım istiyordum.

İnişiniz esnasında, bir sinyal doğrudan Finansal Kaynak Borsası'na bildirildi. Şu an bile FKB, koloniniz için yardım ve tedarik malzemeleriyle dolu bir mekik hazırlamaktadır. İleri teknoloji, mekiğin çok kısa süre sonra bulunduğunuz yere ulaşacak olması anlamına gelmektedir.

Bilgisayar ekranına doğru ağzım açık bakakalmıştım. Çok yakında? Bu ne demek oluyordu? Gezegene ulaşmak Godspeed'in üç yüz yılını almıştı.

Albay Martin'e doğru baktım. Kontrollerin yanında ellerini ovuşturuyordu. Açıklama için nasıl araya girebilirdik veya konuşmanın sonunu mu beklemeliydik?

Ses devam etti.

Ek olarak, gezegende bulunan tehlikeler için sizi uyarmamız çok önemli. Öncelikle size hem kaçış mekiğinin hem de Godspeed'in tecrit için donanımlı olduğunu hatırlatmalıyız ve eğer böyle bir gereksinim doğarsa, yardımlarımız erişene dek kendinizi içeriye hapsetmekten çekinmeyin.

Bir an parazit yüzünden durdu. Albay Martin kontrolleri taradı fakat hangisine dokunacağından emin değildi.

Mümkün olduğunca hızlı bir biçimde bizimle sonda aracılığıyla iletişimi sürdürmeniz çok önemli. Böylece tehdit edici mevcut popülasyon hakkında olabildiğince düzgün bilgi alabiliriz.

Bir pop sesi duyuldu ve aniden ses kesilerek parazite döndü. Ekran siyaha dönerken yüksek bir ıslık sesi duyuldu. Hava rahatsız edici biçimde sessizdi ve Dünya ile bir kez daha bağlantı kurduk.

Albay Martin bilgisayara doğru eğilirken, "Ne oldu?" diye sordum.

“Emin değilim...” Ekrana yazdı fakat ekran karardı. “Belki de mekiğimi çarptığınız için iletişim sistemi bozuldu.”

Mekiğimle ilgili sahiplenici kelimesi yüzünden yorum yapacakken, arkamdan gelen si lalı sesleri yüzünden yerimde zıpladım. O an bunu hiç beklemiyordum. Bledsoe köprüde yere çömelmişti ve kolunu dikkatlice hedef alırken duvara doğru sabitlemişti. Bakışlarını takip ettiğimde, o şeyin tepemizde uçtuğunu gördüm. Çoktan bizi parçalamaya hazırdı. Tekrar silah sesleri ve ardından kulakları sağır edici bir çığlık duyuldu. Kuşumsu yaratık yönünü değiştirmişti fakat vurulmamıştı.

Albay Martin, “O da ne öyle?” dedi. Silahı elindeydi ve sıkıca tutmaktan eklemleri beyazlaşmıştı.

Sakin konuşmaya çalışarak, “Daha önce gördüğüm yaratığın aynısı,” dedim. “Amy onun şeye benzediğini söylemişti.” Kullandığı kelimeyi hatırlamaya çalıştım. “Dinozor gibi, em... Bir terro...?”

“Neye benzediğini biliyorum, kahretsin fakat nedir bu?” Sırıtmamak için kendimi uttum. Sonunda Albay Martin’in soğuk dış görünümünü kıracak bir şeyle karşılaşmıştık. “İnmeden önce uyarılmıştık...” Duraksadım. Aptalca görüneceğini biliyordum fakat en doğru kelime de oydu. “Canavarlar hakkında.”

Albay Martin, yukarıda uçmakta olan yaratığa doğru gözlerini kısarak baktı. Devasaydı—bu kadar uzaktayken bile güneş ışığını bloke edebiliyordu.

Bledsoe bir kez daha ateş etti fakat yaratığın çok uzaklara uçtuğu aşikârdı.

“Belki mekiği düşürdüm,” dedim. “Fakat belki de bu şeylerden biri bizi yörüngeden çıkarttı.”

Albay Martin Bledsoe’ya, “Mermi harcama,” diye bağırdı. Kadın silahı indirmedi fakat parmağını tetikten çekmişti.

Bana doğru dönerek, “İçeriye girmeliyiz; burası güvenli değil. Bu kahrolası tehdit edici popülasyon hakkında fazlasını öğrenmek istiyorum,” diye devam etti. “Bledsoe ile beraber, sekiz kişilik bir grupla dışarıya çıkacağız. Eğer sondalardan bulabilirsek, Dünya ile daha güvenli ve düzgün

bir iletişim kurabiliriz ve neyle yüz yüze olduğumuz hakkında daha iyi bir fikrimiz olur.”

Albay Martin kapıya doğru yöneldi. Bledsoe yavaşça arkasından geliyordu ve eli hâlâ silahmdaydı. “Çırak, insanlarını sakin tutmanı istiyordum.” Albay Martin bunu rica şeklinde değil, emrederek söylemişti.

“Ben de sizinle geliyorum,” dedim.

Albay Martin duraksadı, eli kapıda kalmıştı. “Sivil yok.” “İnsanlarım eşit olduğumuzu görmeliler. Benim de dâhil olduğumu ve Dünya’ya söyleyeceklerini görmeye hakkım olduğunu bilmeliler.”

Albay Martin, “Elbette,” diye kabul etti. “Fakat şu an, önemli olan dönecekleri birini bulmalan. Onların dayanacağı güçlü kaya sen olmalısın.”

“Ben...“

Albay Martin kapıyı açtı ve beni içeriye soktu, arkasından da Emma Bledsoe geliyordu. Kadm kapıyı kapatıp, kilitledi. Mekiğin içindeki hava, az önce geride bıraktığımız havayla karşılaştırıldığında acı ve metalikti.

Albay Martin, “Sana burada ihtiyacım var,” dedi. “Mekiği koruyacağına güveneceğim biri lazım.”

“Fakat...“

“Sana en önemli kargoyu bırakıyorum: İnsanlarımı. İnsanlarını. Bu görevi başarabilir misin?”

“Evet,” dedim. “Fakat...“

“Güzel, güzel, anlaştığımızı görmek sevindirici,” dedi ve cephaneliğe yöneldi.

Tam da Orion’un öngördüğü kuklaya dönüşmekte olduğum fikrinden kurtulamıyordum.

9: AMY

Koridordan döndüğümde Emma ile çarpıştım. “Ne oldu?” diye haykırdım. Silah seslerini ve o pterodaktil şeylerinden birinin daha çığlığını duyduğumda, annemi bırakıp köprüye koşmuştum.

Kadın şaşırmıştı. “Yok, bir şey,” dedi. Beni geçti ve donma haznelerinin çevresinde toplanmış olan erkek ve kadın ordu mensuplarına emirler yağdırmaya başladı.

Cephanelikte Çırak ve babamı görene dek kalbim deli gibi atmıştı. Güvendeydiler. Babam kendini silah seçmeye adamıştı. Çırak ise itaatkâr fakat huysuz görünüyordu fakat beni görünce kalbimin yeniden hızlı atmasına neden olan bir tavırla gülümsedi.

Hâlâ nefes nefese, “Neler oluyor?” diye sordum. Köprüye açılan kapının kilitli olduğunu fark etmiştim.

Babam, “Amy, her şey yolunda. Annenin yanma git,” dedi.

Onu umursamayarak, Çırak’a doğru döndüm.

Çırak, “Şey gördük, o c...“ diye başladı fakat “canavar” demeden sustu. “Başka bir yaratık gördük fakat bize yaklaşmadı.”

Babamın elindeki 44’lüğü gördüm. “Onu avlayacak mısınız?”

Babam şaşkın göründü. “Sadece kendimizi koruyacağız. On kişi gidip sondayı bulacağız ve Dünya ile yeniden iletişim kurmaya çalışacağız.”

“Bekle, yeniden?” Çırak’a doğru döndüm. Gözleri her şeyi anlatıyordu.

Bilmeliydim. “Dünya ile mi konuştunuz?!” Ciyaklamıştım. “Bu, yuh! Harika! Ne dediler? Dünya şimdi nasıl? Ne yapacaklar?”

Çırak, “İletişim ağı gitti,” dedi. “Fakat yardım gönderecekler. Düşünüyorlar ki...” Kaşlarını çattı. “Bize yardım edebileceklerini düşünüyorlar.”

Ağzım açık kalmıştı. “Gerçekten mi?!”

Çırak başıyla onayladı fakat hiç de benim kadar heyecanlanmamıştı. *Dünya!* Tüm bu zaman sonunda, Dünya yine konuşuyordu!

“Amy, çalışmam lazım. Annenin yanına git.” Babam elinde 44’lüğü tutarken, başka bir raftan da el bombalan alıyordu.

“Ben de sizinle geliyorum!” dedim ve cephanelikte ilerledim. Çırak, bana ters bir bakış attı fakat onu umursamadım. “Baba, gelmeme izin ver! Dışarıya çıkmalıyım. Gezegen burada ve ben onu daha görmedim bile, gerçekten!”

Babam bakmadan, “Hayır,” dedi.

O kelime yüzüme tokat atmış gibi ürktüm. “Baba,” dedim acilen. “Seninle gelmeme izin ver. Yoluna çıkmam. Bir silah almm, yardım edebilirim. Sadece gelmeme izin ver.”

Babam bana doğru baktı ve bir an sadece yalvaran gözlerime odaklandı. Sonunda, “Hayır,” dedi.

“Fakat!”

“Hayır. Annene dön.”

“Baba!”

Çırak hafifçe başını salladı ve bana bırakmamı işaret etti. Gözlerimi kıstım. Babamın onun gitmesini de yasakladığını anlamıştı fakat o çıkmıştı. Dünyayı görmüştü. İstememişti bile ama görmüştü.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve cephanelikten çıktım. Çocukça davrandığımı biliyordum. Mantıksız ve toy ve aptalca davrandığımı biliyordum fakat elimde değildi. Daha önce Çırak’ı kurtarmaya odaklanmıştım fakat şimdi Centauri-Dünya’yı görmek istiyordum.

Görmeliydim.

Donma odasının kapısında duraksadım ve derin bir nefes aldım. Neler olduğunu görebilmek için kendimi zorladım. Donma odası kalabalıktı fakat düzgün bölünmemişti. Gemiden yaklaşık bir beş yüz kişi bir duvarın önünde toplanmışlardı ve donma haznelerinden olabildiğince uzak durmaya çalışıyorlardı. Dünya’dan insanlar ise ufak işlerle uğraşıyorlardı, depo sandıklarını açıyorlar, donma tepsilerinin üzerine bilimsel ekipmanları kuruyorlardı ve birbirleriyle konuşuyorlardı. Odanın her iki tarafında da

endişeli bir enerji vardı fakat korku da hissediliyordu. Bilinmeyenden daima korkulurdu.

Emma, sekiz diğer ordu görevlisiyle beraber yanımdan geçti. Her birinin yüzünde ciddi bir ifade vardı. Askerler şimdi tamamen giyinmişlerdi ve her yerleri silahla doluydu. Uçan yaratıkların tiz çığlıklarını hatırladım ve omuriliğime kadar içim ürperdi. Centauri-Dünya bir eğlence parkı değildi.

Her ne kadar bundan hoşlanmasam da, babamın gitmemi yasaklamakta haklı olduğunu biliyordum.

Yine de onu çözdüğümde, beni mekiğe kilitleyeceğini düşünmemiştim. Donma hazneleri şimdi boşlardı ve sanki sahile vurmuş içi boş deniz kabukları gibiydiler.

Biri dışında hepsi. Orion.

Gözlerim, donma odasının uzak ucundaki genetik laboratuvarına açılan kapıya gitti. Daha önce donmuş hâlde olan insanların arasından geçerek, genetik laboratuvara gittim. Kapıya ulaşır ulaşmaz, giriş kodunu girdim ve başparmağımı biyometrik tarayıcıdan geçirdim. Az sayıda insanın bu odaya erişimi vardı fakat Çırak, ne zaman istersem girmemi sağlamıştı.

İçeriye girdiğimde, kapı arkamdan kapandı.

Şimdi düşüncelerimle ve görece sessizlikle baş başa kalmıştım.

Ve Orion'la.

Öne doğru yürüyüp, donma haznesine gittim. Ailemin uyandığı hazneler haricinde bu hazne bağımsız bir birimdi. Dik duruyordu ve çember şeklindeki pencereden buzun içindeki adam görünüyordu.

Ona doğru yaklaştıkça adımlarım yavaşladı.

Kabul etmek istemiyordum fakat Orion'da Çırak'ın yüz özelliklerini görmeye başlamıştım. Bakışlarım odanın diğer tarafındaki büyük silindire doğru döndü. Orada düzinelerce minik fetüsler görünüyordu. Her biri de Çırak'm başka bir klonuydu.

Başka bir Çırak değil... Sadece aynı bedende bir başkası. Çırak'm zihninin Orion'unkiyle alakası yoktu. Orion'u asla sevemezdim.

Çırak beni donma haznesinden çıkarttığında, beni uyandıracağım ve bir daha asla donamayacağımı bilmiyordu fakat Orion biliyordu. Ve Robertson ve Kennedy'yi çıkarttığında, onların tüpler ve sirojenik sıvı ile boğulacaklarını, gözlerinin pörtleyeceğini ve elleriyle camı tırnaklayacaklarını biliyordu. Biliyordu.

Orion'un yüzünün altındaki zamanlayıcıya baktım. 05:23:34... 33... 32... 31...

Eğildim ve hızla zamanlayıcıya yeni ayar girdim. 24:00:00.

Yirmi dört saat daha donmuş kalacaktı. Çırak zamanı daha da uzatabiliyordu fakat zamanlayıcı titizdi. Artık her gün kontrol ediyordum.

Onun donmuş yüzüne ve gözlerine doğru bakmak için kendimi zorladım. Onun burada olmasını bile istemiyordum. Onu yeni dünyadan sadece buz ayırıyordu.

Fakat eğer yeni dünyayı göremiyorsam, en azından onun da göremeyeceğinden emin olabilirdim.

10: ÇIRAK

Yeni dünya ile yüzleşecek on askerin ardından köprü kapısını kilitlemeden önce bir an temiz havayı iyice içime doğru çektim. Alnımı soğuk metale dayamış hâlde ne kadar zaman orada dikildiğimi bilmiyordum.

Çoktan başlamıştı.

Olayın üzerindeki azıcık kontrolümün de parmaklarımın arasından kaymakta olduğunu hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve yüksek sesle nefes aldım. Bu şekilde düşünmeme izin veremezdim. Orion'un korkularıyla yaşamama izin veremezdim.

Donma odasından gelen yükselen sesler, karanlık düşüncelerime müdahale etmişti. Başlangıçta bunun yalnızca devasa bir odada toplanmış olan bin beş yüz kişi için normal olduğunu düşünsem de, sesler öfkeli çığlıklara döndü. Hızla donma odasına doğru gittim.

Son donma haznelerinin başında toplanan kalabalıkta ilerlemeye çalışırken, bir kadm sesi, “Ne oldu?” diye haykırıyordu.

Amy, uzun boylu Dünya doğumlu bir kadının önünde duruyordu. Kadının ince kollan ve devasa saçlan vardı. Kadının sesi kaim ve öfkeli hıçkırıklar arasında, “Ne ol... Oldu?” dedi.

Amy her iki eline birden kustu ve bir adım geriye doğru atmaya çalıştı fakat donma hazneleri çevresinde olduğundan kıpırdayamadı. Donmuşlar çevresini sarmışlardı ve benim insanlarım da endişeli gözlerle onlara doğru bakıyorlardı.

Amy çok hafif sesle bir şeyler söyledi fakat kadının cevabı öylesine yüksekti ki, donma odasındaki herkes duydu: “Öldürüldü mü?!”

Oh, kahretsin.

Adımlarımı hızlandırdım ve Amy ve kadına doğru ilerlerken insanları ittim. Ona ulaştığımda, Amy başını çığlık atan kadmdan bana doğru çevirdi. “Bu Juliana Robertson,” diye fısıldadı.

Robertson... Orion’un fişini çektiği donmuşlardan biri.

Juliana, “Kocam!” diye haykırdı. Bir elini 100 numaralı donma haznesinin kapalı kapağının üzerine doğru bastırdı.

Ardından eli bir yumruğa dönüştü. Döndü ve Amy’yi tuniğinden yakaladı ve kendisine doğru yaklaştırdı. Öfkeyle, “Ne oldu?” dedi. “Bana hangi pisliğin kocamı öldürdüğünü söyle!”

Amy’nin gözleri korkuyla irileşti. “0...“ Duraksadı. “Bir kaza oldu,” diyeceğini biliyordum fakat yalan söyleyemiyordu.

“Kim?!” Juliana Robertson, Amy’nin yüzüne doğru kükrüyordu. Amy ürktü ve ben de Juliana’yı bir kenara iterek, Amy’yi kendime doğru çektim. Kadın bize olan ilgisini yitirdi ve gemiden çevresine toplanmakta olan kalabalığa doğru döndü. “Hangi ucube bunu yaptı?” diye haykırdı. Bir an durumun ironisini fark ettim. Kadm bizlerin birbirimize benzememizden dolayı bize ucube derken, biz de Amy bizden farklı diye ona ucube demiştik. “Hangi korkak kocamı uykusunda öldürdü? Kendini göster!” Sesi öfke ve nefretle doluydu.

İnsanlarım ona nasıl cevap vereceklerini bilmiyorlardı. Onlara göre donmuşlar tehlikeliydi. Pek çoğu Orion ve onun hareketlerini onaylıyordu. Ve Juliana da ordunun kalanıyla aynı yeşil ve kahverengi giysiyi giyiyordu. O bir askerdi ve eğitimi yüzünden daha da tehlikeliydi.

Gözlerini bana çevirdiler. Onları ben korumalıydım.

Juliana da bana doğru döndü fakat bunun ne demek olduğunu anlamıyordu.

Bakışlarının suçlayıcı olduğunu sanıyordu. Sanki kocasının katilini ifşa ediyorlardı.

Bana doğru çığlık atarak saldırıya geçti ve sol elmacık kemiğime yumruk attı. Başım geriye doğru gitti. Her iki elimi de savunma için kaldırdım.

Gemide doğanlardan biri. Besleme Katından eski çiftlik sahibi Heller, “Çırak’a dokunma!” diye haykırdı. Öne doğru çıkarak, Juliana’mn kolunu yakaladı ve bana tekrar saldıramadan, geriye doğru çekti.

“Hayır, bekle...“ demeye çalıştım.

Eski donmuşlardan başka biri de tepsinin üzerine zıplayarak, “Ona zarar verme!” dedi.

Ve işte kaos!

Dünya’dan gelen insanlar daha öfkeli olabilirdi fakat benim insanlarım onlara karşı sayıca on beşe bir üstündüler. Kavga kızıştığında, bir grup donmuş donma haznelerine sırtlarını verene dek geri çekilmişlerdi. Herkesten çığlıklar ve haykırışlar yükseliyordu. Amy’nin annesi olduğunu düşündüğüm bir kadm—aynı yeşil gözlere sahiptiler—onu bileğinden tuttu ve kalabalıktan uzaklaştırmaya başladı. Yutkundum. Mekikte kavga çıkması, tıpkı Godspeed’deki gibi benim hatamdı. Amy’yi güvende tutamayan bendim. Parmağımı wi-com’uma bastırdım, işe yaramazdı. Burada çalışmıyordu.

En yakındaki masanın üzerine çıktım. “Durun! DURUN!”

Fakat işe yaramadı.

Bu öfke ve korkuyla çıkan bir kavgaydı.

Yumruklar atılıyor ve yeni yaralardan kanlar akıyordu. Kalabalığa doğru bir sandalye fırlatıldı ve ardından kulakları sağır eden bir biçimde bir donma haznesine çarptı. Kabarık saçları uçuşan Juliana Robertson, bana doğru fırlarken haykırıyordu fakat insanlarımdan biri onu bir donma haznesine doğru itti. Masadan atladım ve kendimi dövüşen insanların arasına attım. Çabam sayesinde dayak yiyordum.

Kapıdan Albay Martin, “YETER!” diye gürledi. En yakınındaki kişi duraksadı fakat kavga devam etti. “YETER DEDİM!” diye tekrar haykırdı ve doğrudan kargaşanın ortasına doğru yürüdü. “GERİ ÇEKİLİN!”

Ve onlar da çekildi.

Bizimle geride bırakılan ordu mensupları kavgayı kestiler. Juliana Robertson bile. Her iki burun deliğinden de kan akıyordu ve gözleri kırmızıydı. Yumruklarım açtı ve sessizce geriye çekildi.

Albay Martin öfkeyle, “Neler oluyor?” diye haykırdı. Gözleri bir bana bir de Juliana’ya ve sonra tekrar bana doğru döndü. Arkasında sondalara

götürmüş olduğu on kişi kavganın bitimiyle etrafa yayılmıştı.

Juliana dişlerinin arasından, “Kocam,” dedi. “O öldürülmüş, efendim.”

Albay Martin başını eğdi. “Biliyorum.”

Juliana’nm gözleri parladı.

“Gidebilirsin. Depo alanına git ve sakinleş.”

“Efendim, o kocamdı.”

Albay Martin, “Biliyorum,” dedi. “Benim de dostumdu. Gidebilirsin.”

“Onu öldürdüler.”

“Gidebilirsin.” Albay Martin’in sesinde izin yoktu ve Juliana da topuklan üzerinde dönerek, bagajların depolandığı odaya gitti. Ardından ordudan birkaç kişi de takip etmişti.

İnsanlarım bana doğru bakıyorlardı ve ben de başımı donma odasının öteki tarafına doğru çevirdim. Geriye doğru çekildiler fakat hâlâ dik duruyorlardı ve dişlerini gösteriyorlardı. Kavgaya hazırdılar. Kavga bitmemişti sadece duraksamıştı.

Albay Martin hızla bana doğru geldi. Gözleri öfke içindeydi. “Sen buna liderlik mi diyorsun? Buna kontrol mü diyorsun?” diye gürledi.

“Hayır.” Ardından ekledim, “Efendim.”

Kavga bittiğinden Amy ve annesi de bize doğru gelmişlerdi. Onları gördüğünde Albay Martin’in yüzü yumuşamıştı.

Albay Martin öne doğru gelerek, dikkati üzerine çekti. “Herkes beni dinlesin. Gemili ve Dünyalılar, haberlerim var.

Fakat önce bir uyan: Eğer beraber çalışmazsak, asla bu gezegende hayatta kalamayız.”

Kelimeleri yüksek sesle ve sertçe söylemişti fakat bağırmıyordu. Yine de, insanlanm kavgayı bırakıp dinleyebilmek için öfkelerinden uzaklaşırken onları izledim.

“Sondayı bir milden kısa mesafede bulduk. İndiğimiz ormanın ucunda. Dünya ile iletişim kurmayı başaramadık fakat yakında ana dünyamız ile

temas kurabileceğimizi umut ediyorum.”

Derin bir nefes aldı. Bütün gözler üzerindeydi.

“Dahası, mekiğin içinden duyabildiğiniz canlılara bakma fırsatı bulduk. Büyük sürüngen benzeri kuşlar, saldırgan ve etçil görünüyorlar.”

Kelimeleri sona erdiğinde, tüm kalabalıkta buz gibi bir rüzgâr esti. Bu dünya ile ilgili duyduklan her kâbus gerçek olmuştu.

“Bu gezegendeki tehlikenin sürekli farkında olmalıyız. Ve birbirimizle değil, bu tehlikeyle savaşmalıyız.”

Albay Martin, kavganın neden olduğu kargaşaya doğru baktı. Dönmüş masalar ve sandalyeler, kan lekeleri, parçalanmış kıyafetler...

“Bize sağladığı emniyete rağmen, sonsuza dek mekiğin içinde kalamayız. O yüzden, ilk görevimiz hayatta kalma yönünde olmalı: Yiyecek, su ve barınak bulmak. Herkes bu göreve katkıda bulunmalı. Yann işe başlayacağız.”

Bana doğru tiksinti içinde baktı. “O esnada birbirinizi öldürmeyin.”

11: AMY

Korkunç kavgayı ayırdıktan sonra, babam beni bir yere çekti. “Konuşabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu.

“Genetik laboratuvarı,” dedim. Başımla gösterdim. Bir an kalabalık ve gerilimli odada Çırak’la göz göze geldik. Eğer birbirimize bir an ayırabilseydik, bu dünyayı anlamlandırmayı başarabilecektik. Fakat Çırak’m şu an cevap vermesi gereken bin beş yüz kişi vardı. Benimse bir.

Babam beni donma odasının diğer tarafına doğru takip etti. Biyometrik tarayıcı genetik imzamı tanıdığında bile yorum yapmadı. Bir şey demeden önce kapının arkamızdan kapanmasını bekledi.

Donma haznesine doğru yaklaşarak, “O kim?” diye sordu. Orion tam hareket anında yakalanmıştı. Ellerini pençe hâline getirmiş, camı tırmalıyor ve gözleri buzun altında parıldıyordu.

“Juliana Robertson’un kocasını öldüren adam. Seni de öldürmeye çalıştı.”

Babam bana doğru döndü. “Ben uyurken burada çok şey olmuş. Bana anlatmanı istiyorum.”

Neden bunları Çırak’a değil de bana sorduğunu sormam gerekmiyordu. Yine de konuşurken tereddüt ettim. Doğrudan Çırak’la konuşması konusunda ısrar edeceğime babama bildiklerimi anlatarak Çırak’ın pozisyonunu zayıflatıyor muydum?

Hayır... Hayır. Babamın Orion hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyordu. Ve Çırak’m da onun hatalarını açıklama konusunda tereddüt edeceğini biliyordum. Babamın özürlere ihtiyacı yoktu. Orion’un tam olarak neden tehlikeli olduğunu bilmeliydi. Elimden geldiğince Orion’un kim olduğunu ve neden donmuşlar arasmda ordu mensuplarını öldürerek, insanlarını kurtarmaya çalıştığını açıkladım. Çırak’ın planını yani babam ve diğer donmuşların Orion’u yargılayıp cezalandırmaları fikrini anlatmadım. Orion’un cezasını donma gibi anlattım. Onun yargı için bile uyanmasını istemiyordum. Tıpkı benim gibi yüzyıllarca buzda kapana kısılmış vaziyette yaşamasını istiyordum.

Babam başını salladı. Orion'un arkadaşlarını eriyerek ölmeye neden terk ettiğini anlamaya çalışıyordu. Öne doğru uzandı, bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru götürerek, "Çok şey yaşadın," dedi. Sesi pişmanlıkla doluydu.

Sağ elimi bilinçsizce sol bileğime doğru götürdüm. Üç ay önce yere yatırılıp, toprağın araşma gömülüp, o adamın bana yapmaya çalıştığı kötülüğü hatırlamıştım.

Babam kolunu bana doladı. Nazikçe, "Gemide doğanlar," dedi. "Beklediğimden farklılar."

"Benim beklediğimden de farklılar."

"Onları anlamama yarayacak her şey..."

Bileğimi bıraktım ve söyleyeceklerimi kendime sakladım. Babam volta atmaya başlamıştı. Bu özelliği ondan kapmıştım. "Bu insanlar," dedi. "Hepsi aynı görünüyor ve bir çocuğu lider olarak seçmişlerdi. Bu zamanda daha fazla olmalılardı sayıca." Bana bir duvardan diğerine atlayan vahşi bir hayvanı anımsatıyordu.

"Ve eğer sonda raporları doğruysa, buraya yapılan yolculuk üç yüz yıl sürmemiş... Sonda yarım milenyumdan fazla zaman geçtiğini gösteriyor."

Demek Bilge sistemi altında *Godspeed* gezegenin çevresinde bu kadar zaman dönmüştü: İki yüz ekstra yıl. Altı, belki yedi veya sekiz Bilge? Ve bir Çırak her şeyi reddetmişti.

Babam daha çok kendi kendine konuşarak, "O beş yüz yılda neler oldu?" diye sordu. "Kendilerine neler yaptılar? Bir çeşit genetik modifikasyon olduğu çok açık fakat zaman içerisinde toplumsal kuralları da değişmiş..."

"Genetik değiştiricilerle oynuyorlardı," dedim. Babamın bütün dikkati bir anda bana doğru döndü ve daha önce hiç görmediğim bir dikkatle beni dinliyordu. "Demek istiyorum ki, kendilerini monoetnik hâle getirmek için bir şey yaptıkları kesin fakat bebeklere doğduklarında genetik modifikasyon malzemesi enjekte ettiklerini biliyorum." Babam bir şey demedi, kendinden geçmiş bir biçimde odaklanmış olması beni biraz tedirgin etmişti. "Bana önlem için olduğu söylenmişti. Bir çeşit çatışma kaynağı olarak ırkı

görüyorlar ve dini ve kavga etmelerine veya anlaşmazlık yaşamalarına neden olan her şeyi öyle görüyorlar.”

Babam derin düşüncelere dalmıştı. Sonunda, “Onlardan biri gibi konuşuyorsun,” dedi.

“Efendim?”

“Nasıl söylediğine bir bak,” dedi. “Özür dilerim.” Bana bu kelimeleri suçlarcasma söylemişti. “Bir aksanın var.”

“Yok!”

Gözlerini bana doğru dikti. “Var.”

Kaşlarımı çattım. Bunun neden önemli olduğunu anlamıyordum bile. Belki onlar gibi konuşuyordum.

Kimin umurunda?

“Bana başka ne anlatabilirsin?” Babam gözlerini bana doğru dikmişti. “Uyanıkken neler öğrendin?”

Yaşamın çok, çok kırılgan olduğunu öğrenmiştim. Birini sadece birkaç günlüğüne tanıyıp, üzerinizde bırakmış olduğu etkiyi asla unutmayabileceğiniz! öğrenmiştim. Sanatın hem güzel hem de üzücü olabileceğini öğrenmiştim. Eğer biri sizi severse, sizin onu sevmenizi bekleyeceğini öğrenmiştim. Bir şeyi ne kadar isterseniz isteyin, elde etmenizde işe yaramayacağını veya “hayır” demenin yeterli olmayabileceğim öğrenmiştim. Yaşamın adil olmadığım öğrenmiştim. Ailemin beni kurtaramayabileceğini öğrenmiştim. Belki de kimsenin kurtaramayacağını öğrenmiştim.

“Pek bir şey öğrenmedim,” diye mırıldandım.

“Haydi ama.” Babam duraksadı ve yüzüme doğru baktı. “Herhangi bir detay, ne kadar ufak olsa da, bu gemide doğan insanları anlamama yardımcı olabilir.”

Onlardan “gemide doğanlar” diye bahsetmesinden hoşlanmıyordum. Sanki Dünya’da doğan insanlardan daha az insanmışlar gibi...

“Aslında bilmek istediğin şey,” dedim. “Birbirimizi parçalamamayı nasıl garanti edeceğimiz, öyle değil mi?” Daha önce yaşanan kavga hâlâ zihinlerimizdeydi. Barut fıçısı gibiydik ve tek bir kıvılcım bile bizi dağıtacaktı.

Babam başıyla onayladı ve devam etmemi bekledi.

Hemen, “Dışarı çıkmamıza izin ver,” dedim. Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. “Herkesin gezegeni görmesine izin ver. Duvarların ardındakini görmelerine izin ver. Bu insanlar çelik bir kafes dışında hiçbir şey görmediler. Eğer kapıyı açarsan, eğer dünyayı görmelerine izin verirsen buna bayılacaklar ve bu görevin devam etmesi için ne yapmaları gerekiyorsa yapacaklar. Kendilerine yeni bir yuva yapmak için ellerinden geleni yapacaklar.

Babam, “Güvenli değil...“ diye başladı fakat sözünü kestim.

“Şimdi yapabileceğimiz en tehlikeli şey, o kapıyı kilit altında tutmak olacaktır. Ya onu açarsın ya da o duvarları kendileri parçalarlar.”

Babam insanları yüz kişilik gruplar hâlinde dışarıya yolladı. Her on kişilik grup için bir tane silahlı ordu mensubu oluyordu. O grupları organize ederken, ben de Çırak’a doğru muzaffer bir edayla gülümsedim. Çırak ise kaşlarını çatarak, başını çevirdi.

Babam ayrılacak ilk grubu organize ederken, hafif sesle, “Sorun nedir?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” Çırak gözlerime bakmadı.

“Hayır,” dedim. Zorla söylediğimden, Çırak şaşkınlıkla bana doğru baktı. “Suratını asıp, sonra da bana neyin yolunda olduğunu söylemeden edemezsin. Seni ne rahatsız ediyor?”

“Sana da bunlar biraz... Manipülatör gibi görünmüyor mu?”

“Ne o?”

Çırak kapıya doğru bakıyordu. Kapıda babam durmuş, önündeki ordu mensuplarına emirler veriyordu.

Kuşkuyla, “Babam mı?” diye sordum. “Onun herkesi manipüle ettiğini mi düşünüyorsun?”

Çırak göz temasından kaçınarak, “Bilge’nin yaptığı bir şeydi,” dedi. “Gerçekten önemli olandan insanları uzaklaştırmak için insanlara büyük bir şey vermek.”

“Ve Babam herkesi neyden uzaklaştırmaya çalışıyor? Gezegenden? Çünkü zaten onu veriyor. Ve bu da benim fikrimdi, onun değil.”

Çırak başta cevap vermedi. Sonunda, “Üzgünüm,” dedi fakat ona inandığımdan emin değildim. Bana doğru döndü. Tekrar, “Üzgünüm,” dedi. Bu defa ciddiydi. “Babanın Bilge’ye benzediğini düşünmüyorum.”

Hafifçe gülümsedim fakat ikimiz de Çırak’m bu düşüncelerinin neden kaynaklandığını biliyorduk. Orion. Donmuş hâlde bile ondan kaçamıyorduk.

Babam önce gemiden gelenlerin çıkması için dikkat ediyordu. Annem gibi gezegeni araştırma ve keşfetme arzusuyla yanıp tutuşan bilim insanlarının protestolarına karşm böyle yapıyordu. Çırak’m en azından bunun için minnettar olduğunu düşünüyordum ve *Godspeed’den* çoğu kişinin de bu fırsat için memnun olduklarını biliyordum.

Hepsi de değil. Gemiden gelenlerin sadece yansından fazlası, yanlarındaki silahlı ordu mensuplarıyla dışanya çıkmaya cesaret edebilmişlerdi. Kalanlan ise korkuyorlardı ve yaşamlan boyunca tanıdıkları duvarların arasmda kendilerini güvende hissediyorlardı. Mekik çoktan ter ve çöp kokmaya başlamıştı. Babam, Emma’yı gezegene iniş sırasında ölen üç kişinin cesedini gömmesi için görevlendirmişti fakat diğer kokuları gidermek için yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Mekikten tamamen ayrılmak gerektiğinde Çırak ve babamın ne yapacaklarını bilmiyordum. Kit tamamen tükenme noktasına yakın görünüyordu ve sarı endişe giderici medikal plasterleri de bitmek üzereydi. Kimsede yeşil Phydus plasterlerinin olmadığını fark ettim.

Çırak’la beraber çıkacak son gruptaydık. Dünya’dan gelen sabırsızca bekleyen insanlarla beraberdik. Bilim insanları kapıda heyecanla toplanmışlardı. Annem her iki elinde de numune kavanozları taşıyordu ve öylesine gülümsüyordu ki, öyle gülümsesem yanaklarım ağrırdı. Babam, köprüye açılan kapıda durmuş, biz geçerken sessizce sayıyordu.

Köprüye yaklaştığımızda Çırak'ın elini tuttum. Endişeyle gözlerinden hiçbir şey kaçmayan babama doğru baktı fakat elimi bırakmadı.

Yeni dünyaya açılan kapıdan geçerken, Çırak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Cevap veremeyecek kadar heyecanlıydım. Bir sıcak dalgası bana çarptı, sona ermekte olan bir yaz gününün ılık esintisi. Mekiğin boğucu ve nefes almayı zorlaştıran klostrofobik havası değildi.

Emma Bledsoe, kontrol panelinin yanında koruyucu olarak duruyordu ve daha fazla pterodaktil canavar veya alacakaranlıkta gizlenmiş olabilecek herhangi bir tehdide karşı uzun menzilli tüfeğiyle gökyüzünü ve ormanı tarıyordu. Önümdeki görüntüye doğru baktım. Geçen sefer mekiği bıraktığımdakinden çok daha fazlasını içime çekiyordum. O zaman Çırak için çok korkmuştum ve pterodaktil canavar beni dehşete düşürmüştü. O yüzden başka bir şey fark edememiştim. Şimdi bile gitgide artan karanlığın içinde ne tür yaratıkların olabileceğini düşünürken dehşete düşüyordum ve o dehşeti bastırmak zorunda kalıyordum. Kendimi bu dünyanın sunduğu şeyleri görmeye zorluyordum. Mekiği çevreleyen orman, daha önce gördüğüm hiçbir ormana benzemiyordu. Tek bir gövde ve dallarla gökyüzüne doğru uzanan ağaçlar yerine, bu ağaçların bir sürü ince gövdesi bir arada duruyordu. Gövdelerin kalınlığı benim bacağımdan fazla değildi fakat büküle büküle kaim ağaçlara dönüşüyorlardı. Dallar karmaşık düğümler atıyorlar ve sonlarında da yeşil yapraklar vardı. Fakat yapraklar da inceydi ve genişlerdi. Sanki dalların kenarına kurumaları için bırakılmış kumaş parçalarına benziyorlardı.

Çırak, "Amy?" dedi ve beni gerçek yaşama geri getirdi. Öne doğru bir adım attım.

Mekiğin inişi epey iz bırakmıştı: Arazide büyük bir kısmı yok etmiştik. Mekiğin altındaki kumlu zemin yanarak, kararmıştı ve sanki kaynayıp sonra tekrar donmuştu. Filizlerden duman çıkıyordu ve rampanın siyah zemini geçecek kadar uzun olmasından dolayı memnundum.

Ayağım yere değdiğinde, nefesim kesildi. Dünya. Gerçekti ve ayaklarımın altındaydı. Yaptığım ilk şey, gözlerimi açmak olmuştu. Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi havanın da ötesinde toprakla, ağaçlarla ve

okyanusla doldurduğumu hayal ettim. Ve ardından nefesimi verdim. Şimdi daha da büyüktü. Hava. Geri dönüşümlü değildi, tazeydi ve temizdi ve esiyordu. Toprak, bitkiler ve çok daha fazlasıyla.

Her ne kadar çevremde düzinelerce insan olsa da, çoğu gökyüzüne bakıyor veya mekiğe yakın durmaya çalışıyorlardı. Hepsi de pterodaktil görünümlü şeyin gelip, kendilerini kapmalarını bekliyorlardı. Benimse bildiğim tek şey, Çırak'ın elimi tuttuğuydu ve tüm dünyanın çevremize serildiğiydi.

Ve babama söylediğim şeyin doğru olduğunu biliyordum: Dünyayı tatmamıza izin ve evimizi şekillendirmek için her şeyi yaparız.

Çırak'a, "Bu harika değil mi?" diye sordum.

Sessizce onayladı. Onun da gözleri yukarıdaydı fakat onun kararmakta olan bulutlar arasında saldıracak canavarı aramadığını biliyordum. Orada olmayan ve asla olmayacak duvarları arıyordu.

"Dikkat et!"

İkimiz de gökyüzüne doğru bakarken, neredeyse ayağının altındaki beyaz plastere doğru eğilmiş olan küçük bir adama basıyorduk.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Adam cevap olarak—görevdeki biyologlardan biriydi— dikkatlice plasteri kaldırdı ve ortaya devasa bir ayak izi çıktı. Bilim adamı, "Albay Martin, gezegenin yaşam formlarıyla ilgili örnekler toplamaya başlamam için izin verdi," dedi.

Bu ayak izini tanımıştım, ilk indiğimizde Çırak'a saldıran dinozor kuşundu. Biyolog, nazikçe plasteri alırken, canavarın pençelerinin dev oyuk izlerini görebiliyordum. San kumlar görüntüyü biraz bozuyordu fakat bilim adamı fırçayla silmeye başladığında, ürpertimi zorlukla bastırdım. O pençelerin Çırak'm derisine girişini hatırlıyordum.

Çırak göğsüne dokundu. Sanki Kit'in onun için hazırladığı bandajların altından hâlâ acıyı hissedebiliyordu. Tek kelime etmeden, bilim adamı meslektaşlarına bulgusunu gösterirken uzaklaştık. Gemiye doğru yanaşmaya başlamıştım fakat Çırak beni kalabalıktan ormana doğru çekti.

“Acıyor mu?” diye sordum.

Çırak elini göğsünden çekti. “Pek değil,” diye mırıldandı. Dikkatini ağaçlara vermiş gibiydi.

“Neye bakıyorsun?”

Çırak başını salladı, gözleri orman zemini boyunca ilerledi. Yavaşça, “Saldırıya uğradığımda...” dedi. “Şey duydum sandım...”

Eğildi ve gözlerini yere doğru dikti. Ağacın gölgesi ve alacakaranlığın gitgide azalmakta olan ışığı görmesine engel oluyordu. Öne doğru uzandı. Neredeyse fısıltı hâlinde, “Şunu gördün mü?” diye sordu.

Çırak’ın yanma çömeldim. En yakın ağacın dibinde, hayvan izleri olabilecek bir şeyler gördüm fakat daha önce gördüğüm hiçbir hayvan izine benzemiyorlardı. İzlerin çoğu tanınmaz hâldeydi, buradan hangi hayvan geçtiyse, birkaç kez üzerinden geçmişti. Fakat bir ağacın dibinde harika bir iz vardı. Yumuşak toprağa iyice gömülmüştü ve izi çok belliydi: Çapraz çizgilerle bozulan oval bir şeklin önünde üç mahyalı parmak. Çırak’ın eli ize doğru gitti. İzin arka yansı avuç içi kadardı. Uzamış olan parmaklar veya pençeler ise parmaklarını birkaç santim geçiyorlardı.

Ne tür bir hayvan böyle bir iz bırakırdı? Kuş canavarın bükülen pençeleri vardı fakat bu hayvanın pulsu pençelerinin testere gibi uçları olmalıydı. Sanki cildime değse anında par» çalayabilirdi.

Ayağa kalkarak, “O bilim adamını bularak, başka bir plaster almalıyız,” dedim.

Çırak ayağa kalktı. O esnada derinden bir ses, “Grupla kalmalısınız,” dedi. Ordudan genç bir adam, ormandan bize doğru geliyordu. Çırak’ın incelemekte olduğu izlerin tam üzerine basarak... Çırak öfkeyle homurdandı fakat adam önemsemiş gibi görünmüyordu.

Adam gençti. Benden pek de büyük olamazdı, yani kesin yirmili yaşlardaydı. Koyu renk saçları ve panldayan mavi gözleri vardı. Onu babamın sonda görevine götürdüğü adamlar arasında hatırlıyor gibiydim fakat adını veya rütbesini hatırlayamadım. Ona doğru baktığımı görünce, dikkatini tekrar mekiğe ve bizi izleyen babama vermeden önce bana doğru bir an gülümsedi. Yüzüm kızardı. Üzerine asker giysileri giymişti fakat ne

isim rozeti ne de görünen bir rütbesi vardı. Kim olduğunu soramadan, babam araya girdi.

Mekiğin köprüsünden, “Gruba yakın kaim!” diye bağırdı. Asker de devriyesine devam etti.

Çırak beni mekiğe doğru çekerken kaçamakça babama doğru baktı. Koluna asıldım ve onu diğer tarafa doğru çektim. Mekiğin bu kısmında da ordu mensupları vardı fakat en azmdan babamın tetikte olan bakışlarından uzaktaydık.

Sonra güneşleri fark ettim. İki taneydiler. Onlan daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyordum. Kim güneşe bakmayı akıl ederdi ki? Fakat şimdi gökyüzünde alçalıyorlardı. Koyu renkli bir mavi-yeşil alacakaranlık yaratıyorlardı.

İki güneş.

îki.

Elbette, Centauri-Dünya’da iki tane olduğunu biliyordum. Mekiğin penceresinden iki devasa parıldayan yıldızı da görmüştüm. Ama bir uzay gemisinden iki büyük yıldız görmekle ye den iki parıldayan güneş görmek arasmda bir fark vardı.

“Bu çok... Bu çok güzel,” dedim. Huşu içinde konuşmuştum. Çırak da cevaben elimi biraz daha sıktı.

Ona bakmak için döndüm ve kalbimde hissettiğim şaşkınlığın onun yüzüne yansımış olduğunu gördüm. Dudaklarım yavaş yavaş gülümsemeye başladı ve durmadan devam etti gülümsemeye. Öyle ki, bir daha asla gülümsemeden duramayacağımı sandım. Çırak elini koluma doğru yükseltti ve kolum boyunca ilerledi. Nefesim kesilmişti.

Öne doğru eğildim, parmak uçlarıma yükselmiştim. Ormandan gelen ılık, toprak kokan esinti beni ona doğru itiyor gibiydi. Öpücüğümüz, daha önce mekiğin inişinde paylaşmış olduğumuz şiddetli tutkuyu içermiyordu. Bu farklıydı, bu bir okyanus dalgası gibiydi, üzerimizden geçiyor ve ikimizi de ısıtıyordu. Bizi nefessiz ve gözlerimizi parıldar hâlde bırakıyordu.

Güneşlerden biri ufukta battı. Diğeri ise hâlâ dünyanın ucunda sallanıyor gibiydi. Gitgide azalmakta olan ışıklarını savurmaya çalışıyordu. Birkaç parlak yıldız görünüyordu. Bunlar arasında görünür vaziyette ilerleyen bir yıldız dikkatimi çekti.

O *Godspeed* miydi? Eğer yeterince güçlü bir teleskopum olsaydı, parçalanmış Köprüyü görebilir miydim?

Yine Çırak'ı öpmek üzere uzandım fakat geriye çekildi. Tam zamanında geriye bakarak, babamın sessizce uzaklaştığını gördüm.

Her ikisine de arkamı döndüm ve tam o zaman son güneş de ufkun gerisinde batmaya başladı ve dünya karanlığa gömüldü.

12: ÇIRAK

Mekiğe giden rampaya doğru yürürken, bir kadm sesi, Amy’nin annesi Centauri-Dünya’daki ilk gecemizin sessizliğini bozdu. “Bakın!” diye haykırdı.

Annesinin işaret ettiği yere bakan Amy güçlükle soludu. Yer... Parıldıyordu. Hemen göze çarpmıyordu fakat parıldıyordu. Yanmış toprağın altında, çok hafif de olsa dünyadan gelen ışığı görebiliyordum. Besleme Katı yandığında böyle olmuştu. Yemek Dağıtım duvarlarının kırmızı san renkleri altında siyahlaşan korlar görünüyordu.

Amy, “Neden böyle panldıyor?” diye sordu.

Hiçbir fikrim yoktu. Mekiğin bu tarafında gördüğüm şeyler yüzünden dikkatim dağılmıştı. Öne doğru bir adım attım, ayağımın altındaki toprak sertti. Tıpkı cam gibiydi, dünyanın geriye kalanı gibi kumlu toprak değildi. Mekiğin roketleri resmen toprağı eritmişti.

Amy de beni takip etti. “Neye bakıyorsun?” diye sordu.

İşaret ettim.

“Bir sembol?”

Mekiğe doğru hareket etti ve çift kanatlı kartal işareti olan devasa çelik tabakaya dokundu.

Altından kalın harflerle, eşit aralıklarla yazılmış geminin adı çıktı. Geride bıraktığım ev.

GODSPEED

“Sadece FKB’nin sembolü,” dedim. “Besleme Katında da vardı. Fakat bu şeyi..

Amy, “Besleme Katında mıydı?” diye araya girdi. “Hiç görmemiştim.”

“Geminin aynı yerde, merkezinde ufak bir taş ve metal bir işaretleyici vardı. Bir de levha; oraya Sıfır Noktası deniliyordu.” Omzumu silktim. “İnek tarlalarının ortasmdaydı.”

Amy ürpertisine hâkim olmaya çalıştı. *Godspeed'deki* inekleri hiç sevmemişti.

"Fakat ben ona bakmıyordum," dedim. Metal plakamn sağ tarafını işaret ettim. Neredeyse rampanın arkasmda gizlenen kısmı. "Bak."

Mekiğin alt ve yan kısmında iki tane devasa koyu iz vardı. Sanki çarpışmalar sonrasında olmuş gibiydiler. İki derin çentiğin çevresinde siyah izler vardı.

Çentiğe doğru uzanan Amy, "O nedir?" diye sordu. Kolu uzunluğundaydı fakat uzanamayacağı bir mesafedeydi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Fakat bahse girerim ki, bize çarpan şey yüzünden oldu." Kaşlarımı çattım. Bu çentiklerin kendi roketlerimizin bozulmasından mı, yoksa bir şeye çarpmamızdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Veya bize bir şey çarpmıştı.

"Sence haklı mıydım?" diye fısıldadı. "O kuşumsu şeylerden biri miydi? Yoksa?"

Albay Martin, "Herkes içeriye!" diye bağırdı. Yarbay Bledsoe ve adamları hızla cam yoldan herkesi mekiğe soktular. Hiçbiri de bizim şüphelerimizden haberdar değildi.

Amy'nin annesi onu çağırdı. Mekiğin diğer tarafına gelmesini işaret ediyordu. Amy bana doğru özür dileyen bir tavırla gülümsedi vc yanıkların diğer tarafında duran annesine doğru gitmeye başladı. Amy yaklaştığında, ona heyecanla sarıldı. Şevkle, "Bu yer harika değil mi?" dedi. "Örnekler topluyordum. Bekleyemedim. Baban çok uzun sürdüğü için kızgın ama üstesinden gelecektir."

Aîbuy V.arîin tekrar, "İçeri!" diye haykırdı. Bledsoe, üçümüzün rampadan geçmesini bekledi. Hâlâ dışarıda olan tek sivil bızdık.

Daha önce tanıştığımız genç subay, bize doğru yaklaştı. "İçeri girme zamanı," dedi. "Dışarısı güvenli değil."

Amy ona doğru gözlerini kırpıştırdı. "Daha önce kendinizi tanıtmadınız," dedi. Onun sesindeki bir tını yüzünden bu yabancıya karşı

gözlerimi kısma ihtiyacı hissettim.

Rampada elini Amy’ye doğru uzattı ve Amy’nin parmaklan da dirseğine kadar uzandı. “Er Chris Smith hizmetinizdedir,” dedi. Bunu söylerken smtması, beni açıklanamayacak biçimde sinirlendirmişti. “Babanıza rapor veriyorum.”

Amy de yüzü gülümsemesiyle panldayarak, “Herkes öyle yapıyor,” dedi.

“Benim dışımda.”

Kelimelerim ikisinin de durmasına neden oldu. Bana doğru bakan Chris’in gözlerinde şimdi değerlendirme ifadesi vardı. Ben de beni değerlendirmeye hakkı olduğunu sanan bu yabancıya şimdi daha da öfkeyle kaşlanmı çatıyordum.

Amy’nin eline doğru uzanarak, “Haydi gidelim,” dedim.

Benden ustaca kaçındı ve Chris’e bakan gözleri merakla doluydu. “Bu görev için benim yaşımda birilerinin de katılmış olmasına şaşırdım,” dedi.

“Yirmi yaşındayım.” Chris’in sesi derinden geliyordu. “Zorlukla girebildim.”

Amy, “Sondayı bulmaya giden grubun içindeydin, öyle değil mi?” diye devam etti.

Chris cevap veremeden, Amy’nin annesi topladığı bir kavanoz kumu Amy’nin ellerine bıraktı. Chris’in Amy’ye gülümsemesinin farkına varmamıştı. Heyecanla, “Bir çeşit fos-foresans olmalı,” dedi. Rampada yukarıya doğru çıkarlarken, “Elbette,” diye devam etti. “Kumda bir çeşit biyolümine-sans olup olmadığını merak ediyorum.” Chris’le bakıştık ve Amy’nin annesi konuşurken gözlerini devirdi. Ben ise sadece kızgın kızgın baktım. “Belki de kimyasal bir reaksiyondan kaynaklanıyordur. Mekiğin inmesinden kaynaklanan ısı...” Başka bir kum kavanozunu salladı ve parıltı bana gökyüzündeki yıldızlan anımsattı.

Annesi konuşmaya rampayı tırmanıp, Albay Martin’le karşılaşana dek devam etti. Albay’ın koyu renk gözleri önce kızgınlıkla bana ve sonra da eşine çevrildi. Amy, annesinin bana doğru şüpheli bakışlarını fark

etmemişti. Kızını bir koluyla sıkıca sararken, bir eliyle de kavanozu sıkıca tutuyordu. Kızını mekiğin içine doğru yönlendiriyordu.

Bakışları gayet açıktı.

Bana bir kum örneği için bile güvenilemezdi.

Yarbay Bledsoe, kapıda Albay Martin ve Chris'le kaldı.

Albay Martin, Chris'e doğru, "Yaşadığımız teknoloji problemleri hakkında konuşmak istiyorum," diye mırıldandı. Onu köprüdeki kontrol paneline doğru çekiyordu.

Chris güven içinde başıyla onaylıyordu. Bir çeşit teknoloji uzmanı filan olmalıydı. "Pekâlâ," dedi. "Fakat öncelikle şunu görmelisiniz." Amy'nin babasına mekiğin içinde parıldayan ışıklarla dolu kavanozu uzattı. Albay Martin baktığımı görünce, köprü odasının kapısını kapattı.

Donma odasına girdiğimde, kusmamaya çalıştım. Daha önce kokunun farkına varmamıştım. Yirmi dört saatten az zaman geçmişti ve çoktan mekik dayanılmaz hâle gelmişti. Yakında daha büyük adamlardan biri—Heller, Juliana Robertson'a karşı beni koruyan—rahatsızca kıpırdanıyordu. "Kahrolası dikişler," dedi ve bacağında sarılı bir yaraya dokundu.

Yanındaki adam, "Uyumaya çalışmak dışmda yapacak bir şey yok," dedi. Geniş şapkası yüzünü kapatıyordu.

Heller homurdandı ve çenesini göğsüne dayadı.

Doğru düşünüyorlardı. Mekik kapıları da kapandığına göre yapabileceğimiz tek şey endişelenmek veya uyumaktı. Endişelenmekten yorulmuştum. Yine de sert metal zeminde uyumak kolay değildi.

Herkesin yatabileceği kadar yer yoktu. Özellikle de benim insanlarımla Dünyalılar arasmda görünmeyen bir duvar varken. O yüzden insanlarım ayakta, mekiğe veya birbirlerine dayanarak uyumaya çalışıyorlardı. Bizim aksimize Dünyalılar ise donma tepsilerinin masalarını indirmişlerdi, onları temizleyip battaniyelerden yataklar hazırlıyorlar ve uyku tulumlarını çıkartıp yere koyuyorlardı. İdeal değildi fakat mekiğin diğer tarafmdakilerin yaşam koşullarıyla karşılaştırıldığında epey lükstü.

İnsanlarım için fazlasını yapabilmeyi diledim.

Pek de düşünmeden kendimi Amy'ye doğru giderken buldum. Ona ulaştığımda, annesi donma hazneleri 40, 41 ve 42'nin üzerine uyku tulumlarını koyarken tartıştıklarını duydum.

Amy, annesine, "Bu adil değil," diyordu.

Annesi de, "Ne adil ki?" diye cevap vererek, tulumları düzeltti.

Amy ben yaklaşırken bana doğru baktı ve annesi de bakışlarını takip etti. Amy, "Sadece yüz tane uyku tulumu var," dedi.

"Bunun neresi adil değil?" Her ne kadar Amy ve annesi daha önce kızgın bir ses tonuyla tartışıyor olsalar da, annesi şimdi dikkatli ve ölçülü bir tonda konuşuyordu.

Amy ara verdi. "Anne, bu Çırak. Siz resmi olarak tanışmadınız. Çırak, bu annem, Dr. Maria Martin." Dr. Martin'in benimle tanıştırılmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. Sadece bana doğru başım sallamakla yetindi ve yüzündeki nazik maske yüzünden gerçek düşüncelerini anlayamadım. Sadece Albay Martin'in ona söylemiş olduklarını tahmin edebiliyordum.

Dr. Martin, Amy'nin donma haznesinin üzerindeki uyku tulumunu düzeltti fakat aslında tulumun düzeltilmesi gerekmiyordu. Kendi donma haznesinin altında, mekiğe dönmeden önce topladığı parlayan kumlardan oluşan örnek kavanozlarını gördüm. Onlara bakmadan edemedim ve tıpkı Amy'nin annesi gibi, o kumun tıpkı yıldızlar gibi neyin parıldamasını sağladığını merak ettim.

Dr. Martin, "FKB, gemi indiğinde ve biz uyandığımızda ihtiyacımız olacak temel kaynakları sağladı. Sadece yüz tane var ve bunlar da bize yeter," dedi. "İndiğimizde kaç kişi olacağını FKB nereden bilebilirdi? Ayrıca geleceklerini biliyorlardı, öyle değil mi?" Kadm dikkatini bana verdi. Hâlâ yüzünde o anlamsız nezaket maskesi vardı. "Elbette Çırak ve insanları, kendi kaynaklarını paketlemiş ve kendi hazırlıklarını yapmışlardır. Bu ana hazırlanmak için yüzyılları vardı." Mekik inmeden önceki son birkaç günü düşündüm. Karmaşayla geçmişti. Şehirde çıkan isyan ve Bartie'nin kalma karan yüzünden herkes serseme dönmüştü. Bazı insanlan mekiğe son anda gelmişlerdi ve ben kapıyı kapatmadan önce yapay gölün önündeki girişe doğru koşmuşlardı. Yanlarında sadece bir avuç

eşya vardı. Kimse bir yatak getirmemişti. Battaniye ve yorgan getiren birkaç kişi de üzerinde uyumaktan ziyade aile yadigân olarak taşımışlardı.

Amy, “Sadece iki tane ekstra var,” dedi. Robertson ve Kenndy için olan tulumlan kastediyordu. Orion’un öldürdüğü kişiler. “Birini Çırak alabilir ve diğerini de belki Kit?” Başımı salladım. İnsanlarımdan daha iyi koşullarda uyumam mümkün değildi. “Biz iyiyiz, Amy,” dedim. “Annen haklı. Yola çıkarken hazırlıklı olmalıydık.”

Amy karşı çıkmak için ağzını açtı fakat annesi sözünü kesti. “Gördün mü? Gemililer iyi; bunu kendisi söyledi. Şimdi uyumaya hazırlan.”

Amy’nin tartışmak istediğini görebiliyordum fakat başımı salladım. Benim için veya bir uyku tulumu yüzünden tartışmasını istemiyordum. Amy öne doğru bir adım atıp, elime doğru uzandı. Beni geminin benim bulunduğum tarafına doğru takip etmek mi istiyor yoksa beni Dünyalıların tarafında mı tutmak istiyordu bilmiyordum fakat ben mekikteki yerimi biliyordum ve o da kendisininkini. İsteksizce geri çekildim ve insanlarıma doğru yürüdüm. Dr. Martin, benimle konuşurken endişesini gizlemek için bir maske takmıştı. Ben de ne kadar fazla Amy’yle birlikte olmak istediğimi gizleyebilirdim.

13: AMY

Vınnl Kınn!

Uyku tulumundan fırladım. Donma odasında bir alarm sesi vardı ve tavanda kırmızı uyan ışıkları yanıyordu.

Gözlerimi ovuşturarak, anneme, “Neler oluyor?” diye sordum.

Babam çoktan donma odasından köprüye doğru yönelmişti. Bir saniye sonra da Çırak onu takip ediyordu. Bacaklarımdan uyku tulumunu fırlattım ve zıplayarak, koridora doğru koşmaya başladım. Kapıya ulaştığımda Emma Bledsoe, beni tuttu. “Albay Martin’in halletmesine izin ver...“ diye başladı fakat ben onu ittim ve koridorda yoluma devam etmeye başladım. O da beni takip ediyordu.

Alarm sesini bastırmaya çalışarak, “O nedir?” diye sordum. Çırak köprüdeki kontrol panelinde bir kod girerken, babam ona doğru bakıyordu.

Çırak, “Mekik kitlenecek,” dedi. Bilgisayara kod girmekte olmasma rağmen, alarmın devam etmesine sövüyordu.

Babam, “Ne oldu?” diye kükredi ve ben de ilk defa Chris’in kapınm yanında durmakta olduğunu gördüm.

Telaşla, “Dün bütün gece nöbetteydim, efendim,” dedi. “Burada kimse yoktu. Birden başladı.”

Çırak, “Mekiğin sensörleri karışmış,” dedi. “Hızlı basınç değişiklikleri saptıyor.”

Babam, “Ama basınç değişmiyor,” dedi. Sanki hava basıncının birden değişmesini bekliyor gibi elini yukarı kaldırmıştı.

Çırak, “Biliyorum,” dedi. “O yüzden kahrolası sensörlerin bozuk olduğunu söyledim.”

Babam, “Lanet olasıca alarmları kapatabilir misin?” diye haykırdı.

Alarm devam ederken, bilgisayann sesi araya girdi, “On beş dakika içerisinde kilitlenme gerçekleşecek. Sayım başladı.”

Çırak ellerini kaldırdı. “Eğer tamir edebilsem bile, on beş dakikada tekrar çalıştırmam mümkün değil. O kapı öyle ya da böyle kapanacak.”

“Ne kadar süreliğine?”

Çırak öfkeyle omzunu silkti. “*Bilmiyorum*. Problemin sensörlerin kendisinden mi yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığına bağlı”.

Babam kaşlarını çatarak, “O hâlde herkesi dışarıya çıkartmalıyız,” dedi. Öfkeli olduğu belliydi fakat haklı sayılmazdı. Çırak’m resmen yüzyıllar önce yapılmış bir mekikle ilgili mekanik her şeyi bilmesini bekleyemezdi. Babam gökyüzüne doğru baktı ve ben de uzaylı korkunç çığlıklar atan kuşlan düşündüm. Mekiğin yan tarafındaki devasa pençe izlerini... Bir şekilde sensörlerin çalışmamasına neden olmuş olabilirler miydi?

Emma da aynı şekilde düşünüyor gibiydi. “Efendim,” dedi. “Peki ya gezegenin doğal vahşi yaşamı? Herhangi bir uzaylı varlığı, popülasyona tehdit olabilir.”

Babam bir an derin düşüncelere daldı fakat ardmdan Chris araya girdi. “Belirsiz bir süreliğine geminin mürettebatıyla, kendimizinkileri mekikte sınırlı yiyecek, su ile ve herhangi bir tuvalet olmadan bir arada tutmak, gezegenin neden olabileceği herhangi bir tehditten daha kötü olacaktır. Emin olabilirsiniz efendim, en büyük tehlike bu mekikteki herkesi içeri tıkmaktır, dışan çıkartmak değil.”

Babam döndü. Yeterince duymuştu. “Chris, Emma, hemen boşaltma işlemini başlatın. Herkes mutlaka mekikten çıkmalı. Derhâl. Tüm ordu mensupları boşaltmaya yardımcı olacak ve ardmdan taşıyabildikleri kadar silahı dışan çıkartacaklar.”

Bilgisayar, “On dört dakika otuz saniye,” diye ekledi.

Babam, “Acele edin!” diye haykırdı.

Çırak bilgisayara doğru dönerek, “Zaman kazandırmaya çalışacağım,” dedi.

Ona bir şekilde yardımcı olmak istedim fakat sadece yoluna çıkacağımı biliyordum. Onun yerine Emma’ya doğru koştum. Ordu mensupları çoktan kalkarak, emir almaya başlamışlardı. Emma onlara neler yapacaklarını

söyler söylemez, dağılıyorlar ve insanlara kapmm dışında beklemelerini söylüyorlardı. Gemililerin koridora yakın duranlan ilk çıkacaklardı. Sanınm itiraz edemeyecek kadar şaşkındılar. Bilim insanları ekipmanlarını da yanlarında götürmeye çalışıyorlardı.

Anneme doğru koştum. “Zaman yok,” dedim. Elinden mikroskobu aldım. Gerçekten, bir mikroskop?

Annem sabırsızlıkla, “Amy, neler oluyor?” diye sordu.

Sanki olanlar iyi kararlaştırılmış bir şaka gibi. Bilgisayar anons ederken alarm bir an durdu, “Kilitlenme öncesinde on üç dakika.”

“Gitmeliyiz. Şimdi!” dedim.

“Neden?” Annem tekrar mikroskobu aldı.

Alarm devam ederken, “Kapılar kilitlenecek!” diye haykırdım. “İçeride kalacaksın!”

Annemin benzi attı. “Ne kadar süre?”

“Bilmiyorum!”

Annem sonunda mesajı anladı. Mikroskobu masaya bıraktı ve diğer bilim insanlarını koridora doğru itmeye başladı. Kapının mühürlü kilitleri vardı. Uzay vakumunu dışarıda bırakacak kadar güçlüydü. Sadece taşıdığımız eşyalarla bir gezegende mahsur kalmıştık. Eğer o kapı kilitlenirse ve bilgisayar da çalışmazsa, tekrar açmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Mekik bir mezara dönüşecekti.

Emma duvara yapışmış bir grup gemide doğana, “Haydi! Haydi! Haydi!” diye haykırdı. Oraya koştum.

“Gitmeliyiz!” diye haykırdım.

Şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Emma’dan ziyade beni dinlemek istiyorlardı. Onlardan biri değildim fakat en azından beni tanıyorlardı ve bana güveniyorlardı... Bir nevi. Fakat mekiğin kendilerine karşı olmasını anlamıyorlardı. Onu tek koruma kaynaklan olarak görüyorlardı.

“Çırak’a gidin! Hemen dışarıda ve siz de çıkmalısınız!” Söylediğim bir şey harekete geçirmiş olmalıydı çünkü çoktan çıkış kapısına doğru bilim insanlarını takip etmeye başlamışlardı.

İnsanlar çıkmaya başladıklarında, diğerleri de takip etmeye başlamışlardı. Emma ve ordu mensuplan, insanlan fiziksel olarak alıp, koridora atmaya başlamışlardı. Kimse yeterince hızlı hareket etmiyordu.

Bilgisayar, “Sekiz dakika ve sayım devam ediyor,” derken alarm duraksadı.

Asla zamanmda çıkamayacaktık. Çok fazla insan çıkmaya korkuyordu. Gitmeye korkuyordu.

Kit beni yakaladı. “Çırak’a bu insanların kalacaklarını söyle!” diye haykırdı.

“Ne? Kalamazlar!”

Kit, “Gitmiyorlar!” dedi. “Donakaldılar! Bu mekikten çıkmaya hazır olmalan için haftalar gerekiyor!”

Sürekli olarak öten alarmın arasından, “Çıkmak zorundalar” diye haykırdım. “Eğer çıkmazlarsa, bir daha asla çıkamayabilirler! Mekik onlan içeriye hapsedecek!”

Chris, Emma ve birkaç ordu mensubu daha kendilerini duvara yaslamış olan gruba yaklaştılar. Gözleri korku içinde iri iri açılmıştı ve sağa sola oynayıp duruyordu. Bana yakın bir kadm sırtını duvara vermişti ve ellerini de perçinlere tutturmuştu. Başını da metal duvara dayamıştı ve sol kolundan kan akıyordu, onu tanıdım. Bu Lorin’di. Mekik iniş yaptığında dikiş attığım kadınlardan biriydi. Kendini affedici olmayan mekik yüzeyine öylesine şiddetle atmıştı ki, dikişleri açılmıştı.

Alarm durmadan öterken, “Lorin,” dedim. “Gitmeliyiz.”

Başını salladı, gözleri iriydi ve dudaklarından anlamsız kelimeler dökülüyordu.

“Gitmeliyiz,” dedim. Sırtlarını duvara vermiş olan diğer insanlara doğru baktım. Duvarlar olmadan hiç yaşamamışlardı fakat onların duvarların ardında ölmelerini de bekleyemezdim.

Emma, “Bu kadar yeter,” diye gürledi. Beni kenara doğru iterken, Lorin’i bileğinden yakaladı ve odanın öteki tarafına doğru sürüdü.

Lorin haykırarak, Emma’yı bütün ağırlığıyla geriye doğru çekiyordu. Ayağı takıldı ve Emma onu biraz dizleri üzerinde sürükledi. Lorin ise kurtulmayı başararak, tüm yolu geri koştu ve duvara yaslanarak, başını hayır, hayır, hayır diye salladı.

Bilgisayar, “Yedi dakika,” diye araya girdi.

“Siz cephaneliğe gidin,” dedim. “Taşıyabileceğimiz her silaha ihtiyacımız olacak. Kit ve ben kalanları hallederiz.”

Emma karşı çıkacakmış gibi durdu fakat sonra ellerini pes ederek havaya kaldırdı ve kalan ordu mensuplarını cephaneliğe doğru götürmeye başladı.

Kit* “Nasıl?“diye başladı fakat sözünü kestim.

“Yeşil plasterler nerede?” diye haykırdım. Alarm yüzünden yüksek sesle konuşmaktan çoktan sesim çatlamaya başlamıştı.

Kit, “Ne?” dedi.

“Phydus!”

Kit, ilaç çantasını karıştırmaya başladı ve bir avuç dolusu yeşil plaster çıkarttı. İsteseler de istemeseler de, mekikten çıkmayı reddeden insanlara plasteri yapıştırdım. Burada ölmeye terk etmektense, ufak dozda nefret dolu bir ilaç vermek daha iyiydi. Kapıya doğru hareket ettiler. Yeterince hızlı değillerdi, ben de hızlanmaları için haykırdım. En son Lorin’e ulaştım. Benden kaçınmaya çalışıyordu fakat alarm son bir dakikayı anons ettiğinde, ona ulaştım eline plasteri yapıştırdım. Gözleri bulandı ve ben de onu tutarak, kapıya doğru koşmaya başladım.

Bilgisayar neşeyle, “Kilitlenmeye otuz saniye,” dedi. “Yirmi dokuz... Yirmi sekiz...”

Kapıya doğru koştum. Lisedeki hiçbir yarışta veya sürat koşusunda böyle umutsuz olmamıştım. Lorin’i çekiyordum. Bu kahrolası mekikte kapalı kalmayacaktım.

Köprünün kapısında Çırak duruyordu. “Acele et!” diye haykırdı.

Bilgisayar saymaya devam ediyordu. “On... Dokuz... Sekiz...”

Lorin’i kapıya doğru öne attım ve o da düştü fakat diğer tarafa geçmeyi başardı.

“...Dört... Üç...”

Ben de atladım.

Kapı arkamdan kapandı.

Alarm sustu fakat kulaklarımda hâlâ yankılanıyordu. Beni ayağa kaldıran Çırak, “İyi misin?” diye sordu. Kit nefes nefese, Lorin’i kaldırıyordu.

“Evet,” dedim ve dirseğimi ovuşturdum. Metal zemine çarpmış olmalıydım.

Babam, “Bu kahrolası kapı ne kadar kilitli kalacak?” dedi. Sanki kişisel bir hakaret yemiş gibi öfkeyle bakıyordu.

Çırak da sadece öfkeyle, “Size söyledim,” dedi. “Bilmiyorum.”

Babam ters ters baktı. Bu konuda hoşnut değildi fakat yapabileceği hiçbir şey de yoktu. Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Babam Çırak’ı suçlama konusunda haklı değildi fakat aynı zamanda Çırak’m da kilidin nasıl ters çevrileceğini bilmesini dilerdim.

Babam Emma’ya ordu mensuplarını bir araya getirmesini ve Çırak’a da insanlarını toplamasını söyledi. Kit, Çırak’ı rampa boyunca takip etti ve o esnada Lorin’in de elini tutuyordu.

Babam bir elini omzuma koydu ve beni geride tuttu. “Bunu bir daha yapma,” dedi.

Hâlâ dirseğimi ovuşturarak, “Neyi?” dedim.

“Bir daha o insanlar için kendini feda edebileceğin bir pozisyona sokma. Eğer birkaç tanesi içeride kalırsa, bu onların hatası olur. Sen içeride kalırsan...”

Ona doğru gözlerini kısarak, “Sonuçta hepimiz çıktık,” dedim.

“Bunu al. “ Babam elime basma horozlu bir 38’lik verdi. “Sana öğrettiklerimi hatırla,” dedi. “Sadece tetiği çek. Ve ateş ederken her iki elini de kullan.”

Doktor’a nasıl ateş ettiğimi düşünerek, “Biliyorum,” dedim. Kurşun, dizinden geçmişti. Bu silah soğuk ve etkisizdi fakat o anı burnuma barut ve kan kokusunu getirmişti ve midem bulanmıştı.

Alçak sesle, “Chris’in yanında kal,” diye de ekledi. “Ona gemide doğanlardan daha fazla güveniyorum.”

“Onlar kötü değil,” dedim. “Sadece insanlar.”

“Bizim insanlarımız değiller.”

14: ÇIRAK

Tekrar grup oluştururken, Albay Martin açıkta kalan köprüde duruyordu. Herkesin yüzünde donuk ve şok içinde bir ifade vardı. İnsanlarım ilk günlerini gezegene çarparak ve ikinci günlerini de bir alarm tarafından dışarıya atılarak geçirmişlerdi.

Kit'e ve mekikten çıkan son insanların kollarında ve boyunlarındaki yeşil plasterlere doğru baktım. Gruptan ayrı duranları dışarı çıkarmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Eğer zorlanmazlarsa, bazıları asla dışarıya çıkmayacaklardı. Mekiğe binmeye cesaret etmeleri, mekikten inmeye de cesaret edecekleri anlamına gelmiyordu.

Zihnimdeki kötü fikri uzaklaştırdım. Kendime bu plasterlerin geçici olduğunu söyledim. Yalnızca şu an içindiler çünkü gerçekten kullanılmaları gerekmişti. Amy'ye bakmak için döndüm. Kararımı onaylaması için inanılmaz derecede ona ihtiyacım vardı. Fakat o köprünün üst kısmında, annesi ve Chris'in arasmda duruyordu. Uzanıp hafif sesle Chris'e bir şeyler söyledi ve Chris de gülümsedi.

Başımı çevirdim.

Albay Martin kalabalığa doğru, "Mekiği hızla ve düzgün bir biçimde terk etmemize yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," diye bağırdı. Daha önce insanlarıma karşı duyduğu öfkesini halkın önündeki ordu maskesiyle gölgelemişti. "Şimdilik, yapabileceğimiz en iyi şey tüm koloni için kalıcı bir yuva bulmaktır. Mekiğin ne kadar süre kilitli kalacağını bilmiyoruz ve uzun dönemli barınak olarak da ona güvenemeyiz. Doğal savunması yüksek ve tatlı suya kolay erişimi olan bir yer bulmalıyız."

Alanı endişeyle karışık bir heyecan kapladı. Çoğumuz iniş yaptığımız ormanın ağaçlarına yakın duruyorduk. Gemiden çıktığımda klostrofobi hissedeceğimi hiç sanmamıştım fakat insanların bir alanda yoğunlaşmaları beni rahatsız etmişti.

Albay Martin, "Çok sayıda olmak güvenlidir," dedi. "Biz büyük bir gurubuz ve herhangi birimize saldırmak isteyecek bir yaratığm toplam

büyüklüğümüzden korkacağını umut ediyorum.”

Çevremdeki insanlar mırıldanmaya başlamışlardı. Albay Martin’in seçtiği kelimeler—güvenlik için onun umudu— dikkatlerini çekmişti ve bu onları rahatlatmamıştı. Bazılan bana doğru döndüğünde, ben de bir korkak gibi gözlerimi Albay Martin’den alamadım. Sonunda diğerleri de ona bakmaya başladılar.

Doğrudan sağ tarafı işaret ederek, “Bu yöne doğru gideceğiz,” dedi. “Sonda tatlı suyun yakında olabileceğini gösteriyordu. Ordu: Birinci rütbe beni takip etsin, ikinci rütbe yakından izlesin, üçüncü rütbe kalan perimetreyi çevrele ve dördüncü rütbe de keşif yap.”

Bilim insanlan benim insanlarımla beraber geminin yanındaki kumlu zeminde dikilirken, ordu da hemen harekete geçti. Küçük bir asker grubu ağaçların arasmda kayboldu, önde karşılaşabileceğimiz tehlikeleri keşfediyorlardı. Albay

Martin, gruba liderlik etmeye başladı fakat insanlarımdan hiçbiri kıpırdamadı. Gemide her santim ölçülüydü. Tepeler bile mükemmel bir aralığa sahiplerdi ve yerdeki yükseklikler bile simetrikti. Burası hiç öyle değildi. Eğimler rastgeleydi. Kayalar ve çakıl taşları ve çalılar ve devasa ağaçlar bile hiçbir uyum veya sebep olmadan çevreye serpiştirilmişti.

Yarbay Bledsoe, “Özür dilerim,” dedi. “Affedersiniz, uzaklaşmamanız mümkün mü?”

Besleyicilerden biri olan Tieman, bir an Bledsoe’ya doğru baktı. Gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade vardı ve ardından ormanın kıyısına doğru ilerlemeye devam etti. Tereddüt içinde fakat merakı baskın hâlde ağaç gövdelerine doğru ilerliyordu.

Bledsoe öfkeyle homurdandı ve Tieman’a doğru ilerlemeye başladı. Ona ulaşamadan, araya girdim. “Seni anlayamaz,” dedim.

Ters ters, “Neden?” dedi. “İngilizce konuşuyorum, öyle değil mi?”

“Evet, fakat aksanın...” Amy’ninkinden de güçlüydü. Hızla ve kıvrak bir biçimde konuştuğundan kelimeleri anlamak zordu.

Emma, “Ben Güney Afrikalıyım,” dedi. Ben de Eğitim Merkezi’ndeki küreden dediği yeri hatırlamaya çalıştım. “Çocukluğumun büyük bir bölümünü de güney Fransa’da geçirdim. Annem İngiliz’dir. Oh,” diye şaşkınlıkla ekledi. “İngiliz’di ve babam da Libyalıydı.” Geçmiş zamandan sanki acı veriyormuş gibi bahsediyordu.

“Anlıyorum,” diye cevapladım. Dünya’nın başlıca ülkelerini zar zor hatırladığımı anlamasını istemiyordum. Hele Dünya sakinlerinin aynı dili, farklı şekillerde ve seslerde konuşabilmelerini hiç anlamıyordum.

Başıyla onayladı ve *Godspeed’in* eski yolcularına çobanlık yapmaya devam etti. Bu defa konuşma hızını epey düşürmüştü.

İçimi çektim. En azından deniyordu. Tiernan’ı yakaladım ve onu gruba doğru çektim. İnsanlarım arasmda şunu yaymaya başladım: Patikada kaim, öndekilere yetişin ve kimsenin geride kalmasına izin vermeyin.

Kalabalıkta bulunan herkesin gitmeye hazır olduğundan emin oldum. Kit geride, Phyduslularla duruyordu. Grupta gözleri irileşmemiş ve şaşkınlıkla yenide dünyaya bakmakta olmayan sadece onlardı. Bunun ne kadarını hatırlayacaklarını veya Kit Phydus plasterlerini çıkarttığında, ilaç onlara verilirken hissettikleri terör ve korkuyu hissedip hissetmeyeceklerini merak ettim.

Siyah saçlı ve koyu tenli bir adam Kit’e doğru yaklaştı. “İsmim Dr. Gupta, görevin tıbbi çalışanlarından biriyim,” dedi. Tuhaf bir aksanla konuşmuştu ve elini resmi bir tavırla Kit’e doğru uzatmıştı. Kit, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle adamın elini sıktı. “Anladığım kadanyla sizin mesleğiniz de tıpla ilgili?” diye sordu.

Ağaçların arasına doğru yola koyulurken ikisini izliyordum.

Kit başlangıçta utangaçtı fakat sonunda mutlulukla tıbbi teknolojideki farklılıklardan bahsetmeye başladı. Dr. Gupta, Phydus plasterlerinden çok etkilenmişti. Kit de başka bir doktorla notları karşılaştırma konusunda çok hevesliydi. Centauri-Dünya için Doktor’u bıraktığında, asistanlık dönemi daha yeni başlamıştı.

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. İkisini bir arada görmek Dünyalılarla benim insanlarım arasında bir çeşit ortak payda

bulunabileceğine dair umut veriyordu.

“Bu ağaçlar çok tanıdık görünüyorlar.” Amy’nin sesini kalabalıkta duymuştum. “Fakat bir şekilde farklılar.”

Kaim bir erkek sesi ona cevap verdi. “Öyle.”

Duraksadım. Amy’nin ve genç ordu mensubu Chris’in arkasındaki birkaç kişinin arasına karıştım. Kit, Dünyada doğan doktorla konuşurken mutluydum fakat Amy ve Chris’i bir arada gördüğümde, içim yanmıştı.

Amy, “Kabul etmeliyim ki, şaşırdım,” diye devam etti.

Ağaçlar bana çok sıra dışı görünüyorlardı fakat fotoğraflar ve videolar dışında Dünya’dakilerle karşılaştırma şansım yoktu.

Amy, “Banyan ağaçlarına benziyorlar,” dedi. “Bilirsin, bir sürü küçük ağacın birbirine bağlanmasıyla oluşan ağaçlar.”

Banyan ağaçlarının ne olduğunu bilmiyordum fakat Chris onaylayarak başını salladı.

Amy yine, “Farklılar yine de,” dedi. “Bana her şey Dünyayı hatırlatıyor fakat pek de değil. Böyle.” Ağaçların yapraklan arasından bir öbek dağınık yosun çekti. “İspanyol yosunlarına benziyor fakat kuru ve gri değil, mor ve yapış yapış.”

Chris, Amy’nin ellerindeki yapışkan yosunlarını çekti.

“Bu şey her yere bulaşıyor,” dedi. Amy’nin yüzüne doğru tutuyordu.

Amy, “Iyy, uzaklaştır benden!” dedi ve oyun oynar gibi mor yosunlara vurdu.

Chris de dalga geçerek, “Neden? Hoşuna gitmedi mi?” diyerek, daha da yaklaştırdı.

Mor yosunlan Chris’in ellerinden alarak, boğazına sokmak istedim fakat yapmadım. Öfkeyle geri çekildim. Ahmakça davrandığımı bilerek, onlan dinlemeden edememiştim.

Amy, Chris’in yüzündeki hayranlığı pümeşe görmezden gelerek, “Acaba bu gezegende ne tür hayvanlar vardır,” dedi.

Sesi hâlâ flörtöz ve şen çıkan Chris, “însanlan yemeye çalışan devasa, sürüngen kuşlar dışında mı yani?” dedi. Gözlerimi devirdim.

“Evet.” Amy başını kaldınp, ağaçların tepesine doğru baktı. “Başka kuşlar olmalı. Hayvanlar. Mor şeyleri yiyen ve onlarla ağaçların dallarına kuş yapan şeyler. Sincaplar, yılanlar, geyik ve tavşanlar.”

Chris nazikçe, “Burası Dünya değil, Amy,” diye hatırlattı.

Amy, “Oh, biliyorum,” dedi. “Sadece... Bir şeyler eksik gibi.”

Chris, “Eminim başka yaratıklar da vardır,” dedi ve sesi gayet olumlu çıkmıştı. “Fakat Albay Martin haklıydı: Yaklaşık iki bin kişi ormana doğru ilerlerken çoğu hayvan kaçar. Ve aynca, o sürüngen kuşların bizim gibi lezzetli insanların tadına bakmadan önce de bir şeyler yemeleri gerekiyor!”

Chris ona doğru sahte bir korkutma hamlesi yaparken,

Amy ciyakladı. Geriye doğru zıpladı ve bir ağacın köküne takıldı. Chris onu yakaladı ve kendine doğru çekti. Kızın güvenliği için devasa, kaslı kollarını ona sarmıştı.

Yeter. Uzaklaştım ve ikisini duyamayacağım bir yere gitmeye kararlıydım.

Amy ona doğru bakarak, “Gözlerin,” dedi. Duraksadım. Amy’nin tüm dikkatini başka bir adama verdiği görüntüyü kaçırmak istemiyordum.

Chirs biraz savunmacı bir tavırla, “Ne olmuş?” diye sordu.

“Biraz tuhaflar.”

“Vay be. Bir erkeğe yaklaşmak için tuhaf bir yol.” Chris sahte bir inançsızlıkla başını salladı.

“Hayır, ciddiyim.” Amy neşeyle onu itti.

“Benim ciddi olmadığımı kim söyledi?”

“Hayır, gerçekten. Çok maviler.”

O da Amy’yi taklit ederek, “Seninkiler de çok yeşiller,” dedi. “O gözlerle nasıl görebildiğini bile anlamadım.

Amy’nin ona cevap vermesini beklemedim. Yeterince görmüştüm ve orada Amy’nin başka bir adamın gözlerine hayran olmasını izleyecek değildim. Kalabalığın diğer tarafına geçtim ve ardmdan grubun önüne geçtim. Kalbimde büyümekte olan kıskançlık dolu öfkeyi bastırmaya çalıştım.

Şu an bütün dünyaya sahiptim fakat Amy’yle paylaşamadıktan sonra bir anlamı yoktu ki...

15: AMY

Ordu korumalarından biri, “Sırayı bozmayın!” diye haykırdı.

Durdum ve geriye doğru baktım. Kit, Phydus verilen gemide doğanları yolda tutmakta zorlanıyordu. Aslında Lorin dengesiz davranıyordu. Grup başka bir yöne doğru gitse de, doğrudan ilerlemeye devam ediyordu. Doktorlardan biri, Dr. Grupta, ona yardım ediyordu. Chris’e sempatik bir tavırla gülümsedim ve geriye doğru gittim.

Kit’e, “Ne yapabilirim?” diye sordum.

“Sadece gözünü üzerlerinde tut,” dedi. Saçlarını kaşlarının üzerinden çekti. Hava tıpkı Florida’da bir yaz günü gibi sıcak ve nemliydi.

Lorin’i kendime doğru çektim ve doğru yolda yürümesini sağlamaya çalıştım. Eğer o pterodaktil şeylerinden biri bize gerçekten saldırmaya karar verirse, buraya grubun en arka tarafına saldırırdı. En güçsüz yer burasıydı. Çırak’a bakındım fakat etrafta değildi. Hayır, bekleyin, oradaydı. Grubun önünde, Emma ve babamla birlikte. Liderlerle.

Olması gerektiği yerde, diye düşündüm fakat onun yerine geride benimle olmasını dilemekten de geri duramıyordum.

Chris, “Bu insanların neyi var?” diye sordu. Lorin’e doğru yakından baktığında, sesindeki neşeli ifade kaybolmuştu.

Ona Phydus’tan bahsetmek için ağzımı açtım fakat ardından kapattım. Nasıl tepki verirdi? Şu an, Phydus’a gereksinim vardı ve felsefe tartışmak için hava çok sıcaktı.

Nemli havada korkunç bir çığlık sesi patladı.

Anında durdum fakat Lorin dümdüz yürümeye devam etti. Ben silahıma doğru uzanırken, Dr. Gupta da kadını takip etmeye başladı. Yakında askerler kendi silahlarını çıkartıyorlardı. Grubun ortasından birisi, “Orada!” diye haykırdı.

Devasa, sürüngen bir kuş yavaşça çevremizde dolandı. Yemeğine yaklaşan bir akbaba gibiydi. Sanki onu düşündüğümü biliyor gibiydi.

38’liğimi kaldırdım ve babam ateş etmeye başladığında, tetiğe basmaya hazır hâlde durdum. Babam grubun ön tarafından, “Kimse ateş etmesin!” diye emretti. “O bize saldırmazsa ateş etmeyeceğiz.”

Yaratık yine çığlık attı ve birkaç metre aşağıya doğru indi. Pençelerini görebiliyordum. Devasa ve kavisliydi.

Ön taraftan birisi ateş etti. Babam askere küfretti.

Dinozor boyutundaki kuş, öfkeyle çığlık attı ve öylesine hızla diğer tarafa doğru gitti ki, silahımla hareketlerini izlemek zorunda kaldım. Birkaç dakika içerisinde tamamen gitmişti. Silahımı kabzasına koydum ve o an Chris’in silahını çıkartmamış olduğunu gördüm. Muhtemelen babamı kızdırmak istememişti.

Babam, “Devam edin!” diye seslendi ve herkes de onu takip etmeye devam etti. Önceki heyecanlı mırıltıların hepsi susmuştu çünkü herkes bu dünyanın potansiyel tehlikelerini hatırlamıştı.

Artık az sayıda insan konuşuyordu. Ağaçların arasındaki hareketimiz son derece odaklanmış vaziyetteydi. Herkes tetikteydi.

Gök gürültüsü duyuldu. Hafifçe yükselen ve ardmdan yok olan hafif bir sesti.

Grupta birileri çığlık attı.

Biri, “O neydi?” diye haykırdı.

“Nereden geldi!?”

“Neler oluyor?”

Gemililer birbirlerine yaklaşırlarken, herkes gökyüzüne doğru endişeyle bakıyordu. Kalabalıkta Çırak’ı bulmaya çalıştım fakat çok uzaktaydı.

Chris, “Onlar neden devam ediyorlar?” diye sordu. Çevremizdeki Phydus’tan etkilenen insanlar, gök gürültüsüne hiçbir tepki vermemişlerdi fakat Kit’in gözleri endişeyle irileşmişti.

Kit’e, “Sadece gök gürültüsü,” dedim. “Endişelenecek bir şey yok. Yağmur yağacağı anlamına geliyor.”

Başıyla onayladı fakat korkmuş görünüyordu.

Çoktan kalabalıkta babam ve Çırak'ı aramaya koyulmuş olan Chris'e, "Bu insanlar tüm yaşamlarını bir uzay gemisinde geçirdiler," dedim. "Gök gürültüsünün ne olduğunu bilmiyorlar."

Ağaçlar hışırdandı ve yapraklan havalandırdılar. Esen rüzgâr, beni üşütüyordu çünkü nemli havadan terlemiştim. Bu fırtına hızlı ilerliyordu.

Kalabalıkta ilerlerken, "Hareket etmeliyiz!" dedim.

Yakından birisi, "Ya bizi ele geçirirse?" dedi.

"Ne ele geçirirse?"

"Gökyüzündeki şey? Sürüngen kuştan mı yoksa gök gürültüsünden mi bahsettiğini anlamamıştım da, burada durursak iyi sonuçlanmayacağını biliyordum.

"Haydi!" Babamın sesi yüksek ve öfkeliydi. "Devam etmeliyiz!"

Bir grup insanın ötesinden Çırak bana doğru bakıyordu. Onda da diğer gemide doğanlarla aynı korkunun olduğunu gördüm. Kendilerini öldürebilecek olan uzaylı yaşamı yerine, zararsız gök gürültüsünden daha fazla korkmuşlardı.

Çırak'a ulaşmak için kalabalık boyunca ilerledim. Yaklaştığım için memnun olmuş gibiydi fakat Chris'i görünce kaşlarını çattı.

Daha önce gördüğüm korku kayboldu. İnsanlarına devam etmeleri için seslendi ve kendisi liderliği ele alarak, ormanda daha da ilerlemeye başladı.

Gökyüzü daha da kararıyordu.

Ağaçların gözleri var gibiydi ve fırtınadan önce ormandaki sessizlik, bana saldın öncesi sessizliği anımsattı.

16: ÇIRAK

Şimdi ağaçların arasmda umutsuzca ilerliyordum. Mekik epey geride kalmıştı. Bir şekilde kilitli kapıları geçebilecek olsak da, fırtına bastırmadan dönme şansımız yok gibiydi ve ağaçlar da asla sona ermeyecek gibi görünüyorlardı.

“Ne kadar kaldı?” diye sordum. Buranın bu kadar nemli olması hoşuma gitmemişti. Hava, nefesimi çalıyor gibi hissediyordum.

Yarbay Bledsoe yanımda, “Neredeyse bir mil ilerledik,” dedi. Albay Martin bir çeşit aygıta bakıyordu, bir pusulaya benziyordu ve ona göre yönü belirliyordu. Amy ve Chris arkamdaydılar fakat en azından flört etmeyi kesmişlerdi. “Sonda sensörleri, suyun yakınlarda olduğunu gösteriyordu,” diye devam etti. “Eğer yakınlarında bir çeşit barınak bulabilirsek, iyi olur.” Bledsoe’nun aksam öylesine güçlüydü ki, benim için yavaş konuşuyor olmasma minnettardım.

Bana doğru baktı ve düşüncelerimi söylememi bekledi. Ben de eğer Amy’den önce onunla tanışsaydım, ondan korkacağımı fark ettim. Gerçekten, ondan şu anda da biraz korkuyordum. Gözleri çok iri görünüyordu ve sanki çok şey biliyorlardı ve beni epey geriyordu. Bu kadının ormanı aşıyor olması hem hoş hem de güzeldi ve bir yandan da tehlikeli olduğu gerçeğinden uzaklaşamıyordum.

Hayır. O şekilde düşünmemeliydim. Kendisinden diğerleri kaçtığında, Amy’nin nasıl incindiğini görmüştüm ve bunu kimseye yapmak istemiyordum. Bana tıpatıp benzeyen Bilge’nin diğerlerini incitme konusunda ne kadar hızlı davrandığını biliyordum ve *Godspeed*deki* başka hiç kimseye benzemeyen Amy’nin asla kimseyi incitmeyeceğini de biliyordum.

“Sondanın doğru olduğundan ne kadar eminiz?” diye sordum.

“Epey eminiz.”

Buradaki nemi *Godspeed’de* hiç hissetmemiştim. Hava ağır ve nemliydi ve sanki nefes alırken onu yutuyordum. Yarbay Bledsoe’nun teni terden parıldamaya başladı. Amy ona “siyahî” diyordu fakat bana göre koyu

kahverengiydi. Tıpkı Besleme Katı’ndaki taze sürülmüş toprak veya dokumacıların kullandıkları en koyu renkli boyalar gibi.

Kaşlarını çatarak, “Bir sorun mu var?” diye sordu. Gözlerimi kırpıştırdım, neredeyse düşüyordum. Ona doğru bakmakta olduğumu fark etmemiştim. “Saha önce hiç sana benzeyen biriyle karşılaşmamıştım.”

“Bu konuda bir problemin mi var?” Kafası karışmış gibi görünüyordu fakat sorusu aynı zamanda sertti de.

Başımı salladım. “Hayır,” dedim. “Baktığım için özür dilerim. Sadece farklı o kadar.”

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Pekâlâ,” dedi. “Ben de sana çok bakıyordum. Hepinizin aynı görünmesi tuhaf.” Beni geçmeye başladığında, ona yetişmek için hızlandım. “Bekle, Yarbay Bledsoe,” diye seslendim.

Duraksadı, dudakları daha da yukarıya doğru kıvrıldı.

“Söylemesi zor, öyle değil mi? O hâlde bana sadece Emma de.”

“Emma?”

“İlk adım. Yarbay Bledsoe”dan çok daha iyi,” dedi ve akşamını taklit etmeye çalıştı. İlk tanıştığımızda Amy de böyle yapıyordu ve bu beni çok rahatlatıyordu. Orion hatalıydı: Tüm donmuşlar kötü değillerdi.

Ağaçlar incelmeye başlamışlardı ve dallar da gökyüzünün görünmesini sağlayacak kadar açılıyorlardı. Bu da gökyüzünün ne kadar kararmakta olduğunu gösteriyordu. Ürperdim. Dünyada doğanlar gökyüzünün değişmesinden hiç de rahatsız gibi görünmüyorlardı fakat bu tuhaf, doğal olmayan bir biçimde hızlıydı.

“Bakın!” Albay Martin ileriyi işaret ediyordu. Emma hızlandı ve dalları kırarak, ilerledi ve grubun ön tarafına ulaştı.

Albay Martin, ormanın kıyısında iri bir kayanın üzerine çıkmıştı ve aşağıyı işaret ediyordu. Geniş ve açık bir mavilik, yaklaşık yarım mil ilerideydi. Bir göl.

Emma, “Hepimize yetecek kadar tatlı su!” dedi.

Albay Martin hızla, “Önce suyu test etmeliyiz,” dedi fakat sırıtıyordu. Bu onlar için bir zaferdi.

Gökyüzü gürledi ve öylesine yüksek bir ses çıktı ki, ilk içgüdüm başımı korumak ve yukarıya bakmak olmuştu. Sesin kaynağını bulmaya çalışıyordum.

Amy, “Gök gürültüsü,” diyerek, nazikçe koluma dokundu.

ArdINdan gökyüzünde bir ateş patladı ve bir karanlık buluttan diğerine doğru geçmeye başladı.

“Bu kahrolası şey?!” diye haykırdım ve geriye sıçradım.

Amy bu defa güldü. “Şimşek,” dedi.

Gülmesi sinirlerimi bozmuştu. Daha önce hiç şimşek görmemiştim ve hiç bu kadar yakın da olmamıştım. Neyse ki insanlarımdan az sayıda kişi ağaçlan geçerek, şimşeği görmüşlerdi. Ama onların endişeli çığlıkları duyuluyordu.

Albay Martin’e acilen, “Bir çeşit barınak bulmalıyız,” dedi. “İnsanlar panik olacaklar.”

Sesinde şüpheyle, “Fırtınadan mı?”

Amy babasına, “Daha önce hiç fırtına görmediler,” dedi.

Chris, Albay Martin’in bulduğu gölün sağ tarafını işaret ederek, “Şu nedir?” diye sordu.

Albay Martin kaşlarını çattı fakat gözlerini kısarak, oraya doğru baktı. Hepimiz baktık. Uzun bir tepe veya küçük bir dağ çimenlerin önünde duruyordu. Yan taraftan kayalıktı ve sanmsı bir rengi vardı. Ve içine de inşa edilmiş...

Emma, “Evler mi?” diye sordu. Sesi şok içindeydi.

Albay Martin, “Olamaz,” dedi. Bakışları daha da sertleşmişti. Eli ile askerlerinden biri çağırdı ve adamı da ona bir dürbün verdi. Albay Martin onlara doğru baktı ve ardmdan küfretti.

“Harabeler,” dedi. “Doğrudan kayaların içine yapılmışlar fakat muhtemelen terk edilmişler.”

“Oraya gitmeliyiz,” dedim.

“Söz konusu bile olamaz, o binaları ne tür bir yaşam formunun inşa ettiğini bile bilmiyoruz.” Albay Martin, dürbünü Emma’ya verdi fakat Emma da derhâl bana uzattı.

Dürbünden baktım. Dağın yanı kısımlara ayrılmıştı ve taş merdivenlerle birbirine bağlanmıştı. Tepenin karşısında büyük ve eşit kısımlı binalar vardı ve merdivende kullanılan taşlardan yapılmış gibiydiler. Binalardaki kesikleri görebiliyordum: Pencereler ve kapılar.

İnsan büyüklüğünde pencereler ve kapılar.

Albay Martin haklıydı, orası tozlu ve eski görünüyordu. Uzun zaman önce terk edilmişti.

Albay Martin, “Orada hâlâ bir şey olabilir,” dedi. “Eğer bu gezegende duyarlı yaratıklar varsa, indiğimizi görmüş olabilirler.”

Mekiğin yörüngeden çıkışını düşündüm. O mekikte meydana gelen bir arıza mıydı yoksa devasa kuşlarla bir ilgisi mi vardı yoksa bu yapılan her kim yaptıysa, onların saldmsı mıydı?

Bu her şeyi değiştirirdi.

Albay Martin, “Buna güvenmiyorum,” diye devam etti.

Gökyüzünde bir şimşek çaktı. Tombul ve dev yağmur damlalan inmeye başladı: İnsanlarım çığlık atıyordu. Bu yağmur *Godspeed’deki* yağmurlara benzemiyordu. *Godspeed’de* yağmur, boyalı tavanlara yerleştirilmiş bir püskürtme sisteminden akan ölçümlü suydu. Fakat bu? Ritmik akmıyordu ve hatta dağılımı bile düzgün değildi. Tombul ve düzensiz yağmur damlalan üzerimize damlıyorlardı ve yaprakları takırdatarak, cildimize soğuk ve yapış yapış çarpıyorlardı.

Bir kadın, “Bu nedir?” diye haykırdı. Yağmuru üzerinden atmaya çalıştı fakat elbette başaramadı. Daha fazlası üzerine düşüyordu.

Albay Martin’in hâlâ durduğu kayaya tırmandım. “Bakın,” dedim. “İnsanlarımın paniklemesine ramak kaldı. Korunma bulmalıyız ve bunu hemen yapmalıyız. Bu binalar bizim en iyi şansımız!”

Albay Martin bana doğru tıpkı Bilge'ye Beslenme Katındaki ışıkların gerçek yıldız olduklarını söylediğimdeki gibi bakıyordu. "Biraz yağmurun altında durmak yerine gerçekten de Tanrı bilir ne oldukları belirsiz bir yere mi gitmek istiyorsun?"

"Bu bizim için sadece 'biraz yağmur' değil. Ve binaların muhtemelen terk edilmiş olduğunu da siz söylediniz."

Emma, "Ayrıca," dedi. "Şimşekler tehlikeli olabilir. Ağaçların yanında duramayız ve düz alanlarda veya gölün yanında durmak aptalca olur. En güvenlisi barınak. Burada veya başka bir yerde."

Emma ve Albay Martin'in arasmda anlamlı bir bakışma oldu. Ve kaşlarını çatmasından anladığım kadanyla Albay Martin, Emma'nın ima ettiği şeyden hoşlanmamıştı.

Albay Martin, "Rütbe bir, rütbe iki," diye kükredi. Emma dikkat çekti ve ordu çevresinde toplandı. "Gidin, binalan araştırın. Rapor verin. Çabuk!"

Emma öne doğru atıldı ve ilk iki rütbeli ordu mensupları da onu takip ettiler. Bu da Chris'i kapsamıyor olmalıydı çünkü o Amy'le kaldı. Albay Martin mutlu görünmüyordu fakat o da çayırların arasında ilerlemeye başladı. Uzun ve sarımsı yeşil çimenlerin arasmda yol açıyordu. Artık ağaçlardan çıktığımıza göre insanlarım daha da endişeli ve korkak olacaklardı. Albay Martin'i izlerken arkama doğru bakıp durdum. Herkesi gözetlemeye çalışırken neredeyse düşüyordum. Amy yanıma gelebilmek için öne fırladı. Her zaman dibinde olan Chris'i göremedim. Heyecandan nefes nefese olan Amy, "Burası neresi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Amy'yi Chris'le görmenin bende uyandırdığı çocuksu duygulardan nefret ediyordum fakat engel olamıyordum.

Açıkta yürüyüşümüz devam ederken, insanlarım da hızlanıyordu. Çayırlara geldiğimizde artık yavaş yavaş koşuyorduk ve uzun çimenler de bacaklarımıza değiyordu. Yağmur yüzünden cildimize ve giysilerimize yapışıyorlardı. Binalara doğru delice ilerlerken, çiğnemekte olduğumuz kırık saplardan ise tatlı bir koku yayılıyordu. Albay Martin'in omzunun üzerinden bir cızırdama çıktı. Emma'nın sesi radyodan, "Tehlike yok, efendim," dedi.

Albay Martin geriye doğru baktı. “Oradaki binalara gidiyoruz!” diye haykırdı ve koluyla ileriyi gösterdi.

İnsanlarımın da bunu duymaya ihtiyaçlan vardı. Hızla ona yetiştiler ve olabildiğince hızla fırtınadan kaçmaya başladılar. Yağmur hızlanıyor ve sertleşiyordu. Gökyüzünden öylesine yoğun yağıyordu ki, zorlukla görebiliyordum çevreyi. Amy elimi tuttu. Kaydığı için beni de yanma çekiyordu.

Gökyüzünde parlak bir şimşek çaktı ve Amy o ışıkta bir an donmuş hâline benzedi. Çevremizdeki herkes korkuyla koşuyordu. Körlemesine panik, korkuyla atılan çığlıklar ve ilkel içgüdülerimiz bizi ele geçirmişti. Fakat Amy yağmurda koşuyordu, ağzını açmıştı ve smtıyordu ve gözleri parıldayarak, her saniyenin zevkini çıkartıyordu.

17: AMY

Hem aldığım keyfi hem de yağmuru aynı kelimeyle ifade edeceğim: Akıcı. Dünyadan hep dilediğim şey işte tam olarak buydu: Alabildiğine genişlik ve üşüten yağmur ve koşma fırsatı.

Binalara çok hızlı ulaşmıştık.

Dünyalılar, yağmur bir dertmiş gibi homurdanıyorlardı ve ilk binalara sendeleyerek girdiler. Gemililer ise paniklemişlerdi fakat öyle kendilerinden geçmemişlerdi çünkü Dünyalılarla boş yerleri paylaşıyorlardı. En yakındaki binalara yani Dünyalıların seçtikleri binaları geçip, ardındakilere sıkışarak doluşmaya başladılar. Binaları öylesine dolduruyorlardı ki, yağmur duvarlardan akarken oturacak yer bile kalmıyordu.

Durdum ve yağmurun beni yıkamasına izin verdim. Çırak da serseme dönmüş vaziyette beni izliyordu. Gözlerimi kısarak, yağmura doğru baktım ve binaları daha net görmeye çalıştım. Çok eskiydiler, öylesine ki hiç bu kadar eski bir şey görmemiştim. Mesa Verde'deki mağara yapılarına benziyorlardı. Aynen o şekilde tepedeki kayalıklardan fırlamışlardı.

Emma, yanımda geçerken, "Barınak bulun!" diye haykırdı. O ve ordu mensupları, her binaya giriyorlar ve onlan kontrol ediyorlardı. Herkesin güvenli bir biçimde vardığından emin olmak istiyorlardı.

Çırak, beni en yakındaki binaya doğru çekmeye başladı. Hepsi de ayakta olan ve beraber titremekte olan bir grup gemide doğanların arasına.

Onu diğer tarafa doğru çekerek, "Bu tarafa gidelim," dedim. Burada çok daha fazla yer varken, diğerleriyle sıkışmanın bir âlemi yoktu. Bir sürü boş bina vardı ve solgun ve tozlu dış cephelerini yağmur süpürüyordu. Çırak tereddüt etti fakat parmaklarımı onunkilere geçirdim ve o da yanıt olarak elimi sıktı.

Üst kata çıkan taş merdivenleri tırmandık. Binaların neredeyse hepsi de iki katlıydı ve ikinci kat ilkine göre daha küçüktü. Kare şeklindeydi. Patika boyunca büyük ve düz kayalar olabildiğince yol hâline getirilmişti. Küçük bir araba bu aralıkta sıkışabilirdi fakat iki kişi kolaylıkla yan yana yürüyebiliyordu.

Şimşek çaktı.

Bütün binaların içi karanlık ve loş görünüyordu. Ve pencere ve kapılarda cam olmamasına rağmen, içerideki hava ağır ve bayattı. Kapıların açık kısımları, bana yaratık ağızlarını anımsatmıştı. Birden daha fazla ilerlemek istemedim. Burada olmak bile istemedim. Bu evler tam da insan boyutları içindi fakat bu gezegendeki tek insanlar biz olmalıydık ki.

Durduğumda, Çırak kolumdan yakalayarak, beni en yalandaki binaya doğru çekti. Başımızın üzerinde bir dizi şimşek çakarken, “Dünya’da bu sık olur muydu?” diye sordu.

Ona doğru sırıttım. “Her zaman olmazdı ama olurdu,” dedim. “Bu harika değil mi?”

Çırak tamamen delirmişim gibi bana doğru bakıyordu.

“En azından yağmurdan sonra serinleme olur,” diye ekledim. “Dürya’da yaz mevsiminde, gerçekten çok sıcak olduğunda, böyle ani bir şimşek fırtına olur. Bu da Centauri-Dünya’nın yaz mevsimi olmalı.”

“Yani yaz mevsimi, korkunç gök gürültüsü ve gökyüzünde ateş zamanı mı?”

Güldüm fakat Çırak’ın ciddi olduğunu görünce durdum. “Pek değil, hayır. Güven bana, yakında bitecek. Ve tehlikeli de değil, gerçekten.”

Bunu kanıtlamak için yine kapıdan çıktım ve yağ nurda döndüm. Başımı geriye doğru attım ve damlalar düştrken hızla dönerek, yukarıya doğru baktım.

Düşmeden önce Çırak beni yakaladı.

Yağmur yağmaya devam ediyordu. İkimiz de ıslanmıştık. Öylesine sert yağıyordu ki, kafatasımda hissedebiliyordum.

“Bu delice!” Çırak yağmurun altında seslendi. “İçeri girmeliyiz!” Kolumu tuttu ve beni en yakındaki binaya sığınmak üzere çekmek istedi fakat ben geri çekildim ve onu kendime doğru çektim.

Yine bir şimşek çaktı. Dünya bir an aydınlandı ve yağmakta olan damlalan net olarak görebildim. Ve yine devasa bir şimşek!

Artık düşünmüyordum. Hissetmiyordum. Nazik veya utangaç olacak zamanım yoktu.

Onu öptüm.

Dudaklarımı onunkilere bastırdı ve kollanm da aramıza yağmur damlalarının girmesine olanak vermeyecek kadar onu kendime doğru çekti. Kollan gerildi ve beni gitgide daha fazla kendisine doğru çekti.

Tüm duyulanm canlanmıştı: Soğuk yağmuru hissetmek, kulaklanmm içinde yankılanan şimşek sesi fakat bunların tümü Çırak’ı varlığımın her zerresiyle doldurmasının yarattığı hissin altında kalıyordu.

Kapalı gözlerimin ardında başka bir şimşek görüyordum. Beni heyecanlandınyordu. Çırak’ı da heyecanlandmyordu. Doymak bilmeyen bir tutkuyla beni öpüyordu. Beni nasıl kavnyorsa, ben de onu öyle kavradım: İhtiyaç, özlem ve açgözlülükle.

Daima yağmurda.

Çırak’m dudaklarına daha iyi ulaşabilmek için ayakuçlarımda yükseldim fakat dengemi kaybederek, ıslak kayalarda kaydım. Çırak beni çok güçlü tutuyordu ve kolaylıkla yerden kaldırdı. Yavaşça ve dairesel bir hareketle döndürdü ve kahkahası, yağmur damlalanyla beraber kalbimin üzerine düşüverdi.

Titredim. Yağmurdan rengi koyulaşmış olan saçlanm, başladığı gibi sona eren yağmurla beraber hafifçe dalgalanıyordu. Gökyüzü çoktan aydınlanmaya başlamıştı ve hava da daha serindi. Geriye çekildim ve ikiz güneşlerin yumuşak ışığına doğru bakmaya başladım.

Çırak, “O nedir?” diye sordu ve ancak o zaman yüksek sesle içimi çektiğimi anladım.

“Bir gökkuşağı oluşmasını umuyordum,” dedim.

Birdenbire durdu ve bana doğru kuşkuyla bakmaya başladı. “Onlar gerçek mi?!”

Güldüm. “Elbette gerçekler!”

Çırak başını salladı, sanki gökyüzünde kemer gibi renklerin oluşması fikri zihnini zorluyordu.

Binaların bu ikinci katında sanki bir nevi mahremiyete sahiptik. Yağmur yeni dünyaya sadece bir serinlik değil, aynı zamanda bir tazelik de getirmişti.

Ve böcekler.

Yüzümün önünde dolanan bir sivrisineğe—veya benzer bir şeye—vurdum ve ardından yakındaki böceklerin çıkartmakta oldukları sesleri fark ettim. Binanın duvarının yanında dolandım ve bir ağaç buldum. Ormandakilere benziyordu fakat daha küçüktü. Ağaçlarm dallarından fışkıran güzel ve narin mor çiçeklerin üzerinde bir grup sivrisinek benzeri böcek dolanıyordu.

Yapraklara dokunmak için uzandım fakat ardından gökyüzünde bir çığlık yükseldi. Yüksek sesli çığlık kesildi ve sonra geri geldi. Elimi kaldırdım ve yapamayacağımı bilsem de, içgüdüsel olarak kendimi korumaya çalışıyordum.

Çırak hafif sesle, “O neydi?” dedi fakat ikimiz de ne olduğunu biliyordum. Gökyüzüne bakındım fakat bir şey göremedik. Çırak ağaca doğru bir adım yaklaştı. “Sanırım... Sanırım bu çiçekler, ormandaki ağaçlardaki o yapışkan şeyden geliyor.”

Haklıydı, mor Ispanyol yosunlarına benzeyen ve ağaçlara yapışa bitkilerle, çiçeklerin yaprakları aynı tondaydı. Kenarlarda leylak rengi ve merkezde de koyu mordu. Yosunun bazı kısımlarında çiçek açmamıştı ama birçoğu kâğıt inceliğinde, neredeyse yan saydam yapraklardı. “Çok güzeller,” dedim.

Çırak, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, “Çiçekleri seviyor musun?” diye sordu. Cevap veremeden, uzandı ve en yakındaki daldan bir tane koparttı. “Al bakalım. Son zaman sana çiçek verdiğimde meydana gelen kargaşadan sonra en azından bunu yapabilirim.”

Ona doğru merakla baktım. Bana en son ne zaman çiçek getirmişti ki? Ardından yüzümü sarhoş edici güzellikte kokan çiçeğe doğru uzatıp, kokusunu içime doğru çektim.

Gülümsedim. “Bana şeyi anımsatıyor...“

Bedenim uyuştu.

Düşerken gözlerim hâlâ açıktı. Zemin bana doğru geliyordu fakat yüzümü korumak için ellerimi aşağıya doğru indiremiyordum. Bedenim yere çarparken, gerginleşemiyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Yüzüstü yağmurum oluşturduğu minik bir havuzda yatarken, gözlerim hâlâ açıktı. Toprağı görebiliyordum. Gözlerime bir şey kaçtı ve refleks sayesinde gözlerim kapandı.

Hafif açık ağzımdan içeriye su giriyor ve burnuma kaçarak, bir kulağımı kaşındırdı.

Çığlık atmaya çalıştım, hareket etmeye çalıştım ve tıpkı donduğum zamandaki gibi yine kapana kısılmıştım. Hareket edemiyordum, edemiyordum, edemiyordum. Nefes almalıydım, nefes almalıydım fakat hava yoktu. Sadece su vardı. Nefes alamadığım için beynimde haykırıyordum fakat çalışan tek şey kalbim ve ciğerlerim gibiydi. Biri deli gibi çarpıyor ve diğeri de hava almaya çalışıyordu.

Sonra hava geldi.

Sonra her şey gitti.

18: ÇIRAK

Amy’nin sesi aniden kesildi. Gözleri devrildi ve uyuşuk hâlde yere düştü. Bir an yüzüstü çamura düşüşünü dehşetle izledim. Çamurun yüzeyinde minik baloncuklar oluştu ve ardından suyun yüzeyi durgunlaştı.

Yanmda diz çökerek, “Amy?” dedim. “Amy!”

Onu sudan çıkarttım ve yüzündeki suyu temizledim. “Amy?” Omuzlarından sarstım fakat başı cansızca sallanıyordu. “AMY!”

Hiçbir şey olmadı. Ağzından kirli su damlalan çıktı. Göğsüne doğru bastırdım fakat hareket etmedi. Hafif fakat düzgün nefes alıp veriyordu. Dikkatlice göz kapaklarını kaldırdım. Tepkisizdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kulaklanm çınlıyordu. Ne olmuştu? O...

Başımı göğsüne yasladım. Hayır. Yıldızlara şükür, hayır! Kalbi atıyordu. Kahretsin! Ne yapmalıydım?

Amy’yi kollarından kaldırdım. Yardım gerekiyordu. Derhâl.

Merdivenlere doğru koştum ve Kit’e bağırdım. O kadar uzakta olamazdı. Diğer binalardaki insanlar pencere ve kapılardan bakıyorlardı. Amy’yi bilinçsiz olarak tuttuğumu görünce, şaşkınlıkla çığlık attılar, küfrettiler fakat bunların hiçbiri Kit değildi ve hiçbirinin tıbbi bilgisi yoktu. Hiçbiri onu kurtaramazdı. “KIT!” diye kükredim.

Uzun boylu ve koyu renk tenli biri köşeyi döndü. Emma, Juliana Robertson ile birlikte nöbetteydi. Onlara doğru, “Yardım edin!” diye haykırdım. Daha önce benimle dövüşmekten başka bir şey düşünmeyen Juliana bile endişelenmişti. Yüzündeki kan çekilince, koyu renkli, hacimli saçlarıyla bir tezat oluşturmuştu.

Arkadan koşarak Kit geliyordu. Amy’yi görünce hafifçe duraksadı. Nefes nefese, “Ne oldu?” diye sordu.

Yine, “Ona yardım et!” diye haykırdım.

Emma, “Bu yoldan,” dedi. O ve Juliana yapıların sonunda yani Dünyalıların binasına doğru koşmaya başladılar. Ben de peşlerinden

koştum. Islak taş zeminde kayıyordum. Amy’nin hareketsiz bedenini korumak için uğraşıyordum. Baldırlarımda bir kesik hissediyordum. Kit bana yardım etti ve ardmdan Amy’nin nabzım kontrol ederek, yanımda koşmaya başladı.

Emma ve Juliana bizi doğrudan ilk taş binaya götürdüler. Bu bina diğerlerinden biraz daha büyüktü ve birkaç dakika içinde Albay Martin belirdi. Bize doğru yürürken, “Ne halt oldu?” diye kükredi. Durmadım. Doktorlara, ilaca, bir şeye ihtiyacım vardı. Albay Martin, Amy’nin donuk ve tepkisiz yüzüne baktı ve uzun ve yüksek sesle bir küfür etti. Yanıma koştu ve yardım için bağırdı.

Binaya daldığımda, “Geride dur!” diye kükredi. Amy’nin annesi bir çığlık attı. Diz çöktüm ve dikkatlice Amy’yi soğuk taş zemine koydum.

Dr. Martin, kızının hareketsiz bedenine doğru bakarken,

“Ne oldu?” diye sordu. Kit, Amy’nin yanında diz çöküp, göz kapaklarını kaldırdı. Diğer iki kişi—kısık gözlü bir dişi ve kısa boylu bir adam—Amy’nin yanma eğilip, kontrolü ele aldılar. Dünyada doğan doktorlar.

Albay Martin, “Gupta nerede?” diye haykırdı. “Nerede o? Başhekim o!”

Dünyada doğan kadm doktor, “Bilmiyorum,” dedi.

Dr. Martin yine, “Ne oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim. Kelimeleri özür diler gibi söylüyordum. “Biz yukarıdaki binalardaydık ve bir ağaç vardı ve...“

Dünyada doğan doktor, “Her şey olabilir,” dedi. Aksam tuhaftı. Amy’ninkinden de tuhaftı fakat bu bilgi kalbimin teklemesine neden olmuştu. “Yağmur yağıyordu ve belki de bir toksin içeriyordu. Veya bir böcek ısırığı olabilir.”

“Böcekler! Bir sürü böcek vardı. Rahatsız edici ve minik, uçan şeyler,” diye zıpladım.

Doktor başıyla onayladı. “Belki de sisteminde tuhaf bir reaksiyona neden olan bir zehir. Ne kadar zararsız görünürse görünsün, dışarıdaki her şey bize yabancı. Bu gezegendeki herhangi bir uyarana nasıl tepki

vereceğimizi bilmiyoruz.” Kit, Amy’nin uyuşuk elini kaldırarak, “Bu nedir?” diye sordu. Yapışkan mor çiçek yapraklan hâlâ avuç içindeydi. “Bir çiçek. Bir çiçek kokladı ve ardından...“

“Bayıldı mı?” Kit, Amy’nin gözkapaklarını kaldırdı fakat bu defa çok daha nazik davranıyordu ve gözlerinde bir ışık parladı.

Başımla onayladım.

Albay Martin, “Pekâlâ, uyandır onu!” diye haykırdı.

Dünya doktoru, Amy’nin göğsüne bir stetoskop bastırdı.

“Sen!” Albay Martin bana doğru döndü. Karısı korku dolu bir ses çıkarttı. “Onu tehlikeye soktun!” Albay Martin’in suçlaması sanki göğsümü delip geçmişti.

Dünyada doğan kadm doktor, “Neyi olduğunu anlamıyorum,” diye mırıldandı.

Albay Martin, “Dr. Gupta ne cehennemde?” diye haykırdı. Bakışları Juliana Robertson’da kaldı. “Sen! O tembel doktoru bul ve buraya getir!”

Amy’ye doğru uzandım—beni duyamadığını veya göremediğini biliyordum, sadece ona dokunmak istemiştim— Albay Martin her iki eliyle göğsüme vurdu ve beni duvara fırlattı.

“Cehenneme. Git.” Kelimeler dişlerinin arasından dökülmüştü.

Ona doğru baktım. Tepkisi ben şok etmişti.

“Bunu sen yaptın. Eğer ölürse, kanı senin ellerindedir. Onu güvende tutamadın. Sen kimseyi güvende tutamazsın. DEFOL.” Beni yine itti ve duvara çarptım. Kit baktı—odada gemide doğan diğer tek kişi oydu—fakat dikkatini Amy’den ayıramazdı.

Amy’nin görüntüsünü içime çektim—solgun ve içi boşalmış gibi duran bedeniyle zeminde yatıyordu. Annesi ağlıyordu. Albay Martin öfkeliydi. Albay Martin’in suçlaması kalbime bir hançer gibi saplanırken, binadan koşarak ayrıldım.

19: AMY

Ağzıma pamuk toplan doldurulmuş gibiydi. Kuru dudaklarımı şaplattım. Dilim ağzımın içinde ağırdı.

Elimde bir şey seğiriyordu. Hareket beni şaşırttı. Kolumu çekmeye çalıştım fakat kaslanm gevşekti. Kalkmaya çalıştım fakat üzerimde bir örtü olmasa bile göğsümde bir ağırlık hissediyordum.

Annem uyuyordu. Elini gevşekçe benimkine dolamıştı. Hissettiğim şey buydu. Parmaklarımı onunkilere doladım.

Göz kapaklan aralandı ve ardından iyice açıldı. Sanki çok önemli bir şeyi hatırlamıştı. Bana doğru döndü ve nefesini tuttu. “Amy?” dedi.

“Anne?” Sesim karga gibiydi.

“Amy!” diye çığlık attı ve bana doğru fırladı. Bir an sonra babam da belirdi. Gözleri yaşlıydı ve konuşamıyor gibiydi. Onu hiç böyle duygusal görmemiştim.

Gözlerim odayı taradı. Çırak neredeydi?

“Neler oluyor?” diye sordum. Sırtım ağnyordu. Çevremde hava soğuk ve loştu. Gece olana dek uyumuş muydum? Fakat hayır, gökyüzü gitgide aydınlanıyordu. Gün ağanyordu. Bütün bir gün, ertesi güne dek uyumuştum.

Dünya doktorlarından biri, sanınm adı Dr. Watase'ydi. “En son ne hatırlıyorsun?” diye sordu.

Hâlâ annemin tutmakta olduğu ele doğru baktım ve ancak o zaman bedenimin bana cevap vermeye başladığını anladım. Hatırladığım son şey de Çırak’m bana çiçek vermesiydi.

Hayır. İstemsizce ürperdim. Mide bulantımın üstesinden gelmeye çalıştım. Hatırladığım son şey, bedenimin kontrolünü yitirmemdi. Tıpkı donduğumdaki gibi... Ve boğulma hissi, ilk uyandığımda da öyle hissetmiştim.

Anılar üzerime çöktü ve ruhumu zehirlemeye başladı.

Çevreme bakındım. Herkes konuşmamı bekliyordu. “Çiçek,” dedim çünkü nasıl hissettiğimi bilmek değildi amaçları; buz gibi tıbbi bir analiz peşindeydiler. “Bayılmama neden oldu.”

Gözlerim hâlâ odada dolanıyordu. Hayal kırıklığı içindeydim.

Çırak’ın beni burada bıraktığına inanamıyordum.

Dr. Watase, “Biz de öyle düşünmüştük,” dedi. Yerdeki düzinelerce mor çiçeği işaret etti. “Herhangi bir test yapamadık fakat gözlemlerden, çiçeklerin etçil oldukları anlaşılıyor. Islandıklarında, açıyorlar ve böceklerin merkezlerine düşmelerini sağlayan bir nörotoksin yayıyorlar.”

“Ve benim gibi dâhiler de yere düşüyorlar,” dedim ve becerebildiğim kadar gülümseyerek, odadaki gerilimi azaltmaya çalıştım. Herkes bana doğru bakıyor ve usulca başlarıyla onaylıyorlardı.

Dr. Watase, “Kesinlikle,” diye ekledi. Bir anneanne tavrıyla elimi sıvazladı. Ona doğru gözlerimi devirebilirdim fakat bu epey çaba gerektirirdi.

“Açlıktan ölüyorum,” dedim.

Babam, “Hepimiz öyleyiz,” dedi. “Eğer mekik kendi kendine açılmazsa, gezegende nasıl besin bulacağımızı çözmemiz gerekir.”

Gözlerimi kapattım, *Godspeed’de* en azından yiyeceğimiz vardı. Eğer hepimiz açlıktan ölürsek, bu kısmen benim hatam olacaktı. “Ne kadar zaman uyudum?”

Dr. Watase, “Neredeyse yirmi dört saat,” dedi.

Binalarda neredeyse bir gün ve gece kalmıştık ve bunun çoğunda uyumuştum. Çevreme bakındım ve baygınken neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. İçinde bulunduğum binadaki herkes dünyada doğmuştu.

Hepsinin de bakışlarında şaşkın bir hâl vardı. Kendi giysilerinde uyumuşlardı ve kimse bir şey yememişti. Herhangi birinin binadan çıktığından bile şüpheliydim.

Sırtım çatırdayarak, ayağa kalktım. Zemin, yatmak için pek de rahat değildi ve her ne kadar annemle babam ceketlerini altıma sermiş olsalar da, pek işe yaramamıştı.

Başlangıçta Dr. Watase ve annem, yürümeme yardım etmeye çalıştılar fakat ben sadece kaslarımı açmak istiyordum ve çiçeğin kalan etkisi de hızla geçiyordu.

Duvarlar boyunca ilerledim ve parmaklarımı binanın tozlu ve yeşil taşlarında gezdirdim. Oda, dünyada olan odalarla aynı boyuttaydı ve pencereler ve kapılar da insanlarla mükemmel bir orana sahipti.

Merdivenler ikinci kata çıkıyordu. “Tuhaf, öyle değil mi?” dedim.

Annemin neden bahsettiğimi sormasına gerek yoktu. “Öyle.” Sesi bir derece düştü. “Baban endişeli.”

İkimiz de pencerenin yanında durarak, ona baktık. Kapıda telaşla Emma’yla konuşuyordu. İkisi de kızgın ve yorgun görünüyorlardı. Sanki ona baktığımızı hissetmiş gibi, babam döndü ve hafifçe bize doğru gülümsedi fakat gülümsemesi kendi gözlerine ulaşamamıştı.

Şimdi babamda kapana kısılmış gibi bir ifade fark etmiştim. Çırak’ta da Bilge öldükten sonra böyle bir ifade oluşmuştu. Lanetli.

Babam, Emma’ya doğru döndü ve konuşmaya devam etti.

Parmaklarımla taş duvarın dış hatlarını takip ettim. Şimdi tam karşısında durduğumdan, toprakla aynı renkteki el yapımı tuğlalardan oluştuğunu fark ediyordum. Bir sebeple inşa edilen bu binalar şimdi boştu ve öylesine uzun zaman önce terk edilmişlerdi ki, geride sadece boş taşların yankısı kalmıştı. Elimi pencerede gezdirdim.

Parmaklarım, taş pencere eşiğinin içine doğru girdi. Mükemmel bir kareydi, her çizgi tam ve dikkatlice taşa oyulmuştu.

Annem, “Ne için olduğunu bilmiyoruz,” dedi. “Fakat her binada böyle bir kare var.”

Dr. Watase öne doğru çıktı. “Bu binaları her ne inşa ettiyse, bilince sahipmiş,” dedi. “Bilim insanları arasındaki popüler teori ise bu binaların orijinal sahiplerinin buraya bir çeşit idol koydukları yönünde. Belki de tanrıları güneşlerle bağlantılıydı ve bu yüzden de tüm pencereler ışığa doğru bakıyor.”

Emma gitti ve babam da gidişini izledi. Dr. Watase'nin çevresinden dolandım ve doğrudan ona doğru gittim. Kollarımı tıpkı her problemi çözebileceğime inandığım zamanlardaki gibi ona doladım. Yüzündeki sertlik yumuşadı. "İyi olmana memnunum, Amy," dedi ve alnımdan öptü.

"Elbette öyleyim." Olabildiğince gülümsedim.

Bana daha da sıkı sarıldı. "Bu... Bunların hiçbirinin ol masını beklemiyordum."

Nazikçe, "Unutma baba," dedim. "Bu benim seçimimdi. Göreve dâhil olmaya karar veren bendim."

Ağzını açtı fakat çoktan ne diyeceğini biliyordum: Bunun bir seçim olması bile gerekmiyordu ve gelmemeliydim.

Ona bu şansı tanımamıştım.

"Şimdi buradayım," dedim. "Ve mutluyum. Annem ve seninleyim."

Beni bir kez daha sıktı ve bıraktı.

"Emma'yla ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordum.

"Birkaç problemimiz var."

"Anlat bana."

Bana doğru baktı ve o an sadece beni kızı ve bir çocuk olarak gördüğünü anladım. "Anlat," dedim tekrar. "Belki yardımcı olabilirim."

Bana doğru şüpheyle baktı. "Pekâlâ, öncelikle sondayla sorun yaşıyoruz. Dünya ile iletişim kurmayı başaramadık."

Kalbim tekledi. "Yani Dünya ile tekrar iletişim kuramadınız, öyle değil mi? İndikten sonra kurmuştunuz, öyle değil mi?"

Babam, "Evet," dedi ve ardmdan neredeyse kendi kendine: "Evet, elbette," dedi. Bir an sonra, "Fakat mekiğin iletişim sistemi artık tamamıyla bozuk ve sondadakini de çalıştıramıyoruz."

"Problemi nedir?" Babamın cevabını beklerken, dudağımı ısırdım.

"Bir iletişim bağlantısı oluşturmayı başardık fakat diğer taraftan hiçbir şey duymuyoruz." Bakışı beni hiç rahatlatmamıştı.

Cevabı zaten bekleyerek, öne doğru eğildim. “Bir sorun mu var?”

Babam omzunu silkti. “Sanırım biraz daha üzerinde çalışmamız gerekiyor. Eski bir şey, Amy.” Bakışlarını çevirdi. “Fakat bu sadece problemlerimizden biri.”

“Diğer problemler nedir?”

“Gemililerden biri ve Dr. Gupta kayıp. Biz gemilinin kaçtığını ve Dr. Gupta’nm da onu takip ettiğini düşünüyoruz fakat...”

“Ne zaman kayboldular?”

“Fırtınada bir ara.” Babam uzaklara doğru bakıyordu. Endişelendiğini biliyordum fakat endişesi bende yükselmekte olan korkuya benzemiyordu.

Bir koca gündür kayıplardı.

“Hangi gemili?” diye sordum. Babam bir kadm olduğunu söylemişti yani Çırak olamazdı fakat belki de Kit...”

“Laura? Lauren?” Babam başını salladı.

Sessizce, “Lorin?” diye sordum.

“Evet, o.”

Lorin’de Phydus plasteri vardı ve ona fırtınadan önce ben

rehberlik ediyordum. Eğer şimşek ve gök gürültüsü esnasında kaçtıysa, bu benim hatamdı.

Babam bakınca, ifademi gördü. “Amy, endişelenme,” dedi ve kolumu sıktı. “Dün gece yağmurlu ve karanlıktı fakat Juliana iyi iz sürer. Güneşler doğana kadar eminim onları bulur.”

Babamın omzundaki telsiz çalıştı. Benden bir adım uzaklaştı ve mesajı zaten aldığını onayladı. Emma’nm sesi telsizden duyuldu. “Onları buldum, efendim,” dedi. Sesi donuktu. “Gupta ve gemili kadm?”

Emma, “Gupta değil,” dedi. “Gemili ve Juliana.”

“Güzel. Onları binalara getir.”

“Efendim, yapamam.”

Babam, “Nasıl?” dedi.

“Efendim, ölmüşler. Her ikisi de.”

20: ÇIRAK

Amy'yi binaların ikinci kat merdivenlerinden koşarak inerken ve kızıl saçlarının ardında dalgalanırken görünce, öncelikle rahatladım.

Yaşıyordu. Uyanıktı ve iyiydi ve yaşıyordu.

İkinci hissim korku oldu.

Yüzündeki bakış, bir şeylerin çok çok kötü gittiğini söylüyordu. "Ne oldu?" dedim.

Nefes nefese, "Babam az önce annem ve bazı bilim insanlarıyla gitti," dedi. "Bana ayrılmamı söyledi... Sana söylemememi söyledi..."

"Neyi?" İçim yanıyordu.

"Lorin'i buldular."

"Ve?" Korkunç cevabı bildiğim hâlde sormuştum. Kit'le beraber mekikteki herkesin listesini çıkartmıştık. Lorin'i kalabalıkta kaybetmek ikimizi de mahvetmişti ve yinelenmesine izin veremezdik. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"Ölmüş."

Gözlerim şokla irileşti. "Ölmüş? Nasıl?" diye sordum.

Amy başını salladı. "Ölmüş ve Juliana Robertson da ölmüş. Onu ve Dr. Gupta'yı aramaya gitmişti. Dr. Gupta hâlâ kayıp. Yeni duydum..."

Ölümleri duymuştu ve babası yasaklasa bile, ilk işi gelip bana anlatmak olmuştu.

"Nerede?" diye sordum.

Amy başını salladı. "Bilmiyorum. Gölün yanında, sanırım."

"Gitmeliyim."

Beni dirseğimden yakaladı. "Yapamazsın. Babam küplere biiıer\..."

"Ee?" Hızla düşünüyordum. Bu gezegendeki tehlikeler düşündüğümden de fazlaydı. Yüzümü yemeye çalışan sürüngen kuş, ormandaki ayak izleri,

Amy'yi neredeyse boğan çiçekler ve şimdi de iki kişi daha hayatını kaybetmişti.

Anlamadığımız çok şey vardı. Bizi bu gezegende cehaletimiz öldürecekti.

Bizim cehaletimiz...

Fakat bir şekilde biliyordum. Bu dünyadaki her şeyi bilen bir kişi vardı. Ve onun bilgisi bizi kurtarabilirdi.

Orion'un Amy için disklere bıraktığı son sözleri aklıma geldi. Sesi titriyor ve korkuyla çatlıyordu. Gemi öylesine kötüydü ki, aşağıdaki canavarlarla karşılaşmalıydık? Herkesin yaşamım riske atmaya değer miydi?

Gözlerim, Amy'nin gözleriyle birleşti.

Orio- biliyordu.

"Orion," dedim. O bize anlatabilirdi. Bulmacalar ve kodlarla konuşmasına izin vermezdik. Bildiği her şeyi anlatması için zorlardık. Eğer anlatmazsa...

Amy'nin rengi soldu. "Orion," diye fısıldadı. Gözlerini bana doğru dikti. "Çırak, Orion. Biz... Unuttuk... Zamanlayıcısı."

Kahretsin. Mekik bizi kilitlerken ve binalara doğru gitmek zorunda kaldığımızda... Kimse onun zamanlayıcısını sıfırlamamıştı.

Amy ile beraber koşmaya başladık. Ağaçların arasmda hızla ilerliyorduk ve o kuşumsu şeylerden birinin saldırıp saldırmayacağına bakmıyorduk bile. Bir an, mekiğe yolumuzu bulamayacağımızı sandım fakat dün neredeyse bin beş yüz kişi ile yürümek baya bir iz bırakmıştı. Duracak bir yer bulamamıştık çünkü çok kişiydik ve sadece sondanın söylediği su kaynağını biliyorduk. Fakat şimdi iki kişiydik ve mekiğe dönmek tahminimden az zaman almıştı.

Amy rampayı çıktı ve kapıyı denedi. "Hâlâ kilitli," diye homurdandı.

Kontrol panelindeki koltuğa oturdum. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Yerleşik kontrollerde elimi gezdirdim ve mekiğin bilgisayarını tüm operasyonlarda tam tarama yapmaya ayarladım.

Geriye yaslanırken, Amy, “Neden orada değildin?” diye sordu. Sonuçlan beklerken, endişeyle ekrana doğru bakıyordum.

“Nerede?” diye sordum. Sensörler şimdi normaldi fakat o zaman mekik neden hâlâ kilitliydi?

“Uyandığımda.”

Parmaklanın mekik kontrollerinin üzerinde dondu. Dün geceyi ailesinin kaldığı binanın önünde dışanda geçirdiğimi ve bunu sırf uyanırsa sesini duyabilmek için yaptığımı

söylemeli miydim? Güneşler doğduğunda, ilk yaptığım şeyin—kendi insanlarımı kontrol etmeden önce, Kit ile her şeyi kontrol etmeden önce—yüzünü gün ışığında görebilmek için ayakuçlarımda bakmak olduğunu söylemeli miydim? Azıcık uyuduğumu ve neredeyse benim yüzümden öleceği için suçluluk duyduğumu... Tekrar?

“Olmalıydım,” dedim. “Üzgünüm.”

Amy burnunu çekti. Ona doğru baktım. Bana doğru değil, kilitli kapıya doğru bakıyordu. “Haydi, bunu açalım,” dedi. Özrümü ancak bu kadar kabul edecekti.

Kontrol panelinin altındaki küçük kutuyu aradım. SİGORTALAR VE SENSÖRLER. Hava basıncı sensörlerini bağlayan kablolar, siyah bantla kaplıydı. Uzun zaman önce aşınmış olmalıydılar ve ardından alelacele tamir edilmişlerdi. Bozulmalarına şaşırmamak lazımdı. Bandı hâlâ yapışkan bulunca şaşırdım; nesiller önce tamir edilmiş olmalıydı.

Fakat her iki durumda da şu an iyi görünüyorlardı. Ve eğer sensörler işlevselse—neden en başta çalışmadıklarını kim bilir—o hâlde şimdi kilit olayını geçersiz kılabilirdim.

Kontrol panelinin altına eğildiğimde, bilgisayar ekranında ordu onay kodu yazısı belirdi. Kahretsin. Albay Martin’in on haneli gizli kodu. Atlamaya çalıştım. Bir yolu olmalıydı. Sonuçta Orion Godspeed’deki her kapıyı açmayı kendi başına başarmıştı. Bu mekiktekiler de o kapılara dâhildi.

Eğer Orion yapabildiyse, ben de yapabilirdim. Tekrar bilgisayarlara döndüm. Bu defa bilgisayar arşivlerinde depolanan anahtar kayıtlara baktım. Aslında basit bir görevdi. Hâlâ gemiye bağlıyken bu mekiğe Amy ve benim dışımda çok az

insan girmişti. Bir an sonra, tekrar tekrar aynı kodu buldum. K—A—Y—L—E—I—G—H. Bunun Orion'un bilgisayara programladığı geçersiz kılma komutu olduğunu tahmin etmek zor olmamıştı. Mekiğe gizlice açılan kapının bulunduğu gölde cansız bedeni sürüklenen minik Kayleigh'in adını seçecekti.

Yerimde zıplayarak, kapıya kodu girerken Amy de içeri girdi. Kilit açıldı.

Kapıyı açtım ve tam içeriye girecekken Amy kolumdan tuttu. "Eğer uyanıksa," dedi. "Onu tekrar dondurmamız gerekecek."

Başımı salladım. "Kahretsin, hayır! Eğer uyanıksa, onu sorguya çekeceğiz. Amy, burada olup biten her şeyi bilen tek kişi o. Canavarlar olduğunu biliyordu; ne tür canavarlar olduğunu da bilmeli. Onlarla savaşmamız için bize yardımcı olabilir."

Amy, "O hâlde sorgula ve sonra dondur," dedi. Sesi hâlâ buz gibiydi fakat gözleri korku ve acı doluydu. "Onu burada tutamayız. Neden olacağı karmaşayı düşün... Artık uyanık olan Dünyalıların yapacaklarını düşün."

Başka bir şey söylemedim. Amy, Orion'u daima sadece bir şeytan olarak görecekti. Benim gördüğümü görmüyordu. Kendisini onun içinde görmüyordu.

Amy beni bıraktı ve ben de kapıyı daha fazla açtım.

"Beni tekrar terk etmeyeceksin, öyle değil mi?"

Donakaldım. Sesi sakin ve hafifti, hatta neredeyse fısıltı hâlindeydi ve daha önce dudaklarından bu kadar hüzünle dolu kelimeler döküldüğünü görmemiştim.

Amy cevabımı beklemeden, beni geçti ve mekiğin içine girdi.

Mekik korkutucu bir biçimde sessizdi. Havada toz zerreleri vardı. Ayak seslerimiz bile çıkmıyordu.

Aslında yan yanya, Orion’un donma odasında oturmuş bizi bekliyor olmasını umuyordum.

Fakat elbette öyle değildi.

Genetik laboratuvar kapışma doğru yaklaşan Amy, fısıltıyla, “Burada,” dedi. Mekiğin içindeki hava ağır ve boğucuydu. Dışarısı yerine burada yaşamayı nasıl düşünebilmiştik?

Amy, başparmağını biyometrik kilide değdirdi. Kapı açılınca tutmakta olduğu nefesini verdi.îçeriye adım attık.

Amy, “Nerede o?” diye sordu. Donma haznesine bakıyordu. Daha önce Orion’un yüzü cama yapışmıştı fakat şimdi minik pencerenin ardında kimse yoktu. Donma sıvısı yoktu. Orion yoktu.

“Bu imkânsız,” dedim.

Amy genetik laboratuvarda çevresine bakındı. Sanki Orion Phydus pompalarının ardmdan atlayıp bize, “Böö!” diyecekti fakat ben donma haznesine dojru ilerledim. Kalbım sıkışıyordu. Donma haznesinin üzerindeki sayaç 00:00:00 idi. Zaman dolmuştu.

Açığa çıkan hava ve basınç sesiyle kapı açıldı.

Orion haznenin zemininde çökmüştü. Cildi kızarmıştı ve sıyrıktı. Bir insandan ziyade bir deri öbeğine benziyordu fakat titriyordu ve böylece hayatta olduğunu anladım.

Amy’nin nefesi kesilmişti. Ona doğru baktım. Gözleri korkuyla irileşmişti ve elini ağzına götürmüştü. Orion’dan nefret ediyordu fakat kalpsiz biri değildi. Kimse bu hâline bakıp, acımadan duramazdı.

Yumuşakça, “Orion?” dedim.

Titreyen elini uzattı. Eli hâlâ nemliydi ve donma sıvısının mavisiyle parıldıyordu. Elini tuttum. Yumuşaktı, hoş bir biçimde yumuşak değildi fakat ıslak bir sünger yumuşacığındaydı. Kolunu çekerek kalkmasına yardım etmek istediğimde, Orion ağzını açtı ve dudaklarının arasından çiğ, nefessiz bir çığlık fırladı. Bir ölüm hırıltısı gibiydi.

Ölüyor.

Bu düşünce bir anda üzerime çökmüştü ve midem bulanmaya başlamıştı fakat doğru olduğunu biliyordum.

Ölüyor.

Tüm kasları zayıflamış ve kurumuş olan Orion kalkmaya çalıştığında, aklıma onu dondurduğumuz an geldi. Onu donma haznesine atmış ve hazneyi çalıştırmıştım. Bedenini buna hazırlamamıştık. Yeniden animasyon için onu ayarlayacak olan elektrik nabız tarayıcıları cildine takmamıştık. Gözlerine damla damlatmamıştık veya kanında donma sıvısı yoktu. Üzerinde gündelik kıyafetleri vardı.

Kavradığımız ellerimizin arasından akan kandamlalan, gömlek koluna damlamaya başlamıştı. Cildi elbiseleri yüzünden erimişti ve tıpkı ıslak kâğıt gibi soyuluyordu.

Orion tamamen kalktığında, Amy bize doğru yürüyen bir metal masa itti. Ben de masanın üzerine oturabilmesi için iki basamak çıkmasına yardımcı oldum.

Sırtı kamburlaşmıştı. Saçlarından hâlâ parıldayan mavi donma sıvısı akıyordu. Öbekler hâlinde sarkıyordu. Sanki uzun bir mesafe koşmuş gibi nefes nefeseydi. Var olan tüm enerjisiyle içine hava çekiyordu. Parmakları pençe gibi bükülmüştü ve onları yüzüne doğru kaldırdı.

İşte o zaman gözlerini fark ettim.

Tıpkı donduğu andaki gibi açık ve dışarıya doğru fışkırmışlardı. irislerin üzerinde açık renk mavi bir tabaka vardı ve katarakt gibiydi fakat donma sıvısı rengindeydi. Pençe şeklindeki ellerini yüzüne doğru uzattı. Artık kapalı olan gözlerinden ağzına doğru gitti ve orada durdu.

Parmaklarına doğru bir şeyler mırıldandı.

Amy yanımda titriyordu. Gözleri iri iri açılmıştı ve bir adamın hayvansı suretini izliyordu.

Orion’un elleri yana doğru düştü.

Eğildim ve göz göze gelmeye çalıştım fakat yapamadım. Gözleri odaklanmıyordu. Kör olmuştu.

Kör olmuştu, acı çekiyordu ve ölüyordu. Bunu durdurmamızın hiçbir yolu yoktu. Niyetimin bu olmamasmın hiçbir önemi yoktu. Olmuştu. Ve bunu yapan kişi bendim.

21: AMY

Öfkelenmesini istiyordum.

Kükremesini, kavga etmesini, masayı devirmesini ve bize saldırmasını istiyordum.

Benim bildiğim Orion öyleydi.

İşkence görmüş—varlığı bir işkenceye dönüşmüş olan— ve gözümün önünde ölmekte olan Orion hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

“Ne oldu?” Kelimeler bir ciyaklama gibi çıkmıştı. Dudaklarını aralamak, ağzının kanamasına neden olmuştu ve çenesine doğru salyası akmaya başlamıştı.

Çırak sesini sakin tutarak, yaramaz bir hayvanla konuşuyor gibi cevap verdi. “Donmuştun.”

Orion’un bedeni sarsıldı ve gülmeye çalıştığını sonradan anlayabildim. “Kahretsin. Ne kadar süre?”

“Üç ay.”

Bu bilgiyi hazmetmesini bekledim. O an üç ay daha yaşlanmış gibiydi.

“Neredeyiz?”

Hangi odada olduğumuzu sormuyordu. Hâlâ Godspeed’de mi yoksa Centauri-Dünya’da mı olduğumuzu soruyordu.

Çırak, “İniş yaptık,” dedi.

Orion, “Neden?” diye sordu. Sesinde öfke veya suçlama yoktu.

Çırak, “İnmeliydik,” dedi fakat ben bunun doğru olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Orion hafifçe acı acı güldü. Sanki ihtiyar tan şüphe duyuyordu. Başını kaldırdı. “Neden canım bu kadar yanıyor?” Sesi neredeyse bir fısıltı hâlini almıştı. “Neden göremiyorum?” Şimdi korkuyordu ve ürkmüştü.

Kalbim parçalandı.

“Düzgün dondurulmamıştın.”

“Ben...” Yutkundu ve o hareketi bile acı çekmesine neden olmuş gibiydi. “Ben iyi hissetmiyorum.”

Çırak nazikçe, “Biliyorum,” dedi. “Biliyorum.” Bir süre sonra ekledi, “Üzgünüm.”

Orion yüzünü Çırak’a ve bana doğru çevirdi. Bir an filmle kaplı gözleri üzerimde gibiydi ama hayır, o kördü. “Bunun için seni suçlamıyorum,” dedi ve sesi öncekinden de güçlüydü.

Çırak başını eğdi. Orion onu suçlamıyor olabilirdi fakat o kendisini suçluyordu.

“Belki de hak etmiştim. Amy’yi de suçlamıyorum.”

Kalbim durdu. Benden bahsediyordu.

“O kız... Onu bulmana sevindim. Uyanmasına memnun oldum. Daha önce başkaldırmaya çalıştığımı biliyorsun. Öyle bir kız olmamıştı. Sadece daha fazla yaram olmuştu.” Boynuna dokundu.” Yara sayımı arttırıyorum.” Elini gözlerine doğru kaldırdı. Avuç içleriyle onları kapattı.

Orion, “Burada olmamalıyız,” dedi.

Çırak, “Olmak zorundayız...“ diye başladı fakat Orion sözünü kesti.

“Hayır,” dedi. Öksürdü ve ıslak bir ses çıktı. “O gezegeni gördünüz ve uzak duramadınız. Biliyorum. Ben de görmüştüm. Fakat insanlarımı Godpeed’de güvende tutacak kadar sağduyum vardı.” Yeniden öksürdü ve dudaklarından kan çıktı. “Sanırım artık burada olsak da görmeye layık değilim.”

Sesinde büyük bir özlem vardı.

Ve ben de ilk defa Orion’la ortak bir yanımızı keşfettim.

Orion, “Üzgün olmak için kendi sebeplerim var,” dedi. Çırak konuşmak istiyordu fakat doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. Orion’un çenesine kan akıyordu. Gözleri kanıyordu.

Önümüzde parçalara ayrılıyordu. Boğuk bir sesle, “Onları ölürken asla izlemedim,” dedi. Önceki düşüncelerimi yansıtıyordu. “Eğer izlemiş

olsaydım, boğulmalarına izin vermezdim."

Çırak sonunda, "Orion," dedi. "Yardımına ihtiyacımız var."

Orion eliyle masaya dokundu ve köşelerini hissetti. "Çok... Yorgunum..."

Çırak, "Bize gezegendeki canavarlarla ilgili ne anlatabilirsin?" diye sordu. Sesinde bir telaş vardı. Orion ölüyordu fakat gizlediği sırlarla ölmesine izin veremezdik.

Orion, "Köleler veya askerler," dedi. Masaya doğru yattı ve bacaklarını bir kenara koydu. "Size söylemiştim... Köleler veya askerler."

Çırak, "Donmuşlar değil," dedi. "Donmuşlardan bahsetmiyordum. Onların nasıl tehlikeli olduklarını biliyorum. Gezegendeki yaratıkları soruyorum. İniş yaptığımızda bizi bekleyenlerle ilgili ne biliyorsun?"

Orion'dan hırıltılı bir ses çıktı. Yine gülüyor muydu? Veya daha kötüsü? Çırak sesini yükselterek, "Bize anlat!" dedi. "Bize anlatman lazım! Karşımızda ne olduğunu bilmeliyiz! İnsanlar öldü."

Orion, "Eee?" dedi. "Ben ölüyorum."

"Bize anlatmalısın!" Çırak, Orion'un kolunu yakaladı. Kavrayışıyla beraber kolu ezildi ve Orion'un dudaklarından gırtlağının yaşam veremediği bir çığlık yükseldi. Orion'un bedeni acı spazmlarıyla debelenirken, Çırak elini çekti.

Sakinleştiğinde, Orion konuştu. Sesi daha zayıflamıştı. "Bana onları bulamadığınızı söyleme?" Kuru bir sesle öksürdü. "Oh, küçük prens, bana tüm ipuçlarmı takip etmediğinizi söyleme."

"İpuçları için zamanımız yok." Çırak yalvarıyordu. Sesi ağlamaya başlayacak gibiydi. "Yalnızca söyle bana."

Orion tekrar ayağa kalkmaya çalıştı fakat başaramadı. Onun yerine, yüzünü Çırak'a doğru çevirdi. Kör olan gözleri kapalıydı ve onları açık tutması için çok fazla çaba gerekiyordu. "Bana dünyayı göster," dedi. Kelimeleri güçlü söylemek için çaba sarf etmişti. "Lütfen." Sesinde bir yalvarma tonu yoktu. Sadece basitçe söylenen bir ricaydı.

Çırak şaşkın görünüyordu ve geri çekilmişti fakat Orion'un ne demek istediğini biliyordum. Eğer onu dışarıya çıkartmazsak konuşmayacaktı.

Ayağa kalktım ve olabildiğince sessiz bir biçimde kapıyı açarak, takip etmesi için Çırak'a işaret ettim. Çırak önündeki masayı itti. Donma odasındaki tek ses ikimizin yürümesi ve masanın metal zemindeki sürtünme sesiydi.

Ve Orion da masada nefes nefese, bir anlığına yaşama tutunmaya çalışıyordu.

Çırak, masayı köprü kapısına doğru koridordan geçirirken, Orion'un bedeni metal zeminde kaydı. Nefesi kesildi ve göğsünde bir şeyler oldu. Kör gözlerini olabildiğince açarak, kan tükürdü. Artık sadece ağzının kenarlan kanamıyordu. İçinde de bir şeyler kırılmıştı.

İçeriye girerken, köprü kapısmı açık bırakmıştık fakat şimdi önce ben gitmeliydim. Masanın ucundan çektim de kilitli kapıdan geçirdim. Orion, Çırak'm yanmda ondan başka birisi daha bulunduğundan şüphelense bile bundan bahsetmemişti.

Dışanya çıktığımızda, yüzünü güneşlere doğru çevirdi. Gökyüzünde yükselmişlerdi ve ağaçların üzerine çıkmışlardı. Bedeni şimdi daha küçük görünüyordu. Metal masa üzerinde büzülmüş gibiydi fakat gözleri hâlâ iriydi ve çevrede dolanıyordu. Ne olduğunu görmek istiyordu. O an ona acıdım fakat hemen ardmdan Theo Kennedy'nin ölürken gözlerinin nasıl şiştiğini ve dışan fırladığını hatırladım. Acıma duygusu da kalbimde söndü gitti.

Orion kolunu kaldırdı. Parmaklanyla uzanmaya çalışıyordu. Derin derin nefes aldı ve taze havayı içine çekti. Sanki her şey koku duyusuna odaklanmış gibiydi. Çevremizde ılık bir esinti oldu ve o da kafasını esintiye doğru kaldırdı. Rüzgâr yüzünden ormandaki yapraklar hareket ediyorlardı ve Orion da bu sese kulak kabartmıştı.

Bedeni geride kalan bütün duyulara odaklanmış durumdaydı. Çevredeki dünyayı olabildiğince içine çekiyordu.

Kolunu yavaşça indirdi. Dudaklarının kenarlan hafifçe yukanya doğru kalktı.

İçini çekti ve içini çekmesiyle beraber geride kalan son yaşam damlası da aktı gitti.

Gözlerinde kalan son hafif panltı da yavaşça kayboldu.

22: ÇIRAK

“O gitti.”

Amy’nin kelimelerini yerine oturtamıyordum.

Gitmiş olamazdı. Kör olan gözleriyle hâlâ bakıyordu ve hâlâ asla göremeyeceği dünyayı içine çekmeye çalışıyordu.

Onları kapatacak kadar gücüm yoktu.

“O bendim, biliyorsun.” Kendi kendine gerçekle yüzleşen bir ben. Yaptığı her şeyi insanlarımı korumak için yapmış olan bir ben. Hayatımdaki güzel olan her şey ondan gelmişti ve ben buna karşılık ona hiçbir şey vermemiştim. “Teknik olarak yani.”

Amy, “Biliyorum,” dedi.

Orion’a, “Üzgünüm,” dedim çünkü bir katil de olsa, bunu hak etmemişti. Gezegenin ona verilmesini ve sonra da elinden alınmasını hak etmemişti.

Yere çökerken, Amy’nin gözlerine doğru bakamadım. Başımı mekiğin sert metaline koydum. Umutsuzdu. Asla gelmemeliydik. *Godspeed*[1] *de* kalmalıydık.

Amy, “Bir yolunu bulacağız,” dedi. “Herkesin ölmesine izin vermeyeceğiz.”Yamma oturdu ve başını omzuma koydu. Birkaç dakika boyunca öyle sessizlik içinde oturduk. İnsanlarımı korumak için neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ve bana yaslanmakta olan Amy de, Orion’un sahip olmadığı her şeyi temsil ediyordu.

Amy bir süre sonra, “Çırak,” dedi. “Sana ne dedi?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bize bir ipucu verdi,” dedi. Sesi heyecanla doluydu. “Ölmeden önce...” heyecanla zıplarken, sesi azalıyordu.

Kalbim çarparak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum. Ayağa kalkarken umut içindeydim ve dizlerim beni zor taşıyordu.

“Bir ipucu! Onu mu demek istedi bilmiyorum fakat bize bir ipucu verdi.”

“Bir ipucu? Ne?”

Amy gözleri parıldayarak, “Bir düşün,” dedi. “Takip ettiğimiz ipuçlarını bir düşün.”

Zihnim o zamana gitti. Harley’nin tablosu. Amy’nin wi-com’u. Shakespeare ve Dante. Ve bir başka kitap...

“Unutmuş olmalısın. Elbette unuttun, o zaman uzay giysileriyle kafan meşguldü.” Gözleri irileşmişti ve parıldıyordu.

“Uzay giysileri?”

Amy elimden tuttu ve beni mekik kapısına doğru götürdü. “Uzay giysilerinin olduğu odayı keşfettiğimizi hatırlıyor musun? Orada bir kitap vardı. Tıpkı Orion’un bizim için bırakmış olduğu diğer kitaplar gibi fakat kitabın içinde bir ipucu yoktu. Onun hangi kitap olduğunu hatırlıyor musun?” Amy’nin sesi çılgınca ve telaşlıydı.

Başımı salladım. O zaman tek düşüncem, *Godspeed’in* dışına çıkmak ve yaşamım boyunca çelik duvarlarla benden gizlenmiş olan evreni görebilmekti.

Amy sırıtarak, “Ben hatırlıyorum,” dedi. “O kitap. Küçük

Prens’ti.” Bana doğru döndü ve saçları da dalgalandı. “Sana az önce ne demişti?”

Otomatik olarak, “Küçük prens,” dedim. Bir an Amy’nin umudu bana da geçmişti. Fakat hayır... “O bir ipucu olamaz,” dedim. Gözlerim Oricn’un bedenine döndü. Hâlâ mavi gökyüzüne dönük vaziyette duruyordu. “Sadece öyle diyerek benimle dalga geçiyordu. Biliyorsun, lider fakat iyi bir lider değil. Aync *ı*, ayrıca çoktan o kitabı ve ipucunu da bulduk.” Amy kaşlarını çatarak, düşünmeye başladı. “İpucu neydi?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Sadece altı çizili bir metin.”

“Hayır, demek istiyorum ki, o ipucu bize ne gösterdi? Orion’ur bize bırakmış olduğu her ipucunun bir a ilamı vardı. Her jiri bizi bir şeye yönlendirdi ve her biri de önemliydi. O ipuc a nasıl önemliydi?”

“Uzay giysilerinin olduğu yerdeydi.”

Amy başını salladı. “Fakat uzay giysilerini öyle bulmuştuk, o ipucu soneden gelmişti.”

“Eee?”

Amy, “Yani kaçırdığımız bir şey var,” dedi. “Orion başka bir şey biliyordu. Gemiyle veya görevle ilgili o zamanlar bulmuş olmamız gereken fakat bulamadığımız bir şey. Bir rpucunu kaçırmışız.”

Haklıydı. O minik kitabı bulduğumuzda, önce uzay giysileriyle ve ardmdan da gezegenle dikkatim dağılmıştı. Ve Amy’nin de neredeyse ölüyor olmam yüzünden dikkati dağılmıştı. Her şey öylesine hızlı gelişmişti ki...

Ve bir şeyleri kaçırmıştık. Son ipucunu ve o ipucu da Centauri-Dünya’da neyle karşı karşıya olduğumuzu bize açıklayacaktı.

Doğrudan köprüden sonraki ilk kapı olan uzay giysi odasına gittim. Hâlâ *Godspeed’den* getirdiğimiz malzemelerle doluydu. Yiyeceklere, giysi kutularına ve tıbbi malzemelere baktım. İhtiyacımız olacağını düşündüğümüz her şeyi getirmiştik.

Ve işte o zaman anladım: “Kitabın hâlâ burada olması mümkün değil.” Buraya gelip bakmam gerçekten çok aptalcaydı. Gittiğini biliyordum. Bu odayı temizlemiştik. Çiftlik ekipmanları ve canlı hayvanlarla doldurmuştuk. Herhangi bir anda herhangi biri Küçük Prens’i alıp atmış olabilirdi. Gods-peed’de olabilirdi. Atılmış olabilirdi. Yok edilmiş.

Belki de Küçük Prens’te bir ipucu daha vardı fakat o her neyse çoktan gitmişti.

Amy güldü. “Oh evet, inançsızlık,” dedi. “Bu odayı hazırlarlarken buradaydım. Kitabı alıp tekrar Kayıt Odası’na götürecektim fakat...” Bana doğru baktı. “Yukarı uzanmama yardım eder misin?”

Şüpheli bir tavırla, “Ne?” diye sordum.

“Yardım eder misin?” İki elini de en yakındaki küfenin üzerine koydu ve ağırlığını test etti. Ellerimi ayağının altına koyduğumda, kendini itti ve küfelerin üzerine çıkmaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye seslendim.

Küfelerin üzerine tırmandı ve arada sırada ayağı kaydı ve giysilerin arasına küfrederek, düştü. “Hayatta kalmamıza yarayacak eşyalar dışında yer harcamamamız konusunda anlaştığımızı biliyorum fakat...” Duvara ulaştığında sesi hafifledi ve gözleri uzay giysilerinin nasıl çalıştıklarını gösteren kırık monitöre dikildi. “Fakat bu kitabın gitmesine gönlüm razı olmadı.”

Amy, parmaklarını duvara gömülü cam monitörün altına götürdü ve kitabı çıkarttı. Elinde kraterli ayda durmakta olan minik çocuğun el çizimli kapağı olan kitabı tutuyordu. Amy kutuların üzerinden indi ve ardmdan kitabı bana doğru uzattı. Kitabın üzerinde süslü bir biçimde Küçük Prens yazıyordu ve ardmdan da okunamayan bir isim vardı.

Orion’un ipucu bıraktığı yere kadar sayfaları çevirdim. Amy’nin gördüğü altı çizili cümleleri buldum. İkimiz de bunları araştırmayı düşünmemiştik.

“Ben,” diye yanıtladı küçük prens, “kimseye ölüme mahkûm etmekten hoşlanmam.”

Okurken, “Bu bir uyarı,” diye mırıldandım.

Amy de omzumun üzerinden okuyordu. “Fazlası olmalı. Orion, hiçbir yere uymayan bir ipucu bırakıp, gitmezdi. Ölmekteyken bundan bahsetmezdi. Hele de ona gezegende ve tehlikede olduğumuzu söyledikten sonra. Centauri-Dünya’nın tehlikesiyle bağlantılı, aslında neyle yüzleştiğimizi anlatan bir şeyler olmalı.”

Bunun ne kadarının mantık ve ne kadarının hüsnükuruntu olduğunu bilmiyordum fakat elimizdeki tek şans buydu.

Kitabı kapatıp, kapağını incelemeye başladım. Orion bana küçük prens demişti fakat bununla hiçbir alaka kuramıyordum aramda. Bu küçük prens, kuru ve tozlu krallık kayasında oturmuştu ve bin kişinin sorumluluğunu almak nedir bilmiyordu. Gezegeninden atlayarak, evrende dolanabilirdi. Kitabın sayfalarını taramaya başladığımda, tam da öyle yaptığını gördüm. Küçük bir gezegende yerçekimini hissetmiyor olmalıydı fakat beni çeken yerçekiminden çok daha fazlası vardı.

Hikâyeyi okumaya çalıştım fakat Amy sabırsızdı ve kelimelere konsantre olamıyordum. Aptalca gibiydi, bir şapka, bir gül ve bir tilki vardı ve hiçbiri de bir anlam ifade etmiyordu. Sonuna geldiğimizde, kitabı Amy'ye geri verdim. Yeniden, "Burada hiçbir şey yok," dedim.

Başını salladı ve kitabı yeniden açtı. "Olmalı."

Bu defa kitabın başından başlamadı. Ortasından, Orion'un çizdiği yerden itibaren başladı. Parmaklarım kalemin izleri üzerinden geçirdi. Birkaç sayfa geçti ve bu defa parmakları illüstrasyonun üzerinden geçti. Küçük Prens'inkinden bile küçük bir gezegenin üzerinde duran yıldız desenli bir pelerini olan şişman adam.

Amy nefesini tuttu. Öne eğilerek, "Ne oldu?" dedim.

"Bak." Kitabı bana doğru tuttu. Sayfaya baktım. "Bak,"

O zaman gördüm.

İpucu metinde değildi, illüstrasyondaydı. Resimdeki adam bir tahtta oturuyordu. Amy, "Kral," dedi. "Yıldızların kralı olduğunu sanıyor." Pelerini onu sarıyordu ve gezegenin kenarlarını kaplıyordu. Yerde de şişerek devam ediyordu. Üzerinde bir düzine veya daha fazla sarı yıldız vardı ve anlayamayacağım sebeplerle kırışık yüzü bana Bilge'yi hatırlatıyordu.

Ve kralın kalbinin olması gereken yerde de bir yıldız vardı. Orijinal tasarımın bir parçasıydı ve pelerindeki yıldızlardandı fakat yıldızın içinde çok hafif koyulukta bir mürekkeple kalp çizilmişti ve kesinlikle kitap illüstrasyonunun bir parçası değildi.

Amy, "Ve buraya bak," dedi ve kralın taht olarak kullandığı küçük gezegenin dibini işaret etti. Minik harflerle, gezegenin kenarına şöyle yazılmıştı: *Gerçek canavarlar kimler?*

23: AMY

Gerçek canavarlar kimler? Neler değil. Kimler?

Çırak içini çekti ve kitabı kapattı.

“Sorun nedir?” diye sordum.

“Bize bir şey anlatmıyor.” Kitaba doğru iğrenerek baktı. “Sadece kahrolası başka bir ipucu! Ve bu bizi nereye götürecek ki? Gemiye erişimimiz bile yok.”

“Bunu bilmiyoruz,” diye cevapladım. Aslında içimden söylediklerine katılıyordum.

Çırak boynunun kenarındaki işe yaramaz wi-com’una dokundu. “Amy, bu durum umutsuz. Cevap gezegenin yörüngesinde, *Godspeed’de* bir yerlerde.”

“Durum umutsuz değil,” dedim ama ben de bir şey görmüyordum.

Çırak bana cevap vermedi. Ciddi bakan gözlerinde endişe okunuyordu. Saçımla oynayarak, “Ne oldu?” dedim. Yoğun bakışları beni endişelendirmişti.

Hiç duraksamadan, “Seni bırakmak istemediğimi biliyordun.”

“Efendim?”

“Bayıldığında, seni bırakmak istemedim. Kalmak istedim fakat ailen...“

“Çırak...” Bu konuyu açtığım için bile aptal gibi hissediyordum. Orada olmak istediğini bilmem için günün her saniyesi yanımda olması gerekmiyordu. Sanırım bu sabahki yokluğunun kanıtladığı tek şey, onun çevremde olmasını istediğim buna ihtiyacım olduğuydu.

Çırak sesinde bir yenilgi ifadesiyle, “Ailenden bahsetmişken, geri dönmeliyiz,” dedi. “Baban mekiğin açıldığını öğrenmek isteyecektir.”

Başımla onayladım, haklıydı. Küçük Prens’i kolumun altına koydum ve onu mekiğin dışına doğru takip ettim. Her ne kadar almak için geldiğimiz şeyi aldıysak da—ihtiyacımız olanları verebilecek ipucu—yine de kendimizi yenilmiş gibi hissediyorduk. Çırak köprüde duraksadı ve

Orion’un bedenine doğru baktı. Çırak’m uzun saçları, yüzünü gizliyordu ve gölgesi karanlıkta Orion’u andırıyordu. Sanki kendi yansımasına bakıyor gibiydi. Kitabı göğsüme doğru bastırdım ve böyle düşünmemeye çalıştım.

Şaşkın bir erkek sesi, “Amy?” diye seslendi. Çırak bir adım önüme doğru geçti ve beni düşmana karşı korur bir pozisyon aldı fakat bu gezegende bir düşman adımı bilemezdi. Ağaçların gölgesinden Chris çıktı.

Şaşkın ve biraz da şüpheli, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Çırak yüksek sesle, “Kendi mekiğimde olmaya her türlü hakkım var,” dedi. “Sen ne yapıyorsun burada?”

Chris, “Albay Martin beni mekik kilidinin açılıp açılmadığına bakmam için yolladı,” dedi. “O nedir?”

Orion’un bedenini işaret ediyordu.

Çırak ona açıkladı, kısmen. Chris’e Orion’un *Godspeed’de* işlediği suçlar yerine dondurulma cezası alan birisi olduğunu söyledi fakat ona ipuçlarından bahsetmedi.

Çırak sözlerini bitirdiğinde, Chris, “Siz ikiniz binalara dönseniz iyi olur,” dedi. “Albay Martin koloni toplantısı gerçekleştiriyor. Benim megafon ile dönmemi bekliyor.” Rampayı koşarak geçti ve köprüye geldi. Metal masa ve Orion’a temas etmemek için çok dikkat etti. Mekiğe gömülü bir panelden bir şey çıkarttıktan sonra—bir megafon—Çırak’a uzattı ve o da bana doğru uzattı. Onu Küçük Prens kopyasının yanında tuttum. Chris, kitaba bir göz attı fakat soru sormaya tenezzül etmedi.

Çırak duraksayarak, “Peki ya...“ dedi. *Ya Orion'un bedeni.*

Chris, nazikçe, “Ben hallederim,” dedi. “Diğerlerine de yardım edeceğim.”

Juliana Robertson ve Lorin.

Bir sürü.

Çok fazla.

Ve ne olduğunu bile bilmiyorduk.

Çırak da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalı ki, “Nasıl öldükleri hakkında başka bir şey biliyor muyuz?” diye sordu.

“Pterolar.” Boş boş baktığımızı gören Chris açıkladı. “O kuş canavarlara böyle diyorlar. Pterolar, pterodaktil veya pterazor veya öyle bir şeyin kısaltması. Çünkü dinozorlara çok fazla benziyorlar.”

Lorin ve Juliana’nın son anlarının nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştım, o pençeler ve testere benzeri dişler. Dudaklarım iğrenme yüzünden büküldü ve kendimi bu konuda düşünmemek için zorladım.

Chris, “Gitmelisiniz,” diye ekledi. “Baban ortada olmadığını fark etmedi Amy fakat yakında...”

Başımla onayladım. Babam özellikle dünkü mor çiçeklerle olan fiyasko sonrasında, mekiğe döndüğümü öğrenirse çok öfkelenirdi. Elimi Çırak’ınkine geçirerek, onu nazikçe binalara doğru uzanan yola doğru çektim ve Chris de rampayı çıktı.

Çırak, “Ona ne yapacak?” diye sordu. Geriye doğru bakarken neredeyse açıkta olan bir köke takılıp düşüyordu.

“Kime?”

“Orion.”

“Gömecek sanırım,” dedim. “Diğerlerine de bunu yaptılar. Yani iniş sırasında hayatını kaybedenlere.”

Çırak kaşlarını çattı. Durdu ve mekiğe yöneldi fakat sonra yeniden durdu ve binalara yöneldi. Hafifçe, “Bundan hoşlanmadım,” dedi.

“Senin insanların ölülere ne yapar?” diye sordum. Gemide bir din olmadığını biliyordum fakat cesetleri ne yaptıklarını da bilmiyordum. Harley’nin ölümü sonrasında bir ceset kalmamıştı ve diğerlerine ne olduğunu da hiç görmemiştim. Neredeyse yaşı yüzünden öldürülecek olan yaşlı Steela ile tanıştığımda, Doktor cesetlerin geri dönüşüme tabi tutulduğuna dair imalarda bulunmuştu ama bunu sanırım Çırak bile bilmiyordu. Ve benim aklıma gelen en yakın olasılık da buydu.

Çırak, “Onları yıldızlara göndeririz,” dedi. “Eski dinler

ve ayinleri okumuştum. Biz cesetleri göstermeyiz ve ‘dua’ etmeyiz. Tanrılara inanmıyor olabiliriz fakat gemide hapsolmuş hâldeyken ve evrenin ötesine doğru sürüklenirken, önümüzdeki sonsuzluğun güzelliğini görebiliyorduk.”

Yutkundu ve o an gözlerinin çok kızardığını fark ettim. “Artık uçamadıklarmı bildiğimiz ölülerle şimdi ne yapacağız?” diye sordu. “Onları gömmek, evrende serbest bırakmanın tam tersi.”

Yavaşça, “Annem bir keresinde bana ünlü bir fizikçinin hepimizin yıldızlardan meydana geldiğini söylediğini, anlatmıştı,” dedim. Alıntıyı tam olarak hatırlamaya çalışıyordum. “İçimizdeki partiküller, yıldızlardakilerle aynı. Belki birinin gömülmesi veya uzayda süzülmesi fark etmiyordur çünkü belki her şekilde yıldızlara yollanıyorlardır.”

Çırak acı acı, “Yine de ölüler,” dedi.

“Bir gün hepimiz öleceğiz.” Belki de bu fikri dayanılır kılan tek şey, bir gün yıldızlara geri dönecek olmamızdı.

Ormanın sonuna ulaştığımızda, insanlar çoktan çayırda toplanmaya başlamışlardı. Kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Sesler yüksekti fakat kelimeleri seçemeyeceğim kadar uzaktaydı. Gerçi ne hissettiklerini bilmek için kelimelere ihtiyacım yoktu. *Korku*. Kalabalığın sonuna doğru, binalara doğru ilerlemeye başladım fakat Çırak elimi tutarak, sıktı. Bir bakışla ne demek istediğini anladım. Burada kalacaktı, ona en fazla ihtiyaç duyulan yerde. Sessizce başımla onayladım ve binalara ulaşana dek endişeli insanların arasından geçtim.

Annem, “İşte buradasın!” diye seslendi. Sesinde bir rahatlama vardı. “Neredeydin? Yine o Çırak oğlanla mı gitmiştin?

Beni çok korkuttun! Eğer böyle bir şey yapacaksan, en azından Chris veya ordudan birisi de seninle gelsin.”

“Ben... Sadece... Emm..diye başladım fakat bir yalan bulamadım. Annem elimdeki Küçük Prens kopyasını veya taşıdığım ses megafonu bile görmemişti. “Chris bunu babama vermem için bana verdi,” dedim. Kitabı geriye atarken, onu öne çıkartmıştım. Annem beni ilk binaya soktu.

Kısa süre içinde durdum.

Tozlu zeminde iki tane ceset duruyordu. Bir tanesinin üzeri büyük oranda örtülmüştü. Juliana Robertson'un yüzünü yan yanya örten ceketin altında yüzündeki şok ifadesini görebiliyordum. Fakat ezilmiş ve yenilmiş gibi de görünüyordu yani onun "pteronun" öldürdüğü besbelliydi.

Lorin ise uyuyor gibi görünüyordu.

Ama uyumuyordu.

"Dr. Gupta nerede?" diye sordum.

Annem içini çekti. "Emin değiliz fakat... Umut yok gibi görünüyor. Zavallı Juliana'nm parçaları çevreye dağılmıştı. Başta Dr. Gupta'nm da parçalar arasında olduğunu sandık fakat sonra kayıp olduğu anlaşıldı." Yüzüne doğru umutla baktım fakat yüzünü görünce umudum gitti. "Ya da ondan geride bir şey kalmamış olabilir... Yani... Amy belki de o..."

"Yenilmiş mi?" Nefesim tutuldu.

Annemin yüzü asıktı.

Babam, "Amy! Ben de sana bakıyordum," dedi ve merdivenleri inmeye başladı. "Chris'i gördün mü? Herkes konuşmaya başlamam için onu bekliyor."

Bu kadar mı bilmek istiyordu? Gerçekten? Cesetlerin çevresinden dolandım. Ona ses megafonu uzatarak, "İşte," dedim. Hasta hissediyordum. "Oh ve aynı zamanda? Çırak mekiği açmayı başardı."

"Öyle mi?" Babam buna memnun olmuş gibiydi. "Pekâlâ, bu güzel. Sonunda bir şeyin lehimize gelişmesine sevindim.

Babam tekrar üst kata çıktı ve döndüğümde annem gitmişti. Muhtemelen babamın konuşmasını dinlemeye dışarıya çıkmıştı.

Cesetlerle kalmıştım. Biri parçalanmış, diğerine ise dokunulmamıştı. Juliana'nın sadece bir gözü kalmıştı ve ben odadan koşarak çıkarken, bana doğru bakıyordu.

24: ÇIRAK

Albay Martin, elinde bir megafonla en yakın binanın çatısında duruyordu. Çevremde insanlar endişeyle kıpırdandılar. Mekikte Dünyalılarla gemilileri birbirinden ayıran görünmez bir çizgi vardı. Şimdi bilim insanları binalara yakın, ordu da ormana yakın duruyordu. Ortada da benim insanlarım sıkışmıştı. Albay Martin, “Dikkat dikkat, koloninin tüm üyeleri,” dedi. Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Zekiceydi, bize bir koloni demek. Birleşmişiz gibi.

“Size üzücü bir olayı bildirmek zorundayım. Dün gece grubun iki üyesi —bir Dünyalı ve bir de gemili—ölü bulundu.

Albay Martin’in sözleri elini kaldırana dek, yüksek sesli konuşmalara neden olmuştu. Sessizlik rica etti. Lorin’in kaybolması insanlarım arasında hızla yayılmıştı fakat öldüğünü duymak, tamamen farklı bir şeydi.

“Onların ölümü bizlere bu gezegenin bilinmeyen tehlikelerle dolu olduğunu anımsatıyor. Bir çiçek koklamak kadar basit bir şey bile sizi hasta edebilir. Gruptan ayrılmak da vahşi canavarların saldırısına uğramanıza neden olabilir.”

Çevreme bakındım. Herkesin yüzünde bir dehşet ifadesi ' belirmişti. Albay Martin’in ne yapmakta olduğunu bildiğini umdum. Bilinmeyene duyulan korku, korkuların en büyüğüydü ve az Önce bu gezegendeki her şeyin insanlarım için bilinmeyen tehlike olduğunu söylemişti.

Albay Martin, “Ordum kuralları zorla uygulatacak,” diye devam etti. “Dışarıda gezinme yasağı uygulanacaktır. Güvenliğiniz için nerelere gidebileceğiniz belirlenecektir.”

Nefesimi tutmakta olduğumu fark ettim. Sanırım Bilge ile geçirmiş olduğum günler sonrasında veya son günlerde Bartie ile gerçekleştirdiğimiz kavga yüzünden veya belki de Orion burada olsaydı ne diyeceğini bildiğim için Albay Martin’in konuşması endişelenmeme neden olmuştu. Ve midem endişeyle yanıyordu.

“Mekiği yeniden açmayı başardık fakat eğer boşaltma esnasında bir şey öğrendiysek, o da bütün koloniyi öyle sınırlı bir alanda tutmanın akıllıca

olmadığıdır. Yani hepimiz aynı yerde durmamalıyız. O yüzden, bundan böyle mekik sadece depo ve bilimsel araştırma için kullanılacaktır. Herkes, Dünyalılar ve gemililer buradaki binalara taşınmak durumundadırlar. Her ne kadar bu yerleri paylaşmak zorunda olsak da, eğer mekiğin dar odalarında yaşasaydık hiçbir mahremiyetimiz kalmazdı."

Bu konuda onunla hemfikirdim. O ilk gece acmasıydı! "Sabahın ilk yansında taşınma işlemlerini gerçekleştireceğiz. Günlük yaşamda neye ihtiyacınız olacaksa, yeni eviniz olacak binalara onlan taşıyım. Öğle vaktinde benim insanlarım yiyecek dağıtacaklar ve iş bölümleri yapacağız." Gözlerimi kıstım.

"Herkesin katılım göstermesi gerekmektedir. Hayatta kalmak için temel ihtiyaçlarımız var. Bunun gerçekleşmesi için de hepimiz birlikte çalışmak zorundayız."

Söylediklerinin doğru olduğu konusunda şüphem yoktu.

Fakat bunun aynı zamanda Orion'un kehanetinin ilk adımı olduğu konusunda da şüphem yoktu.

Askerler, diye uyarmıştı. *Veya köleler.*

Ordu, insanları mekiğe götürürken, ben de harabelere ve Albay Martin'e doğru gittim. Onu binadan çıkarken yakalamıştım. "Çırak, buradasın," dedi. "Konuşmadan önce seninle konuşmak istedim fakat seni bulamadım."

Doğrudan konuya girdim. "İşgücünü nasıl ayıracaksınız?" Albay Martin elini uzattı ve arkasında durmakta olan Emma, ona bir not defteri uzattı. "Doktorunuz, Cat ile konuştum../[4]

Otomatik olarak, "Kit," diye düzelttim.

"Kit." Albay Martin başıyla onayladı. "Bana bir liste hazırlama nezaketinde bulundu. İnsanlarının işgücü yetenekleriyle ilgili... Çiftçilerin hemen çalışmaya başlamalarını istiyorum. Sanırım bu gezegenin yaz mevsiminde geldik fakat bazı ekinler için çok da geç olmayabilir."

"Bu kulağa iyi geliyor," dedim. Albay Martin'in yaklaşımı beni şaşırtmıştı.

Albay Martin, “Diğer işgüçleri vasıf gerektirmiyor fakat güç gerekiyor,” diye devam etti. “Harabelerle mekik arasındaki yolun açılması gerekiyor. Tuvaletler, tuvaletler birincil önceliğimiz. Aynı zamanda bir pompamız ve taşımak için su borularımız var. Gölden buraya su getirmek için başlamamız gerekiyor.”

Başımla onayladım. “İşlerin insanlarım arasmda dağıtılmasına yardımcı olabilirim,” dedim. “Fakat sizin insanlarınızın neler yapacağını bilmek istiyorum.”

“FKB’nin kolonimizle birincil görevi, yeni kaynaklar keşfetmektir. Tuvaletler kazındığında bazı jeologlarımızın hazır bulunmalarını istiyorum,” dedi. “Diğer bilim insanları kendi bireysel görevlerini yerine getiriyor olacaktır ve ordu da herkesi korumak için çevreye yayılacak.”

“’Ptero’ denilen şeylerden korumak için mi?”

“Aynen öyle.” Albay Martin geriye doğru yaslandı ve devam etmem için bekledi. Bir şekilde ettiği kelimeleri ağ örmekte olan bir örümceğe benzetiyordum.

“Fakat bizi o binaları her kim inşa ettiyse, onlardan korumakla ilgili bir endişeniz yok?” diye sordum.

Albay Martin, nezaketle, “O binalara yerleşmenin senin fikrin olduğunu hatırlatırım,” dedi. “Ve iyi de bir fikirdi. Fakat an itibarıyla bu binaları inşa eden yaşam formlarının bize zararı dokunacağını veya hâlâ bu gezegende olduklarını düşünmüyoruz.”

Ona doğru bakarak, devam etmesini bekledim. Etmedi. “Onları merak bile etmiyor musunuz?” diye sordum. Sesimdeki inançsızlığa hâkim olamamıştım. “İnsan büyüklüğündeler ve ihtiyaçlarımızı mükemmel bir biçimde karşılayacak binalar inşa etmişler. Ve geride bir izleri bile yok. Umurunuzda bile değil mi?”

Albay Martin vakur bir tavırla, “Umurumda,” dedi. “Olan şey kolonimizin geleceğidir. Bu gezegenin tarihi değil.” Homurdanarak, “O hâlde tuvaletler ve toprak numuneleri istiyorsunuz,” dedim. “O hâlde sizinkilerden herhangi biri sanırım kazmayacak.”

Albay Martin durdu. “Alet edevat sağlayabiliriz fakat bizim insan gücümüz yok...“

Elimi sallayarak sözünü kestim. Bilmeliydim. Orion’un uyanları kulaklanmda çınlıyordu. “Yani bütün işi benim insanlarım yapacak?”

Albay Martin kıpırdandı. “Biz yalnızca yüz kişiyiz veya aslında doksan sekiz...“

“Doksan sekiziniz de tuvaletlere pisleyecek,” dedim. “Yardım ederiz. Bazı adamlanm su borularının yerleştirilmesine yardımcı olurlar ve dediğim gibi değerlendirme için toprak numuneleri toplayacak jeologlan görevlendireceğim. Birlikte çalışmalıyız, Çırak.” Albay Martin patronluk taslamıyordu. Sesinde gerçek bir endişe vardı. Ve yüzündeki içten bakış, Amy’nin bana her söz verdirdiğindeki bakışa benziyordu. Sözlerinde samimiydi.

İçimi çektim. Orion’un kelimeleri kulaklanmda yankılanmasaydı, bu kadar düşmanca düşünecek miydim? Bir saatten kıs aşure önce öldüğünü görmeseydim?

“Biliyorum,” dedim. “Anladım. Bu işte beraberiz.”

Yine de insanın keyfini kaçırmasına engel olmadığını söylemeyi diledim.

Öğle yemeklerinin dağıtılmasına yardım ederken, Amy beni yakaladı. Öğle yemeği kuru ve lezzetsiz, suyu alınmış bir tabak duvar yemeğiydi. İnsanlarım bu yemekleri minnettarlıkla kabul ediyorlardı ve hep beraber, bundan böyle yaşayacağımız binaların içinde ayakta durarak yiyorlardı.

Amy’nin elinde Küçük Prens vardı.

Heyecanlı bir sesle, yavaşça, “Haydi Kit’le konuşalım,” dedi. “Doktorla beraber wi-comlarla çalışmıştı. Belki şeninkini çalıştırabilir ve gemiyle iletişim kurabilirsin. Eğer *Godspeed’den* Bartie veya bir başkası ile konuşabilsek, belki de Orion’un sonraki ipucunu çözebiliriz..

Ağır ağır, “Hayır,” dedim. Yiyecek çuvallarını omzum aldım ve sonraki taş binaya doğru yöneldim. Amy de takip etti. Neden olmasın?” dedi. “Denemeye değer.”

“Belki değer,” dedim. Sonraki gruba yiyeceklerini dağıtmaya başlamıştım. “Fakat öncelikle yapılması gereken işler var. İnsanlarımın açlıktan ölmelerine izin veremem.”

“Çırak!” Amy şok olmuş gibiydi. “Pterolar için yiyecek olmalarına da izin veremezsin.”

Onunla tartışacak enerjim yoktu. Sadece yiyecekleri dağıtmaya devam ettim ve o da kitabıyla beraber gücenerek, gitti.

Öğle yemeğinden sonra, öncelikle tuvaletleri kazacak grubu takip ettim. Ben çalışmadan, insanlarımdan çalışmalarını beklemek haksızlık olurdu. Bir kazma aldım ve sonraki birkaç saatimi, hendek kazmakla geçirdim. Amy’nin incinmiş bakışları gözümün önüne geldiğinde hissettiğim öfkeyi elimdeki kazmayla çıkarmaya çalıştım. Başlangıçta insanlarım bilinmeyen her gürültü ve gölge karşısında donakalıyorlardı fakat gün ilerlerken, bunların sebebinin toprak örneği toplayan jeologlar olduğunu fark ettiler. Korkudan zıplamayı kestiler ve aşın sıcağa rağmen, önlerindeki görevi olabildiğince çabuk bitirmeye çalıştılar.

Ben gömleğimi yırttım. Terleyerek bunalmıştım ve hava tıpkı fırtına öncesindeki gibi ağırlaşmıştı. Sanmsı kumlu toprağa bilmem kaçıncı defa kazığı saplarken, üzerimden ter fışkırıyordu.

Fakat bu defa kazma durmadı. Toprağa daldı ve çevresindeki toprak yarıldı ve beni ve çevremdeki on kişiyi filan yere attı. Karanlığa düştük. Bir an mekiğin yere inişindeki gibi yerçekiminin gittiğini hissettim fakat ardmdan aşağıdaki soğuk ve sert toprağm üzerine düştüm. Çevremde toz havalandı ve rüzgârla beraber terli cildime yapıştı.

Benimle beraber çalışan işçilerden biri olan Tieman, “Kahretsin?” dedi. İkimiz de yukarıya ve çevreye doğru bakındık. Tuvaletler için kazmakta olduğumuz hendekler, esrarengiz bir tünele açılmıştı.

Çöken tünele doğru kafasını uzatan Besleyicilerden biri, “Çırak?” diye seslendi.

Dünyalı mühendislerden biri, “Herkes iyi mi?” diye seslendi. “Biri doktor çağırsın!”

Hızla haşan değerlendirdim. Düşüş esnasında Besleyicilerden üçü yaralanmış, birinin omzunu kürek sıyırmıştı, biri topallıyordu ve diğeri de baş üstü düşmüştü. Çamura batmıştık fakat buradaki hava daha serindi ve yedi metreden fazla düşmüştük.

Diğerlerinin hepsi bana doğru döndü. Loş ışıkta gözlerinin beyazlan panldıyordu. “Hepimiz iyi olacağız,” dedim. Başımı kaldırdım. Onlar da .başlarını kaldırdılar. Yukarıdakiler çoktan bir halat bağlamaya başlamışlardı ve kurtarma planı organize ediyorlardı. Gözlerimi tünele doğru çevirdim. “Ne cehennemdeyiz biz?” diye mırıldandım.

Tieman, tünelin duvarına dokundu. Bana doğru döndü. Gözleri karanlıkta irileşmişti. “Bunun burada olması gerektiğini sanmıyorum,” dedi.

Ben de ellerimi duvardaki sertleşmiş toprak kitlesi üzerinde gezdirdim. Düzgündü ve soğuktu. Yukarıdakiler haykırıyor ve bağrışıyorlardı. Halatlar, doktor ve ordu diye haykırıyorlardı fakat tünel karanlığa ve bilinmeyene doğru uzanıp gidiyordu. “Bunu ne yapmış olabilir?” diye fısıldadım.

Öne doğru bir adım attım. Öylesine karanlıktı ki, sanki karanlık ışığı yutuyor gibiydi. Tünelin tavanı kavis yapıyordu fakat zemin düzdü ve yol boyunca derin oluklar vardı. Tünel üç metre genişliğindeydi ve bunu hangi yaratık yaptıysa, devasa olmalı diye düşünüyordum. Benim boyumda veya uzun burunlu, keskin pençeli, aşın irileşmiş solucan görüntüleriyle zihnim dolup taşıyordu. Pençelerini uzatarak beni yiyebilirlerdi.

“Çırak!” Karanlık ve kargaşayı bu ses bölmüştü. Çöken hendeğin başında Albay Martin’i gördüm. “Yaralı var mı?” diye bağırdı.

“Birkaç kişi,” diye seslendim.

“Aşağıya geliyoruz!”

Birkaç adım geriye atmayı başaramadan, bir düzine halat atıldı ve kamuflaj kıyafeti giymiş ordu mensupları aşağıya inmeye başladılar.

Öncelikle yaralı üç kişiye gittiler fakat hiç şüphe yok ki, bizi olabildiğince çabuk tünelden çıkartmak istiyorlardı. İlk defa ordu mensuplarının yüzünde gerçek korku görüyordum. Halatlan insanlarıma dolayıp, onları yukanya doğru çekerlerken, gözleri endişeyle çevrede geziniyordu.

Beni gezegenin yüzeyine çıkartabilmek için yakınıma gelmeye çalışan askeri görmezden geldim ve onun yerine çömelerek, yerdeki oluklara baktım. Derin ve düz kesilmişlerdi ve sanki tekerlekler neden olmuş gibiydi fakat toprağa dokunduğumda, tuhaf bir biçimde yumuşak bir şeyler hissettim. Parmaklarımla toprağı eşeledim ve bir şey... Çıkarttım.

Avuç içim büyüklüğündeydi. İnce ve cam kadar şeffaftı. Onu ışığa doğru tuttum ve yüzeyinde altın rengi bir parıltı gördüm.

Bir pul? Sanırım öyleydi. En azından öyle gibi görünüyordu. Tünelin içinde ilerleyen devasa solucan görüntüsünün yerini zihnimde billur gibi pulları olan canavanmsı bir yılan aldı. Pul elimden alındı. Tam protesto etmek için ağzımı açtığımda, askerlerden biri beni aniden çekti. Chris. "Burası güvenli değil!" diye haykırdı. Halatı bana doladı ve yukarıdakiler de beni çekmeye başladılar.

Yüzeye ulaştığımda, parlak güneşlerin ışığı yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. Dünyalı doktorlardan uzaklaşarak, Kit'e doğru gittim. O da yaram var mı diye beni hızla inceledi. Endişelenmesine aldırmadan, gözlerimi çökmüş tünele dikmiştim. Chris yukarı çekilir çekilmez, Albay Martin' e gitmişti. Kısaca konuştular fakat Chris'in ellerinden Albay Martin'e pulun geçtiğini gördüm.

Albay Martin, "Hiçbir ciddi yaralanma olmadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum!" diye haykırdı ve çevremdekiler de alkışladılar. "Günün geri aklanında kazı alanını kapatıyoruz. Böylece ordu, bu... Tuhaf... Oluşumu inceleme fırsatı bulacak. Tehlikeli olduğuna inanmıyorum fakat bizim önceliğimiz sizin güvenliğinizdir ve devam etmeden önce hiçbir tehdit olmadığına emin olmalıyız."

İnsanlarım dağılmamıza memnun olmuşlardı. Tuvalet kazma işi zordu ve hava dayanılmaz derecede sıcaktı fakat ben Albay Martin'i izlemeye devam edecektim.

Pul benzeri şey gitmişti. Sanırım cebine atmıştı ve orada ne olduğunu araştırmak için adamlarını tüneller için organize etmekten de kaçınmıyordu.

"Ne tür bir hayvan o kadar büyük bir tünel açabilir?" diye sordum. Pek de hayvan görmemiştik. Çoğunlukla iyice bakamadan kaçan küçük orman

canlıları görmüştük ve pterolar da yeraltında tünel açamazlardı. Ayrıca, pul da onların yamru yumru sürüngen derileriyle alakasızdı.

Zihnimde ilk indiğimiz zamanda mekiğin yakınında gördüğüm tuhaf hayvan izleri belirdi. Bu dünyada keşfedeceğimiz çok şey vardı.

Albay Martin'in gözleri çukurdan aşağıya inmekte olan adamlarındaydı.

"Bu tünel, koloniye çok yakın," diye devam ettim. "Belki de harabeler güvenli değildir. Belki de başka bir yere gitmeliyiz."

Albay Martin ağzını sımsıkı kapattı. Sonunda, "Bu bir ordu problemi Çırak," dedi. "Bir tehdit olup olmadığını belirleyeceğiz."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bana sadece bu kadar mı anlatacaksınız?"

Gözlerini bana doğru çevirdiyse de, göz göze gelmedik. "İnsanlarına odaklanmanı istiyorum," dedi. "Biz de araziye odaklanacağız."

Aslında bir cevap vermediğini ikimiz de biliyorduk.

Tuvalet kazı alanı kapatıldığından, yardım edebileceğim tek şey su borusu yerleştirilmesiydi. Çoktan koloniye bir tane pompa yerleştirmişlerdi ve şimdi geriye göle yani tatlı su kaynağımıza bir pompa yerleştirmek kalıyordu. Çok daha kolay bir işti ve işin monotonluğu biraz duygusal boşalma sağlıyordu. Bedenim, boruyu çekmeye ve parçaları bağlamaya odaklanmışken, zihnim de Centauri-Dünya gizemlerini, Albay Martin'in tuhaf sessizliğini çözmeye çalışıyordu.

Farkına bile varmadan, borular bitmişti. Projeyi yöneten Dünyalı bir mühendise, "Aşağıya inip, adamların gölden boru yerleştirmelerine yardımcı olacağız," dedim.

Kaşlarını çattı. "Albay Martin, kimsenin inme izni olmadığını söyledi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ordu mensuplan şu an oradalar."

"Demek istedi ki..."

Benim insanlanmm inme izinleri olmadığını söylemek istedi. Tıpkı hiçbirimizin tünele inme izninin olmaması gibi.

“Eğer hep beraber çalışırsak, akşam yemeğine kadar işimiz biter,” dedim.

Gömleğinin üzerinde COLLINS yazan bir asker öne çıktı. Kabaca, “Kimsenin gölün yanma inme izni yok,” dedi.

“Neden yok?” diye ısrar ettim.

Collins, “Güvenli değil,” dedi. Yolun önünden bir santim bile kıpırdamamıştı.

“Fakat sizinle olacağız.”

“Güvenli değil.”

Ellerimi kaldırarak, kendini tekrar etmeyi kesmesini istedim. “Onu anladım fakat orada bir sürü silahınız var ve göl kenarına ulaştığımızda, neredeyse yarım düzine silahlı askerimiz olacak. Mekikteymiş kadar korumada olacağız.”

Collins yine başını salladı. Dudaklarındaki kararlı ifadeyi ve silahını kavrayışını gördüm. Bu konuda benimle savaşacaktı. “Yasak,” dedi.

Gözlerimi kısarak, “Yasak?” diye tekrar ettim.

“Evet.” Collins biraz endişeli görünüyordu. Güzel. Sesimi alçalttım. “Benim kim olduğumu biliyor musun?” “Biliyorum, efendim ve eğer bir probleminiz varsa, bunu Albay Martin’le görüşmenizi tavsiye ederim.”

Ters ters, “Bunu yapacağım,” dedim. İnsanlarıma doğru döndüm. “Erken akşam yemeği!” diye haykırdım.

Alkışladılar ve harabelere doğru yöneldiler fakat ben çayırın ortasında, görünmeyen sınırın önünde durdum. Zihnimi meşgul eden bir düşünce vardı.

Albay Martin ne gizlemeye çalışıyordu?

25: AMY

Annem gizlendiğim binaya daldığında, hâlâ Küçük Prens’le ilgileniyordum. Hızla kitabı kapattım fakat fark etmedi bile.

Tıpkı televizyonda küçük çocuklara Noel vaktinin geldiğinin heyecanla haber verilmesi gibi, “Zamanı geldi!” diye heyecanla haykırdı.

“Neyin?” diye sordum.

Bir film sunucusu canlandırmasını taklit ederek, “Bilim zamanı!” dedi. Güldüm ve Küçük Prens’i annemle beraber mekikten aldığımız uyku tulumunun altına koydum. Belki de Çırak haklıydı, tüm zamanımı orada olmayabilecek ipuçlarını arayarak geçiremezdim. Koloninin ilk, önemli günlerinde bunu yapamazdım.

Annem araştırmasına yardım etmem için beni mekiğe götürdü. Bizi korumak için Chris bize eşlik ediyordu fakat artık mekik ve harabeler arasmda çok insan vardı ve Chris’in yeteneklerinin başka bir yerde daha faydalı olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Gökyüzünde pek ptero bile yoktu ve arada başka daha küçük yaratıklar görsek de—ağaç dallan arasmda kahverengi kürklü veya koyu renk tüylü canlılar—işçilerin ve insanların gürültüsünden korkarak kaçıyorlardı.

Ayrıca hâlâ babamın verdiği 38’lik belimdeki kabzasında duruyordu.

Annem sürekli “yeni dünyada incelenecek numunelerin bolluğundan” bahsediyordu. Bir ptero örneğini nasıl kesip parçalara ayırmak istediğinden bahsettikçe, ben de o an Çırak’la olmayı ve Orion’un ipucunun ne olabileceğini konuşmayı daha fazla istiyordum.

Mekikteki donma haznesi alanı, tamamen bir bilim laboratuvarına dönüştürülmüştü. Bir zamanlar donmuş bedenleri tutan tepsiler artık, bilimsel malzemeleri tutuyordu. Yerden ve duvarlardan birkaç metal panel azalmıştı ve altlarında mikroskoplar, yakaçlar ve diğer bilimsel aletler görünüyordu. Bazı biyologlar çoktan hayvan izlerini kalıplamak üzere ormanda bir yürüyüşe hazırlanıyorlardı. Onların Çırak’la beraber ilk gün gördüğümüz üç pençeli tuhaf izlerden bulup bulmayacaklarını merak ettim.

Hem yaratığı merak ediyordum, hem de olabileceği şeyden korkuyordum. İzler mekiğe çok yakındı.

Annem ve Chris için genetik laboratuvarının kapısını açtım. Orion'u içinde tutan donma haznesi artık boştu. Sanki başka bir kurban bekliyormuş gibi uğursuz görünüyordu. Ona sırtımı döndüm. Başka birkaç bilim insanı da zaten içerideydi. Onları ya Kit ya da Çırak içeriye almıştı veya Çırak biyometrik kilit güvenliğini kaldırmıştı. İki tanesi—Dr. Engle ve Dr. Adams, yıllarca annemle çalışmışlardı—artık kınk olan Phydus makinesinin yakınındaki devasa silindirlerin önünde duruyorlardı.

Her silindirde FKB'nin yeni dünyada bize en fazla yardımı dokunabilecek hayvanların fetüsleri vardı. İnekler (normal

olanlar yani Godspeed'deki gibi tuhaf melezler değil), keçiler ve domuzlar gibi çiftlik hayvanları. Vahşi kediler, yırtıcı kuşlar ve içinde yılan ya da böcek olduğundan kuşkulandığım daha küçük yumurta gibi keselerden meydana gelen vahşi hayvanlar. Dr. Adams, tüpten bir fetüsü alabilmek için özel bir kepçe kullandı. Dr. Engle ondan aldı ve bir gün ata dönüşecek olan minik fasulyeyi özel tasarlanmış kuvöze koydu.

Çoktan kuvöze konuşmuş olan yirmi tüpü işaret ederek, "Onlar nedir?" diye sordum.

Dr. Adams, "Köpekler," dedi. "Büyük olanlar. İş için ve daha da kötüsü olursa yiyecek olarak kullanabileceğimiz hayvanlan seçmeyi hedefliyoruz."

Bir köpek ya da at yemeyi düşünmek istemiyordum fakat zaten tüplerdeki fasulye şekilli fetüsler de ne ata ne de köpeğe benziyorlardı. Gözlerim diğer tüpe doğru döndü, içinde sarımsı yapışkan olan tüpe. İçinde düzinelerce minik Çırak klonu olana...

Annem, "Amy?" diyerek, dalgınlığımdan sıyrılmama neden oldu. Dr. Engle ile konuşuyordu. "Bize yardım edebilir misin?"

Odada ilerleyerek, sonuncu silindir dizisini de geçtim. Chris de sessizce beni takip ediyordu. Daha önce bir genetik laboratuvarına girdiğini bile sanmıyordum. Gözlerini iri iri açmıştı ve her şeyi zihnine işliyor gibiydi.

Annem, "Sen o gemide lideriyle arkadaşsın. Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. Bir an içinde Çırak'm klonlarmm olduğu

silindirden bahsediyor sandım fakat Dr. Engle, onun yerine Phydus pompasını işaret ediyordu.

Belirsizce, “Evet,” dedim. “Ne olduklarını biliyorum.”

Dr. Engle, “Su pompasına benziyorlar,” dedi. “Fakat içinde tanımlayamadığımız kimyasallar var...”

Phydus.

“Bir şey değil,” dedim.

Fakat elbette bunlar bilim insanlarıydı. Bir şeyden vazgeçmelerini söylemek, sadece daha fazla ilgilenmelerine neden olurdu.

İçimi çekerek, “Bir su pompasıydı,” dedim. “Önceki liderlerden biri, onu gemideki insanlara ilaç vermek için kullanmış. Çırak pompayı kırdı ve ilaç verilmesini kesti. Epey zehirli bir madde. Öyle bırakmalısınız.”

Dr. Engle daha da meraklı görünüyordu. “Ne tür ilaçlar?” dedi. “Kendi başlarına mı geliştirmişler? Hangi hastalık içindi? Yoksa eğlence amaçlı mıydı?”

Annem, Dr. Engle’nin sözünü kesti. Kesin bir ifadeyle, “Bu tür şeyler için zamanımız yok, Maddie,” dedi. Sonuçta grubun lideri oydu. “Dikkatimizi vermemiz gereken başka işlerimiz var.”

Dr. Engle isteksizce başıyla onayladı ve Dr. Adams’a yardım etmek için gitti. Annem bana numune kavanozları için özel bölmeleri olan büyük bir bez çuval verdi. Chris’in bizimle olmadığmı fark ettiğimde, neredeyse laboratuvardan çıkıyorduk. Onu almak için döndüğümde, kaşlarını çatmış Phydus pompasına bakmakta olduğunu gördüm. Sanki henüz çözemediği bir bulmacaya bakıyor gibiydi.

“Haydi!” diye seslendim ve o da beni dışarıya doğru takip etmeye başladı. Heyecanım karşısında sırıtıyordu ve gülümsediğinde burnu hafifçe hareket ediyor ve tuhaf bir biçimde mavi olan gözleri ışıldıyordu.

Chris, “Ne oldu?” diye sordu ve ancak o zaman ona doğru bakmakta olduğumu fark ettim.

Kızararak, “Yok bir şey,” dedim.

Annem köprüde durmuş, gözlerini güneşlerden koruyordu. İkimize doğrıı bakarken, gözlerinde hafif bir gülümseme belirmişti. “Olabildiğince fazla numune toplamak istiyorum,” dedi. “Dıınya’dakine benzer pek çok bitki görmek çok heyecan verici, biraz genetik sekans yapmak ve ne derece yakınlıkları olduğunu anlamak istiyorum. Ve elbette, herhangi bir hayvan yakalama şansımız olursa, yakalamak zorundayız.” Gözleri parıldıyordu. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. “Çevredeki alanlara kapanlar koyduk ve bildiğiniz gibi bazı bilim insanları da çevrede iz arıyorlar fakat doğal ortamında bir şey görmek harika olur!”

Chris’le beraber annemin arkasından rampayı inip, ormana girdik. Harabelere giden yolun aksine doğru gidiyordu. Daha az keşfedilmiş alanda daha fazla vahşi yaşam şansı olduğunu umuyordu. Chris, önüne doğru bir tüfek tutuyordu ve iki tabancanın yanı sıra (biri kemerinde ve biri de omzundaydı), aynı zamanda el bombası, bıçaklar ve bir de pala taşıdığını fark etmiştim.

Annem, “Amy!” diye çağırdı. Ona ulaşabilmek için ağaçların arasında dolandım. Ağaçların birinden mor bir yosun çekiyordu ve ben de ona taşımakta olduğum çantadan küçük bir numune kavanozu uzattım. “Zaten birkaç tane örnek var—Dr. Çard, nörotoksini kopyalayıp kopyalayamayacağmı

merak ediyor—fakat daha yakından incelemek için hücreleri çıkartmak istiyorum.”

Duygusuzca, “Bu çok heyecanlı,” dedim.

Annem bana kavanozu uzattı. “Bu minik adamın DNA’sının bize neler anlatabileceğini kim bilebilir?”

Bitkiye doğru gözlerimi kısarak baktım. Neredeyse avuç içim büyüklüğünde bir çiçek olarak açacağını bilsem de, şu an mor bir yosundan başka bir şey değildi.

Annem işine devam etti. Yosunları kopartıp, kavanozlara dolduruyordu. Heyecanla, “Ufacık bir alandaki yaşamın çeşitliliğini hayal edin!” dedi.

Dünyayı annemin gözlerinden görmeye çalıştım. Yani her şey, yeni bir keşifti fakat sonra yerimde kalakaldım.

Ağaçların arasından korkunç bir ses geliyordu.

Anında Chris önüme doğru geçti ve bir anda tüfeğini kaldırdı. Annem donakaldı. Gözleri önce bana, sonra da Chris'in tüfeğine doğru döndü.

Bir çatırdama sesi. Sanki bir şey kuru yaprakların üzerini tırmalıyordu.

Kalbim öylesine hızla çarpıyordu ki, göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Orada bir şey vardı. Ve o şey büyüktü.

Sadece koşarak kaçmak istiyordum fakat Chris sessizce öne doğru gitti. Tüfeği havada ve hazır pozisyondaydı. Olabildiğince sessizce numune çantasını yere koydum. Terli elimle 381iği çıkarttım ve bir an elimde hissettim. Gücünü hissettim ve ardmdan iki elimle tutarak, bir parmağımı tetiğe koydum.

Annem bana doğru başını salladı fakat sonra durdu. Hem benim hem de Chris'in silahlı olduğunu fark etmişti. Ormana doğru biz ilerlerken bizi takip etti ve Chris geriye doğru bakarak, ileriyi işaret etti.

Gölgeler içindeki ormanda höpür höpür ve parçalama sesleri geliyordu.

Yaklaşmıştık.

Hışırdamalar. Kesinlikle bir hayvan.

Bir dala bastım ve yüksek bir ses çıktı. Ardmdan doğal olmayan bir sessizlik her tarafı kapladı. Hayvan, her neyse, bizi duymuştu.

Chris dalı ileri itti.

Ve sonra gördük.

Dr. Gupta—ya da Dr. Gupta'dan geriye kalanlar—ormanda yerdeydi. Bir ptero, Çırak'a saldırandan çok daha küçük, başını eğmiş, sanki biz bir merak objesiymişiz gibi bize doğru bakıyordu.

Uzun boynunu aşağıya doğru çevirdi ve testere benzeri dişleriyle Dr. Gupta'nm etinden koparttı. Gagasına kan ve pıhtılar yapışmıştı. [T]

Dr. Gupta gözünü kırptı.

Dr. Gupta gözünü kırptı.

Yaşıyordu—yaşıyordu ve hissedebiliyordu—ptero onu yerken hissedebiliyordu.

Yaşıyordu.

Ptero tekrar kafasını yemeğine doğru eğdi. Ptero, Dr. Gupta’nm uyluk kemiğine geldiğinde, ormanda korkunç bir

çatırtı sesi yankılandı. Ptero kafasını salladı. Sanki ağzında kemik olan bir köpek gibi endişelenmişti.

Hafif bir ses, bir inleme Dr. Gupta’nm çatlak dudakları arasmda fırlayarak, kemiklerin çatırtısı arasında duyuldu.

Chris’le beraber aynı anda ateş ettik.

İlk mermim pteronun kanadına girdi ve ince zarda bir delik açtı. Ptero, Dr. Gupta’nm bacağını bıraktı ve bizimle yüzleşti. Gagasını açtı ve dudaklarından kan ve köpük fırladı ve ardmdan çığlık attı.

Tekrar ateş ettim.

Pteronun göğsü açıldı. Yere düştü. Kösele gibi kanatlan açıldı ve ölmüştü—öldüğünü biliyordum—fakat yine de tam kafatasına bir kez daha ateş ettim.

Tabancamı indirirken zorlukla nefes alıyordum. Kanın metalik kokusuyla beraber barut kokusu. Chris’e doğru baktığımda, onun Dr. Gupta’ya bakmakta olduğunu gördüm.

Dr. Gupta’nm kafatasmın yanındaki minik delikten kan akıyordu.

26: ÇIRAK

Gölü kendi başıma görebilmek için orduyu aşamıyordum, hâlâ hava aydınlıkken olmazdı. Ve tüneli araştırmak istesem bile yapamayacaktım. Albay Martin, çöken yerin üzerine ağır metal paneller yerleştirmişti ve adamları üzerine tuvaletleri kurmuştu. Albay Martin, keşfimizi hızla örtmüştü, tıpkı gölü bizden saklamaya çalışması gibi...

Fakat sanırım bazı sırlarını nasıl açığa çıkartabileceğimi biliyordum.

tik içgüdüm Amy'yi bulmak olmuştu—ona bulduğum kristal puldan bile bahsedememiştim daha—fakat Albay Martin'in ne gizlediğini bulmaya çalışıyordum ve eğer onu annesinden uzaklaştırırsam kesin Albay şüphelenirdi.

Koloninin merkezine giden asfaltla kaplanmış patikada ilerlerken Kit'e rastladım. "Kendine dikkat etmeyi unutma," dedim çünkü obsesif bir tavırla Lorin'in kaybolmasmdan sonra yaptığımız el yazılı listeyi kontrol ediyordu.

"Ben de sana aynısını söyleyebilirim. Tünel çöktüğünden beri nasıl hissediyorsun? Sonrasında o borularda çalıştığını gördüm. Öyle yapmamalısın."

"Evet, yaptım," dedim. İnsanlanmdan yapmadığım bir işi yapmalarmı bekleyemezdim.

Kit, Dünyalı bilim insanlarından aldığı beyaz laboratuvar

önlüğünü düzeltti. Ceplerinde bir sürü tıbbi plaster bulunduğunu gördüm. Çoğu da açık yeşildi. Belli belirsiz, "Onlara Phydus vermeyi kesmeliyiz," dedim. Kit de başıyla onaylasa da, hafif bir sesle, "Henüz değil," diye ekledi.

Onu çalışması için bıraktım, daha fazla yardımcı olamadığım için suçlu hissediyordum. Albay Martin'in bana söylemediği şeyi bulmak daha mühimdi. Yalan ve aldatmanın *Godspeed'deki* gibi buradaki koloniyi de yönetmesine izin veremezdim.

Dağ kısmına inşa edilmiş olan ikinci kat evleri geçtim ve insanlarımın biraz daha yayıldıklarını görmeye sevindim. Birbirlerinden biraz

uzaklaşamaya cüret edebilmişlerdi. Yine de üçüncü katta benim dışımda kimse yoktu.

Duraksadım ve etraftaki birkaç tane boş binaya doğru baktım. Bu binayı inşa edenlerin neden bırakıp gittiklerini merak ediyordum. Ölmüşler miydi? Pterolar onları öldürmüş müydü? Ya da yaşamaya devam mı etmişlerdi? Ve nasıl bizim için böylesine mükemmel binalar inşa etmişlerdi? Asıl gizem burada yatıyordu ve kimse de bu soruya bir cevap veremiyordu.

Farkına bile varmadan, harabelerin sonuna ulaşmıştım. Son birkaç bina, tepeye en yakın olanlar sadece molozdan ibaretti. Sanki bir güç tarafından parçalara ayrılmış gibi görünüyorlardı. Bu düşünce beni rahatsız etmişti.

Amy, bu keşiften ne çıkartırdı, diye merak ettim. Muhtemelen bunu Küçfük Prens'le bağlantılandırmaya çalışacaktı.

Molozlara tırmanmaya başladım. Güneşler batmak üzereydi, gökyüzü kararıyordu ve hava soğuyordu. Eğer aradığım şeyi bulmak istiyorsam, hâlâ hava aydınlıkken bunu yapmalıydım.

Beni küçük dağın tepesine doğru çıkartan bir yol buldum. Veya zihnim beni bunun bir yol olduğuna dair kandırıyordu. En iyi ihtimalle bu patikayı hayvanlar açmıştı. Gitgide daha fazla yukarıya doğru tırmanırken kireçli ve sarımsı kayalara ve çarpık çurpuk ağaç dallarına tutunmam gerekiyordu.

Sonunda kayalık platonun tepesine ulaştım.

Artık daha da dağa tırmanmış gibi hissediyordum. Nefes nefeseydim ve bacak kaslarım acıyordu. Amy'nin koşmaktan nasıl zevk aldığım anlamıyordum.

Yukarıya doğru baktım. Üzerinde bulunduğum gezegende en yüksek noktaya çıkmıştım. Bir an dehşete düştüm. Gökyüzüne çok yakındım ve kayaların üzerinde açıktaydım. Bir ptero beni rahatlıkla yutabilirdi ve taşıyabilirdi fakat ardmdan gözlerim önümde serili olan manzaraya yöneldi ve korkumu unuttum gitti. Artık eskisinden de iyi görebiliyorum.

Tam da bu nedenle buraya gelmiştim.

Bir şey başımm üzerinden geçtiğinde, hava soğudu ve gölgesi de üzerime düştü. Midem korkuyla büzüldü. Yukarıya bakmaya cesaret

edebildiğimde ise, sadece bulut gördüm. Ptero yoktu.

Durduğum yerde, solumda koloni görünüyordu ve ardında uzanan bir parmak gibi duran ormanda da mekik görünüyordu. İnişimizin yarattığı izleri görebiliyordum ve onun sağında da ne olduğunu biliyordum.

Göl.

Albay Martin’in neden onu gizlediğini göremiyordum.

Göl tıpkı Dünya fotoğraflarında gördüğümüz göllere benziyordu. Başka hiçbir özelliği yoktu. Mükemmel bir daire şeklindeydi ve yarıçapı da yaklaşık bir mildi. Bir kıyısında dağ ve diğer kıyısında da açık san, bu gezegenin normal toprağı vardı. Kıyılarda sular açık maviydi fakat ilerilerde göl derinleşiyordu ve karanyordu. Tam ortası neredeyse tamamen siyahtı. Tıpkı bana doğru bakan bir göze benziyordu. Orada suyun ne kadar derin olduğunu merak ettim. Güneşlerin ışıklan yüzeyde panldıyordu ve göl sanki bana göz kırpıyordu.

Suyun üzerinde açık pembe bir şeyler savrulmaya başladı. Bir çeşit balık olmalıydı fakat Godspeed’deki koliler gibi hızla bir renk kaymasına neden olmuyorlardı. Bu balıklar benim bakış açımda ufaktılar fakat gerçekte yanm metre veya daha büyük olmalıydılar ve arkalarında daha da uzun dokunaçlan olmalıydı. Suyun altmda ilerlerken genişleyip küçülüyorlardı fakat birden bütün grup keskin bir biçimde sağa doğru döndü. Öylesine hızlı dönmüşlerdi ki, inanılmazdı.

Gözlerimi kıstım ve tepe benzeri dağda daha da ilerledim. Albay Martin’in gizli tutmak zorunda kaldığı bu göldeki tehlikeli şey neydi?

Gölün epey ilerisinde, daha karanlık ve yüksek ağaçların bulunduğu başka bir orman vardı. Ve onun ardında da dağlar uzanıyordu. O dev dağların yanmda, şu an üzerinde durduğum tepe, minik kalıyordu. Ufukta öyle ihtişamlı yükseliyorlardı ki, arkalarını göremiyordum.

Bu dünya çok engindi. Ve gerçekti. Ve artık ben de onun bir parçasıydım.

Bir şey panldadı, göl ve orman arasmda bir şey. Ne olduğunu anlamadım—çok uzaktaydı ve yolda ağaçlar vardı—fakat batan güneşlerin

ışığını yansıtan bir şey vardı ve benim bakış açımla mükemmel bir açı oluşturuyordu.

O an anladım: Albay Martin’in amacı benim veya başka birinin gölü görmesini engellemek değildi. Gölün ötesiydi olay, tik gün bulduğu ve sonradan da pek bahsetmediği bir şeydi gizlenen.

Sonda.

27: AMY

Ağzım açık, Chris'e doğru bakarken silah hâlâ elimdeydi.

Tuhaf gözleriyle anlamam için yalvararak bakarken, "Yapmak zorundaydım," dedi.

Anlamıştım. Eğer üç ay boyunca *Godspeed'de* yaşamamış olsaydım, duygularını paylaşamazdım fakat Dr. Gupta'nın olabilecek en kötü kâbuslardan birini yaşadığını biliyordum ve o tür bir yaralanmadan sonra iyileşmesi de mümkün değildi. Chris insaflı ve doğru davranmıştı... Ve birinin yaptığını gördüğüm en cesur şeyi yapmıştı.

Tabancamı kılıfına soktum ve ileriye doğru bir adım attım. Elindeki silahı alırken, Chris'in kollarındaki kaslar gerildi ve elleri titriyordu.

Ona, "Teşekkür ederim," dedim. Kelimelerimin içtenliğini anladığını umuyordum.

Sanırım silahlarımızdan kurşun çıktığından beri ilk defa, gözleri Dr. Gupta'nm ezilmiş bedeni dışında bir şeye odaklanıyordu. Chris dev gibi kollarını bana doladı ve beni nefessiz bırakarak, hem yargıcı hem de kurtarıcısıymışım gibi bana sarıldı.

Annem öne doğru bir adım attı ve Chris de isteksizce beni bıraktı. Gözlerindeki panik ifadesine rağmen, bir bilim insanının sakin ve ölçülü tavrını takınmıştı. O hep böyleydi;bir insan olarak birinin başına geleni kaldıramıyorsa, soyutlanmış ve objektif akademisyen maskesinin ardına sığınırdı. Annemin önderliğinde mekiğe geri döndük. Genetik laboratuvarına dönmeden önce annem her iki cesedi de buraya getirmeleri için bazı ordu mensuplarını ve işçileri gönderdi. Sakin bir ses tonuyla diğer bilim insanlarına Dr. Gupta'nm öldüğü haberini verdi ve ardmdan Dr. Gupta'nm otopsisi ve pteronun parçalara ayrılıp, incelenmesi için genetik laboratuvarında yer açmaya başladı.

Bu esnada gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

Genetik laboratuvarında, derin derin ve titrek bir nefes aldı. Kapının diğer tarafında, mekiğin içine getirilen cesetlerin seslerini duyabiliyorduk. Pteroyu görenler dehşetle haykırıyorlardı—ve bu küçük bir pteroydu—ve

Dr. Gupta’nm ezilmiş bedeni de feryat etmelerine neden oluyordu. Çoğu insan Lorin’in veya Juliana Robertson’un parçalarını görmemişti.

Annem bana doğru baktı. Gözlerinde, içindeki korkuyla beraber annemi görebiliyordum.

Anladım ki, bilim maskesine ihtiyacı vardı, Dr. Maria Martin kabuğuna ihtiyacı vardı, gördüğü dehşetten sıyrılmak ve ayrılmaya ihtiyacı vardı.

Hepimizin bundan sıyrılmak için bir yol bulmamız gerekiyordu. Chris’e doğru döndüm. Öldürme suçluluğunu bir gömlek gibi yüzünde taşıyordu. Bunu gizlemiyordu. Belki de gizleyemiyordu. Yürürken, omuzlarını dikleştirmesini izlerken kalbim parçalandı.

Annem ayağa kalktı ve genetik laboratuvarın kapısına doğru yürüdü. Donma odasından taşınamkta olan Dr. Gupta’nın bedenine bakıyordu. “Öncelikle bir toksikoloji taraması gerçekleştireceğiz. Dr. Gupta yaşıyordu fakat pteroya... Pteronun kendisini yemesine hiç tepki göstermiyordu.” Kelime esnasında sesi çatallaşmıştı. “Nedenini bulmalıyız.”

“Beni bayıltan mor çiçeklerden biri olabilir mi?” diye sordum.

Annem başını salladı. “Çiçekler açık değildi ve içine çekmiyorsan, nörotoksin salmıyorlar. Ayrıca, Dr. Gupta uyanıktı ve belirli bir ölçüde hareketliydi. Sen bayıldığında, Amy, komada gibiydin.”

Sonunda yardım eden insanlar, Dr. Gupta’nm cesedini metal masalardan birine koydular. Muhtemelen bu masa, Orion’un ölürken yattığı masaydı. Ptero ise tek bir masa için çok büyüktü. Onu tutması için dört masayı bir araya getirdik ve o zaman bile kanatlan ve bacaklan yanlardan sarktı.

Ordu mensuplarından biri, “Bunu Albay Martin’e rapor etmeliyiz,” dedi. “Bilmesi gerekiyor.”

Annem sessizce onaylarken, adam da telsizle konuşmaya başlamıştı.

Annem, “Derhâl otopsiye başlıyorum ” dedi .Adam şaşkınlıkla anneme doğru baktı? “Onu meysin öldürdüğü açık değil mi?”

Annem dudaklarmı incelterek, gülümsedi. “Yine de, otopsi yapacağım. Lütfen çıkın.”

Annem çıkmasını istediğinde, adam kaşlarını kaldırdı fakat yine de çıkmak için döndü. Chris de takip ediyordu. Annem, “Sen kalabilirsin,” dedi. Bana doğru baktı ve soru sorar gibi bir hâli vardı. Başımla onayladım. Ben de kalıyordum.

Hep beraber görmüştük, otopsiye üçümüz dışında birinin yardım etmesi doğru gelmiyordu.

Genetik laboratuvarının kapısı kapandı ve üçümüz, iki cesetle bir arada kaldık. Bunlardan biri bir insandı ve diğeri de onu yiyen canavarın korkunç kokan cesediydi. Annem yine içini çekti fakat bu defa titrek çekmemişti. “Bana tepsiyi getir,” dedi. Başıyla duvarın karşısındaki masaya hazırladığı tepsiyi işaret ediyordu. Onu alıp, kendisine verdim.

Dr. Gupta’dan kalanlara bakmak zordu fakat canlı canlı yenilirkenki kadar zor değildi. Zihnimden bakışlarındaki boşluğu silmeye çalıştım. Bakışları öylesine boştu ki... Yoksun. Ve hiçbir acı ifadesi göstermezken, hissedip de gösteremediğini düşünmek de her şeyi daha da kötü hâle getiriyordu.

Annem bir boş aylı tüp iğnesi aldı ve dikkatlice Dr. Gupta’nm kalbine batırdı. Cesetten örnekler toplarken izlemeye çalıştım fakat sonunda vazgeçtim ve annem çalışırken başımı Chris’in omzuna gömdüm.

Annem cesedi bırakıp, örnekleri koyduğu tepsiyi laboratuvarın öteki tarafına doğru taşırken, “Bir immünoloji testi yapacağım,” dedi. “Bize fazla bir bilgi vermez. Dünya’daki ilaçlar ve kimyasallan test edebiliriz ve ben Dr. Gupta’nın etkilendiği gibi bir ilaçla hiç karşılaşmadım.”

Demek istiyordu ki, canlı canlı yenilirken hareketsiz fakat bilinçli olunmasını sağlayan bir ilaç bilmiyordu. Chris, “O hâlde neden yapıyorsunuz ki?” diye sordu. Arkamda ve yakınımda duruyordu ve öyle olması da beni rahatlatıyordu.

Annem soru karşısında şaşkınlığa düşmüştü. “Çünkü denemeliyiz.”

Dr. Gupta’yı bulduğumuz yerde bıraktığım ve içinde birkaç numunenin bulunduğu çuvala doğru döndü. Çuvalı anneme kimin getirdiğini bilmiyordum ama her şey içindeydi.

Annem bir kimya sınıfında ders veriyormuş gibi, “Neyse ki bir analit jeneratörümüz var,” diye devam etti. “Yani tek ihtiyacım bir örnek.” —Kavanozların birinden mor yosun çıkarttı— “Ve ardmdan Dr. Gupta’nm kanında test edebileceğim bir analitim olacak.”

Chris kaşlarını çattı. “Dr. Gupta’yı bu çiçeğin zehirlemediğini söylediğinizi sanıyordum?”

Annem teste devam ederken, durmadı bile. “Kanıtlayamayacağım hiçbir şeye inanmam.”

Birkaç dakika sonra, immünoloji makinesi ötmeye başladı ve ben de annem ekrandaki raporları incelerken, önünden çekildim. Kaşlarını çatarak, “Hayır,” dedi.

Chris bize doğru yaklaşırken, “Ne oldu?” diye sordu.

“Bu çok anlamsız.”

“Ne?”

Annem bir tuşa bastı ve makineden küçük bir çıktı aldı. İnanamayarak tekrar tekrar okuyordu.

“Dr. Gupta’ya genetik modifikasyon malzemesi enjekte edilmiş,” diye mırıldandı. “Ölmeden hemen önce, o yüzden kanından yeterli miktarda mevcut.”

Chris, “Genetik modifikasyon...” dedi ve sesi soru bitmeden kesilmişti.

Annem, “Genetik modifikasyon malzemesi,” dedi. “Dünyada geliştirilen.”

28: ÇIRAK

Hava kararana kadar bekledim.

Amy, “Çırak?” dedi. Omzuma aldığım sırt çantasını düzelttim. Penceresinden parmak uçlarımda durmuş bakıyordum ve sırtımdaki çantada bu gece, için topladığım aletler vardı. O da kendi çevresini örtmüştü. Bina içinde duvarlar yaratmak için çadır bezlerini asmıştı. Çadır bezlerinin nereden geldiğini merak ettim. Muhtemelen Dünyalıların paylaşmak istemedikleri stoklardandı.

Amy’nin annesi çadır duvarların ötesinden seslendi. “Ne dedin, Amy?”

Amy gözlerinde şaşkınlıkla bana doğru baktı ve ardmdan, “Bir şey yok, anne!” diye cevap verdi.

Üzerindeki uyku tulumundan kurtularak, pencereye koştu. “Ne yapıyorsun burada?” diye fısıldadı. “Dışarıda durma yasağı var.”

Biliyordum, buraya gelmeye çalışırken Albay Martin’in devriyeleri bana sorun çıkartmaya çalışmışlardı.

Amy okumakta olduğu kitabı bıraktı. Küçük Prens.

“Sondaya gidiyorum,” diye fısıldadım. “Baban bir şey gizliyor ve ben de ne olduğunu bulmaya niyetliyim.”

Amy bileğimden tuttu. “Yapma,” dedi. Sesi öylesine endişeli çıkmıştı ki, yine annesinin duymasmdan korktum.

“Gitmek zorundayım.”

“Tehlikeli.” Gözlerinde şimdi tekin olmayan bir bakış vardı ve ben de kolonide duyduğum dedikoduları anımsadım.

Ormanda bir ceset daha bulmuşlardı, bir Dünyalı.

“Gitmek zorundayım,” diye tekrar ettim. “Babanın bana güvendiğini sanmıyorum ve bana bütün gerçeği anlatmayacak.”

“Babam yapmaz...“

Sözünü kestim. “Sana bulduğum kristal pulu gösterdi mi?”

Amy kaşlarını çattı. “Pul?”

Ona anlattım ve tüneli de söyledim. İrileşmiş gözlerinden Albay Martin’in ondan da herkesten de gerçekleri gizlediğini anlıyordum.

“Karanlıkta kalma lüksümüz yok,” dedim. “Neler olup bittiğini öğrenmeliyiz.”

Amy dudağını ısırdı ve ardmdan başıyla onayladı. “Ben de seninle geliyorum.”

“Ben de böyle söylemeni umuyordum.” Ona sırıttım. Amy pencereden uzaklaşarak, tabancasını ve kılıfını aldı ve beline taktı. Ardmdan bir gömlek daha giydi. İki koluyla pervaza tutundu ve bacaklarını uzattı ve sessizce yanıma indi.

Onu harabelerden götürürken, “Plan nedir?” diye sordu.

“Su borusunu göle doğru takip etmek ve ardından ormana dönmek. Sanırım sonda oralarda bir yerlerde veya en azından Albay Martin oradaki bir şeyi bulmamızı istemiyor.”

Koloniden gizlice kaçarken, Amy kaşlarını çattı. “Biliyorsun, babamın sondayı yasak bölgede tutmasının mükemmel bir açıklaması olabilir. O Bilge değil ve burası da Godspeed değil.”

Yeni tuvaletlerin çevresinde eğilirken, ona cevap vermedim. Dağların gölgesine sığınarak, boruları takip ediyorduk.

Koloniden yeterince uzaklaştığımızda, Amy yeniden konuştu. Sözleri karanlığı yarıp geçiyordu. “Bugün bir adamın öldüğünü gördüm.”

Duraksadım.

“Keşke sen de orada olsaydın.” Bu iki cümleyi böyle artarda söylediğini duymak ürkütücüydü fakat ne demek istediğini biliyordum. Geçtiğimiz üç ayda, Godspeed’in duvarları bizi birbirimize yaklaşmaya zorlamıştı. Şimdi Amy’yi yanımda sadece onlar mı tutmuştu diye merak ediyordum.

“Üzgünüm,” dedim ve aslında bugünden fazlası için de özür diliyordum.

“Belki de babamın herkesi sondadan uzak tutmasının sebebi, sondanm tehlikeli olmasıdır,” dedi. Sesi hâlâ uzak geliyordu. Güven hissetmek için silahının kabzasına dokundu. Ben de benim değil de silahın kendisini güvende hissetmesine neden olduğunu fark ettim.

Göle ulaşana dek tekrar konuşmadık ve o zaman bile hafif sesle konuşuyorduk.

Amt, “Bak burada ne kadar açıktayız,” dedi. “Gerçekten de neden babamın insanları uzakta tutuğunu merak ediyor musun?” tabancasını çıkartıp, elinde taşımaya başladı. Haklıydı, burada ağaç yoktu ve yukarıda gezinen herhangi bir ptero bizi rahatlıkla yakalayabilirdi.

“Gelmemize izin vermeme sebebi o değil.”

Amy gökyüzüne bakıyordu. “Çırak... O pterolar... Korkunç!”

Gözlerinde panik ifadesi vardı. Daha önce hiç görmediğim bir karanlık ve korku eşliğinde... Eklemleri beyazlaşana dek silahı sıkıyordu.

Amy, “Haydi bu işi bitirelim,” dedi ve gözlerini kısarak, tepeyi tırmanmaya başladı.

Gözlerimi kıstım. Siyah gökyüzünü zar zor algılayabiliyordum. Tam su pompasmm yamnda duruyor olmasaydık, görmeyecektim.

Amy’ye doğru baktım. Yüzü normalden de solgundu ve gecenin karanlığıyla tezat oluşturuyordu.

Yavaş hareket ediyorduk. Kaybolmamak için arada bir arkamıza bakıp, çok uzaklaşmadığımızdan emin oluyorduk. Özellikle de ormanın kıyısmdayken ve yolumuza ağaçlar çıktığında... Orman geride uzanıyordu. Zihnimde bulunduğumuz yerin haritasını çıkartmaya çalıştım. Solumda mekik, sağımda göl ve arkamda da harabeler vardı. Ve önümüzde de bir şey.

Amy işaret ederek, “Bak burada toprak ne kadar düz,” dedi. Etrafta kimse olmamasına rağmen, hâlâ yavaş sesle konuşuyordu.

Esintiyle beraber, çevremizdeki uzun çimenler savruluyordu fakat Amy’nin işaret ettiği yerde çimen yoktu. Ağaç yoktu. Hiçbir şey yoktu. Doğanın ortasında siyah ve parıltısız ve insan yapımı bir şey vardı. Çimenlere ve ağaçlara tezat hâlde orada yükseliyordu.

Amy elimi tutarak, “Haydi,” dedi.

Çayırlarda koşmaya başladık. Amy’nin nasıl açıkta kaldığımızı söylediğini düşünüp duruyordum. Kaslarım gerilmişti ve aşırı parlak yıldızların arasında bir pteronun belirmesini bekliyordum.

Uzun çimenlerin bittiği yerde durduk.

“Burası nedir?” dedim. Öylesine hafif sesle konuşmuştum ki, kendim bile zor duymuştum.

Amy öne doğru bir adım attı. Kumlu topraktan asfalta geçince, adımlan ses çıkartmaya başlamıştı. Minik binalara doğru ilerlerken, ben de irileşmiş gözlerle onu takip ediyordum. “Bir çeşit yapı,” diye fısıldadı. “Sondanın çevresine inşa edilmiş.”

Yoldaki bir çıkıntıya takıldım ve Amy’yle beraber parıldayan metale bakmak için eğildik. Yere entegre olmuş büyük bir dikdörtgendi. Asfaltm altında bir şey vardı. Bir panel veya bir oda. Eğer onu nasıl açacağımızı bilseydik.

Amy kulağıma doğru, “Yere çizilmiş çizgilere bak,” diye fısıldadı.

Parlak beyaz çizgiler, uzaklan işaret ediyordu. Asfaltta daha vardı.

Amy, nefesini tutarak, “Bu bir pist,” dedi. “Ve altmda da uçaklar var. Jetler.”

Böyle söylediğinde bir anlam kazanmıştı. Yere gömülü dikdörtgen şeklindeki alanlarda jetler olmalıydı. Herkim onlan kontrol ediyorsa, yer seviyesine çıkartabilir, pozisyon alabilir ve bu asfaltı da pist olarak kullanabilirdi.

Amy neredeyse ciyaklayarak, “Bunu buraya kim koymuş?” dedi.

Ona verecek bir cevabım yoktu. Bu daha önce keşfettiğimiz harabelere hiç benzemiyordu. Harabeler tozlu binalardı ve uzun zaman önce terk edilerek, harabeye dönmüşlerdi. Fakat bu pistte yağ ve yanmış lastik kokusu vardı. Yakın zamanda kullanılmıştı.

Amy’ye beni küçük binalara doğru takip etmesi için işaret ettim, taş kalıntılara değil, modem ve tek katlı cam ve çelik ofislere. Tereddüt etti.

Bunu her kim yaptıysa, harabelerde gördüğümüzden çok daha ileri teknolojiye sahipti.

“Bak.” En yakındaki binayı işaret ettim. “Bir iletişim sistemi.”

Odadaki kontrol paneli, mekiği indirirken bizim köprüde kullandığımızdan pek de farklı değildi. Yani aynı derecede kafa karıştırıcıydı fakat sanınm onu çözebilirdim.

Amy kapmın kulpunu denerken, “Kilitli,” dedi. Kapının yanındaki göz seviyesindeki minik kareyi işaret ettim. Godspeed’deki biyometrik tarayıcılardan pek de farklı değildi fakat koruyucu çubuk yerine minik bir parmak çubuğu vardı.

Amy, “Denemekten zarar gelmez,” dedi ve parmağını bastırdı. Bir an sonra bir mesaj belirdi—İNSAN—ve kapı açıldı.

Odaya adım atarken, “Bu kapı sadece insanların girebilmesi için inşa edilmiş?”

Amy bana doğru endişeyle baktı. Eğer tarayıcı insanı saptayabiliyorsa, insan dışında bir şeyi dışarıda tutmak için tasarlanmış demek oluyordu.

29: AMY

İçeri girdiğimde, ilk tepkim ışıkları yakmak olmuştu. Her ne kadar elim duvarlarda dolansa da, öyle bir düğmeye ulaşamadı. Sadece duvar boyası. Elbette yoktu. Ne aptalım. Bunu her kim inşa ettiyse, elektriği bizim gibi olmayabilirdi... Yine de bir şeyleri vardı. Çırak arkamızdan kapıyı kapatır kapatmaz, tavanda minik bir panel aydınlandı ve odada bir floresan lamba yandı. Fakat elektrik veya güç sesi gelmemişti. Doğal olmayan parlak ışıkta gözlerimi kırpıştırdım.

Hafif sesle, “Gerçekten babamın bunları bildiğine inanıyor musun?” diye sordum. Çırak cevap vermedi. Vermesi gerekmiyordu. Elbette babam bu binayı biliyordu. Aksi takdirde neden gelmemize engel olsundu?

Kapının üzerinde bir bayrak asılıydı. Biri diğerinden daha büyük olan iki beyaz çember, mavi gökyüzünün ortasmdaydı. Daha büyük olan biraz merkezin dışındaydı ve daha küçük olan da sağ alttaydı. Daha önce hiç böyle tasarımı olan bir bayrak görmemiştim.

Çırak nefes nefese, “Bak,” dedi.

Kontrol panelinin üzerinde ikimizin de tanıdığı bir sembol duruyordu.

Fısıldamayı unutarak, “Bunu FKB yapmış,” dedim.

Çırak eğilerek, inceledi. Sembolün üzerine kazınmış minik harfleri okudu. Çırak, “Dünya’dan 2310 tarihinde ilk yıldızlar arası görevle gönderilmiş olan ilk sonda bulunmuştur. Explorer, 2327 tarihli ilk başarılı ekstra-solar koloninin gelişmesi için gerekli olan bilgilere sahiptir,” diye okudu. “Bu plaket *Godspeed’deki* kayıplara ithaf edilmiştir. 2036—2336.”

“Öldüğümüzü sanıyorlar,” dedim.

Bitiş tarihini işaret ettim, 2336. *Godspeed* o zaman inmeliydi.

Fakat inmemiştik.

Çırak, hafif sesle, “Sondayı buldular,” dedi. “Fakat bizi bulamadılar.”

Gemideki yerçekimi tüpünü ve flopileri düşündüm. Biz uyurken gelişen teknolojiyi. “Teknoloji katlanarak artıyor,” dedim. “Büyükannem ve

büyükbabam, benim televizyonumdan büyük bir bilgisayar için binlerce dolar ödemişler ve kahrolası bir cep telefonu kadar hafızaları varmış." Sesim yüksek çıkıyordu ve alçaltamıyordum da. "Onlar indirmek yerine müziği CD'lerden dinliyorlarmış. Büyük büyük anne ve babam kaset kullanmış ve onların ailesi de plak."

Çırak'm gözleri irileşerek, korkuyla dolmuştu. Ne demek istediğimi anlıyordu. "İlk uçak 1900'lü yıllarda yapıldı ve ilk insan da aya 1950'lerde bastı.

Yutkundum. "2029'da büyükannem aydaki bir otele tatile gitti ve 2036'da annem ve ben bir buza paketlenerek, evrenin ötesine doğru yola çıktık."

Teknoloji hızla ilerliyordu.

Bu çok modem iletişim yerine baktım.

Buraya Dünyadan gelen ilk koloni biz değildik.

Çırak içi boş bir tavırla, "Kendi inişimize geç kaldık," dedi. Plaketin altındaki yanıp sönen minik ışığa dokundu. "Bir rota tayini aygıtı. Sondalardakinden. O yüzden mekik buraya indi."

Çoktan bizi geride bırakmış bir dünyanın ortasına düşmüştük.

tik sonda, *Godspeed* inişinden yirmi yıl önce gönderilmişti. FKB, yayınlanan verilerden memnun kalarak, biz gelmeden önce daha hızlı bir gemi göndermiş olmalıydı. Centauri-Dünya'da bize mükemmel bir biçimde uyan harabelerin bulunmasının nedeni tesadüfen bizimle aynı büyüklükte ve bizimle aynı ihtiyaçlara sahip canlıların gezegende bulunması değildi... Bunun sebebi bunları insanların yapmış olmasıydı. İlk koloni—gerçek ilk koloni, bizden önce inenler—buraya yerleşmişlerdi.

O kadar zaman önce gerçekleşmişti ki, binalar terk edilmişti.

Ve o arada? İlk koloni, yüksek teknolojili modem bir topluma dönüşmüştü ve tozlu binaları geride bırakmışlardı.

Şaşırmamalıydım. *Godspeed* gitti diye gemi ve roket tasarlamayı bırakacak değillerdi. Daha iyi bir şey geliştirmişlerdi ve sonda bilgisine

baktıklarında, burada istediklerin bir şey bulmuşlardı ve bir koloni daha getirmişlerdi.

Dünya’nm kullanabileceği kaynaklar dururken neden inmemizi beklesinlerdi ki?

“Tüm görevimiz... Anlamsızdı,” dedi. “Yaptığımız her şey, kurban ettiğimiz her şey bir hiç içindi. Dünya çoktan bu gezegeni ele geçirmişti. Gelmişler, görmüşler ve bırakmışlar. Ve şimdi biz buradayız. Yalnız. Bütün bunlar bir hiç içindi!” Kelimeyi öfkeyle söylemiştim. “Ne aptalca ve anlamsız bir görev! Elbette bizim yolculuk ettiğimiz yüzyıllarda daha hızlı bir gemi icat edildi. Gemi fırlatılmadan beş yüz yıl önce? Bu Shakespeare dönemleriydi! Şu an Dünya için Shakespeare kadar melunuz! Gemimiz de at arabası gibi!”

Çırak ellerimi tuttu ve ancak o zaman ellerimi deli gibi sallamakta olduğumu fark ettim.

“Bizimle iletişim kuramadılar,” dedim. “Gemi daha buraya ulaşmadan iletişim bağlantıları kırılmıştı. Muhtemelen geldiğimizi gördüler fakat bizimle konuşmadıkları ve biz de hiç inmediğimiz için, hepimizin öldüğünü düşünmüş olmalılar.” Artık ağlıyordum. Nedenini bilmiyordum fakat ağlıyordum. “Beş yüz yıl boyunca sessizsen, seni ölü zannederler.” Öyle olmasak bile.

O an canlı bir biçimde, uyandığım andaki kadar kendimi donmuş hissediyordum. Zihnim bu konuyla ilgili anılan olabildiğince bloke etmişti fakat şimdi bu panldayan yıldızların altmda, bir buzun içinde hareketsiz fakat canlı yatmanın nasıl bir şey olduğunu canlı bir biçimde hatırlıyordum. Bunun sessizliğini, hiçbir şeyin bana dokunamamasım hatırlıyordum. Kendimi nasıl kapana kısılmış gibi hissettiğimi hatırlıyordum.

Tüm bunların bir hiç için olduğunu düşünüyordum.

Gemiden ayrıldığımdan beri ilk defa, kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Çırak, “Kendimize sormamız gereken som, şimdi neredeler?” dedi. Pencerelerden, camın diğer tarafında modem bir şehir görmek istiyormuş gibi baktı. Yavaş yavaş ve yüksek sesle düşünerek, “Eğer koloniden

insanlar olsaydı,” diye devam etti. “Bizimle iletişim kurmaya çalışırlardı. İniş yaptığımızı görmüş olmalılar ve bu binaya da bu kadar yakındık. Eğer insanlarsa, bu plaketi onlar yaptı” —İletişim panelinin üzerini işaret etti— “Bize yardım etmek isterlerdi.”

Fakat kimse gelmemişti.

30 ÇIRAK

Amy beyazlaşmıştı, solgun değildi, bembeyaz olmuştu. “İyi misin?” diye sordum.

Amy, “Babam,” diye fısıldadı.

Donakaldım ve devam etmesini bekledim.

“Biliyordu. Tüm bunları bizden sakladı. Orijinal koloniyi. Bu binayı. Bizden bunu saklamaya çalışıyordu. Hepimizden.” Derin ve titrek bir nefes aldı. “Benden.”

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Haklıydı, babasının gerçeği ondan sakladığını kendisi görebiliyordu.

Hıçkırarak, “Neden?” dedi.

Önüne doğru bir adım attım ve göz göze geldim. “Bilmiyorum. Bir nedeni olmalı.”

Bana doğru acı acı baktı. “Orion’un sebebi vardı. Bilge’nin de sebebi vardı.”

“Albay Martin, pek çok şey olabilir fakat ne Orion ne de Bilge’dir.” Bu kelimeleri sarf ederken, aslında inanmıyordum çünkü onları tam olarak tanımıyordum. Çoktan bizi yalanlar ve gizli gerçekler ilgili baskı altında tutmayı istediğini kanıtlamıştı.

Amy bana arkasını döndü. Kırmızı perde, onun yüzünü gizliyordu. “Sence bizden önce gelen koloniyi pterolar mı öldürdü?”

“Dışarıda pterolardan fazlası var,” dedim. Mekiğin yakınında bulduğum gizemli hayvan izlerini ve Albay Martin’in benden aldığı kristal pulu düşünüyordum.

Amy, “Dr. Gupta’nm kanında genetik modifiye malzemesi bulundu,” dedi. “Belki de ilk koloni bir şekilde Centauri-Dünya’da formülü kullanmıştır. Belki pterolar da oradan geliyordur. Belki kendi sonlarını inşa ettiler.” Boğuk bir ses çıkarttı. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlamıştım.

Neredeyse fısıltı hâlinde, “Yalnızız,” dedi, “önceden gelen koloniye her ne olduysa, ölmüşler. Aynen bizim öleceğimiz gibi.”

“Biz ölmeye...“

“Öleceğiz!” Cümleler boğazından fışkırıyor gibiydi. Bana doğru döndü ve gözlerinde bir panik ifadesi gördüm.

Göz göze gelmemizi beklerken, “Amy,” dedim. “Sana asla bir şey olmasma izin vermem. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?”

Başıyla onaylamadan önce tereddüt etti.

Şu an öylesine kırılgan görünüyordu ki, kalbim parçalandı. İkimiz de onu her şeyden koruyamayacağımı biliyorduk.

Fakat bedeli ne olursa olsun elimden geleni yapacaktım.

Gözlerine bakarak, “Amy,” dedim. “Ben...“

Dudaklarını benimkilere bastırarak, sözümü kesti. Ben de söyleyeceğim kelimeleri öpücüğümle hissettirmeye çalıştım. Kollarım boynuma doladı ve beni kendisine doğru çekti. Çaresizlik içinde öpüşüyorduk. Asla doyuramayacağımız bir açlıkla öpüşüyorduk.

Ben aptal değildim.

Öpüşmemizin alevinde, düşüncelerim buharlaşırken, söylemek istediğim sözleri söylememe izin vermeyeceğini ve onun da söylemeyeceğini biliyordum.

Ama umurumda değildi.

Çünkü söyleyip söylemememizin bir önemi yoktu. îsimlendirsek de ya da sadece karanlıkta ve sessizlik içinde yaşamalarına izin versek de, kalbimizde gerçek olduklarım biliyorduk.

Uzun zaman sonra ayrıldık. Amy’nin yanaklarına yine can gelmişti ve elleri de artık titremiyordu.

“Başaracağız,” dedim ve sözlerimin zihnindeki fikri tekrar doğrulayacağını umdum.

Yumruklarını sıktı ve başıyla onayladı.

Üzerinde FKB sembolü olan kontrol panelini inceledim. “Bu kesinlikle bir iletişim paneli,” dedim. *“Godspeed 'de* kullandığımız iletişim bağlantılarına benziyor.”

Elbette. Her ikisi de FKB tarafından yapılmıştı.

Amy baktığım yere doğru baktı. “Sence gemiyle bağlantı kurabilir miyiz? Belki de birinin Küçük Prens ipucuna yardım etmesini sağlayabiliriz.”

Başımı salladım. *Godspeed'le* iletişim kurmanın bir yolu bile olsaydı, doğrudan wi-comlara basmam gerekecekti. Köprüdeki diğer tüm iletişim sistemleri yok edilmişti. Amy’ye doğru baktım. Gözleri parıldıyordu. Sanki gemiye ulaşmak onun son umudu gibiydi. Tekrar iletişim paneline döndüm. Gemininkinden pek de farklı değildi... Denemenin zararı gelmezdi.

Duvarın karşısında duran, kalın bir koltuğu çektim vc kontrol panelinin karşısına oturdum. Kontrollerin ne olduklarını ve nasıl kullanıldıklarını anlamaya çalıştım. Bu kadran bir sinyal arıyordu, bu çıktıları düzenliyordu. Fakat benim için hiçbir anlamı olmayanlar da vardı. ANSIBLE yazan bir kulp, hızla dönen bir iğnesi olan bir ölçü aleti.

Amy yanıma oturdu. Önünde dokunmatik bir ekranı yandı ve bir dizi seçenek menüsünü açtı. Belki de eski teknoloji yenisiyle karışmıştı. Amy parmağını ekranda gezdirdi ve sonra durdu. Bir cümlenin üzerinde kalmıştı.

Radyo sinyali yakalandı.

Bana doğru baktı. Bu kötüye işaret değildi.

Amy cümleye tıkladı ve ekran karardı. Sadece üstte küçük kırmızı bir çizgiyle frekans görseli ve altta da san çizgiyle ses görseli kalmıştı. İletişim odasını sesler doldururken, kelimelerin sekansına göre çizgiler de inip kalkıyordu. Merkezde ses mesajının kopyası yazılı kelimelerle çıkıyordu.

Tebrikler! godspeed! Başarıyla son durağınıza eriştiniz, îkiz centauri sisteminde bir gezegendesiniz.

Midemde bir yanma hissederek, “Bunun ne olduğunu biliyorum,” dedim.

Amy heyecanla, “Dünya’yla iletişim kuruyoruz!” dedi. Mesaj devam ederken, öne doğru eğilmişti.

Geminin inişinden önce gönderdiğimiz sondalara bakılırsa sadece yerleşilebilir bir dünya değil fakat aynı zamanda zengin çevresel kaynaklara da sahip olacağınızı bildirmekten dolayı heyecan duyuyoruz!

Amy bana doğru döndü. Gözleri heyecanla parıldıyordu.

Sonra yüzümdeki bakışı gördü.

İnişiniz esnasında, bir sinyal doğrudan Finansal Kaynak Borsası’na bildirildi. Şu an bile FKB, koloniniz için yardım ve tedarik malzemeleriyle dolu bir mekik hazırlamaktadır.

Amy hâlâ yeni umuduna tutunarak, “Dünya geliyor!” dedi. “Dünya gelip bize yardım edecek!”

“Hayır, gelmiyor.”

“Neden bahsediyorsun? Az önce.

“Amy, mesajın etiketi neydi?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Radyo sinyali alındı.”

Parmaklarımı dokunmatik ekranda tekrar gezdirdim ve mesaj yeniden başladı.

TEBRİKLER, GODSPEED! BAŞARIYLA SON DURAĞINIZA ERİŞTİNİZ. İKİZ CENTAURİ SİSTEMİNDE BİR GEZEGENDESİNİZ.

Amy, “Fakat..dedi.

“Bu kayıtlı bir mesaj.” Kendimi hasta hissediyordum. Köprüdeki kontrol panelinde Albay Martin, onay kodunu girdiğinde bu mesajı duymuştum. O zaman bunun Dünya’yla canlı bağlantı olduğunu sanmıştık fakat sonra kesilmişti. Oysa yalnızca kayıtlı bir mesajdı, buradan bize gönderilen mesajın bir kopyasıydı.

Mesajı taradım. Albay Martin’le kaydı dinlerken, tam bu dünyada bizim varlığımız için tehlike oluşturan detaylar verilecekken kesilmişti. Bu mesaj da tam aynı yerde kesiliyordu.

Bu mesajın gerçekten Dünya'dan mı ayrıntılarla döşenmiş bir hileden mi ibaret olduğunu merak ettim.

Amy iğrenmiş bir ifadeyle, "Bunu kim yapar?" diye sordu. Gözleri irileşmişti. "Babam... Babam değil, öyle değil mi?"

Başımı salladım. Köprüde mesajı duyduğumuzda, Albay Martin'in yüzünü görmüştüm. "O mesaj, baban uyandıktan sonra geldi," diye ekledim. "Bunu koordine etmiş olması mümkün değil."

Dokunmatik ekrana dokundum ve bir mesaj listesi belirdi. Dünya'dan gelen tek mesaj radyo sinyali mesajıydı. Diğerleri Ticaret Görüşmeleri, Iş Gücü Detayları, İmalat Özellikleri, Teftiş ve her etiketin altında da listelenmiş mesajlar vardı. Yanlarında ise herhangi bir modele uyduramadığım bir dizi sayı bulunuyordu.

Yeniden ekrana dokundum ve Canlı Yaym diye bir etiket gördüm. Amy'yi dürttüm ve etiketi gösterdim. "Neyin canlı yayını?" diye sordu.

"Belki de bu binayı yapan insanların?"

Etikete bastım. Bir alt menü açıldı ve rastgele başlıklardan meydana gelen bir liste açıldı: Zirai, tıbbi, toplum, bakım, motor, kontrol.

Amy bana doğru merakla baktı. Bu etiketleri anlamlandıramıyordum. Sonuncusuna tıkladım: Kontrol. Ekran karardı ve HATA mesajı yanıp sönmeye başladı. Ardmdan da alt menüye döndü. Omzumu silktim ve ilk etiket olan ziraiye bastım.

Bu defa ekran kararmadı. Onun yerine bir manzara belirdi. Mükemmel bir biçimde düzgün ve yapılı çayırlı tepeler. Düzgün tahıl, mısır ve fasulye tarlaları. Genetik olarak elde

edilmiş ineklerin ve koyunların yer yer görüldüğü, elle yapılmış zirai manzara görüntüsü maviye boyanmış metal bir gökyüzü altında duruyordu.

Ekrana dokununca, görüntü kayboldu ve yerini alt menü aldı. "Çırak, bu..." Amy kelimeyi söyleyemedi.

Godspeed.

Bu *Godspeed'di.* Artık alt menüdeki etiketler bir anlam taşıyordu. Hızla basmaya başladım. Tıbbi etiketi, dışarıdan Hastaneyi gösteriyordu ve

kamera Veba Bilgesinin hemen yanındaydı. Toplum etiketi, Şehirdi. Bakım etiketi, Gemici Katıydı. Motor etiketi de Godspeed'e yakıt veren kurşun soğutmalı hızlı reaktörü gösteriyordu. Kontrol ise sadece boş ekrandı çünkü Köprüden canlı yayın yapıyor olmalıydı ve Doktor havaya uçurduğundan beri de bir Köprü kalmamıştı.

Sesim dehşetle dolu hâlde, "Bizi izliyorlardı," dedi. "Bizi hep izliyorlardı."

Amy, "Kim bizi izliyordu?" diye sordu.

Bilmiyordum. Bu binayı her kim yaptıysa. İlk koloni veya ilk koloniyi her kim yok ettiyse... İkincisiyse eğer insan değildi ve bu binadaki biyometrik tarayıcı da onu uzak tutmak için tasarlanmıştı.

Yeniden toplum etiketine bastım. Şehir, hatırladığım gibi değildi. Sokaklar kalabalık ve pisti. İnsanlar—geride bıraktığım ve Bartie'yle kalan insanlar—umutsuzluk içindeydiler. Bazıları çok hızlı hareket ediyordu. Sanki yaşamları buna bağlıymış gibi bir yerden diğerine doğru koşuyorlardı. Diğerleri hareket etmiyorlardı bile. Binalara yığılmışlardı. Vazgeçmişlerdi.

"Bir sorun var," dedim. Ekrandan uzanıp, onlara yardım etmek istiyordum fakat parmaklarım cama değer değmez, ekran yeniden alt menüye döndü.

Amy, elini kolumun üzerine koydu. Sanırım beni monitörden uzaklaştırmak istiyordu. Sonuçta ne yapabilirdim ki? Ben buradaydım ve onlar da yukarıda, gezegenin yörüngesinde dönüyorlardı. Onlara ulaşamazdım. Onları kurtaramazdım.

Onları yüzüstü bırakmıştım.

Gemici Katını görebilmek için bakım etiketine bastım. Tüm ofislerin ve laboratuvarların kapıları açıktı fakat içeride kimse yoktu. Gece miydi? Hayır, olamazdı... Şehirde solar lamba yanıyordu. Neden bu katta Gemici yoktu? Geriye döndüm ve motor etiketine bastım. Motor odası da boştu. Kameranın açısı sayesinde hem motoru hem de gerisindeki devasa kilitli kapıları görebiliyordum. O kapılar, Köprüden kalanları gizliyordu. Kapılar

kilitliydi. Motorun arkasındaki kontrol panelindeki küçük ekranlara bakmaya çalıştım, görebildiğim kadanyla, her şey faal durumdaydı.

Ama neden bu katta kimse yoktu?

İşte o zaman, motorun üzerinde yanıp sönmekte olan kırmızı ışığı gördüm. Devasaydı fakat kamera açısı, kırmızı panltıyı büyük oranda bloke ediyordu. Ağzım kurudu. Bu parıldamanın anlamını biliyordum. Tüm Gemici Katı kulaklan sağır eden bir alarm tarafından yutuluyordu.

Alarm bize motorun eriyeceğini bildiriyordu.

Yakından baktım. Görüntüyü yakınlaştıramıyordum fakat pikseller arasında gözlerimi kısarak görmeye çalışıyordum.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Amy de öne doğru eğildi, kızıl saçlarını omuzlarının gerisine -atmadan önce ekranın önüne dökülmüşlerdi.

Doktor gemiyi havaya uçurduğunda, motor uzaya maruz kalmıştı ve bir zamanlar Köprünün bulunduğu delikten vakumun her şeyi emmesi sonucunda hızlı bir basınç düşmesi yaşanmıştı. Motor uzun süre dayanıklı olmak üzere tasarlanmıştı fakat zaten eskiydi. Hasar görmesi kolaylaşmıştı. Ben de Köprü’nün havaya uçmasından sonra mekikle gitmiştim. O günlerde kimse çalışmıyordu ve kimse motoru kontrol etmeye gerek duymamıştı. Tüm o zaman içinde bozuk olabilirdi. Ben gitmeden önce bazı Gemiciler motoru kontrol etmişlerdi fakat ne kadar titiz davranmışlardı? Ya bir şey kaçırdılarsa?

Eğer motor ölürse, *Godspeed* ölürdü.

Bu kadar basitti.

Ekrana doğru yaklaştım. Bunu görmek istemiyordum. Bu suçluluk duygusuyla yaşayamazdım.

İnsanlarımı ölüme terk etmiştim.

Bu düşünce ellerimin titremesine neden olunca, yanlışlıkla Hastanenin canlı yayınına dokundum. Kapatmaya çalıştım fakat Amy elimi tuttu. Ekrana doğru bakarak, “Bekle,” dedi.

Arkamı döndüm. Orijinal Bilge’nin beton suratının benimle dalga geçmesini istemiyordum.

Amy, “Yıldızlardan bir cüppe...” diye fısıldadı. Kolumu çekti. “Heykeldeki adam ne giyiyor?” diye sordu.

Cevap vermek için bakmam gerekmiyordu. “O Bilge Cüppesidir.”

Amy şaşkın görünüyordu. O an onun daha önce cüppeyi hiç görmediğini anımsadım. Bir keresinde giymiştim ve o zaman da gemiye gezegeni anons ediyordum. Amy gelmemişti çünkü kalabalıktan korkuyordu ve haklıydı da...

“Bilge’nin özel durumlarda giydiği ağır yün bir cüppe,” dedim. Zihnimde canlandırabiliyordum: Cüppenin kenarlarında gezegenin yüzeyi işlenmişti ve omuzlarda da yıldızlar vardı.

Omuzlarda yıldızlar vardı.

Amy heyecanla, “Çırak, Küçük Prens!” dedi. “Hatırladın mı? İllüstrasyon bir kral gösteriyordu. Bilge de kral, değil mi? Ve Orion da cüppenin kalbini işaret etmişti, üzerinde yıldızlar olan bir cüppe.”

Gözlerimi heykele doğru diktim. Betondan yapılmıştı ve Veba Bilgesi kendisi yaptırmıştı. Eğer gezegenle ilgili bir sır varsa, bu Veba Bilgesinin bir sim olmalıydı. Bilge sistemini o başlatmıştı ve ulaştığımızda gemiyi gezegene indirmeme kararını da o almıştı. Elbette Godspeed’i indirmemek için bir sebebi olmalıydı ve o sebebi de betondan bir heykelin içinden iyi nereye saklayabilirdi ki?

Amy sesinde bir merak ifadesiyle, “Her şey uyuyor,” dedi. “İpucu, son ipucu yani burada olanlarla ilgili bilgi heykelin içinde.”

“Heykelde,” diye tekrar ettim. “Gemide ve gemi de yörüngede, uzayda.”

Amy içini çekti. İpucunun orada olduğunu bilmenin bize bir faydası yoktu.

Heykelin yanında bir hareket dikkatimi çekti. Hastanenin

patikasında, bahçede biri yürüyordu. Patika kıvrılınca, görüntüden çıktı fakat bir an sonra heykelin önünde belirdi.

Bartie.

Durdu ve başını metal gökyüzüne doğru çevirdi. Kamera onu harika bir açıyla gösteriyordu. Yüzünden endişe ve mutsuzluk okunuyordu. Gözlerinin altı morarmıştı ve yanağında yeni bir yara izi vardı. Bitkindi ve saçları derbeder hâldeydi. Gitarı yoktu. Benden liderliği almak, Bartie'ye yaramamıştı.

Amy bakarak, "Ne yapıyor?" diye sordu.

Bartie, Veba Bilgesinin heykeliyle konuşuyor gibi görünüyordu. Ben de sürekli durup, onun yıpranmış yüzüyle konuşurdum. Veba Bilgesinin kollan yardımsever bir biçimde açıktı ve yüz ifadesi öylesine bulanıktı ki, insanlarımın ihtiyaçlan doğrultusunda nasıl bir lider olmam gerektiğine karar vermeye çalışırken bana doğru anlayışla baktığını düşünürdüm.

Bartie, ceplerinden birine doğru uzandı. Bir an bir flopi çıkarttı sandım fakat elinde flopiden daha küçük ve daha koyu renkli bir şey tutuyordu. Siyah. Siyah bir kare.

Siyah bir medikal plaster.

Amy'nin soluğu kesildi.

Bartie'nin ne düşündüğünü ve neden Veba Bilgesine geldiğini biliyordum.

Gemi ölüyordu ve o da bunu biliyordu. Siyah medikal plasterleri dağıtmaya başlamadan önce ne kadar beklemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Öldüren plasterleri...

31: AMY

Çırak hızla binadan çıkıp, koloniye doğru yönelirken konuşmamıştım. Ona yetişmek için koşmak zorunda kalmıştım. Nefes nefese, “Çırak, bekle!” diye seslendim. Yavaşladı fakat durmadı.

Sırtı dikti ve omuzları yukarıdaydı. Ona ulaştığımda, çekildi. Dirseğinden yakaladım ve bırakmadım. Kendime doğru çevirdim.

“Onları da kurtarabiliriz,” dedim. Sesim daha da hafiflemişti.

Çırak, “Kendimizi bile kurtaramıyoruz,” dedi.

“Orion’un son ipucunu çözdük sayılır,” diye karşı çıktım. “O binada iletişim paneli var. Orada ölmelerine izin vermeyiz.”

Çırak, kenetlenmiş dişlerinin arasından, “Öyle mi?” dedi. “Peki, buradaki kahrolası uzaylılardan nasıl kurtulacağız?”

Kalbim durmuştu resmen.

Çırak, “Dışarıda bir şey var, Amy,” dedi. Başımın üzerinden karanlık ormana doğru baktı. “İlk koloniyi öldüren bir şey!”

“Pterolar...“

Çırak ters ters, “O biyometrik kilitleri pterolan dışarıda tutmak için yapmadılar,” dedi. Haklıydı. O kilitler başka bir

şeyi dışarıda tutmak üzere yapılmışlardı. “Ayrıca,” diye ekledi. Bana bir baktı ve ardmdan uzaklara doğru bakmaya başladı. “Pterolardan fazlası var.” Tünelde bulduğu tuhaf kristal pulu düşündüğünü biliyordum ve bu beni de korkutuyordu. Bu gezegende anlamadığımız çok şey vardı. Bizi öldürebilecek pek çok şey. “O ayak izini hatırlıyor musun?” diye sordu.

Başımla onayladım. Üç pençeli o sert izledi nasıl unutabilirdim ki? Sanki sakatlamak üzere tasarlanmışlardı.

Çırak sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi hızla devam etti. “Saldırıya uğramadan hemen önce ormanda bir şey gördüğümü sanmıştım. Belki de o şey her neyse, pteroyu kontrol ediyordu.”

Zihnimde bir görüntü canlanmıştı: Yeşil derili ve böcek gözlü bir uzaylı, pençe gibi bacaklarıyla bizi izliyor ve en savunmasız anımızda saldırmayı bekliyordu.

Bunu düşünmek istemiyordum. Bunu düşünemezdim. Bu gece çok şey öğrenmiştim. Çırak'a arkamı döndüm ve tek kelime etmeden ve hiç durmadan koloniye doğru yürümeye başladık. Koloninin en ucundaki binaya ulaşana dek de böyle devam ettik. Dünya şimdi sessiz ve karanlıktı. Çırak bana doğru yaklaştı ve yüzümü gölgeleyen saçlarımı düzeltti.

Bir kadm sesi, "Durun," diye emretti. Döndüğümde, başımın arkasında bir silahın sert namlusunu hissettim. Çırak'm elini bırakıp, ellerimi kaldırdım.

Ses, "Amy?" diye sordu. Silah indi. Döndüğümde, asker kıyafetleri içinde ve sağ elinde yan otomatik bir silahla Emma'yı gördüm.

"Emma, beni ölesiye korkuttun!" diye haykırdım.

"Şşş!" dedi. "Yoksa bu gece nöbette olan tüm askerlerin buraya gelerek, siz iki salağın ne yaptığınızı görmelerini mi istiyorsun?"

Çırak'a doğru baktım. Emma ne kadarını biliyordu?

"Eğer ellerinizi birbirinizin üzerinden çekemiyorsanız, binalardan birine gidin," diye homurdandı. "Kampın ucunda gecenin bir yansı sanlıp öpüşmek, vurulmanıza neden olabilir. Sizin... " Durdu. "Sizi düşman zannettim."

Gözlerimi kıstım. Tam olarak hangi düşmandan bahsediyordu? Emma karşımızda ne olduğunu bilmiyordu fakat bize söylediğinden fazlasını bildiğinden kuşkulanıyordum. İlk gün sondaya giderken babamla birlikteydi ve yüksek teknolojili modem minik yapıyı beraber bulmuşlardı.

Babamın sakladıklarını biliyordu.

Ne ben ne de Çırak bir şey söylemeyince, Emma kaşlarını çattı. "Buraya sadece öpüşmek için gelmemiştiniz, öyle değil mi?"

Hızla, "Hayır," dedim. "Emma, biz..."

Elini sallayarak, beni susturdu. "Ne yaptığınız umurumda değil ve bilmek de istemiyordum. Fakat her ikiniz de zekisiniz ve bahse girerim

neler döndüğünü tahmin edebilirim.” Arkaya doğru, yapının bulunduğu yere baktı. “Geceleri gitmeyin,” dedi. Bu defa daha sertti. “Orada bilmediğiniz şeyler var.”

Çırak resmi bir tavırla başıyla onayladı ve gitmek üzere döndü. Emma kolumu kavradı ve beni yerimde tuttu. Sesi telaşlı ve hafif çıkıyordu. “Amy, bu önemli,” dedi. “Bunu duymak istemeyeceğini biliyorum fakat ona güvenemezsin..

Bir ses, babamın sesi, “Kim var orada?” dedi.

Bize doğru ayak sesleri yaklaşmaya başladı. Her ikisi de asker kıyafeti giymiş olan babam ve Chris yaklaşıyorlardı. “Emma? Neler oluyor?”

Emma dikleşti ve beni hangi konuda uyaracaksa, sözleri yarım kaldı. “Efendim. Bu ikisini burada öpüşürlerken buldum.”

Sesinde hafif bir ispiyoncu tonlaması vardı fakat babama burada öpüştüğümüzü söylediği için minnettardım. En azından şüphelendiği şeyi söylememişti babamın gizli yapısını keşfettiğimizi.

Babam yine de mutlu görünmüyordu. “Ben Amy’yi götürürüm,” diye homurdandı. “Chris, sen de bu oğlanı binasına kadar götürür müsün?”

Çırak ters ters, “Bu oğlan kendisi yürüyebilir,” dedi. Babam ona doğru baktı. “Dışarıda gece karanlığında korkman gereken çok şey var,” dedi.

Çırak çekinmedi. “Neden korkmam gerektiğini biliyorum,” dedi. “Ve o şey karanlık değil.” Bir an bekledi ve sonra ekledi. “Siz de değilsiniz.”

Chris, onu koloniye geri götürmek için Çırak’ın omzuna dokundu fakat Çırak onu itti.

Babam, Chris ve Çırak görüntüden kaybolana dek bekledi. Emma da tekrar kampta nöbet tutmaya dönünce, bana doğru döndü. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu. Sesindeki kızgınlık karşısında şok olmuştum. “Dışarısı tehlikeli, Amy.”

“Koloniden çıkmadık,” diye karşı çıktım çünkü bildiği kadarıyla çıkmamıştık.

“Onlardan biriyle öpüşüyorsun!”

Bu laf beni dondurdu. Şimdi gece tuhaf bir biçimde sessizdi ve hava da çok durgundu.

Tekdüze bir sesle, “Efendim?” diye sordum.

“Amy, o gemililer... Onlarla bu kadar çok birlikte olmamalısın.” Babam binanın dışında ileri geri yürümeye başlamıştı.

“Bilmiyorum, baba. Bana Çırak son zamanlarda senden daha açık sözlü gibi geliyor... Sence de öyle değil mi?”

Babam suçlamamı umursamayarak, “Onlar bizim gibi değiller,” dedi.

Sesim hâlâ buz gibiyken, “Nasıl?” diye sordum.

“Sadece onlara bir bak! Hepsi de aynı görünüyor. Hepsi de bir çocuğun ‘liderleri’ olduğunu sanıyor. Onlar... Tuhaf. Farklı. Tanrı aşkına, Amy, gemililer bizim gibi değiller!”

İstediğimden yüksek sesle, “Neden bahsettiğini bilmiyorsun!” dedim. Tüm koloniyi uyandıracaktık. “Onlar insan. İyi insanlar.”

Babam acıyarak başmı sallayınca, bu beni her şeyden fazla öfkelendirmişti. “Oh, Amy,” dedi. “Burada bile olmaman lazımdı.”

Öfkem başıma vurmuştu. Her kelimede sesimi yükselterek, “O hâlde neden bana bir seçim verdin?” dedim. “Neden o karan bana bıraktın? Beni daha fazla hazırlayabilirdin. Fakat hayır, annem donana kadar bekledin ve ardından kendini dondurdun ve beni yalnız başıma bıraktın. Ve sizin için her şeyden vazgeçip vazgeçmemeye karar vermem üzere beni bıraktın! Ve bunu yaptığımda da bu yanlış bir seçimdi! Eğer gelmemi hiç istemediysen, neden söylemedin? Neden her şeyi bana bıraktın? Benim için eşyalarımı bile hazırlamamışken, neden sanki kendi kararlarımı verebiliyor gibi hissettirdin? Depodaki kutulan gördüm. Ve üzerinde benim adım olan kutu boş!”

Konuşmam bittiğinde hızlı nefes alıyordum ve yüzüm kızarmıştı. Yumruklanmı sıkmıştım ve umurumda değildi.

Babam konuşmaya başladı. “Bu konuda üzgünüm,” dedi. “Annene seni kalmaya ikna etmeye çalışmayacağıma dair söz vermiştim ve eğer bunu sana söylersem, tersini yapmandan korktum. Seçimini kendin yap istedim.”

“Yaptım.”

“İşlerin bu kadar karışacağını bilmiyordum. Beklediğim görev bu değildi. Ve bu kadar erken kalkacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Keşke kalkmasaydm. Belki o zaman gemilileri... “

“Başlama bile,” dedim. “’Gemililer’ bu tartışmanın bir parçası değil.”

“Senden nefret ediyorlar.” Babam bana doğru baktı, gözlerimin içine bakıyordu. “Bizden nasıl kaçındıklarını görüyorum, sanki ucubeymişiz gibi bize bakıyorlar... Sana bile.” “Çırak benden nefret etmiyor,” dedim. Bunu her şeyden iyi biliyordum.

Babam kahkaha attı. “Amy o bir ergen. Göğüsleri olan hiçbir şeyden nefret etmez!”

Babam bana tokat atmış gibi geriye çekildim.

“Amy, ona güvenemezsin. Ve yapamazsın—yapma—bu oğlanla zihnini doldurmanı istemiyorum. Sanırım iniş yapmadan önce gemide geçirdiğin üç ayın, Dünya’da geçirdiğin yılların yerini almasına izin vermişsin. Sen bizden birisin. Sen benimsin. Sen benim küçük kızımsm.”

Acımasızca, “Artık değilim,” dedim ye ondan uzaklaşarak, binaya doğru ilerlemeye başladım.

Babam beni yakaladı ve çevirdi. Korkunç bir an boyunca bana vuracağını sanmıştım fakat vurmadı. Bana öylesine sıkı sarıldı ki, zar zor nefes alabiliyordum. Hafifçe saçlarıma doğru, “Bana kızgm olarak ayrılmana izin veremem, Amy,” dedi. “Kavga edebiliriz ve anlaşmazlıklarımız olabilir fakat asla benim seni sevmediğimi düşünerek, benden uzaklaşmana izin vermem.”

Sanlmayı kesti ve ben de sözlerinden dolayı şaşkınlık içinde geriye çekildim. Babam aşın duygusal bir tip değildi. “Bu dünya tehlikeli, Amy,” dedi. “Neler olacağını bilmiyorum. Bana kızgın ayrılmana izin veremem. Seni bunun için çok fazla seviyorum.”

Serçe parmağını kaldırdı ve benimkini dolamam için bekledi.

İçimdeki buzlar eridi. “Ben de seni seviyorum,” dedim ve çocukken yaptığımızdaki gibi serçe parmağımı onunkine doladım. “Söz veriyorum.”

Ve samimiydim: Onu seviyordum.

Sadece güvenebileceğimden emin değilim.

32: ÇIRAK

Ertesi sabah, binamdaki merdivenlerde duyduğum ayak sesleriyle uyandım. Gerindim ve boynumu çatırdattım. Kıyafetlerimden öylesine meydana getirdiğim yatakta yatıyordum fakat daha iyi bir şeyler bulmalıydım, özellikle de benden daha fazla acı çeken hamile kadınlar için.

Amy, “Çırak!” diye nefes nefese haykırdı ve odama koştu.

Gülümsememe engel olamadım. Eğer Amy alarmlı saatim olacaksa, bu kadar erken kalkmayı umursamıyordum.

Sonra yüzündeki ifadeyi fark ettim. “Sorun nedir?” diye zıpladım ve giysiler arasından bir tunik seçerek, üzerime geçirdim. Saat çok erken olmasına rağmen, hava nemli ve yapış yapıştı.

Amy, “Kit,” dedi. Koştuğu için hâlâ nefes nefeseydi. “Haydi gel.”

Ayakkabılarımı giyerek, onu takip etmeye başlamıştım. Kalbim tekleyerek, “Ne oldu?” diye sordum. Bu gezegende Amy dışında güvenebileceğim insanlardan biri de Kit’ti. Az sayıdaki arkadaşlanmdan biriydi. Eğer bir sorun varsa...

Amy, “Bilmiyorum,” dedi. Gözleri tepenin alt kısmında Emma ve Chris’e emir vermekte olan Albay Martin’e yönelmişti. O da uzaklarda bir yeri işaret ediyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “O iyi mi?”

“Bilmiyorum.” Amy tekrarladı ve elimi tutarak, beni merdivenlerden Albay Martin’e doğru götürdü. “Bu sabah babam onu bulmaya çalıştı. İnsanların yetenekleriyle ilgili hazırladığı listenin üzerinden geçmek istiyordu. Kalıcı işler vermeye başlayacaktı fakat o kayıp.”

“Kayıp mı?” Aptal gibi hissediyordum. Daha yeni sabah olmuştu ve güneşler doğmuştu.

“Babam bir yere gittiğini ve yakında döneceğini sanıyor.”

“Kit, bunu yapmaz,” dedim.

Bana doğru baktı. “Biliyorum.”

Ona doğru koşarken, Albay Martin bize döndü. Sitemkâr bir tavırla, “Sana Çırak’ı bu konuyla rahatsız etme demiştim,” dedi.

“Baba, Kit öyle gitmez. Eğer kayıpsa, bu bir sorun var demektir.”

Amy’ye doğru baktım. İkimiz de kayıpsa, artık muhtemelen geç olduğunu biliyorduk.

Emma, “Ben çoktan, aramak için gönüllü oldum,” dedi. Kaşlarını çatmıştı.

Albay Martin kesin bir tavırla, “Ben de çoktan bir şey yok dedim,” dedi. “Kit’in oraya gidip gitmediğini anlamak için mekiğe adamlar gönderdim.”

“Gitmez,” dedim.

“Bir kadın—emirlerime karşı gelerek—çekip gitti diye, bütün operasyonları durduracak değilim.”

Amy öylesine zorla, “Baba,” dedi ki, Albay da biraz şaşırmıştı. “Kit çekip gitmedi. Öyle biri değil.”

Albay Martin, kızının söylediklerini düşündü.

Chris yanma gelmişti. Onu yere devirmek istiyordum. Bir kişinin daha Kit’in umursamazca kaybolduğunu söylemesine katlanamazdım. “Belki de tuvaletlerdedir,” dedi.

Amy, “Değil, kontrol ettim,” dedi. “Onu aramaya gitmemiz gerekiyor.”

Albay Martin, “Gönderdiğim adamların dönmelerini bekleyelim,” dedi fakat sesi önceki gibi emir içermiyordu. “Mekikten biraz malzeme almaya gitmiş olabilir...”

“Yapmaz,” diye ısrar ettim. “O benim insanlarımdan biri ve onu tanıyorum. Bana söylemeden koloniden gitmesi mümkün değil. Size söylüyorum, eğer yoksa ciddi bir sorun var demektir.” Albay Martin’in yüzünde şüphe ifadesi gördüm. Kit’in götürülmüş olmasını istemiyordu çünkü kendi hatası olacaktı. Korumaları onu koruyamamıştı fakat Albay Martin’in incinmiş duygularını tatmin edecek zamanım yoktu. “Eğer siz bir şeyler yapmayacaksanız, ben yaparım,” dedim. “Arama gruplan oluşturuyorum hemen.”

Amy hemen, “Yarım ederim,” dedi.

“Ben de.” Emma, Albay Martin ve Chris’e doğru iğrenerek bakıyordu.

Hızla hazırlandık. Kit’in kaybolduğu haberi yayılır yayılmaz, insanlar arama ekiplerine katılmak için gönüllü olmaya başlamışlardı ve bir saatten kısa sürede yüzden fazla insan toplanmıştı. Albay Martin, çayırlarda toplanan insanlara doğru bir göz attı. Arama ekibinde kararlı bir hava vardı ve ellerinde aletler taşıyorlardı. Kürekler, tırpanlar ve hatta birkaç kişinin ellerinde büyük ağaç dallan vardı.

Albay Martin bana, “Silahlara ihtiyaç yok. Adamlarımın silahları var,” dedi. Benim insanlarımın da kendininkiler gibi silahlanmış olması onu huzursuz etmişti. Bu bilgiyi zihnime yerleştirdim.

“Silahlar Kit’i kurtarmadı,” dedim. “Veya Lorin’i veya Juliana Robertson’u veya o dünyalı doktoru.”

Onu gören son kişiyi araştırdığımda Willow, hamile bir kadm mide ağrıları yüzünden gece Kit’in ona geldiğini söyledi.

Willow, “Bana bir medikal plaster verdikten sonra, gitti,” dedi.

“Başka birini gördün mü?”

“Onlardan biri nöbetteydi.” Wiilow, dünyalı ordu mensuplarını kastediyordu. Kalabalığın ortasında endişeyle dikilen Chris’i işaret etti. “îşte o.”

Ona doğru gittim ve bu bilgiyle yüzleştirdim.

Chris, “Onu gördüğümü hatırlıyorum,” dedi. Kendini sesimdeki suçlamadan korumak ister gibi ellerini kaldırmıştı. “Nöbetim bitmeden hemen önceydi.”

“Binasına sağ salim ulaşmasını sağladın mı?” diye sordum. Chris’in benzi attı. “Ben... Hayır. Sandım ki...”

Artık ikna olarak, “İşte o zaman kaçırılmış,” dedim. Öfkeyle Chris’e doğru baktım. Koloniyi korumak onun göreviydi ve umursamazlığının bedelini insanlarımdan biri ödemişti.

Peki, onu kim almıştı ve neden?

33: AMY

Çırak, Kit için arama ekipleri yollamaya başladığında, babam kolumu yakaladı.

“Sen gitmiyorsun,” dedi.

Emir yüzünden öylesine şaşırmıştım ki, ona doğru bakakaldım.

“Başka yollardan yardım edebilirsin ama senin onlarla gitmene izin vermiyorum.”

Kızgınlıkla, “Yardım edebilirim,” dedim. “Kit, benim arkadaşım.”

Babam kızının gerçekten gemililerden biriyle arkadaş olabileceğine inanamıyor gibi bakıyordu. Beni Çırak’la beraber gördüğünde de aynı şekilde bakıyordu.

Ellerimi yumruk hâline getirdim. “Baba!” diye gürledim. “Senin insanlarından biri olmadığı için Kit’in kaybolmasına göz yumamazsın.”

“Hiç alakası yok.” Sesinde şu an anlam veremediğim bir duygusallık hâkimdi. Neredeyse pişmanlık diyebilirim fakat bunun bir anlamı yoktu. Bana doğru eğildi. “Senin çoktan bir kez incindiğini gördüm, Amy. Çırak, o mor çiçekle bayıldığında seni bana getirdiğinde gördüm.. Tekrar incindiğini görmeyeceğim.”

Bana sıkıca sarıldı ve içimdeki havayı çekti. “Annenle beraber laboratuvara git. Chris, ikinizle kalacak.” Babam, yaklaşmakta olan anneme doğru baktı. “Kızlarımı korumalıyım.” Arkama doğru baktım. Arama ekipleri çoktan dağılmaya başlamışlardı. îçimi çekerek, binaya doğru annemi takip ettim. O da laboratuvar için hazırlanmaya başladı. Babamın dün gece Çırak’la beraber bulduğumuz yapıya gidip gitmeyeceğini merak ettim. Belki de orada Kit’i bulmamıza yardımcı olacak bir şeyler vardı. Öyle umuyordum. Eğer Kit’i bulup, sağ salim bize getirmesini sağlayacaksa, babamın bir sır tutup tutmaması umurumda değildi.

Annem, “Pekâlâ,” dedi. “Jeologları kontrol edeyim ve dün gece gerçekleştirdikleri test sonuçlarına bakayım,” diye ekledi. “Benimle gelmek ister misin?”

Başımı salladım.

Chris ayağa kalkarak, “Ben sizinle gelirim, Dr. Martin,” dedi. Annemi korumak için burada olmasından memnundum fakat korumamızın benden sadece birkaç yaş daha büyük olması tuhaftı.

Onlar gider gitmez, binaya Emma girdi. Tuhaf aksanıyla, “Yalnız mısın?” diye sordu. Başımla onayladım. Üç uzun adımda odayı arşınladı ve elime bir şey bastırdı. Cam bir küp, neredeyse avucum büyüklüğündeydi. “Bunu almanı istiyorum,” dedi. “Sakla.”

“Neden?“ diye sordum. Küp camdan yapılmış gibi görünse de, içinde parlak altın benekleri vardı. Güneş ışığında parıldıyordu ve parıltı helezonları oluşturuyordu.

“Seni ve o Çırak’ı takip ediyordum.” Emma kapıya doğru baktı. “Birisinin gerçek diye önünüze koyduğu şeyi hemen

kabul etmeyeceğinizi biliyorum. Bence şu anda her şeyden fazla ihtiyaç duyulan da budur.”

“Bu şey hakkında mı...” Tereddüt ettim, gerçeği bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. “Babam hakkında mı?”

Emma, “Baban iyi bir asker,” dedi. “Görevin esaslarım uyguluyor.”

Parmaklarım cam küpün çevresinde dolandı. Bunun görev esaslarıyla ne alakası vardı?

Emma konuyu ansızın değiştirerek, “Pek çok ülkeye gittim,” dedi. “Ve şimdi yepyeni bir dünyadayım fakat daha önce hiç *depaysement* hissetmemiştim.”

“O nedir... Hı?” Kelimeyi söyleyememiştim.

“*Depaysement*. Sıla hasreti gibi?” Emma başını salladı. Koyu renkli bukleleri, yanaklarına düşüyordu. “Kelime anlamı o değil. Şey demek... Evinde olmadığını bildiğinde hissettiğin duygu gibi...”

“Anlamadım,” dedim. Kelimeyi anlamamış değildim, bana neden bunu söylediğini anlamamıştım. Hepsini.

“Uzun zaman önce, yuva kelimesinin mekânlarla değil insanlarla ilgili olduğunu öğrendim. O yüzden de bu göreve katılmaya çekinmedim. Nerede olduğum değil kiminle olduğum mühimdi.”

Emma başını eğdi, ben de duymuştum. Annem ve Chris dönüyorlardı. “Sana bunu veriyorum,” dedi. Ellerimdeki cam küpe bakıyordu. “Çünkü sen—sen ve o Çırak oğlan— siz herhangi bir ordu görevini umursamıyorsunuz. FKB’nm ne istediğini önemsemiyorsunuz. Bu dünyayı yuva yapmayı önemsiyorsunuz.” Gözlerine doğru bakarak, “Sen neyi önemsiyorsun?” diye sordum.

Emma üzgün bir biçimde, “Önemi yok,” dedi. “Ben ordu mensubuyum. Emirlere itaat etmek zorundayım. Sen değilsin.”

Hızla arkasına doğru baktı. “Git,” dedi. “Onu gizle.”

Sesindeki heyecan, hızla dönerek tek mahremiyet alanım olan çadır bezlerinden meydana getirdiğim odamdaki uyku tulumunun içine cam küpü atmama neden oldu.

Annem, “Amy?” diye seslendi.

Dışan çıktım. Emma gitmişti.

Annem, “Hazır mısın?” diye sordu.

Mekikte annemin laboratuvarına ulaştığımızda terlemiştim. Her şeyin serinlemesi için başka bir şimşek fırtınası iyi olurdu fakat sonra aklıma arama ekipleri ve Kit geldi ve yağmur yağmaması için dua etmeye başladım.

Dr. Gupta’nm cesedi artık annemin laboratuvarmda değildi ve buna minnettar olmuştum. Bir sürü parça vardı. Juliana Robertson gibi. Yutkundum ve Dr. Gupta’yı yerken pteronun çıkarttığı korkunç sesleri unutmaya çalıştım.

Bir şekilde, zihnim Lorin’e gitmişti. O da ölü bulunmuştu fakat ptero tarafından öldürülmüş olamazdı. Dr. Gupta ve Juliana’nm ölümleri, Lorin’in temiz ve dokunulmamış bedeninin en tuhaf ceset olduğu gerçeğini herkesin unutmasına neden olmuştu.

Annem çoktan laboratuvardaki çalışma masasına dönmüş hâlde, “Yardımıma ihtiyaç duymadan önce jeologların daha fazla test yapmaları gerek,” dedi. Viskoz bir sıvı şişesi tutuyordu. Kan kırmızı rengindeydi. Hatta neredeyse siyah renkteydi.

“O nedir?” diye sordum.

“Ptero kanı.”

Arkama doğru baktım. Dr. Gupta’nın bedeni gitmiş olabilirdi fakat ptero hâlâ oradaydı. Metal masaların üzerinde yatıyordu. Annem çoktan onu parçalara ayırmıştı ve organların ağırlıklarını ölçüyordu. Tüm laboratuvan pis bir koku kaplamıştı fakat hâlâ işi bitmemişti.

Pteronun kötü kokan kanı karşısında öğürmemeye çalıştım. Elimin tersini burnuma götürdüğümde, Chris bana cana yakın bir bakış attı.

Annem bana, “Buna immünoloji testi yapmanı istiyorum,” dedim. “Kurbanları analiz ediyorduk. Onun yerine canavarlara bakalım.”

“Ama pteroyu neyin öldürdüğünü biliyoruz,” dedim. Benim kurşunlarım.

Annem sadece sessizce bana doğru örneği uzattı ve pteronun kanını test etmek için beraber çalışmaya başladık.

İşimiz tamamen bittiğinde, annem bilgisayardaki raporu yüksek sesle okudu. “Her şey negatif,” dedi. “Genetik modifikasyon malzemesi dışında.”

Ağzım açık kalmıştı. Daha önce Çırak’la pterolar hakkında konuştuğumuzda, ilk koloni tarafından genetik olarak yaratıldıklarının gerçek olabileceğine inanmamıştım. Genetik modifikasyon malzemesi Dünya’da yani eski Dünya’da üretilmişti. Burada olmamalıydı bile ve yerli bir uzaylı canavarda hiç olmamalıydı. Ama Dr. Gupta’mn kanında da olmamalıydı.

“Genetik modifikasyon malzemesi..Chris rahatsız olarak duraksadı. “Em, Dr. Gupta’dan geliyor, olamaz mı?” Annem başını salladı. “Çok erken. Yaratık Dr. Gupta’yı sindiremeden öldürülmüştü.”

Biliyor olmalıydı. Parçalara kendisi ayırmıştı. Pteronun midesinde adamın parçalarını bulmuştu.

“O hâlde nasıl?” diye sordum. “Nasıl olur da bir pteronun kanında genetik modifikasyon malzemesi bulunur? Gezegenden gelmiş olabilir mi?”

Annem, pteronun kan örneğine doğru bakıyordu. “İmkânsız olmalı. Jeolog olan Frank’le konuştum. Toprakta daha önce hiç görmediği mineraller olduğunu söyledi. Periyodik tabloya eklenecek yeni elementlerden bahsediyoruz! Yani bu gezegen? Bizim gezegenimizden doğrudan gelen hiçbir şey olmamalı. Özellikle de yapay imal edilmiş olan genetik modifikasyon malzemesi.”

Testleri bitirmesini beklemem gerekmiyordu. Cevabı zaten biliyordum, pteronun kanında genetik modifikasyon malzemesi vardı çünkü insanlar buraya daha önce de gelmişlerdi. Ve bir şey yapmışlardı. Bizim at ve köpek fetüslerine yaptığımıza benzer bir şey. Yalnız onlar bu işi ileriye taşıyıp, canavarlar yaratmışlardı. Belki de bu canavarlar hepsini öldürmüş ve geride sadece o taş binaların kalmalarına neden olmuştu.

Annemin ekipmanının kalanını kurmasını izlerken, babamın gölün oradaki yapıyı bildiğinden haberi olmadığından yüzde yüz emin olmuştum. Hâlâ buraya ilk bizim geldiğimizi sanıyordu. Ona babamın gizlediği gerçeği söylemek üzere ağzımı açtığımda, hiçbir şey söyleyemedim. Testlerinin bizi kurtaracak bir sonuç vermesini ummak zorundaydım.

Şimdi çalışmasına kararlı bir duruş ve hırslı bir odaklanma söz konusuydu. Aklıma Emma ve onun bu sabah söyledikleri geldi. Sanki herkes bu dünyada bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu... Sadece bunun ne olduğunu anlayamıyorduk.

Birkaç saat sonra, laboratuvarın kapısı açıldı. Chris şaşkınlıkla zıplamıştı. Annemle ben çalışırken, uykuya dalmıştı. Çırak içeriye girdi.

Odaya bakınırken dalgın gibiydi. Yüksek sesle, “Albay Martin buraya gelmem gerektiğini söyledi?” dedi. Gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarında bir rahatlama ifadesi belirdi fakat gözlerine yansımamıştı. Yorgun görünüyordu. Babamla dövüşmekten ve bu gezegenin yan gerçekleri ve tehlikeleriyle karşılaşmaktan yorulmuş gibiydi.

Hemen, “Kit?” diye sordum.

Çırak başını salladı. “Hâlâ kayıp. Beni mi istediniz?” Annem ayağa kalktı. “Üzgünüm,” dedi. “Bob’dan—Albay Martin—seni buraya göndermesini, doktorun kayıp olduğunu öğrenmeden istemiştim. Yine de gelmeni istemesine şaşırdım. Arama ekibinin işini bozmak istememiştim.”

Çırak ciddi bir tavırla, “Tamam,” dedi. “Öğle arası vermiştik.”

Annem ayağa kalkarak, “O hâlde,” dedi. “Bu sadece bir dakikanı alacak.”

Çırak’a kendisini fetüs tüplerinin saklandığı yere doğru takip etmesi için işaret etti. Çırak bana doğru soru soran gözlerle baktı. Ben de annemin onu daha önce bilim insanlarına söylemeye çekindiğim şeyi sormak için çağırdığını anladım.

Çırak’a tüpü göstererek, “Kuluçka işlemine başlıyoruz,” dedi. “Ve bunların hangi hayvanlar olduğundan emin olamadık. Sen biliyor musun?”

Çırak, “Evet,” dedi. Sesi nazik fakat endişeliydi.

Annem, “Oh, güzel! Ben de öyle umuyordum,” dedi. “O hâlde bunlar nedir?” Minik insan klonlanyla dolu altın rengi sıvının bulunduğu silindirin önünde durdu. Klonlanmış Çıraklar. İlk Bilge’nin, tümü birbirinin aynı DNA’larla dolu kopyalan... Fakat hiçbiri benim Çırak’ım değildi.

“Onlar...“ Çırak duraksadı. “İnsan fetüsleri. Klonlanmış.” Annem şaşkınlıkla geriye doğru çekildi. “İnsan fetüsleri mi? FKB klonlanmış insan fetüsleri saklamakla ilgili bir şey söylememişti...”

Çırak hızla sakin duruşunu kazanarak, “Onlar FKB’dan değiller,” dedi. “*Godspeed’deki* insanlar tarafından yapıldılar.”

Veba Bilgesi tarafından. Kendinin yüzlerce kopyasını yaptı ve hepsinin sebebi de öyle ya da böyle asla değişmeyen *Godspeed’in* sonsuza dek diktatörü olabilmekti.

“Peki...” Annem duraksadı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Özür dilerim, duyarsız ya da umarsız olmak istemiyorum fakat amaçlan neydi?”

Çırak, altın rengi sıvıya bakıyordu. Amaçlan? Kendisinden daha fazla üretmek. Yedeklerini yapma. Bilge tam da bunu yapmakla tehdit etmişti.

Çırak’ı öldür ve yapışkan sıvıdan alığ yapacağın yeni bir fetüsle devam et. Orion’a böyle

yapmıştı... Çırak, ifadesiz bir ses tonuyla, “Amaç yok,” dedi.

“Ben... Hayır demekte özgürsün fakat bunları atabilir miyim? Açılacak yeri kullanabiliriz.”

Çırak başıyla onayladı. Gözleri hâlâ silindirin üzerindeydi. Annem minik fasulye benzeri şeylerden bir tanesini aldı ve onu at ve köpeğin yanındaki kuluçkaya koydu. Altı ay sonra minik bir Çırak çıkacaktı. Çırak’ın gözlerine ve yüzüne sahip olacaktı... Fakat onun ruhu? Hayır.

Annem, “Tamam o hâlde,” dedi. Silindire doğru döndü. Gizli kontrol panelinde minik bir kapak kaldırdı ve tuşa bastı. Hafif bir gürültü başladı. “Bir dakikamızı alır.”

Geriye çekildi. Silindirin dibinde bir delik açıldı ve yüz potansiyel Çırak, oradan aktı gitti.

Dakikalar içinde silindir boşalmıştı.

Annem, “Teşekkür ederim,” dedi ve ptero kanının analizine dönmeye gitti.

Annemin yarattığının bilincinde olmadığı tuhaf tansiyon, bir telsiz sesiyle bölündü. Şimdi dikkatimiz ayakta durmuş, omzundaki telsizi dinleyen Chris’e yönelmişti. Ne dendiğini duyamıyorduk fakat Chris, Çırak’a döndü.

Biliyordum.

Kit bulunmuştu.

34: ÇIRAK

Kit’in bedenini doğrudan mekiğe getirdiler. Ben de zaten gelmesini beklediğimden, buna memnun olmuştum.

Saçlarında toprak, ince dallar ve yapraklar vardı. Yüzünün sol tarafında koyu kahverengi büyük bir çamur yol yol iz yapmıştı. Ve eskiden beyaz olan laboratuvar gömleğine akmıştı. Bu gölek onu çok mutlu etmişti. —Dr. Gupta’nm hediyesiydi— Bunu görmek benim de Dünyalılarla kendi insanlarımın gerçekten bir arada çalışabileceklerine dair bir umudum olmasına neden olmuştu. Şimdiyse diğer kim bilir nelerle beraber, bu da mahvolmuştu. Göğsünün üzerinde kırmızı-siyah bir yara vardı. Kalbinin olması gereken yerde, etin üzerinde bir delik patlamıştı. Bu bir kaza değildi.

Bu bir canavarın korkunç saldırısı sebebiyle olmamıştı. Kit’i bir silah öldürmüştü. Bir katilin kullandığı bir silah. Albay Martin’e doğru dönerek, “Onu kim öldürdü?” diye sordum.

İki elini de kaldırdı. “Hiçbir fikrimiz yok.”

Kit’in göğsündeki deliği göstererek, “Bu yarayı benim insanlarımdan hiçbirisi yapamaz!” diye haykırdım. “Ordunuzdakilerden biri cephanelikte.

Albay Martin ağırbaşlı bir tavırla, “Çırak,” dedi. “Bizde de böyle bir yaraya neden olabilecek bir silah yok.”

Amy’ye doğru döndüm ve o da sessizce onayladı.

Kit’i taşıyanlar onu Amy’nin vurmuş olduğu pteronun kalıntılarının yanındaki metal masanm üzerine bıraktılar. Gözlerim öylesine yanıyordu ki, zorlukla görüyordum. Kit nazik biriydi, iyiydi ve istediği tek şey de diğer insanlara yardım edebilmekti. Aynen benim gibiydi: Hazır olmadan sorumluluk alması gerekmişti ve o da kendisinden önce gücünü kötüye kullanan kişinin adımlarında fakat iyilik yapmaya kararlı hâlde ilerlemişti.

Ve şimdi hayatını kaybetmişti.

Bu adil değildi. Bu düşüncenin çocukça olduğunu biliyordum ve bir öfke nöbetinden daha faydalı da değildi fakat elimde değildi ki... Bu hiç adil değildi.

Cesedin üzerine eğilen Amy’nin annesi, “Yaraların nasıl oluştuğuna bakın,” dedi.

Amy, “Sanki patlayan mermi gibi,” dedi.

Amy gözlerime doğru baktı. Aynı şeyi düşündüğümüze emindim. Cephanelikte o tür bir silah olmayabilirdi fakat Amy ile beraber keşfettiğimiz yapıda olmadığı anlamına gelmiyordu. Veya dışarıda ne tür bir uzaylı varsa, onun ellerinde...

Amy’nin annesi sessizce otopsiye hazırlanmaya başladı. Albay Martin ve adamları gittiler fakat ben kaldım. Bunu görmek istiyordum. Kit’i neyin öldürdüğünü öğrenmek istiyordum. Chris de kaldı, sonuçta Amy’nin korumasıydı fakat onun Amy’ye bakışlarından hoşlanmıyordum. Sanki Amy ona aitmiş gibi bakıyordu. Otopsiyi izlerken renginin neredeyse yeşile dönmesine sırıtmadan edemedim.

Amy’nin annesi, Kit’in bedeninden olabildiğince fazla bilgi toplamaya çalıştı. Pamuk eküvyon çubukları ve tırnak kazıma işlemleri gerçekleştirdi. Her şeyi dikkatlice etiketliyor ve poşetliyordu. Ardmdan da Amy’ye veriyordu. O da tek kelime etmeden alıyordu.

Bana doğru bakmakta olan Amy’nin arkasındaki cesede baktım. İkimiz de konuşmadık fakat Amy’nin bakışlarından hislerimi paylaşmakta ve kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Kit ölmemeliydi. Bu şekilde değil.

Dr. Martin iki kez kapamış olsa da, Kit’in gözleri açılıp duruyordu. Annesi yarayı daha fazla derinlemesine incelemek için cildini soyarken, Kit’in ağzı çığlık atıyormuş gibi açılmıştı.

Görmemeye çalıştım. Görmememiz gereken, daima derinin ve yaşamın altında kalması gereken organların, kemiklerin, damarların, kanm ve yağların farklı şekillerini ve renklerini algılamayı kesmeye çalıştım. Başımı rahatlıkla Kit’in göğsündeki boşluğa sığdırabilirdim. Artık orada kavrulmuş et ve siyaha dönmüş kan dışında hiçbir şey yoktu.

Dr. Martin yaraya doğru ışık tuttu ve ardmdan Amy’den ayırma cımbızı aldı. Orada göremediğim bir şeyi poşete koydu ve ardmdan Amy’ye uzattı. “Bakalım bunda ne bulacaksın,” dedi.

Amy küçük poşeti çalışma masasına götürdü ve ben de onu takip ettim. Korkakça bir hamleydi fakat Kit’in cansız bedenine bugün daha fazla bakamayacaktım.

“O nedir?” diye sordum.

“Kınk bir cam parçası,” dedi. Çantadan cama benzeyen

uzun bir parça çıkarttı. Dar ve berraktı ve keskin uçları vardı. İğne kadar inceydi ve olabildiğince narin tutmaya çalışıyordu. Fazla narin davranmıştı ve cam, cımbızın arasından kayarak metal masaya çarptı. Nefesimi tuttum ve camın kırılmasını bekledim.

Fakat kırılmamıştı.

Amy yeniden cımbızla aldı ve öylesine fazla bastırdı ki, elleri basınçtan titremeye başlamıştı. Cam kırılmamıştı.

Masaya koydu ve bir tornavida aldı. Düz kısmını camın merkezine koydu. Bir eliyle, sonra iki eliyle bastırdı ve sonunda tüm ağırlığını verdi.

Cam hâlâ kırılmamıştı.

Amy sonunda camı, bir numune slaydına koydu mikroskobun altına itti. Bir an baktıktan sonra, bakabilmem için kenara çekildi. Normal cama benziyordu fakat tıpkı güneş ışıkları gibi içinde ince altın rengi çizgiler vardı. Neredeyse mikroskobun güçlendirmesiyle bile zor görünüyordu. Bana... Bir şey anımsatmıştı...

Amy, “Kesinlikle böyle yaralara neden olan ve geride *cam* bırakan silahlarımız yok,” dedi.

“Bu gezegende başka her ne varsa, daha iyi silahlan var; böyle diyorsun.” Yavaş sesle konuşuyorduk ve böylece ne Chris ne de Amy’nin annesi bizi duyabiliyordu.

Amy sessizce beni onayladı. Gözleri endişeyle doluydu.

Volta atmaya başladım. Bu alışkanlığı Amy’den kapmıştım. Bizden daha zeki ve daha hızlı bir düşmanla karşı karşıyaydık ve daha iyi silahları vardı. Onları kullanmak konusunda bir çekincesi de yoktu. Sadece Kit’i öldüren patlayan mermiler değil fakat bir şekilde pterolan da kontrol edebiliyorlardı.

Eğer o kadar zekilerse, öldürdükleri kişileri öldürmelerinin de bir nedeni olmalıydı. Dün gece beni ve Amy'yi alabilirlerdi fakat Kit'in peşine düşmüşlerdi.

Neden?

Dr. Gupta'yı yani bir tıp doktorunu almışlardı. Bir bilim insanını değil. Juliana Robertson'u yani bir ordu mensubunu almışlardı. Ve Lorin. Zavallı, saf Lorin. O zaman Phydus'un etkisi altındaydı.

Duraksadım.

Kit'in kanlı ve çamurlu kıyafetleri köşede toplanmıştı. Onlara doğru koştum. Öylesine hızla hareket etmiştim ki, Amy'nin annesi şaşkınlıkla çığlık atmıştı. Kit'in büyük beyaz laboratuvar önlüğünün ceplerini hızla araştırırken, deliymişim gibi bana doğru bakıyordu. Her iki cebinde de farklı renklerde medikal plasterler vardı, acı için lavanta rengi, endişe için san, sindirim için mavi.

Fakat tek bir yeşil plaster yoktu.

Kit'te düzinelerce Phydus plasteri olduğunu biliyordum. Dün görmüştüm. Hâlâ onlardan veriyordu. Yanında tutuyordu. Onaylamıyor olabilirdim fakat cılız karşı çıkışlanmdan sonra hepsini atmadığını biliyordum.

Fakat şimdi bir tane bile yoktu.

Lorin, Phydusluydu. Harabelere giderken ormanda, Dr. Gupta, Kit'le Phydus hakkında konuşuyordu. Belki de uzaylılar—artık karşımızdakilerin uzaylılar olduğuna iyice emin oluyordum—Lorin'i ilaçlı vaziyette gördüler ve onu aldılar.

Ve onunla beraber olan Dr. Gupta da neler olduğunu onlara anlattı. Juliana Robertson... O da Dr. Gupta ve Lorin'i bulmak üzere gönderilmişti.

Fakat uzaylılara Lorin'i kontrol eden ilaçtan pek de bahsedemezlerdi.

Kit bahsedebilirdi gerçi. Birine açık renkli yeşil medikal plaster verildiğinde neler olduğunu gayet iyi biliyordu.

Yepyeni bir gezegende olabilirdim fakat hâlâ Phydus'tan kaçamıyordum.

35: AMY

Annemle beraber laboratuvardan ayrıldığımda yorgunluktan tükenmiştim. Ve Kit'i neyin öldürdüğünü bulmaya da yaklaşmamıştık bile. Veya kimin?

Bildiğimiz tek şey bir şeyin veya birinin bizi hedef aldığıydı. Gezegenden korkmak kötüydü fakat gezegen amorftu ve ondan korkmak doğadan korkmak gibiydi. Bizi öldürmek istemiyordu. Tıpkı bir vahşi hayvan gibi öldürebilirdi.

Fakat dışarıda belirli, bilinçli ve kötü bir varlığın bizi öldürdüğünü bilmek? Çırak'm uzaylılar hakkmdaki teorisi gitgide daha doğru gelmeye başlamıştı.

Chris'in artık kişisel korumam olmasından memnundum.

Binaya döndüğümüzde aç olduğumu sanmıyordum fakat açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim. Hızla yemeğimi bitirdim. Sanırım hızla bitirmem iyi olmuştu çünkü tatsızdı ve çok çiğneme gerektiren bir yapısı vardı. Bitirince canım fazlasını çekti fakat dürtüme karşı koydum. Yiyeceğimiz bitmemeliydi. Henüz gezegende yenilebilir bir şey bulmamıştık ve ekinlerimizin yetişmesi için de çok erkendi.

Sonunda odama girdiğimde, bayılmak üzereydim. Uyku tulumumu köşeden çektim. Bu sabah Emma geldiğinde oraya doğru itmiştim. Tam uyuyacakken, içinde sert bir şey hissettim.

Emma'mn bana verdiği cam küp.

Parıldıyordu.

Öylesine şaşırmıştım ki, uyku tulumunu düşürdüm ve küp de beraberinde düştü. Yere çarptığında, kalbim duracak gibi oldu. Kırılacağından emindim. Fakat kırılmadı. Taş zemine düştüğünde çatlamamıştı bile.

Tıpkı Kit'i öldüren silahtan çıkan cam gibi. O da kırılmamıştı.

Babam, “Amy?” diye seslendi. “O neydi?”

“Sadece...” Zihnimde hızla cevabı düşündüm. “El fenerimi düşürdüm.” Çıkan ses çok daha fazlaydı fakat babam yalanımı yuttu.

Cam küpü yeniden elime aldım ve bakmâya başladım. Parlak altın rengi çizgiler içinde parıldıyordu ve çevreye ışık saçıyordu ama dokunduğumda soğuktu.

Babam, annemle kendisi için hazırladığı çadır bezleriyle örtülmüş odalarından, “Pilleri harcama,” diye seslendi.

Küpü tekrar uyku tulumuna koydum. Oda yeniden karanlığa gömülmüştü.

Annem uykulu bir sesle, “İyi geceler tatlım,” dedi.

“İyi geceler,” diye mırıldandım ve uyku tulumumun içine doğru bakmayâ başladım. Naylondan hafif bir ışık çıkıyordu.

İlk içgüdüm Emma’yı bulmak oldu fakat hangi binada kaldığından emin değildim ve dikkatleri küpe çekmek istemiyordum. Bunun büyük bir sır olduğunu, bu dünyaya ait bir ipucu olduğunu belirtmişti.

Kit’in göğsünde bulduğumuz cam parçaları aklıma geldi.

Eğer bu cam küp, odamı aydmlatabiliyorsa, içinde bir çeşit enerji olmalıydı. Eğer patlarsa...

Dehşet içinde küpü düşürdüğüm yere doğru baktım. Eğer kırılsaydı, tıpkı Kit’in patlayan göğsü gibi benim de bacaklarım havaya uçar mıydı?

Çırak’a anlatmalıydım.

Gizlice dışarıya çıkmadan önce, 38’liğimin dolu ve hazır olduğuna emin oldum. Sonra uyku tulumunu çanta gibi kıvırdım ve dışarıya attım. Neyse ki ses çıkmamıştı. Her iki elimi de pervaza koyarak, kendimi kaldırdım. Dizlerimi dayadığımda canım acımıştı ve neredeyse sövüyordum.

Gölgelerde ilerlemeye başladım. Çırak’la son günlerde kendi endişelerimiz ve yakınlarımız yüzünden farklı yönlere doğru kaymıştık fakat ilk tepkim ona koşmak olmuştu. Olay bu noktaya geldiğinde, güvenebileceğim tek kişi oydu. Aslında tamamen gece olmamıştı fakat Kit’in ölümünden sonra, kimse dışan çıkma yasağını delmeye cesaret edemiyordu. Chris alt binalarda devriye geziyordu ve zihnim öylesine

doluydu ki, neredeyse önüne doğru adım atıyordum. Onu bir binanın köşesinde gördüğümde, son anda eğildim ve nefesimi tuttum. El feneri yoktu fakat güven içinde patikada ilerliyordu. Köşeden çıkmadan ve Çırak’m binasının merdivenlerine yönelmeden önce ona kadar saydım.

Çırak içerideydi ve uyanıktı. Odasında ileri geri yürüyordu. “Ben de dikkatini nasıl çekebileceğimi düşünüyordum,” dedi.

Kapıya doğru bakarak, “Şşş!” dedim. Chris’e neredeyse yakalanacak olmak, beni germişti. “Hadi üst kata çıkalım.”

Tozlu binaların hemen hepsi aynı tasarıma sahipti. Yer seviyesinde büyük bir oda ve üst katlarda daha küçük odalar birbirlerine taş merdivenlerle bağlıydı. Babam üst katlan eşyaları depolamak için kullanmıştı. Ben de ona yardım ederken, arka tarafta yani dağa bakan taraftaki bir odada cam olmadığını fark etmiştim. Mahremiyet için yeterli değildi fakat yapabileceğimizin en iyisi buydu.

Çırak, merdivenlerde beni takip ederken, “Neler oluyor?” diye sordu.

Penceresiz odaya gittim ve uyku tulumunu yere koydum. Ardmdan içine doğru uzanarak, cam küpü çıkarttım. “Bunu bana Emma verdi,” dedim.

Çırak hayretle bakmaya başladı. Elinde çevirdi ve duvarlarda karmaşık gölgeler dans etmeye başladı. “Bunu daha önce görmüştüm. Emma ve...” Bana doğru baktı. “Emma ve babanda vardı. İndiğimiz gece.”

“Bana Emma verdi fakat bak, tıpkı Kit’in yarasında bulduğumuz cama benziyor,” dedim. Işık, Çırak’m yüzünü aydınlatarak, karanlık gölgeler oluşturuyor. Çırak’m yüzünde tuhaf ve anlaşılmaz bir ifade belirdi.

Bir eliyle küpün üzerini örttü ve ışık cildinde panldamaya başladı. Cildini daha da pembe gösteriyordu. “Nasıl çalışıyor?” diye sordu.

İndiğimiz ilk gece mekiğin altındaki kumun nasıl panldadığını düşündüm. Cam da erimiş kumdu ve mekiğin roketleri, toprağı öyle eritmişlerdi. Ardmdan da tıpkı bu küp gibi gece parıldamışlardı. Tereddütle, “Güneş enerjisi mi?” dedim. “Güneşlerin ışığı, camın içinde hapsoluyor?”

“Belki de.” Çırak, küpü elinde çevirdi ve bir açma kapama düğmesi arıyor gibiydi.

Kaçarken sıyırdığım dizlerimi ovuşturarak, “Pencere pervazlarındaki o kare çöküntüler,” dedim. “Tanrılar veya benzer bir şey için olduğunu sandıklarımız? Tam küp büyüklüğündeler.”

Çırak ellerini küpün düzgün yüzeyinde gezdirdi. “Sabah küpleri pencereye koyuyorsun ve bütün gün ışıkla şarj olup, gece de parıldıyorlar. Dâhiyane.” Bana doğru baktı. “Yapıdaki iletişim binasının tavanındaki kare ışığı anımsıyor musun?”

“Sence böyle bir şey miydi?”

Çırak başıyla onayladı. “Eminim tepesi açıktır ve böylece şaıj oluyordur. Belki de tüm elektrik—bilgisayarlar, iletişim paneli—güneş enerjisiyle çalışıyordun”

Çoktan, küpteki ışık azalmaya başlamıştı. Bu sabah uyku tulumuna attığımdan, pek şarj olamamıştı.

Çırak, “İndiğimizden beri ulaştığımız ilk tutarlı bilgi,” dedi. “FKB’nm Centauri-Dünya’da değerli kaynaklar bulmuş olduğu. Bu görevle ilgili, babanın bile ilk bahsettiği şey bu. Ya o değerli kaynak buysa?”

Başımla onayladım. “Akla yatkın,” dedim. “Güneş enerjisi bedava. Bunlardan yeteri kadarıyla bir şehri aydınlatabilirsin.”

“Ve eğer kırılırsa...” Çırak elini uzattı fakat küpü bırakmadı. “Bum.”

Benimle aynı şeyi düşünüyordu: Kit’i bu öldürmüştü. Küpü yapanlar kimse, kurşunları da yapmışlardı. Küp, taş

zemine düştüğünde kırılmamıştı fakat kurşunların temasla kırılmalarını sağlayacak bir yol bulmuşlardı... Pekâlâ, bu da neden Kit’in göğsünün patladığını açıklıyordu.

Çırak, “Sanırım bir şey daha var,” dedi.

Kurbanları birbirine bağlayan tek şeyin Phydus olduğunu açıkladı.

“Fakat tüm bunların ilaçla ilgili olduğunu nasıl kanıtlarım bilmiyorum,” dedi. Cam küp artık pek de parıldamıyordu. Odada ışıktan çok gölgeler

hâkim olmaya başlamıştı.

Ptero kendisini yerken, Dr. Gupta'nın gözlerindeki boşluğu düşündüm. Lorin'in üzerinde hiçbir işaret olmadan ölmesini düşündüm. Mekikteki laboratuvardaki kan örnekleri.

Ve o an buldum.

"Nasıl kanıtlanacağını biliyorum."

36: ÇIRAK

Amy beni mekiğe doğru götürürken, cam küpü de yanımıza aldım. Ormana kadar onu gizledim. Amy'nin silahı vardı fakat ben düşman—ptero veya uzaylı—yaklaşıyor mu görmek istiyordum.

Ormanda yorgun argın yürürken, Amy'nin uyku tulumunun ne kadar rahat göründüğünü düşünmeden edemedim. Keşke ailesinin yanma döneceğine, bu gece benim binamda beraber kalsaydık. Bu düşünceler sonunda buharlaşıp, gitti. Şimdi orman daha tehlikeli gibiydi. Amy'yle beraber dün gece yapılara giderken, bu gezegendeki en tehlikeli şeylerin gökyüzünde uçan canavarlar olduğunu sanıyorduk fakat şimdi dışarıda başka bir şeyin olduğunu biliyorduk ve bu bilgi, gölgelerin daha da uğursuz ve ölümcül görünmelerine neden oluyordu.

Biz yaklaşırken, mekiğin altında yumuşak bir parıltı görünüyordu. Amy'nin haklı olduğunu biliyordum: bu gezegenin üzerindeki cam, bir şekilde güneş enerjisini içine hapsediyordu. Godspeed'in motor odasındaki kurşun-soğutmalı hızlı reaktörü acı acı düşündüm. Yanıp sönen kırmızı ışık, erime anlamına geliyordu. Eğer bu gezegendeki camın içindeki enerjinin gemiye yakıt olmasını bir şekilde sağlayabilseydik...

Eğer bunu yapabilirsek, o hâlde... Ne? Bartie, birkaç yıl daha siyah plasterleri kullanmayabilirdi? Kapana kısılmışlardı. Tıpkı biz giderken Amy'nin uyardığı gibi... *Godspeed'deki* insanların ölümü beklemek dışında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Onları kurtarmalıydım.

Amy beni mekikteki laboratuvara götürdü. Cephanelikten geçerken, durup kendim için bir silah seçmeyi düşündüm fakat silahlar yerine cevaplan tercih ederdim.

Amy uzun saplı bir pamuk çubuk seçip, Phydus pompasına doğru ilerlerken, bir yandan da, "Anneme deneylerinde yardım ediyorum," diye açıkladı. Pompanın kablolan açıktaydı ve pompa da.uzun süre önce kırdığım için bozuktu. Amy, Bilge'nin Phydus depolamak için kullandığı musluğu örten paneli kaldırdı. İçeride hâlâ yapış yapış ve viskoz bir sıvı

vardı ve her ne kadar vananın ucu kurumuş olsa da, Amy çubuğu pompanın derinlerine daldırdı ve koyu renk şurupla kaplı hâlde çekti.

Amy, çubuktan damlamadan önce hızla Phydus'u götürdü ve bir kaba koydu. Ardmdan da kabı bir makineye yerleştirdi.

Makine hareket ederken, “Analit jeneratörü,” dedi. “Bir şeyin içinde Phydus olup olmadığını anlamamız için bir test gerçekleştiriyor. Makine çınladı.

Amy, “Tamam,” dedi. “Şimdi test etmek için bir örneğe ihtiyacımız var.” Küçük bir buzdolabı kapısmı açtı ve kan örnekleri çıkarttı. Üzerlerindeki etiketleri okudum: Raj Gupta, Juliana Robertson, Gemili Kadm, Gemili Doktor

Acı acı, “Lorin ve Kit'in isimlerini bile yazmaya tenezzül etmemişler,” dedim.

Amy başını eğdi. “Üzgünüm,” dedi.

Önce Lorin'in kanını test etti. “Bir medikal plaster taktığını biliyoruz. O yüzden Phydus testinin sonucunun pozitif çıkması normal olur,” dedi. Makinenin kanını analiz etmesini bekledik ve ardmdan sonuçlan beraber okuduk.

Rapora doğru bakarak, “Çok fazla Phydus var,” dedim. “Bir medikal plasterde bu kadar fazla sonuç veremez.”

Amy kaşlarını çattı. “O kadar çok Phydus...”

“Onu öldürür,” dedim.

“Lorin'in bedeninde saldın izi yoktu.” Amy bana doğru baktı, anlamıştı. “Onu gömmelerinden önce görmüştüm. Uyuyor gibi görünüyordu.”

Amy'nin gözleri dehşet ve tiksintiyle doldu. “Steela'ya benziyordu. Doktor'un aşın dozda Phydus verdiği kadm.”

“Diğer kan örneklerini de test et,” dedim.

Dr. Gupta da Phydus pozitif çıkmıştı. Lorin'in kanındaki kadar fazla değildi fakat bir ptero tarafmdan canlı canlı yenilirken sessiz bir kabul içinde olacak kadar verilmişti. Juliana Robertson'un kanmda da Phydus

vardı. Onu öldüren şeyin Phydus mu yoksa ptero saldınsı mı olduğunu merak ediyordum. Belki de Dr. Gupta'yla aynı akderi paylaşmıştı. Hızla ve insaflı bir biçimde kafaya tek kurşun almadan ölme kaderi...

Amy, "Kit'in kanmda yok," dedi.

"O hâlde onu kurşunlar öldürdü veya cam güneş veya o uzaylılar her ne kullanıyorlarsa." Fakat sadece Kit. Diğerleri, "Amy, bu gezegene Phydus nasıl geldi? Gemide geliştirilmişti. Gemi hiç inmedi ki."

"Veba Bilgesi inmiş olabilir mi? Belki de indi ve sonra da geri gitti?"

Başımı salladım. "*Godspeed'in* asla Centauri-Dünya'nın ötesine geçmesi planlanmamıştı. Eğer inerse, asla yörüngeye geri gidemezdi. Yörüngeden çıkmak için yeterli yakıt var ama fazlası yok. Ve sen sormadan söyleyeyim, mekik bir kez gemiden ayrıldıktan sonra, bir daha birleşemez. Metalin kırılma sesini duydun. Ve mekikte de daha fazla yakıt yok. *Godspeed* daima tek yönlü bir iniş işlemine sahipti."

Amy, "O hâlde... Nasıl?" diye sordu.

İkimizin de verecek cevabı yoktu.

37: AMY

Mekikten ayrıldığımızda, cam küp tamamen kararmıştı. Her ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Ormandaki her ses sıçramamıza ve her gölge de ürkmemize neden oluyordu. O yüzden de koloninin ucuna geldiğimizde biri, “Amy!” diye seslendiğinde neredeyse çığlık atıyordum. Çırak gözlerini devirdi.

Chris ikimize doğru bakarak, “Burada ne yapıyordunuz?” diye sordu.

“Seni ilgilendirmez.” Çırak, beni korumak istiyor gibi öne doğru çıktı.

Chris onu umursamadı. “Sizi geri götüreyim,” diye önerdi ve omzundaki tüfeği düzeltti.

Çırak, “Gerek yok,” diye homurdandı.

Elimi Çırak’m omzuna koydum. Olayların gidişatından memnun olmadığını biliyordum fakat ben de Çırak bir kavga istiyorsa bile, babamla kavga etmek istemiyordum. “Sen binana dön,” dedim. “Ben Chris’le benimkine giderim.”

Çırak, “Fakat...“ diye başladı fakat ona doğru elimi salladım. Uzaklara doğru baktı ve ardmdan patikada evine doğru gitmeye başladı.

Çırak’m öfkeyle gidişinin ardmdan Chris, “Benden pek de hoşlandığını sanmıyorum,” dedi.

Gülmemeye çalıştım. “Hayır,” dedim. “Ama önemi yok. Fikrini değiştirecektir.” Chris şüpheyle baktı.

Beni doğrudan en yakındaki binaya götürmek yerine— beş dakikadan kısa sürerdi—Chris, sağa koloninin ucundaki çayırlara yöneldi. “Amy, sana anlatmak istediğim şeyler var...” dedi. Ellerini saçlarında gezdirdi—kızdığında Çırak da böyle yapıyordu—ve ardmdan aniden durarak, yıldızlara doğru baktı.

“Evet?” dedim.

Uzun süre konuşmadı. “Ben... Sanırım sana güvenebilirim. Baban gibi değilsin.”

Bu yorum karşısında dilim tutulmuştu. Chris, babamın güvenilmez olduğunu mu söylüyordu? Emma da daha önce böyle demişti fakat şimdi Chris'ten duymak başkaydı çünkü o resmen sondaya yapılan ilk keşiften beri babamın sağ kolu gibiydi. Sonda. Babam onu bulduğunda, Chris de oradaydı.

"Ne diyeceğini biliyorum." Chris'in ifadesini umursamadım. "Çırak ve ben... Biz çoktan yapıyı bulduk. Orada ne olduğunu biliyoruz."

Chris içtenlikle şaşırmış gibiydi ve bana cevap verecek kelimeler ağzından dökülmüyordu.

"Babamın neden gizli tuttuğunu bilmiyorum..diye devam ettim. Chris'in esrarengiz parlak mavi gözlerine doğru baktım. "Fakat teşekkür ederim."

"Teşekkür mü?" Hâlâ şaşkın bir biçimde tekrar etti. "Bana söyleyecek kadar güvendiğin için," dedim. Dirseğine dokundum. Bütün dikkatini tekrar bana verene dek konuşmadım. "Yani, teşekkür ederim. Benim için çok değerli."

Babamın isteklerine karşı bana yapıdan bahsetmesi, babamın asla affetmeyeceği bir ihanetti fakat aynı zamanda babamın Çırak'la sandığımızdan daha büyük bir şeyi gizlediğini de ortaya koyuyordu. Emma ve Chris'in hoşuna gitmeyen bir şey.

"Neden babam yapıyı gizliyor?" diye sordum. "Uzaylılarla bir alakası mı var?"

Chris şaşkınlıkla gözlerini devirdi.

"O kadar şaşırmış görünme!" Yumuşakça güldüm. "Çırak'la beraber Kit'e uzaylıların saldırdığını bulduk, orijinal koloniyi öldüren uzaylılar."

Gözlerimi arkamızdaki binalara doğru diktim. Parlak yıldızların altında sadece koyu renk cepheleri görünüyordu.

Chris, yüzümün yanına dokundu ve parmaklan yanağıma doğru indi. Saçıma dolandı. Nefesim kesilmişti. Bana öylesine yoğun bakıyordu ki, düzgün düşünemiyordum bile.

Chris, "Sen Amy Martin," dedi. "Çok özelsin."

Beni yakınına doğru çekti ve tıpkı metale dayanamayan bir mıknatıs gibi ona doğru çekildim.

“Bana umut veriyorsun,” diye mırıldandı. Nefesinin ılıklığı yüzünden ensemdeki tüyler dikilmişti.

Bir an beni öpecek sandım ve bedenime ondan uzaklaşmasını söyleyemezdim.

Ama öpmedi.

Alnını benimkine dayadı. Gökyüzünde panldayan milyonlarca yıldızın altında öylece durduk. Gizli tehlikelerle dolu bu dünyaya karşı birbirimize tutunarak, korunuyor gibiydik.

38: CIRAK

Seherden önce uyandım ve sabah ışıklarının tuhaf gölgelerle tavanıma vurmasını izledim. Yapılacak çok iş vardı fakat sadece Kit'i düşünebiliyordum. Bilge'nin daima Doktor'a güvenmesini hep kıskanırdım fakat daha önce Kit'in benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Hepimiz için. Onsuz nasıl çalışacaktık bilmiyordum.

Fakat yapmalıydık. Bir şekilde.

Önce mekiğe gittim. Kit'in tıbbi malzemelerini incelemeliydim. Dünyalı doktorlarınkiler yerine kendi malzemelerimizi kullanmayı yeğlerdim. Mekiğe giden patikada yürürken, ruh hâlim iyice karardı. Medikal plasterleri düşündüğümde, aklıma Bartie'nin *Godspeed* tamamen çökmeden önce kullanmak istediği siyah plasterler geliyordu.

Köprüye ulaştığımda duraksadım. Kapı açıktı ve içeriden bağınş sesleri geliyordu.

Tereddüt ettim.

Sonra Amy'nin öfkeyle haykıran sesini duydum.

Kapıyı itip, içeriye girdim. İnsanların çalışması için çok erkendi ve bu fikirden hoşlanmadım. Hızla genetik laboratuvara gittim. Sesler oradan geliyordu.

Albay Martin, "Paniğe mi sebep olmak istiyorsun?" diye kükredi.

Amy, "Bilmeleri gerekiyor!" diye haykırdı. Ben de adımlarımı hızlandırdım. Ayak seslerim donma odasının metal zemininde yankılanıyordu. -

Genetik laboratuvarının kapısı açıktı. Albay Martin sesimi duyunca döndü ve gözlerini devirdi. "Harika," dedi. Duyabileceğim bir ses tonuyla konuşmuştu.

Nefes nefese, "Neler oluyor?" dedim.

Albay Martin kenara çekildi.

Epıma Bledsoe’nun cesedini gördüm. Panik içinde koştuğumdan, nefes nefese kalmıştım fakat onu görünce donakaldım. Emma nazik biriydi. Güvendiğim Dünyalılardan biriydi.

Pekâlâ, Amy dışmda.

İfadesiz bir sesle, “Ne oldu?” diye sordum. Emma uyuyor gibi görünüyordu.

Amy’nin annesi, “Hâlâ ölüm sebebini araştırıyoruz,” dedi fakat ben Amy’ye bakıyordum. Tek kelime etmeden, ona sorduğum asıl soruyu anlamasını diliyordum: Phydus’la alakalı mı? Amy omzunu silkti ve dün gece kullandığımız makineye göz attı. Motor sesini duyabiliyordum fakat henüz sonuç gelmemişti. Albay Martin huysuzca, “Emma devriye geziyordu,” dedi. “Bilmediğimiz bir şeyle karşılaşmış olmalı. O yüzden bu dünya tehlikeli ve kimse bir yere yalnız gitmemeli.”

Amy öfkeyle, “Kaza ile ölmüş değil ya!” dedi. “Baba, kıyafetinde mor çiçekler vardı. Biri onu bayıltmış.”

“Ve öldürmüş mü?” Albay Martin’in sesi kuşku içindeydi.

“Bana olanları gördükten sonra, mor çiçeklerle uğraşmaması gerektiğini biliyordu!”

Albay Martin elini sallayarak, “Histerik olmuşsun,” dedi.

Amy babasını bileğinden yakaladı. Soğuk bir tavırla, “Bizi dinlemelisin,” dedi.

Gözleri bana soru sorar gibi baktı. Onayladım. Ya hep ya hiç olacaktı. Amy, “Emma bir şey biliyordu,” diye devam etti. “Bana kime güveneceğim konusunda dikkatli olmamı söylemişti. Senden bahsettiğini sanmıştım ama belki de bahsetmiyordu.”

Albay Martin ikna olmuşa benzemiyordu şu anki yüz ifadesi, Amy’nin abarttığını ve yalan söylediğini düşündüğünü gösteriyordu.

Amy, “Bana camdan yapılmış bir küp verdi,” diye devam etti ve bu sözlerle sonunda Albay Martin dikkatini verdi. Oda şimdi sessizdi ve Amy, küpün parladığını bildiğini ve cam küpün Kit’i öldüren patlayan mermilerle ilişkili olduğunu açıklarken odadaki gerilim artıyordu.

Sonunda, Amy’nin sözünü keserek, “Bu gezegende uzaylılar var, öyle değil mi?” dedim. “Bilinçli uzaylılar, bizim başa çıkamayacağız silahlar yapabiliyorlar.”

Albay Martin, “Neden bahsettiğini bilmiyorsun,” dedi.

Amy’nin annesi öfkeyle, “Kahretsin, Bob!” dedi. “Sır saklama zamanı değil! Ne biliyorsun? Bizden, hepimizden ne gizliyordun?”

Albay Martin, köşeye sıkışmış gibi görünüyordu. O konuşmadığında, ben onun yerine cevap verdim. “Yapıyı gördüm. İletişim odasına açılan kapıdaki biyometrik kilit sadece insanlar içindi. Bu da insan olmayan bir şeyler var demektir.”

Albay Martin, “Burada durup, bunları dinlememi bekleyemezsiniz,” diye itiraz etti fakat sesi hafif çıkmıştı ve ben de hızla sözünü kestim.

“Yapabilirim ve yapacağım çünkü bu şeyler—her neyseler—bizi teker teker avlıyorlar.” Şu ana dek ölen insanların isimlerini saydım. En son ve en vurgulusu Emma olmuştu ve Albayın gözlerinde suçluluk duygusu okunuyordu. “Ve bence siz nedenini biliyorsunuz.”

Amy’nin annesi, “Bu doğru mu?” diye sordu. Tiksinerek, “Bu yaratıkları koruyor musun?”

Albay Martin, karşı çıkmak için başını salladı. “Onları korumuyorum!” diye gürledi. “Onlar diye bir şey yok! Bu gezegendeki uzaylılar hakkında sizden fazlasmı bilmiyorum!” Ve sonra yapı hakkında söylediklerimi algıladı. “İletişim odasını biliyor musun?” diye sordu. “Oraya gittin mi?” Reddetmeye gerek duymadım.

“O hâlde Dünya ile iletişim kuramadığımızı biliyorsun.” Amy’nin annesi haykırdı. “Fakat demiştin ki...“

Albay Martin, “Kurduk sanmıştık,” dedi. “Fakat mesaj önceden kaydedilmiş.”

“Ve o zamandan beri de Dünya ile iletişim kuramadın.” Bu bir soru bile değildi. Albay Martin başıyla onayladı.

Amy, “Emma ne biliyordu?” diye sordu. “Neden korkuyordu?” Albay Martin ellerini açtı. “Bilmiyorum,” dedi. Yenilmiş gibi görünüyordu.

“Neden öldüğünü de bilmiyorum. Belki de öğrenmemesi gereken bir şey öğrendi fakat bana söylemedi. Hiçbirimize söyleyemez artık.”

39: AMY

Babam çıktığında, Çırak da onu takip etti. Çırak'ın gerçekten sormak istediği sorulardan vazgeçmeyeceğini biliyordum ve o bilgiden tuhaf bir zevk alacaktım. Artık cevaplara ihtiyacımız vardı.

Annem ise diğer taraftan öğrendiklerinden memnun olmamıştı. Belki de başka bir otopsi yaptığı için ya da başka bir arkadaşı kestiği için mutsuzdu.

Emma'nın cesedine bir örtü örttü.

"Bunu yapamam," dedi. "Şimdi olmaz. Ne zaman ona baksam, seni düşünüyorum."

Şaşkınlıkla, "Beni mi?" dedim.

Başıyla onayladı. "Mor çiçekler yüzünden bayıldığında, Çırak seni buraya getirdiğinde." Gözleri parlıyordu ve ağlayacak gibiydi. "O zaman seni kaybettik sanmıştım. Ve şimdi... İndiğimizden beri her gün biri ölüyor." Yutkundu. "Bu dünyanın tehlikeli olacağım biliyorduk," dedi. "Fakat bizi aktif olarak öldürmeye çalışacağını bilmiyorduk."

Otopsi masasından uzaklaştı. Bana doğru yaklaştı ve bana umutsuzca diyebileceğim bir tavırla sarıldı.

"Hiç gelmeseydik keşke, demeye başladım," dedi.

Söylediklerini zar zor anlayabiliyordum.

"Fakat bu göreve gitmeyi her şeyden fazla istiyordunuz!" diye haykırdım. "Ben doğmadan önce bile bu projede çalışıyordunuz."

Annem kendine rağmen, gülümsedi. "Biliyorum. Fakat şöyle ki: Sen doğmadan önceydi. Sen doğunca... Nasıl Dünya'dan vazgeçmeni isteyebilirdim? Bu benim düşümdü, senin değil ki."

Şimdi gerçekten ne diyeceğimi bilmiyordum. Annemin, babamın bana bir seçenek tanıdığını bilmesi gerekiyor muydu bilmiyordum.

Annem bir kolunu omzuma koydu. Sessizce, "Burada olmana memnunum," dedi. Gözlerim dolmaya ve yüzüm kızarmaya başlamıştı. Ben de sadece gülümsedim, başımla onayladım ve yüzümü omzuna gömdüm.

O zaman ne demem gerektiğim bulmuştum. Ondan uzaklaştım ve doğrudan gözlerine doğru baktım. “Ben de burada olduğum için memnunum,” dedim. Ve samimiydim. Korkuya ve ölümlere rağmen, burada olduğum için memnundum. Gözlerim Emma’nm üzerindeki örtüye kaydı. Ne dediğini düşündüm, bana son söylediği şey. Gerçeği anlamıştım.

Sonunda annemle ayrıldığımızda, daha güçlü görünüyordu. Daha kararlı. Ve o öyle olduğundan, ben de olabilirdim.

Yapmak istemediği otopsiye döndü. Ben de Emma’nm kanındaki Phydus testine döndüm. Pozitif geldiğinde şaşırmamıştım.

40: ÇIRAK

Albay Martin konuşmak istemiyordu. Bunu açıkça belirtmişti fakat umurumda değildi. Mekikten ayrılırken, peşinden ayrılmadım.

Sonunda bana doğru döndü. "Ne bildiğimi bilmek mi istiyorsun? O hâlde beni takip et." Ondan her ne beklediysem, bunu beklemediğim kesindi.

Albay Martin ormana girdi ve patika olmasa da, beni koloniden uzaklaştırıyordu ve nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yapıya.

Yürürken pek konuşmadık. Zaten neredeyse koşuyorduk. Altımızda dallar çatırdıyordu ve kıyafetlerimize sarmaşıklar dolanıyordu. Yine de yavaşlamıyorduk. Yapıya ulaştığımızda, görevli bir kişi vardı. Chris. Biz yaklaşırken, hazır ol durumuna geçti.

Albay Martin, "Sıcak güneşin altmda ne yapıyorsun?" diye sordu ve ardmdan kendisini düzeltti. "Güneşler."

"Umuyordum ki..." Chris şaşkınlıkla bana doğru döndü. "Emma hakkında bir şeyler öğrenirim."

"Öldü." Albay Martin'in sesi sertti. "İletişim odasını aç."

Chris bana doğru soru soran bir tavırla baktı. Albay Martin'in beni buraya getirmesine epey şaşırmıştı. "Önce siz," dedi ve Albay Martin de öne geçerek, parmağını tarayıcıya koydu. Chris'in beni izliyor olması, Albay Martin'e önce geçiş sağlayarak bana bakabilmek miydi, emin olamadım. Yüzümdeki terli saçları ittim ve onu görmezden geldim.

Chris, bizi içeriye doğru takip etmeden önce tereddüt etti fakat onu gören Albay Martin'in bakışları yumuşamıştı. "Sen de, evlat," dedi ve Chris de onun girdiği kapıdan içeriye girdi.

Albay Martin, Chris'e, "Genç Çırak, bu yapıyı bulmuş," dedi. "Ve mekikte duymuş olduğumuz ilk mesajın da önceden kaydedilmiş olduğunu keşfetmiş."

Chris geride durdu. Umursamaz görünmeye çalışıyordu fakat gözlerinin beni incelediğini ve tepkilerime bakmakta olduğunu biliyordum.

Albay Martin bana doğru dönerek, “İşte bildiklerimiz,” dedi. “Bizden önce burada bir koloni olduğunu biliyoruz. Ve bizim şu an içinde yaşadığımız harabeleri inşa ettiklerini de biliyoruz. Aynı zamanda bu yapıyı da inşa ettiler.” Albay Martin’in omuzlan, sanki dünyanın bütün yükünü omuzlaRInda taşıyormuş gibi çökmüştü. “Ve aynı zamanda hepsinin öldüğünü de biliyoruz.”

İletişim panelinin köşesine tutundum. “Nasıl?” diye sormak istiyordum fakat kelimeyi bir türlü dudaklanmdan dökemiyordum. Buna rağmen, Albay Martin cevap verdi.

“Bu kayıtlan bulduk. Yani aslında Chris buldu.” Chris’e baktı ve Chris’in gözlerinde cana yakın bir ifadenin belirdiğini görerek, şaşırdım.

Albay Martin, iletişim panelindeki dokunmatik ekrana doğru döndü fakat Amy ve benim gibi menüler arasmda dolanmak yerine, kontrol panelinin sağ tarafında bir dolap açtı ve başparmağım uzunluğunda ince ve siyah bir plastik parçası çıkarttı. Bana Bartie’nin Godspeed’de kullandığı siyah medikal plasterleri anımsatıyordu ve bu fikir yüzünden midemin yandığını hissettim. Albay Martin, bu plastiği dokunmatik ekranın yanındaki boş bir yuvaya soktu. Ben de malzemenin bizim Godspeed’de bilgileri depolamak için kullandığımız hafıza kartlarına benzer olduğunu fark ettim.

Amy’nin babası, ekranda bir yere basarak, “İşte bildiklerimiz,” dedi. Emma’nm Amy’ye verdiğine benzer cam bir küp resmi ekranda belirdi. “Topraktaki bir şey yüzünden, özel bir işlemle burada meydana getirilen her cam, kolaylıkla ve etkin bir biçimde güneş enerjisini depolayabiliyor. Bunu ilk koloni keşfetmiş ve birkaç yıl boyunca güneş camını imal edip, Dünya’ya yollamışlar. Şu an içinde bulunduğumuz yapı, bir nakliye merkeziymiş. Camı buradan gezegenin çevresinde dönen otomatik bir uzay istasyonuna yolluyorlarmış. Ve oradan da Dünya’ya.”

Heyecanla, “Bir uzay istasyonu!” dedim. “İnerken öyle bir şey görmedik.”

Albay Martin bir kaşmı kaldırdı. “Dünya biraz büyük, biliyorsun.” Ekranı kapattı.

“Onlara ne olmuş?” diye sordum. “İlk koloni? Hepsinin öldüğünü söylediniz?”

Albay Martin, Chris’e doğru baktı. İkisinin de bana ne kadarını anlatabileceklerini düşündüklerini anladım. Albay Martin, kontrol panelinin diğer tarafına doğru hareketlendiğinde, neredeyse cevap istemeye devam edecektim. Albay

Martin, sesle iletişim kısmına geçti. ANSIBLE yazan tuşa dokundu ve etrafı bir cızırtı sesi kapladı.

Fakat cızırtı değildi. Yani sadece cızırtı değildi. Kelimeler, anlayamadığım kelimeler duyuluyordu.

“...Tehlike çok büyük... Deliller var... Bir kez daha insan yaşamı... *Godspeed*... Hayatta kalsınlar... Yardım geliyor...”

Kelimeleri anlamaya çalıştım. Cızırtı ve konuşanın aksam yüzünden anlamak zordu.

Mesaj yeniden başladığında, Albay Martin, “Tekrar ediyor,” dedi.

“Dünya?”

Albay Martin başıyla onayladı. “Gerçek iletişim değil fakat indiğimizi bildiklerine dair bir kanıt. Ve yardım gönderiyorlar.”

Somurttum. “Üç yüz yıl daha yardımın gelmesini bekleyemeyiz.”

“O kadar beklememiz gerekmiyor. Dünya’dan bir cevap almaya yetecek sinyali yakalayabilirsek...” Albay Martin yine dokunmatik ekrana doğru döndü ve parmaklarını üzerinde gezdirdi. “Kullanılan teknolojiyi tam anlamıyordum fakat Chris, temel fikri anlamam için bana yardımcı oldu. Yani artık yolculuklar çok hızlanmış. Godspeed zamanındakinden çok daha fazla.”

Nefes almaya bile güçlükle cesaret ederek, “Ne kadar daha fazla?” diye sordum. Bir şansımız olabilirdi.

“Bir hafta veya belki daha da az. Bir mesaj almayı başarabilirsek, yardımın istasyona gelmesini bekliyorum—şu an orada insan yok—birkaç gün içinde ve belki oradan gezegene gelebilirler.”

Chris, “Biz de tahliyeye başlarız,” dedi. Öylesine düşüncelerime dalmıştım ki, onun odada olduğunu unutmuştum.

Albay Martin parmaklarını, iletişim panelinin köşesinde tıklattı. Oda çok küçük değildi ve o da ileri geri yürümeye başlamıştı. Bir an sonra gizemli bir tavırla Chris’e doğru baktı. “Hayır,” dedi. “Sonra savaş başlatacağız.”

“Efendim?” dedim. Gözlerimi en az benim kadar şaşırmış olan Chris’e doğru çevirdim.

“Bu dünyadaki ilk insanları ne tür bir uzaylı formu ortadan kaldırdıysa, onlar Çırak’m da söylediği gibi bilinçli varlıklar. İnsanlarımı avlayıp, onlara saldırıyorlar. Ve bu rastgele bir saldın değil. Ne evlerini savunuyorlar ne de varlığımıza banş dolu bir cevap bulmaya çalışıyorlar. İnsanlanmı öldürüyorlar. Ve seninkileri de, Çırak.”

Lorin’i ve Kit’in ölü ve boş gözlerini düşündüm. Kalbinin olması gereken yerdeki boşluğu...

Albay Martin, şiddetli bir tavırla, “İnsanlanmı her ne öldürüyorsa, onu önce ben öldüreceğim,” dedi. Doğrudan Chris’e baktı. “İnsanlığın öcünü alacağım.” Sözleri hem tehdit hem de ant içeriyordu.

41: AMY

Günün büyük bir bölümünde annemle sessizlik içinde oturmuştuk. Kendi hüznümüze öylesine boğulmuştuk ki, başka bir şeye konsantre olamıyorduk. Eğer Phydus'un nereden geldiğini anlayabilseydim, o zaman belki Dr. Gupta, Lorin, Juliana Robertson ve Emma'da nasıl bulunduğunu açıklayabilirdim.

Akşam yemeğinden epey sonra, genetik laboratuvar odasının kapısı çaldı. Ayağa kalkmadan, Çırak içeriye girdi.

Yüzüne bakar bakmaz, "Ne oldu?" dedim.

Gözleri utangaç bir tavırla bana sonra yere sonra anneme ve sonra yine bana doğru döndü. "Seninle... Seninle konuşmam lazım," diye mırıldandı.

"Şimdi mi?" Annemin sesi laboratuvarda yankılandı. "Amy, işimiz daha bitme... "

"Bekleyebilir," dedim. Elimdeki test tüpünü tepsiye bıraktım ve kapıya koştum. Annem protesto etmeye başlayacaktı fakat ardımızdan kapanan kapı, sesinin ulaşmasını engelledi.

Acilen, "Ne oldu?" diye sordum fakat sadece başını salladı. Mekikte çok fazla insan vardı. Saatin geç olmasına rağmen, donma haznelerinin olduğu yerde laboratuvar kurmuş olan jeologlar, heyecanla bir şey konuşuyorlardı. Önlerinde toprak örnekleri duruyordu.

Koloniye giden patikaya çıkana dek, Çırak bir şey söylemedi. Bana doğru yavaş adımlarla döndüğünde, gözlerinde vahşi bir umutsuzluk vardı.

"Amy..Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Amy, bu gezegen kahretsin, olması gerektiği gibi değil."

Ona doğru bir adım yaklaştım, gözlerindeki acıyı çekip almak istiyordum.

"Biliyorum," dedim.

Gözlerini benimkilere dikti. Sertçe, "Neden?" diye sordu. "O cesetlerde ne buldun?"

“Hayır, önce seni neyin rahatsız ettiğini söyle.”

Çırak başını salladı. “Seni işinden alıkoymamalıydım.”

“O değil,” dedim. Koluna dokundum ve tekrar göz göze geldik. “Sadece...” Omuzlarımı rahatlattım. “Annemle laboratuvarda bulduklarımız çok anlamsız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Annem, pteroların DNA’larını inceliyordu. Dünya’dan, Centauri-Dünya’dan ve genetik modifikasyon malzemesinden bir karışım olduğunu düşünüyor.”

Çırak, “Dünya’dan mı?” diye sordu. Sesi öylesine yüksek çıkmıştı ki, çalılarda duran küçük kırmızı bir kuş öfkeyle öterek, uzaklaştı.

“Jurassic Park’taki gibi,” dedim. Ne zaman Dünya’dan bahsetsem yaptığı gibi Çırak’m hafifçe gülümsemesini bekledim fakat fark edemeyecek kadar endişeliydi. Yumruğunu sıkmıştı ve gırtlak çıkıntısı yukan aşağı oynuyordu.

Parmaklarımı kolunda gezdirdim. Onu rahatsız eden karanlık düşüncelerden çıkartmaya uğraşıyordum. “Bugün ne keşfettin?”

“Burada olmaz,” diye cevapladı. Yine çevreye deli gibi bakındı ve ellerimi tutarak, resmen koloniye doğru koşmaya başladı.

Fakat binalara ulaştığımızda, yine durdu. Bakışlarım takip ettim. Babam ilk binanın önünde durmuş, Annemle benim dönmemizi bekliyordu. Kalbim çarpıyordu, şu an Çırak’la olamazdım. Yapıyı keşfettiğimiz ortaya yeni çıkmıştı. Babamın bakışları bize doğru döndüğünde, Çırak beni gölgelere doğru çekti.

Çırak, bir parmağını dudaklarına koydu. Babam içeriye girene dek bekledik.

Sessizce teşekkür ettim. Eninde sonunda babamla bu konuda yüz yüze gelecektim fakat henüz hazır değildim. Çırak beni evlerin gerisine doğru götürdü ve kendi evine giden merdivenleri çıktık. O zaman anladım: Bunu sadece benim için yapmamıştı. O da babamı görmek istememişti.

Endişeyle, “Mekikten ayrıldıktan sonra neler oldu?” diye sordum.

Binanın içine girene dek konuşmadı. “Baban bana yapıyı gösterdi.”

“Öyle mi?” Rahatlamıştım. Eğer yapı konusunda dürüst davrandıysa, belki de tüm sırlan geride bırakacaktı...

Çırak’m gözleri panldadı. “Oh, evet, bana hepsini anlattı. Ve bunu inşa eden insanlar,”—Çırak elleriyle, tozlu taş binalaRIgösterdi—“hepsi ölmüş. İlk kolonideki herkes. Bir uzaylı gücü tarafından yok edilmişler.”

Yutkundum neden bilmiyorum ama gözlerim yaşardı. Bunu daha önce de tahmin etmiştik fakat Çırak’m bu şekilde dillendirmesi...

“Ve baban...” Çırak tiksiniyor gibi konuşmaya başlamıştı. “O... O intikam istiyor. Aklına ilk gelen—kahrolası ilk düşüncesi—tüm uzaylıları öldürmek oldu. Hepsini katletmek!” Zihnim uzaylı olasılıklarıyla dolup taşıyordu. Pterolar gibi canavarlar değildi sadece. Bizi gözetleyen ve artlarında tuhaf izler bırakan bir şey. Çırak’m bulduğu gibi sert ve kristal benzeri pullan olan bir şey.

Sadece burada olduğumuz için bizi öldürmek isteyen bir

şey.

Çırak sesi gitgide yükselirken, “Yine Bilge!” dedi. “Bilge’nin kendisine sorun çıkartan her şeyle ilgili ilk tepkisi onu öldürmekti! Orion çok fazla soru mu soruyor? Doktor öldürüversin. İnsanlanmdan farklı görünerek, ortaya mı çıkıyorsun? Seni gemiden atmak istedi!”

Hemen, “Babam, Bilge değil,” dedim.

“Kahretsin, değil! Problemlerini öldürerek çözemezsin fakat bunu deneyecek!” Bana doğru döndü ve öfkesinin gücünü tamamıyla hissettim. “Önde benim insanlanmı kullanacak ve önce onlar ölecekler. Aynen Orion’un uyardığı gibi, ‘Köleler veya askerler.’”

Çekindim. “Yapmaz,” dedim. Kelimeleri tıpkı bir kalkan tutar gibi söylemiştim.

Çırak’m yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve bu düşünceleri ne kadar zamandır içinde tutmakta olduğunu merak ettim. Babamla yüzleşemiyordu ve başka da kimseye söyleyemiyordu.

Eğer insanlarına söyleseydi, panikler ve isyan ederlerdi. Tıpkı Bartie'de olduğu gibi. Ve şimdi Kit de gitmişti. O da tüm endişe ve öfkesini bana saklıyordu. Ve tüm bu zaman boyunca içinde büyümüştü.

"Babam, Bilge değil," diye olabildiğince güçlü bir biçimde tekrar ettim. "Olmasına izin vermeyiz."

Bu sözler Çırak'ı durdurdu.

"O bir ordu mensubu. Hep inatçı olmuştur. Ama o iyi biridir Çırak, sana söz veriyorum."

Hâlâ bana inanmadığını görebiliyordum. Belki de haklıydı. Babam söz konusu olduğunda objektif olamıyordum ama aynı zamanda onun Çırak'ın sandığmdan iyi biri olduğunu da biliyordum.

"Ayrıca," diye devam ettim. "Buradaki asıl problem babam değil."

Ellerimin titrediğini görmesin diye yumruk hâline getirdim. Sessiz bir biçimde, "Bu gezegenin ne olmasını beklediğimi bilmiyorum," dedim. "Orion'un bizi uyarmış olduğu canavarlarla karşılaşabilirim sanmıştım ve pterolara da alışabilirdim fakat..." Sesim azaldı. "Korkuyorum. Bu gezegende Phydus olduğunu bilmek... Bu beni dehşete düşürüyor. Bu herhangi bir canavardan da kötü. Eğer uzaylılar varsa ve Phydus'lan varsa..."

Sesim çatladı. Çırak, babamın uzaylılan öldürmekten bahsettiğini görmüştü ve onun dürtüsü bu fikre isyan etmek olmuştu fakat uzaylıların Phydus'u vardı ve buna isyan etmemizin sanınm bir yolu yoktu.

Yere doğru bakarak, "*Godspeed'de* kalmalıydık," dedim.

Yanıldığımı kabul etmek çok zor olmuştu. Güvenliğimiz yerine o duvarların ardında tıkılıp kalmak daha iyiydi.

"Hayır." Çırak, fısıltı hâlinde karşı çıkmıştı. "Her ne olursa burası gemiyi bırakmaya değerdi."

Cevap vermedim.

Çırak, hareket ederek tam karşıma geçti. Gözlerim onda odaklanmayınca, onu tam olarak görene dek yüzüme dokundu. îşte o zaman bana, "Değerdi," dediğinde içten olduğuna emin oldum.

Gözlerimi kapattım ve bedenim rahatlayarak, gevşedi. Birbirimize ne kadar yakın oturmakta olduğumuzu fark ettim. Çırak’m cildinden gelen ısıyla ısınıyordum. Gözlerimi açtığımda, onun bakışlarında aynı vahşi doğayı gördüm.

Yüzüme dokunmakta olan eli titriyordu ve saçlarımı kulağımın arkasma koyuyordu. Parmaklan durmuyordu ve çeneme gelerek, beni çekti.bGözlerimi kapattım.

Dudaklanmız birleşti. Onda tadı olduğunu bilmediğim şeylerin tadmı aldım: Ilık, yaşam, dürüstlük, iyilik ve aşk.

Diğer tüm duyulanm kayboldu.

Öpücüğümüz dışında her şey ortadan kayboldu. Ve öpüşürken ben ona ne kadar ihtiyaç duyuyorsam, onun da bana o kadar duyduğunu hissedebiliyordum.

Fakat sonra benden uzaklaştı ve bir tek şey sordu: “Emin misin?”

Sonra cevabımı bekledi.

Daha önce, Dünya ’daki ilk seferde sevgilim Jason, emin olduğumu düşünmüştü fakat bana asla sormamıştı ve ben de

asla cevap vermemiştim. Sessizce, karanlıkta sevişmiştik ve beceriksizce duygularımızı fiziksel forma çevirmeye çalışmıştık. Bir seçim değildi, sadece bir eylemdi. Tutkuya körlemesine boyun eğme.

Yaşamımda az sayıda seçim yapmıştım. Duruma tepki vermiştim, yanıt vermiştim fakat yaşamımın gidişini belirlememiştim ve bir fırtınaya doğru ilerleyen bir kaptanın kararlılığıyla ilerlememiştim. Babam bana Godspeed’e binme veya Dünya ’da kalma seçimini sunduğunda, aslında karar vermemiştim. Sadece kaçınılmaz olan kadere boyun eğmiştim.

Sadece Çırak—daima sadece Çırak—bana kim ve ne olacağımı seçmem için sormuştu. Ne yapacağımı.

“Bunu seçiyorum,” dedim. Sesim isteğimle dolmuştu. “Seni seçiyorum.”

Hiçbir şeyi o ana dek bu kadar istememiştim. Beni ikinci kattaki odaya götürdü. Uyku tulumum orada duruyordu. Kaderin cilvesi sonucunda dün

gece orada bırakmıştım.

Birbirimize aktık. Zihnimdeki diğer bütün sesler—korku, şüphe, endişe—kaybolmuştu. Her öpücüğün sonunda ölüyordum ve sonrakinin başlangıcıyla yeniden hayata doğuyordum. Gözlerimi kapattım ve tüm dünya kayboldu.

Sadece o ve aramızda isimlendiremediğim bu şey kalmıştı. Kalbim bunun aşk olduğunu biliyordu.

Kıyafetlerimi sonunda çıkarttığımda titredim. Cildimdeki terle soğuk hava temas edince daha da üşümüştüm fakat sonra Çırak bana dokunmaya başladı ve cildim hem alev aldı hem de ısındı.

Onu sertçe öptüm ve elleri sırtıma indi ve ardından kalçama gitti. Güçlü elleriyle, beni tutup asla bırakmayacaktı. Kendimi hem güvende hem de korkmuş hissediyordum.

Bir kez gözlerime doğru baktı ve orada bir soru işareti gördüm fakat artık soruların ötesindeydik. Sadece cevapların olduğu bir yerdeydik ve benim ona cevabım evetti.

42: ÇIRAK

Onu bir öpücükle uyandırdım. Burnunu kıpırdattı ve gözlerini açmadan ellerini uzattı. Farklı bir biçimde tekrar öptüm ve şaşkınlıkla gözlerini açtı fakat sonra yine mutlulukla kapattı. Bu da asla sönmeyecek bir gülümsemenin yüzüme yerleşmesi için yeterli oldu.

Amy uykulu hâlde, “Saat kaç?” diye sordu.

Gülümseyerek, “Sadece bir saat geç,” dedim.

“Mmm. Daha uyku.” Amy benim tarafıma doğru sokuldu.

“Gitmelisin,” dedim. Aslında ona söylemek istediğim son şey buydu. “Ailen seni arayacak.” Amy kızgınlıkla bana doğru baktı.

“Hey, beni suçlama,” dedim. Ve protesto etmek için ellerimi kaldırdım. “Eğer uyanıp, seni göremezse babanın bütün orduyu harekete geçireceğini biliyorsun.”

Amy gözlerini devirdi fakat hızla giyindi.

“Hey.” Onu kendime doğru çektim ve yine öptüm. Yumuşakça, “Beni hatırlaman için,” dedim.

Güldü. Sesi müzik gibiydi. “Sanki unutabilirmişim gibi.”

Ve sonra gitti.

Zihnim anında Albay Martin’in sözlerinden beri beni yiyip bitirmekte olan endişelere döndü.

Phydus.

Uzaylılar.

Savaş.

Amy.

O bana iyi olan her şeyi anımsatırken, kötüleri düşünmek zordu. Uyku tulumunu attım ve soğuk gecede üşüyerek, arkasından bakmak üzere ve gece uzaklaşırken kızıl saçlarından bir tutam görürüm umuduyla pervaza gittim.

Karanlığa doğru bakarken, içim cız etti. Amy yalnız değildi.

43: AMY

Gece havası, cildimin iğnelenmesine neden olmuştu fakat henüz yaşamış olduğum ılık anılarla keyfim arttı.

Gecenin içinden bir ses, “Amy?” diye fısıldadı.

Döndüm ve Çırak’m beni takip ettiğini düşünerek, gülümsedim. Onun yerine gölgelerden Chris çıktı.

Hafif sesle, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Chris omzunu silkti. “Senin korumanım.” Gözlerimi devirdim fakat ailemin evine doğru bana eşlik etmesine karşı çıkmadım.

Adımlarımın gitgide yavaşladığını fark etti.

Ciddi ciddi, “Ailenin yanma dönmek istemiyorsun, öyle değil mi?” diye sordu. Başımı salladım.

Bana doğru dalga geçer gibi eğildi. “Tamam,” dedi. “Bana bırak. Onları bir sebeple mekiğe dönmen gerektiği konusunda inandıracağım.” Öne çıktı ve kısa süre sonra babamla mırıltıyla konuştuğunu duydum. Kelimeleri anlamıyordum fakat bir an sonra, Chris evden çıktı, yalnızdı.

Chris beni mekiğe doğru götürürken, “Teşekkürler,” diye mırıldandım. Centauri-Dünya gece yürüyüş yapılacak yer değildi fakat babamın yalanlan yerine pterolar ve karanlıkla yüzleşmeye razıydım.

Mekiğe doğru yaklaşırken, “Aslında,” dedim. “Bir test daha yapabilirim.”

Chris güldü. “Sen ve Dr. Martin bugün yüzlerce test yaptınız! O numune kavanozlarında incelenecek bir şey kalmamış olmalı!” Bir kaya kadar sert olan omzuna vurdum. “Dalga geçme,” dedim ve rampayı tırmanarak, köprü kapısını açtım. Genetik modifikasyon malzemesi için pteroyu test etmiştim ve annem de pteronun Dünya ve Centauri-Dünya’dan bir kombinasyon içerdiğini keşfetmişti. Ve Çırak’la beraber insanların zehirlendiği fikrini ortaya attıktan sonra, insanları Phydus için test etmiştik fakat kimse Phydus için pterolan test etmemişti.

Hem kendime hem de Chris’e, “Muhtemelen bir şey değil,” dedim. Bir pteroda Phydus bulma şansı? Fakat Phydus bir şekilde bu dünyanın doğal parçası hâline gelmişti ve neden bir ptero etkilenmesindi ki?

Buzdolabmdaki ptero kanmı aldım ve test için hazırladım.

“Ne yapıyorsun?” Gerçekten ilgileniyor gibiydi.

“Çırak’la beraber çoğu kurbanda...” “İlaç” kelimesini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. “İçlerinde bir madde vardı. Onları kontrol edebilen bir şey. Eğer Çırak haklıysa ve bu gezegendeki uzaylılar da bilinçlilerse, belki de pteroların içinde de bu maddeden vardı ve uzaylılar da hedeflerine saldırmaya yardımcı olmak için kullanıyorlardı.”

Chris kuşkuyla, “Vahşi bir hayvanı kontrol etmek zor olmalı,” dedi.

Phydus’la değil.

İmmünoloji testi ötmeye başladığında, sandalyemin ucunda oturuyordum. Yan yanya beklesem de, sonucu görünce şaşırmıştım.

Pozitif.

Pterolarda hem genetik modifikasyon malzemesi hem de Phydus vardı. Çırak, ilk saldırıya uğradığında, bir şey gördüğünü düşünmüştü ve sonradan üç pençeli bir ayak izin bulmuştuk. Uzaylılar zekiydi. Bizi gözetliyorlardı. Ve pterolan kontrol edip, bize saldırmak için kullanmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Chris beni yakından izleyerek, ”Aradığını buldun mu?” diye sordu. Başımla onayladım. “Şimdi eve dönmeye hazırım.” Bir şekilde bana asla yalan söylemeyeceğini sandığım babamla yüzleşmek, bu dünyanın gizli gerçeklerini bulunca daha kolaylaşmıştı.

Bu kelime Chris’in duraksamasına neden oldu. “Ev? Sadece birkaç gündür buradasın. Gerçekten de bu gezegeni evin olarak görmeye başladın mı?”

Soruş şekline bakarak, onun öyle görmediğini anlayabiliyordum fakat görüyordum. Gerçekten.

Mekiğin dışma çıktığımızda, çoktan zifiri karanlık olmuştu ve içeride jeneratörler yanan ışıklara tezat oluşturuyordu.

Chris durdu ve yıldızlarla bezeli gökyüzüne doğru baktı. “Bu dünya gerçekten güzel, öyle değil mi?”

Sessizce başımla onayladım.

Bana doğru döndü. Yüzünde yoğun bir ifade vardı. Anlamıyordum sebebini. Daha önce gözlerinde hiç öyle bir şiddet görmemiştim.

“Beni takip et,” dedi. Elimi tuttu ve beni rampadan indirdi. Nefes nefese kalmıştım ve uzun bacaklarına yetişmeye çalışıyordum. Koloniyi mekiğe bağlayan patikadan uzaklaştı

ve ormanın derinlerine doğru ilerlemeye başladı.

“Bu güvenli mi?” diye sordum ve elimle 38’liğime dokundum. Chris, “Hiçbir şey asla güvenli değildir,” dedi.

Ağaçlar arasmda gitgide daha da derinlere doğru indi. Bu gezegende hiç bu kadar uzağa gitmemiştim. Tam-elimi ondan kurtarıp, geriye doğru koşacakken durdu. “Gözlerini kapat,” dedi. Endişeyle güldüm.

Chris, “Gerçekten,” dedi. “Gözlerini kapat.” Ona şüpheyle baktıktan sonra, istediğini yaptım.

Parmaklarıyla çenemin altını okşadı ve yüzümü taze havayla dolu esintiye doğru kaldırdı..

Kulağıma doğru, “Şimdi,” diye fısıldadı. Sesi yüzümün yanında yankılanıyordu. “Dinle.”

Gözlerim karardı. Nefes aldım. Nefes verdim. Ve dinledim.

Başlangıçta, hiçbir şey duymadım fakat ardmdan su damlalan duymaya başladım—bir yerlerde. Dere ya da şelale sesi. Uzaklarda yaprak sesleri. Zrrşş diye bir ses, çekirge sesine benziyordu. Ve kesinlikle bir kurbağa sesi.

Gözlerimi yavaş yavaş açtım.

Chris, “Bu dünya,” dedi. Gözleriyle benimkileri araştırıyordu. “Gerçekten de kavga etmeye değecek bir yuva, değil mi?”

Sessizce onayladım.

Chris, “Ne pahasına olursa olsun,” dedi. İşkence çekiyor gibiydi. Sanki bir karar vermeye çalışıyor gibiydi. Emma’mn ölümü hakkında düşündüğümden fazlasını bilip bilmediğini merak ettim. Acaba Emma’yı paranoyaklaştıran şeyi o da mı keşfetmişti?

Sonra ben çekilemeden, hatta şaşkınlıkla ağzımı bile açamadan, Chris uzandı ve dudaklarım benimkilerin üzerine koydu. Öpücük beni öylesine şaşırttı ki ağzım açıldı ve o da dilini benimkinin üzerine koydu. Başta tereddütlüydü fakat sonra öpücüğü derinleşti. Sanki öpücükle beni bir şeye ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Bana sahip çıkıyor ve kendine ait kılıyor gibiydi. Yanaklarım ısmdı ve zihnim dönmeye başladı.

Eskiden Çırak tek seçeneğim olduğu için sayılmadığını düşünüyordum.

Ve şimdi Chris vardı. Benden sadece birkaç yaş daha büyüktü ve güçlüydü, zekiydi, cesurdu. Artık başka seçimlere de sahiptim.

Ondan uzaklaştım ve bırakana dek geri çekildim. Birkaç adım gittim ve nefesimi düzeltmeye çalıştım. Düşüncelerimi yerine getirmeye çalıştım. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Chris hemen, “Ben... Ben... Üzgünüm,” dedi.

Neyse ki karanlıktan yüzümün ne kadar pembeleştiğini görenriyordu.

Yine, “Düşündüm ki, önemli değil. Üzgünüm,” dedi. ”Seni Çırak’m binasından çıkarken gördüm fakat şey diye düşünmemiştim... İkinizden arkadaştan öte olduğunuzu bilmiyordum...” Endişeyle kıpırdandı ve bakışlarımdan kaçınmaya çalıştı. “Demek istiyorum ki... Umuyordum ki...”

Hâlâ nefes nefese, “Sorun değil,” dedim.

Bizim meydana getirdiğimiz patikaya doğru yöneldim

ve mekiğe ve koloniye doğru yola çıktım fakat neredeyse bir köke takılıp düşüyordum. Chris, tahmin ettiğimden de hızla öne fırladı ve düşmemi engelledi.

“Teşekkürler,” dedim.

Chris beni bıraktı ve tuhaf bir tavırla birkaç adım geri gitti. “Arkadaş mıyız?” diye sordu. Bu bir barış antlaşması ve bir özürdü.

Kabul ettim. “Arkadaşız,” dedim, fakat bana çok yakın durması gözümden kaçmamıştı. Sanki ben azıcık daha fazlasını istesem, beni kollarına alacak gibiydi.

44: ÇIRAK

Ben giyinip, merdivenlerden inene dek, Chris’le Amy’nin çayırlığın diğer tarafından ormana doğru gittiklerini zar zor görebildim. Mekiğe gidiyor olmalılardı. Amy’nin testle filan alakalı bir fikri olmalıydı. Öyleydi. Öyle olmalıydı.

Onları takip etmedim. Beni çayırlarda görebilirlerdi ve zaten güvenli de değildi. Tek başıma ve silahsız onları takip etmek, muhtemelen şu an yapılabilecek en aptalca hareketlerden biriydi.

Zaten yapmaya cesaretim de yoktu.

Onun yerine koloniye gizlice yürüdüm ce insanlanmı kontrol etmekte olduğumu kendi kendime söyledim fakat aslında Amy’nin dönmesini bekliyordum. Amy ve Chris’in neler yapmakta olduklarını düşünmemeye çalışıyordum. Yalnız. Karanlıkta. Baş başa.

Horuldamakta olan Dünyalıların binalarını geçtim. Ziyaret ettiğim insanlanmın binalarında en azından bir kişi ayakta oluyordu. Eski Besleyicilerden biri olan Heller’i ziyaret ettim.

Binanın dışında durmuş, gökyüzüne bakıyordu. Arkasında yaklaşık iki düzine insan uyuyordu. Rahat değildi fakat elimizden geleni yapmıştık. Yataklar ve örtüler meydana getirmek için kıyafetleri ve battaniyeleri kullanmıştık.

Ben geçerken, Heller hafif bir sesle, “Onu düşünmeden edemiyorum,” dedi.

İkimizin de aynı kızı düşündüğümüz konusunda ciddi şüphelerim vardı. O yüzden sordum. “Kimi?”

“Lorin.” Gezegende öldürülen ilk kadın. Tanımlayamadığımız uzaylı tehlikesinin ilk kurbanı.

“O iyi biriydi. Ölmeyi hak etmiyordu.”

“Yaşam öyle işlemiyor,” dedim.

Heller başını salladı. Gökyüzüne bakmayı sürdürüyordu ve ben de Godspeed'e bakıp bakmadığını merak ettim. Buraya hiç gelmemiş olmayı diliyor muydu?

Dolandıktan sonra, koloninin ön tarafına geldim ve Amy'nin ailesinin yaşadığı ilk binanın önünde durdum. Pencereden Amy'nin odasına göz attım fakat henüz dönmemişti. Ne kadar süredir oradaydılar? Bir sorun mu çıkmıştı? Hangisi daha fazla kanımı donduruyordu bilmiyorum. Başlarına bir şey gelmesi fikri mi, yoksa birlikte çok keyif aldıklarından hâlâ dönmemiş olma olasılıkları mı?

Amy'nin evinin diğer tarafında bir şey parıldadı. Eğildim ve daha rahat görebileceğim bir pencerenin oraya gittim.

Amy'nin annesi Dr. Martin, "Yalanlardan bıktım," dedi. Daha fazla katılamazdım bu cümleye. Ayakuçlanmda durdum ve daha iyi duymaya çalıştım.

"Artık yalan yok." Albay Martin'in sesi içten geliyordu. "Sadece bana verilen emirleri yerine getiriyordum."

"Sen ve emirlerin!" Sesi sinirli gelse de, Dr. Martin eşini anlıyor gibiydi. "O hâlde bütün bunlar ne hakkında?"

Binanın içindeki ışıklar değişti ve karanlığın içinde parıldayan bir şey gördüm... Yüksek sesle nefes alıp sonra da ağzımı ellerimle kapattım. Pul. Tünellerde bulduğum ince ve düz pul, Chris beni çekmeden hemen önce.

Amy'nin annesi şaşkınlıkla, "Kim böyle bir şeyin bu kadar değerli olabileceğini düşünebilir?" dedi.

"Sanırım..." Albay Martin duraksadı. "O neydi?"

Kulak kesildim ve Albay Martin'i durduran şeyi dinledim. Binanın diğer tarafından ayak sesleri geliyordu.

Dr. Martin, "Muhtemelen sadece Amy gelmiştir," dedi. Albay Martin, pulu saklarken parıldayan ışık da gitti.

Olabildiğince sessizce binanın diğer tarafına doğru gittim. Tam zamanında Amy ve Chris'i yüz yüze görmüştüm. Gölgelere gizlendim.

Amy, “Benimle yürüdüğün için teşekkür ederim,” dedi. “Ve biliyorsun. Önceden olanlar.”

Önceden? Önceden? Ne olmuştu ki önceden?

“Bundan bahsetmeyelim. Ve... Em...” CHris rahatsızca kıpırdandı.

Ve ardmdan...

Başmı Amy’ye doğru eğdi...

Gözlerim kapattı ve yaklaştı...

Gözlerim etrafı kırmızı görürken, ellerim de yumruk hâline gelmişti. O kahrolası herifin kafasını kopartacaktım.

Amy geriye çekildi ve zarafetle Chris’in teşebbüsünden sakındı. Nazikçe, “Arkadaş, hatırladın mı?” dedi.

Ellerim rahatladı. Ne ahmaktım.

Chris’in dudaklan yan yanya gülümsüyordu. “Evet,” dedi. “Arkadaş.” Amy’nin binada kaybolmasını izledi fakat arkasından bakışma bakılırsa, Amy’nin kelime tanımını değiştirmek için her şeyi yapabilecek gibi görünüyordu.

45: AMY

Ertesi sabah seherden evvel uyandım. Zemin soğuk ve sertti fakat uyuyamamamm sebebi bu değildi. Uyku tulumuna ihtiyacım yoktu. Çırak'a ihtiyacım vardı. Dün geceki anılarım, yüzüme ani ve aptalca bir gülümseme yerleştirdi.

Sesler duyduğumda çadır bezinden duvarımı geriye çektim. Annemle babam beni fark edince, annem yumuşakça, "Günaydın, güneş ışığım," dedi. "Kahve ister misin?"

Başımla onayladım ve masaya doğru giderken, esnedim. Annem metal bardağın içine soğuk su koydu ve sonra süt tozuyla karıştırdı.

Babam, "Neredeyse evimiz gibi," dedi. Ve kendi bardağıyla benimkine hafifçe vurarak, "kahvesini" yudumladı. Komik bir yüz hareketi yapınca, ben de gülümsedim.

Kahvaltımız suyu alınmış FKB etiketli paketlerden meydana geliyordu. Su ve bisküvilerle karıştırılmış ve kraker görünümlü pudra yumurtalar. Ne kadar suyu alınmış paketimiz olduğunu merak ediyordum. Dünyalılar tedbirli kullanıyorlardı, duvar yemeklerini paylaşan gemililere göstermeden.

Babam "bisküvisini" "kahvesine" daldırdı. Dünya'dayken hep böyle yapardı.

Annem, "Pekâlâ," dedi ve gömleğini düzeltti. "Laboratuvara gidiyorum."

Bunu duyunca, dün gece Chris'le orada bulduklarımızı düşündüm. Kelimeler dilimin ucuna gelse de, bir şey söylemedim. Henüz onlara anlatmaya hazır değildim. Daha değil. Önce Çırak'la konuşmalıydım.

Babam dışarıya baktı ve ardmdan anneme doğru seslendi. "Chris burada değil. Seni laboratuvara ben götürürüm. Amy, sen gidiyor musun?"

Gitmiyordum, fakat güneş doğmaya başladığında, onları geçirmek için dışarıya çıktım. Çevremizde uyanmakta olan insanların hafif sohbetlerini ve yeni günü karşılamalarını duyabiliyorduk. Bu kolonici rolüne bu kadar

çabuk alışmamız inanılmazdı. Burayı ne kadar da çabuk yuvamız hâline getirmiştik.

Gülümsedim.

Ve ardmdan ormanda bir patlama oldu.

Babam önce hareket etti, annemle beni yere yatırdı ve devasa, güçlü elleriyle başlarımızı korudu. Ormanın üzerinde beyaz bir bulut oluşmuştu ve ayağımızın altındaki zemin — taş ve güçlü—gümbürdeyerek, titredi. Panikle haykırmalar ve çığlıklar duyuyordum. Etrafa bakınırken, kendi kalbimin gürültüsü de kulaklanmda yankılanıyordu. Çırak’m nerede olduğunu merak ediyordum. Kulaklanmda çok yüksek çınlama sesleri vardı ve patlamadan mı kaynaklanıyordu yoksa kulak zarlanmm patlamasından kaynaklanıyordu bilmiyordum.

Ormanın üzerindeki bulut, güneşleri örtmüştü ve tüm koloninin üzerinde koyu bir gölgenin oluşmasına neden olmuştu. Taşlar ve ağaç parçalan, gökyüzünden dolu gibi yağıyorlardı. Ormana büyük parçalar yağmur gibi yağıyordu fakat burada kolonide ise taş yola ağaç parçalan düşüyordu.

Babam, “Bu da neyin nesi?” diye gürledi. Ordu mensuplan birbiri ardına çevresinde belirmeye başlamışlardı. Artçı ufak patlamalar meydana geliyordu ve geriye kalan ağaçların da sallanmalarına neden oluyordu.

Gözlerimi alamıyordum. Büyük, kara ve yaralanmış toprak.

Mekiğin olması gereken yerde.

46: ÇIRAK

Ordu mensuplan beni durdurmaya çalıştılar fakat—bunun için beni vurmaya, bağlamaya çalışmak veya geride bırakmalan gerekiyordu—beceremediler. Patlama gerçekleşir gerçekleşmez, ne olduğunu anlamıştım ve koloniden hızla aynlarak, mekiğe doğru koşmaya başladım. Amy, her sabah annesiyle beraber laboratuvarda oluyordu. Her lanet sabah! Bu sabah da oradaydı. Kalbim göğüs kafesimin içinde atıyordu ve gözlerim yanıyordu.

Ona bir şey olmuş olamazdı.

Ormana ulaşmadan önce Albay Martin ve onun timine yetiştim.

Panik hâlinde ve nefes nefese, “Amy nerede?” diye sordum.

Albay Martin sözlerimi anlamıyormuşum gibi bakıyordu. “Amy?”

“Evet, o iyi mi?”

“Amy iyi. Burada değil.”

Bu kelimelerle dizlerim çözüldü. Yıldızlara şükür! Albay Martin yanımdan geçti. Beni koloniye geri göndermekle uğraşmadı bile ve onu patlama yerine doğru takip etmeye başladım. İleriye doğru gittik. Burnuma yanık kokusu doluyor ve gözlerimi yaşartıyordu.

Küçük bir grup hâlinde ilerledik. Ben grubun ortasındaydım. Benim dışımda herkesin silahı vardı ve silahları tıpkı gözleri gibi kullanıyorlardı ve daima ileriye dönük hâlde tutuyorlardı.

Patlama bölgesine ulaştığımızda, duman çevremizi sardı ve görüşü imkânsız hâle getirdi. İleriye doğru sürünürken, gözlerim doluyordu. Bir esinti dumanı dağıttığında, hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Dünya yeniden görünür hâle gelmişti. Ağaçlar yerde duran yanmış ve kararmış parçalardan ibaretti. Zemin topak topaktı, tıpkı saban ile sürülmüş toprak gibiydi fakat kavrulmuştu ve bozulmuştu.

Mekiği görünce durduk.

Mekik üçe ayrılmıştı. En uzağa köprü savrulmuştu fakat en az hasarı da o görmüştü. Bir çocuk onu elleriyle alıp, ağaçlara doğru fırlatmış gibiydi. Mekiğin geriye kalanı, uzunlamasına ikiye ayrılmıştı ve tavan da tıpkı yanan ve dumanı tutan bir metalden yapılmış açan bir çiçeğe benziyordu.

Albay Martin, “Dağılın. Kazazedelere bakın. Suçlulara bakın. Kanıtlara bakın,” diye emir verdi.

Mekiğin altındaki zemin—mekiğin inişi esnasında roketlerle kararan ve yanan kum—açılmıştı ve parçalanmıştı. Yanan camın minik parçalarında artık güneş ışığının izi yoktu. Patlamanın mı camın kırılmasına neden olduğunu yoksa uzaylıların zaten burada bulunan camı kullanıp kullanmadıklarını bilmiyordum.

Mekiğin boş kabuğundan kaçındım. Metal köşeleri lime lime olmuştu ve yanıyordu. Donma hazneleri patlamıştı ve cam kutular her yana dağılmıştı. Genetik laboratuvar da neredeyse ortadan ikiye ayrılmıştı. Dünya’dan gelen hayvan embriyoları da gitmişti. Ağır silindirlerin kırıldıklarını ve içlerinden sıçan san yapışkan maddenin ve fetüslerin yerde yandıklarını görebiliyordum. Kuvözler—bilim insanlan at ve köpek yapmaya başlamışlardı—çıtır çıtır yanıyorlardı.

Besin stoklarımızın çoğu oradaydı. Yeri doldurulamaz ekipman. Ve—bir anda gerçek zihnime çökmüştü—Harley’nin Amy için yaptığı son tablo. Amy onu kendisiyle beraber getirmişti fakat mekikte tutmuştu. Güvenlik için. Artık sadece kül olmuştu.

Ayağım takıldı ve neredeyse ağır bir metal plakanın üzerine düşüyordum. Çift kanatlı bir kartal ve bir yanında da *Godspeed* yazıyordu. Mekiğin isim plakası. Bir yanında yanma izleri vardı ve okunmasını imkânsız kılıyordu.

Pek önemli bir şey değildi fakat *Godspeed’le* olan son bağlantımdı. Sahip olduğum son gemi parçasıydı. Yuva dediğim yerin son anısı. Şimdi o da gitmişti.

İsim plakasını ayağımla çevirdim. Altında mükemmel bir cam parçası duruyordu.

Dikkatlice camı elime aldım. Enkazdan çıkar çıkmaz, onun bir küre olduğunu fark ettim. Mekikte küre şeklinde bir şey hatırlamıyordum.

O an ışık vurdu üzerine ben de içindeki sıvı altın rengini gördüm. Güneş enerjisi.

Kahretsin.

Endişeyle, “Albay Martin?” dedim.

Diğer ordu mensuplarından biri bana doğru baktı. Elimdekini gördüğünde, Albay Martin’e doğru koşup, onu yakaladı.

Elimdeki cam küre, neredeyse kafam büyüklüğündeydi fakat Amy’nin küpünden daha inceydi. Kırılacağından emindim, hâlâ kırılmamış olması bir mucizeydi.

“İtoğ...“ Albay Martin beni görünce küfretmişti. “Nereden aldın onu?”

“Onun şey olduğunu bilmiyordum..dedim. Ellerim terden ıslanmıştı ve küreyi tutmamı zorlaştırıyordu.

Albay Martin, “Onu yere koy... Nazikçe... Nazikçe...” dedi. “Herkes geriye çekilsin.”

Göz ucumla, herkesin endişeyle geriye çekilmekte olduklarını görebiliyordum. Diz üstü çöktüm ve cam topu olabildiğince dikkatlice yere koymaya başladım. Yerin biraz üzerinde tereddüt ettim. Yüzüm cam bombadan bir adım uzaklıktaydı ve tüm mekiği havaya uçuran da bu tür bir şey olmalıydı.

Albay Martin, “Dikkat,” diye seslendi.

Ters ters, “Biliyorum,” dedim.

Yere değdiğinde, cam toptan klik! diye bir ses çıktı.

Geriye doğru bir adım attım. Herkes nefesini tutuyordu fakat cam top durdu.

Bir ağacm arkasına geçtiğimde, Albay Martin kılıfından tabancasmı çıkarttı ve topa doğru nişan aldı. Tetiği çekti.

Cam top, tıpkı bir balon gibi patladı ve içindeki enerjiyle açığa çıkan patlama bir an gözlerimi kör etti. Gözlerimi kırpıştırarak, hasara doğru baktım.

İki adımlık bir krater meydana gelmişti. Albay Martin, öne doğru çıktı ve enkaza doğru kaşlarını çatarak, bakmaya başladı. Uzun uzun ve yüksek sesle küfretti.

“Tamam,” dedi. “Beyler, şimdi neye karşı olduğumuzu görüyorsunuz. Bakmaya devam edin ve dikkatli olun.” Dağıldılar.

Albay Martin bana doğru geldi.

“Bu kanıtlıyor,” dedim. “Bu uzaylıların işi.”

Cevap vermedi.

“Bunun gibi herhangi bir silahımız var mı?”

Mekiğin kalanına doğru döndü. “Olsaydı bile, artık yok.” Kahretsin. Haklıydı. Cephanelik, mekikteydi. Geride kalan silahlarımız, adamların üzerindekilerden ibaretti.

Albay Martin, “Neyse ki erken saatlerde gerçekleşti,” dedi. “Yoksa büyük sayıda ölü ve yaralımız olabilirdi.”

Amy. Amy, gününün yansını genetik laboratuvarında annesiyle geçiriyordu. Gözlerimi kapattım ve onu patlamada hayal ettim. İkinci bomba patlarken de benzer bir görüntü zihnime düşmüştü. Geminin ortasında patlamaya yakalanıyordu ve bedeni tanınmaz hâlde yanıyordu.

“Bir şeyler yapmalıyız,” dedim. Mekikten kalanlara bakarken, duygulanıyordum. Konuşurken sesim çatlak çıkıyordu.

Albay Martin doğrudan gözlerimin içine baktı. “Biliyorum.”

Bir zamanlar Orion’un köleye dönüşmemizle ilgili uyarılarının gerçekleşme olasılığının daha büyük olduğunu zannederdim fakat artık Albay Martin’in bizi onun yerine askerlere çevireceğine inanmaya başlıyordum.

47: AMY

Babam ve adamlarının dönmesini beklerken, kalabalıkta ilerliyordum fakat dumanlar tüten ormandan babam çıkmadı. Çırak çıktı. Gözlerimiz bir araya geldiğinde, birbirimize doğru koşmaya başladık. Çırak beni öylesine sıkı kucaklamıştı ki, nefessiz kalmıştım.

Sonunda beni bıraktığında, “Ne oldu?” diye sordu. “Baban herkesin dışarıya çıkmasını istiyor.”

“Dışarıya? Nereye?”

Asık suratlı görünüyordu. “Yapıya.” Öylesine şaşırmıştım ki, neredeyse duruyordum. “Fakat babam...“ Çırak omzunu silkti. “Herkesi oraya götürmemi söyledi.

“Neden?”

Bana anlaşılmaz bir tavırla baktı. “Bilmiyorum.”

Çırak bizi bir araya toplayıp, ormana ve oradan da göle doğru götürürken, herkes daha da endişeleniyordu. Yapı görünür hâle geldiğinde, endişemizden kaynaklanan enerji, mekiği parçalayan bombaların eneıjisine ulaşmıştı.

Chris, iletişim binasının dışında duruyordu. Biz yaklaşırken Çırak’a, “Neler oluyor?” diye sordu. Yorgun ve pis görünüyordu.

Çırak, “Bilmiyorum,” dedi. “Albay Martin sana anlatmadı mı?”

“Sadece seninle burada buluşmamı söyledi.”

Babam ormandan çıktı. Arkasından patlamaya götürdüğü adamlar geliyordu. Çırak, annem ve bana ulaşana dek konuşmadı. Chris İ gördüğüne biraz şaşırmıştı fakat başparmağını biyometrik tarayıcıya bastırırken, yorum yapmadı. İNSAN yazısı yanıp sönmeye başladığında, kapı açıldı. Çırak’a ona katılması için işaret etti fakat ben de arkalarından yürüdüm. Küstah ve cüretkâr bakışlarla dışlanmayacağımı belirtiyordum. Kapıdan geçtiğimde annem de ve ardmdan Chris de takip etti. Babam ağzını açtı. Sanırım bizi çıkartmak için fakat yenilmiş gibi görünüyordu ve sadece kapıyı kapattı.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz annem, “Bu nedir, Bob?” dedi. Büyük cam pencerelerden, babamın ordusunun insanları yapının öteki tarafına, asfalta doğru götürdüklerini görebiliyordum.

Babam, “Maria...“ diye başladı.

Annem, babama vurabilecek gibi görünüyordu. “Bana anlattığın yapı bu mu? Neden bana bu kadar ileri olduğunu söylemedin?”

“Emirlerim vardı.”

“Emirler! Emirlerin canı cehenneme! Ben senin karınım!” Babam odada ilerledi ve annemin ellerini tuttu. “Maria, açıklamama izin ver.”

Annem ellerini çekip, havaya kaldırdı. “Pekâlâ! Açıkla!” Babam içini çekti. “Bu yapı, Dünya’dan gelen ilk koloni tarafından kuruldu.” Annem başka bir şey için bağırmak üzere ağzını açtı fakat babam bakarak, onu susturdu.

“İlk koloni... Problemlerle karşılaştı. Uzaylılar. Çok zeki ve saldırgan uzaylılar. Orijinal kolonideki herkesi öldürdüler. Ve belli ki, biz indiğimizden beri bize de aynısını yapmaya niyetliler.”

Annem yine ağzını açtı fakat babam elini kaldırarak, onu susturdu. “Dünya’yla temas kurma çabalarımızda sorun yaşadık fakat dün gece teknolojik ekibim, sinyali güçlendirmenin bir yolunu buldu. Bir mesaj göndermeyi başardık ve bir mesaj da geri geldi.”

“Öyle mi?” Bu defa Chris konuşmuştu ve sesi şok içindeydi. Babam ona doğru gülümsedi ve ben de her ikisinin, iki ordu mensubunun, bize anlatmadıkları bir şey bilip bilmediklerini merak ettim.

“İniş yaptığımızı ve yerel halk tarafından saldırıya uğradığımızı Dünya’ya bildirebildik. Dünya da geri bir cevap yolladı.”

Babam, iletişim panelinin üzerindeki dokunmatik ekrana doğru döndü ve açtı. Menüler arasında dolandıktan sonra, ekranda bazı metinler belirdi. Sonra geri çekildi. Biz de görebilmek için toplandık.

Mesaj alındı.

Yardım etkileştirildi. Tahmini varış süresi beş gün. İstasyon, beş yüz kişilik yaşam desteği ve tehlikeyi gidermek için de bir silah barındırıyor.

Hepimiz farklı şeylere dikkat etmiştik. Chris babama, “tehdidi yok edecek” kadar büyük silahı sordu. Annem istasyonu sordu. Çırak da ne tür bir yardımın gönderildiğini sordu.

Fakat ben? Ben ilk cümleye takılmıştım. Mesaj alındı. Babam Dünya ile konuşmuştu... Ve Dünya da cevap vermişti. İçim rahatlamıştı ve bu konuda bu kadar dolu olduğunun farkında değildim.

Babam kendisini soru yağmuruna tutan Chris, Çırak ve annemden bir adım uzaklaşarak, “Bildiklerim bu kadar,” dedi. “Yapının altında otomatik bir mekik var ve kargo—ve insanları—gezegenin üzerindeki uzay istasyonuna götürüp getirmekten sorumlu. Hepimizi alacak kadar büyük değil fakat en riskli olanları göndereceğiz. Koloninin en zayıf üyelerini, savaşamayacak olanları. Ve FKB’nın imha için göndereceği silahı araştıracak birkaç ordu ve silah uzmanı da gidecek.”

Çırak hemen, “Silah nedir?” dedi. Chris sessizce bizi izliyordu ve yüzündeki bakışı okumak mümkün değildi.

“Mesajm yanında silahı iletişim panelinden nasıl patlatabileceğimize dair yönergeler atılmış fakat FKB’nın bize verdiği az miktardaki bilgiden hoşlanmadım. Adamlarıma daha fazla araştırmalarını söyleyeceğim.”

Diğerlerinin hâlâ özellikle de silahla ilgili sorulan vardı fakat benim sadece bir tane sorum vardı.

“Ne zaman?”

Kelimelerle kargaşa sona erdi ve herkes babamın cevabını dinlemek üzere sustu.

“Şimdi.”

48: ÇIRAK

Amy elimi öylesine sıkıyordu ki, Albay Martin dışarıdaki kalabalığa megafon ile durumu açıklarken—yani Centauri-Dünya'ya inen ilk insanlar olmadığımızı ve ilk inenlerin bizi de öldürmek isteyen uzaylılar tarafından öldürüldüklerini—parmaklarım hissizleşmeye başlamıştı.

Gökyüzü bulutsuz ve masmaviydi. Hava yumuşak ve sakindi ve ağaçlar coşkundu fakat kimse bunları görmüyordu. Hâlâ koyu gri dumanı görüyorlardı ve patlamayı duyuyorlardı. Albay Martin onlara yeniden istasyona taşınacaklarını söylerken, insanlarımın yüzlerini inceledim. Bazılarının— hatta çoğunun—bunu duymaktan memnun olduğunu görebiliyordum. Güvenlik istiyorlardı ve onlar için uzayda yaşamak güvenliydi. İstasyona gitmek için sabırsızlanıyorlardı. *Gods-peed* olmayacaktı fakat bu gezegenden daha iyi olacaktı. En azından onlar için.

Fakat bazıları duraksıyordu ve bu da bana güven vermişti. Albay Martin megafondan, "Dünya'dan yardım ulaştığında," dedi. "Bazı seçeneklerimiz olacak. İstasyondakiler, derhâl bir sonraki yıldızlar arası gemiye binebilecekler."

Bu sözler kafa karıştırmıştı ve Albay Martin hızla açıkladı. "Dünya'ya. Dünya'ya dönme seçeneğiniz olacak."

Bu yepyeni bir durumdu. İnsanlarımın çoğu bunu duymaktan memnun olmamışlardı. Eğer istasyona gitmek, Dünya'ya dönmek anlamına geliyorsa, bunu yapmaya çok daha isteksizlerdi. En azından bu gezegen onlarındı. Dünya ise kesinlikle değildi.

Kalabalığa yardımcı olabilmek için dışanya doğru bir adım attım. Bunu yapar yapmaz, insanlarım üzerime doğru yırtıcı kuşlar gibi atladılar.

Gemicilerden bir tanesi yüzüme doğru, "Gitmemizi sağlayamazlar!" diye haykırdı. "Bu gezegen bizim ve gitmemizi sağlayamazlar!"

Başka bir adam, "Güvenliğimiz için!" diye karşı çıktı. Yakınındaki bir kadın da, "Çocuklarımız için," dedi.

Bir Besleyici, "Hiçbir yer güvenli değil!" diye haykırdı. "Aynen burası gibi olabilir."

“FKB’ma güvenemeyiz!”

“Dünya bizi umursamıyor!”

“Fakat burada kalabiliriz!”

Olabildiğince yüksek sesle, “Yeter!” diye haykırdım. Albay Martin’den megafonu aldım. “Kimse bir yere gitmenizi sağlamıyor!” dedim. Sesim yeterince yüksek çıkmıştı. “Fakat eğer gitmek istiyorsanız seçeneğiniz var.”

Kalabalığın merkezinden birisi haykırdı. “Sen ne yapacaksın?”

Megafona doğru, “Ben mi?” dedim. Kelimeler megafon yüzünden daha hassas çıkıyordu ve o an çalışan bir wi-com’um olmasını diledim. Albay Martin bana doğru kaşlarını çattı. “Ben kalıyorum.”

Kalabalıkta alkışlar ve protestolar yükseldi. Çoktan kalmak ve gitmek isteyenler olarak ikiye ayrılmışlardı. Tehlikeyi umursamayanların sayısına baktığımda, zafer kazanmış gibi hissetmiştim. Kendilerinin olan için savaşmaya hazırlardı.

Albay Martin megafona doğru, “Sessizlik!” diye haykırdı. Kalabalık sakinleşti fakat hâlâ mırıldanıyorlardı ve endişeliydiler. Albay Martin, omzundaki telsizi çalıştırdı ve orduya talimatlar vermeye başladı ve ardmdan iletişim odasındaki kontrol paneline gitti.

Bir dizi tuşa basmasını izledim. Dışarıda yer sarsıldı ve kalabalık haykırdı. Bunun önceki patlamadan sonraki artçı patlamalardan biri olduğunu sanmışlardı. Amy ve annesi de yapının penceresine koştular. Amy, ilk defa yanımdan ayrılıyordu.

Dışarıda asfalt pist açıldı ve bir çift hidrolik asansördeki açılır kapanır kapılar gibi açıldılar. Altından bir öğütme sesi geldi. Devasa mekik yerden yükselirken, ağzım açık ve gözlerim irileşmiş hâlde izledim. Pırıl pırıl kanatlarının altında tombul ve hamile göbeği gibi iri, aşırı büyük bir savaş jetine benziyordu. Mekiğin soğan biçimindeki alt kısmı açıldı ve asfalta doğru indi. Yüzlerce insan boyunca dikey kutular görünüyordu. Panel kapandı ve geride sadece mekik ve pist kaldı.

Albay Martin bunun otomatik bir mekik olduğunu söylemişti. Uçuş sinyallerini kullanarak, doğrudan istasyona ve geri bu yapıya uçmak üzere

tasarlanmıştı fakat benim tek düşünebildiğim şey, bu mekiğin rotasından çıkarak, Godspeed'e gidebileceği ve böylece benim gemide tıkılmış insanlarımı kurtarabileceğimdi. Büyüklüğüne ve şekline bakılırsa,

sanırım atmosfere ulaşana dek bir uçak gibi gidiyordu ve ardından yörüngeye ulaşmak için roketleri fırlatıyordu.

Albay Martin'in durumu açıklaması ve benim sözlerim, kalabalığın sakinleşmesi için az miktarda işe yaramıştı fakat mekik görününce herkes susmuştu.

Daha önce sadece kelimelerden ibaretken, şimdi gerçeğe dönüşmüştü.

Otomatik mekik, gitme yollarını temsil ediyordu. Bazıları gidecekti ve bir daha asla onları göremeyecektik. Dünya'ya yani apayrı bir gezegene gideceklerdi ve bir daha bu koloninin bir parçası olmayacaklardı.

Albay Martin bize doğru geldi. Hangi "sivillerin" önce mekiğe bineceklerini organize etmeye başladı. Hamile kadınların binmeleri ve güçlü erkeklerin de kalmalan direktifi verildi fakat aileler ve arkadaşlar aynlmak istemiyorlardı. Geride duruyorlar veya ayrılmayı reddediyorlardı. O esnada yerlerini almaya hazır olanlar vardı.

Kimin gidip kimin kalacağını belirlemek yıllar sürmüş gibiydi. Sonunda, insanlar mekiğe gönderildiler. Otomatik mekiğin göbek bölgesinde olan küçük, dikey kutuların her biri bir insan için tasarlanmıştı.

Amy, "Kuru temizlemecilerin kullandığı otomatik raflara benziyorlar," dedi ve yüksek sesle, endişeli bir kahkaha attı.

İlk insanlar girdiler. Her kutunun merkezinden küçük bir çıkıntı çıkıyordu. Bir bisiklet oturağına benziyordu. Her insanın göğsünden ve belinden kayışlar iniyordu. İçeride ince, saydam ve plastik bir kapı onları içeriye kilitleyene dek, onu kutuya güvenli bir biçimde bağlıyordu.

İlk Dünyalı bilim insanları grubunu otomatik mekiğe doldururken, Albay Martin, endişeli gemililere, "Gördünüz mü?" dedi. "Korkulacak hiçbir şey yok."

İlk kısım dolduğunda, İkincisi otomatik olarak aşağıya doğru inmişti. İnsanlarım endişeyle ilerliyorlardı. Bilmedikleri bir gemiye güvenme

konusunda tereddütleri vardı.

Tam bazı insanlarım otomatik mekiğe daha da yaklaştıklarında, bazılarının nasıl sessizce gruptan ayrılarak geri çekildiklerini görüyordum. Gözleri geride kalanlarda, ağaçlarda ve ormanda ve harabelerdeydi. Evlerinde.

Mekik dolarken saatler geçti. Amy, yanımda durmuş, izliyordu ve yüzündeki ifadeyi anlamıyordum. Eline dokundum fakat elini çekti. İçimde endişeli bir korku belirmişti. O... O beni bırakmayı düşünüyor olamazdı, öyle değil mi?

Roketlerde iki yer boş kaldığında, Albay Martin gönüllü almayı bıraktı.

Kulaklarım uğulduyordu. Bir şey tersti ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Albay Martin, iletişim binasına doğru ilerledi. Amy ve annesi orada duruyorlardı.

Oh, hayır.

Elini Amy’nin annesine doğru uzattı. “Zamanı geldi,” dedi.

O da başıyla onayladı.

İkisi de Amy’ye doğru döndüler.

“Gitme zamanı,” dediler.

O zaman anladım: Amy’yi göndermek istiyorlardı.

49: AMY

Bunun olacağını biliyordum.

Babam kimin kalıp, kimin gideceğinden bahsetmeye başladığı anda, benden ne beklediğini biliyordum.

Gitmemi istiyorlardı.

Çırak'a doğru baktım. Babamın ne demek istediğini anladığında, yüzü dehşetle dolmuştu.

"Amy." Babamın sesi sertti. "Haydi."

Tereddüt ettim.

"Bu defa tercih hakkın yok. Sana bunu sunmuyorum. Otomatik mekiğe gideceksin." Duraksadı ve gözlerime doğru baktı. "Bu senin güvenliğin için."

Öne doğru bir adım attım.

Çırak boğuluyormuş gibi bir ses çıkarttı ve bana doğru uzandı fakat artık uzanabileceği bir yerde değildim.

Devasa otomatik mekiğe doğru yaklaşırken, çevremdeki tüm sesler arka plana doğru gitti. Ne yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum. İnsanları bireysel taşıma kutularında ve ince, açık renkli plastik kapıların ardından bize doğru bakarken görebiliyordum.

Küçük kutular rahat görünmüyorlardı fakat yolculuk uzun sürmeyecekti. Sadece yörüngeye ve ardından uzay istasyonuna kısa bir yolculuk. Birkaç gün içinde, başka bir gemi gelecekti ve istasyonda bekleyen herkesi tekrar Dünya'ya götürecekti.

Kendimizi kutulara paketlemek ve ardından uzaya dönmek, kaçma gibi geliyordu.

Bundan hoşlanmamıştım, uzaylılar kazanmış gibiydi. Bizi burada istemiyorlardı ve bizi gezegenlerinden kovuyorlardı.

Taşıma kutularının önünde durduğumuzda, kendimi donuk ve hissiz hissettim. Gözümün ucuyla, Çırak'ı görebiliyordum. Acılı ve yaralanmış

görünüyordu. Kalbim onun için sızladı. Ne planladığımı ona söylememiştim bile ve artık çok geçti.

Annem öne çıkarak, “Önce ben gideceğim,” dedi. Babam da onayladı. Annem ona doğru baktı ve yüzündeki ifadeyi anlayamadım. “Amy’ye bir şey söylememe izin ver.” Babam kıpırdamadığında, “Kız kıza,” diye de ekledi.

Babam bir adım geriye çekildi.

Annemin parıldayan gözlerine doğru baktım. Ona söylemem gereken kelimeleri düşündüm. Kalbini nasıl kıracağımı... Boynuma uzandım ve üç ay önce onun kargo kutusundan aldığım minik haç kolyeyi tuttum. “Bu senin,” dedim. “Aldığım için üzgünüm.” Açmaya başladım.

Haça dokundu ve onu göğsüme doğru bastırdı. “Sende kalsın,” dedi. “Çiçeklerde bayıldığından beri sende olduğunu biliyorum. Artık senin. Bana annem vermişti ve şimdi ben de sana veriyorum.”

“Anne, yapamam...“

Annem başıyla onayladı ve sanırım diyemediğim şeyi anladı. Yapamayacağım şeyi anladı.

Gülümseyerek, benden uzaklaştı. Gözleri dolmuştu. Ardından babam onu taşıma kutusuna bağladı ve kilitledi.

Bana döndü.

“Ben gitmiyorum,” dedim.

Bir adım geriye doğru attım. Kalabalığa ve Çırak’a doğru bir adım.

Babam kızgınlıkla, “Ne dedin sen?” diye sordu.

“Ben gelmiyorum.” Sesimde kuşkuya yer bırakmamıştım.

Babam öne doğru geldi ve gözleri cehennem alevleri gibiydi. Öfkeyle, omzumun üzerinden Çırak’ı işaret ederek, “Onun için mi?” diye sordu. “Tüm aileni onun için mi gözden çıkartıyorsun?”

“Hayır,” dedim ve cevabım babamı öfkesinden çıkartacak kadar şaşırttı. “Onun için kalmıyorum ama sizin için de gelmeyeceğim.”

Babam kolumdan tutarak, “Gitmeni sağlayacağım,” dedi. Beni otomatik mekiğe doğru birkaç adım götürdü fakat sonra kolumu kurtarabildim.

Birkaç adım gerileyerek, “Deneyebilirsin,” dedim. “Fakat her adımda savaşacağım ve buraya dönmenin bir yolunu bulacağım.”

Babam, “Dünyaya dönüyorsun!” diye haykırdı. “Güvenli olan yere gideceksin!”

Çirkin bir biçimde acı acı güldüm. “Hiçbir yer güvenli değil. Uyandığımda, siz yokken üç ayda neler öğrendiğimi merak ediyordun, öyle değil mi? İşte bunu öğrendim.”

Babam yüzüne tokat atmışım gibi bakıyordu. “Gidiyorsun,” dedi. “Hepimiz gidiyoruz. Bu görev sona erer ermez, size katılacağım. Bir aile olacağız. Yeniden.”

“Benden daha önce vazgeçmeye hazırdın,” dedim.

“Ve ne? Şimdi sen mi bizden vazgeçeceksin?”

Kelimeler kalbimi parçalamıştı fakat yine de otomatik mekikten geriye doğru gittim. Babamın omzu üzerinden taşıma kutusundaki anneme doğru baktım. Bana doğru yeniden gülümsedi ve iki kelime söyledi sessizce. Duyamasam da, ne dediğini biliyordum, seni seviyorum. Boynumdaki altın haça dokundum ve ben de aynı kelimeleri ona doğru söyledim.

Sonra babama arkamı döndüm ve yürüdüm.

Çırak’m yanında durdum. Ona bakmadım, arkamızdaki kalabalığa bakamdım. Babamı izledim. Bekledim.

Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Ama asfalttaki kontrollere doğru döndü ve otomatik mekik fırlatma işlemlerini başlattı.

Bensiz.

Üzgün ve bağışlayıcı gözlerle bana doğru bakmakta olan annemi izledim. Kutulara bağlı borulardan vınlama sesi geldi, Centauri-Dünya’nın yörüngesindeki uzay istasyonuna yolcuklarında kullanacakları oksijen.

Annemin yüzü değişti.

Babamın elindeki kontrol kutusunda kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Bir vurma sesi geliyordu. *Bam! Bam! Bam!* Taşıma kutularındaki insanlar, önlerindeki plastik kilide vuruyorlardı.

Dehşet her yanımı kapladı.

Taşıma kutularının içindeki insanlar sallandıkça ve dışarıya çıkmaya çalıştıkça, kutular da zıplıyordu.

Anneme doğru döndüm. Ağzı tuhaf bir biçimde açılmıştı. Sanki artık yüzündeki kaslar kontrolünde değildi. Gözleri ileriye doğru bakmaya başlamıştı. Bomboş.

“Bir sorun var!” diye haykırdım ve öne atladım. “Havayla ilgili bir sorun var!”.

Babam küfrediyordu. Kontrolleri çalıştırmaya çalışıyordu fakat minik kırmızı ışık yanıp sönmeye devam ediyordu ve oksijen olmadığından korktuğum gaz da kilitli taşıma kutularına vınlayarak giriyordu.

Tüm gücümle kendimi annemin taşıma kutusuna doğru attım. Plastik kilitler kırılmıyordu ve açılmıyordu. “Kutulan açın!” diye haykırdım. “Hepsini açın! Zehirliler!”

Babam, “Yapamıyorum! Yapamıyorum!” diye haykırdı ve kontrollere vurarak, küfretti.

Tüm gücümle kutunun kapısına bastırdım. Tırnaklarım kırılıyordu ama umurumda değildi. Açamıyordum. Annem içerideydi ve o... Kapılardan bir tıslama sesi geldi ve tüm beş yüz kapı aynı anda açıldı.

“Anne!” diye haykırdım ve taşıma kutusunun içindeki gaz her yanımı kapladı. Düştüm ve duyularımın kaybolmasının zar zor farkına vardım. Babam bana doğru koştu ve başımı kaldırdı. Çırak da diğer yanımdaydı.

Babam yüzüme doğru, “Amy? Amy?” diye bağınyordu fakat gaz beni dondurmuştu.

Hareket edemiyordum.

Her şey Çok

Yavaşlamış gibiydi.

Bunu daha önce de hissetmiştim.

Su altına dalmak gibi... Gökyüzü öylesine mavi ki... Babam.

Babam bana doğru bağırıyor.

Nedenini merak ediyorum.

Annem.

Sessiz.

Hareketsiz.

50: ÇIRAK

insanlar taşıma kutularına koşarak, kayışlarla bağlı olan insanları kurtarmaya çalışırlarken, çığlıklar ve haykırmalar duyuldu.

Fakat çok geçti.

Hepsi çoktan ölmüştü.

Onları öldürenin yüksek konsantrasyonda Phydus olduğunu bilmem için bir örneğe ihtiyacım yoktu. Orijinal mekikteki laboratuvar gitmişti ve artık bir örnekle test yapamazdık. Fakat Amy'nin reaksiyonu, bilmem gereken her şeyi gösteriyordu. Yanma diz çöktüm. Etkilerin geçmesini beklemem gerektiğini biliyordum fakat tüm bedenim korkuyla titriyordu. Taşıma kutularından birinin içinde olabilirdi. O... Yutkundum. Olabilecekleri düşünmeye dayanamıyordum.

Albay Martin, Amy'nin annesinin yanma çökmeden önce yaşamsal belirtilerine baktı fakat tam da korktuğum gibiydi. Tıpkı Bilge ve Lorin gibi o da aşın dozda Phydus'tan ölmüştü.

Bu gezegendeki uzaylıların Phydus'a erişimleri olduğuna dair artık bir kuşku kalmamıştı.

Bir anda dört yüz doksan dokuz kişiyi öldürmüştü.

Taşıma kutularına girmeyen tıp doktorları—sadece üç kişilerdi artık—insandan insana doğru koşarak, yaşayan var mı diye kontrol ediyorlardı. İnsanlarımın bazıları bu toplu ölüm karşısında panikleyerek, harabelere doğru koşmaya başlamışlardı. Ordu mensuplarının bazıları, herkesi bir arada tutmaya ve nakil mekiğinden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Gaz şimdi gitmişti ve sadece oksijen geliyordu. O da buharlaşmadan önce havada yapış yapış tatlı bir koku bırakmıştı.

Chris yanıma geldi. Yaklaştığını görmemiştim. Şaşkın görünüyordu ve Amy'nin bedenine doğru bakarken, doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. Ölenlerin pek farkında değil gibiydi.

Ben de çevremizdeki kargaşaya rağmen, Amy'ye doğru bakıyordum. Bomboş ileriye doğru bakıyordu. Doğrudan annesine doğru.

İlacın ne zaman etkisini yitirdiğini fark ediyordum. Gözlerindeki bakışın, annesinin ölü bedeninin görüntüsü karşısında dehşete doğru gidişini izledim. Kıvrıldı, nefes nefese kaldı ve babasını tutup haykırmaya başladı. Bir yanım sevindi—ilaç onu öldürmemişti ve zihnine zarar vermemişti—fakat bir yanım da, annesinin ölümünün acısından kurtulabilmesini diledi.

Chris, yukarıya doğru bakarak, "Çok açıktayız," dedi. Mavi gökyüzü kaygı verici görünüyordu. Sanki gökyüzünden birden pterolar çıkacak veya uzaylılar bize saldıracak gibiydi. Buradan gitmeliydik.

Chris'e, "Harabeler?" diye sordum. Gözlerim Albay Martin'e doğru döndü—şu an emir veriyor olmalıydı—fakat o ağlayarak Amy'nin annesine sarılmıştı. Kendi içimde soğuk ve hissiz parça beni şaşırttı fakat bir şekilde duygu paylaşmayı kesmiştim.

Chris düşünerek, kaşlarını çattı.

Kendi soruma kendim cevap verdim. "Orası güvenli değil," dedim. "Uzaylılar—ya da bize her ne saldırıyorsa—mekiği havaya uçurdular. Bizi öldürmeye çalışıyorlar ve harabelerin yerini de biliyor olmalılar. Bizi bekliyor olabilirler."

Chris acımasızca, "Ya orası ya da hiçbir yer," dedi. Haklıydı. Başka nereye gidebilirdik? Çiçeklerin bizi bayılttığı ve üzerimizde pteroların dolandığı orman mı? Burada, açıkta zaten beş yüz kişi hayatını kaybetmişti.

Harabeler de pek bir şey sayılmazdı fakat şu an sahip olduğumuz tek güvenli yer orasıydı ve taş duvarlar bize biraz koruma sağlayabilirlerdi.

Tekrar duvarların arasına dönecektik fakat başka ne seçeneğimiz vardı ki?

İletişim odasına koştum ve megafonu elime aldım. İnsanlar çoktan dağılmaya başlamışlardı. Bazıları panik içinde ormana doğru koşuyorlardı, bazıları sadece koşuyordu ve sözlerimin onlara ulaşmasını umdum.

"Herkes harabelere dönsün! Binalara gidin!"

Büyük cam pencereden, geldiğimiz yöne yani harabelere doğru giden bir grup gördüm. Ordu da tek kişi gibi hareket ediyordu ve insanları görece

güvenli olan taş binalara doğru yönlendiriyorlardı.

Chris, Albay Martin ile konuşmaya çalışıyordu fakat söylediği hiçbir şey, adamın kederini aşamıyordu.

“Amy,” dedim. “Gitmeliyiz.” Onu dirseğinden tuttum fakat kolu tıpkı elekten geçen su gibi elimin altından kaydı.

Onu yeniden tuttum. Bu defa sıkı tutmuştum ve sendeledi fakat onu bırakmıyordum. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok!” Bağırıyordum, üzüntüsünün içinde boğulmakta olsa da sözlerimi duyabilmesini umuyordum. “Gitmeliyiz.”

Albay Martin de ayağa kalktı. Amy içini çekerek, geri döndüğünde yapınm yarısını geçmeyi başarmıştık. Babasına doğru dönerek, “Annemi bırakamayız!” diye haykırdı. “Onu orada bırakamayız!”

Chris, kollarını ona doğru sararak, otomatik mekiğe dönmesini engelledi. Onu geride tutmak için mücadele ederken, nefes nefese “Gitmeliyiz,” dedi.

“Onu bırakamayız!” Körlemesine annesine ulaşmaya çalışıyordu.

“Amy.” Albay Martin’in sesi kaba ve incinmişti. “Gitmeliyiz.”

Amy bir anda çöktü. Aniden mücadeleyi bıraktığından, Chris ağırlığı altında sersemledi. Harabeye giden grubun ardından biz de çayırlarda ilerlemeye başladık. Yürüyüşümüz koşuya dönüşmüştü. Amy, gözyaşları içinde arada bir kök ya da kayayı görmediğinden tökezliyordu.

Amy’nin ailesinin yaşadığı ilk binaya ulaştığımızda, Amy sessizce ağlayarak, Dünyalıların yanlarında getirdikleri minik kamp sandalyelerinden birine çöktü. Albay Martin, Chris’le bana doğru döndü. Yanakları çökmüştü ve kızarmış gözlerinin altında koyu renk çizgiler oluşmuştu. Kederini savaşa hazır zırhının altına gizlemişti. Onu daha önce görmediğim kadar ölümcül ve tehlikeli görünüyordu.

“Yakınlardaki alanlarda keşif yapmaları için ordudan birilerini göndereceğim. Panik içinde kaybolanlan arasınlar ve bulabildikleri herhangi bir bilinçli uzaylı yaşam formunu yakalasınlar.” Chris’e doğru ters ters baktı. Gözleri şiddetle doluydu. “Bize neyin saldırdığıyla ilgili bana

anlatabileceğin herhangi bir şey var mı? Onları izleyip, öldürmemize yarayabilecek?”

Chris sessizce başını salladı.

Gözlerimi kıstım. Albay Martin’in neden bu konuda Chris’i uzman olarak gördüğünü anlamamıştım.

“Gizlediğiniz herhangi bir şey var mı?” diye sordum. Sırlar ve hileler için zamanımız yoktu. Eğer yardımı dokunabilecek herhangi bir bilgi varsa...

Albay Martin, “Ne bildiğimi biliyorsun,” diye cevapladı. “Dünya yardım gönderiyor. Yalnızca birkaç gün veya bir hafta daha dayanmamız gerekiyor.”

Somurttum. “Oh? Pekâlâ, bu sabah üçte birimizi öldürdüler. Bir hafta çok da zorlanmazlar.”

51: AMY

İlgileniyor gibi görünüyordum.

Umursuyor gibi görünüyordum.

Umursamalıydım.

Aileme veda etmeye hazırlanmıştım. Anneme veda da etmiştim. Ve bunu yaparken, onu bir daha görmeyi ummuyordum. Uzay istasyonuna ve oradan da Dünya’ya gidecekti. Sonsuza dek veda etmiştim.

Fakat bu farklıydı, öyle değil mi? Veda etmekle ölmek arasmda bir fark vardı.

Babam, Chris ve Çırak bir konuda tartışıyorlardı. Uzay istasyonundaki silah, tüm uzaylıları öldürecek ve hepimizi kurtaracak olan Tanrının Silahı. Çırak ve Chris onu kullanmak istemiyorlardı. Ne olduğunu ve ne kadar hasara yol açacağını bilmediğimizi söylüyorlardı. Eğer uzaylıları öldürüyorsa, bizi de öldürebilirdi?

Fakat babamın artık bunu umursadığını sanmıyordum. Ölecek olanları. Hele annem de öldükten sonra...

Bir noktada, Çırak *Godspeed’de* olan bir şeyden bahsetti. Bize uzaylıların ne olduğunu anlatacak ve onları nasıl yeneceğimizi söyleyecek bir ipucu.

Babam, “Kahrolası ipuçlarına ihtiyacım yok,” diye gürledi. “Uzaylıların ne oldukları umurumda değil. Tek ihtiyacım

olan şey, onlan öldürecek büyüklükte bir silah. Ve o silah da uzay istasyonunda.”

Chris yumuşakça, “Soykırım mı yapacaksınız?” diye sordu.

“Onlar da bize aynısını yaparlardı.”

Çırak, beni de konuşmaya dâhil etmeye çalıştı. Belki babamı yumuşatabilirdim ve dinlemesini sağlayabilirdim.

Gözlerimi yere dikmekle yetindim.

Babam kendisini ve Çırak’ı gönderdiğinde Chris bana, “Üzgünüm,” dedi. Ona doğru baktım.

Üzgün? Sadece bir kelimeydi.

Çırak kelimeleri kullanmadı. Kollarım bana doladı ve beni kendisine doğru çekti. Beni çekmeye devam edince, sendeledim. Kapıda durdu.

Elimi bırakmadan, yumuşakça, “Seni kaybedeceğimi sanmıştım,” dedi.

Annemi kaybettiğim gibi.

“Amy,” dedi ve ardından göz göze gelmemizi bekledi. “Seni kaybedemem. Asla...”

Fakat ölüm o şekilde çalışmıyordu. Birinin sizi sevmesini ve gitmenizi istememesini önemsemiyordu. Sadece alıyordu. Elinizde hiçbir şey kalmayana dek almaya devam ediyordu.

Çırak, söyleyebileceği hiçbir şeyin içinde bulunduğum karanlığı gidermeyeceğini anlamıştı. Beni yine kendisine doğru çekti ve kollarını bana doladı. Ona doğru çökmüştüm. Ağlamamak için dudağımı ısırıp duruyordum çünkü ağlamaya başlarsam bir daha asla duramamaktan korkuyordum.

Uzun zaman sonra Çırak, “Kalmamı ister misin?” diye sordu. Arkama, babama doğru baktı. “Baban ne derse desin, kalırım.”

Başımı salladım ve bir adım geriye doğru gittim. Çırak son kez elimi sıktı ve ardından gecenin karanlığında kayboldu. Sonunda uzun zaman önce ölmüş olan insanların inşa ettikleri soğuk, taş binada sadece babamla ben kalmıştık.

Babam bana sarıldı ve uzun süre o şekilde kaldık. Ve sıkıca birbirimize tutunmuş olsak da, sanki aramızda bir şey var gibiydi. Birbirimize gerçekten ulaşmamızı engelleyen bir şey. Aslında gerçekten aramızda bir şey vardı: Annemin anısının hayaleti, bize kaybettiklerimizi hatırlatıyordu.

Babam orduyla konuşmaya gitti. Ne kadar silah kaldığıyla ilgili konuşmaya gitmişti. Ve uzay istasyonundaki büyük silahı nasıl kullanacağımızı. Yalnız kalmıştım.

Yere oturdum ve dizlerimi çeneme doğru çektim. 38’lik hâlâ belimdeydi. Ben de onu çıkartıp, bakmaya başladım. İçinde beş kurşunluk yer vardı... O kadar kurşunum kalmıştı.

Silahı yanıma bıraktım. Bana kendimi güvende hissettirdiği ve ailemin endişelerini yatıştırdığı için eskiden yanımda taşıyordum fakat şimdi o beş kurşunu ve yapabileceklerini düşünüyordum. Artık sadece basit bir önlem değildi. Onları kullanmaya niyetliydim ve kullanacaktım.

Babamın uzaylıları öldürmek istemesini kısmen anlıyordum. Hatta tüm gezegeni onlarla beraber patlatmak pahasına... Dizlerime sarıldım ve yüzümü kollanma gömdüm.

Bu oda çok büyüktü ve ben de kendimi çok küçük hissediyordum.

52: ÇIRAK

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Soru: Yapabilir miydim?

Gece olana dek bekledim. Tüm koloni, gerilim, keder, korku ve panik içindeydi. Ordu da devriyeleri arttırmıştı.

Fakat en azından bir tane müttefikim vardı.

Chris.

En sevdiğim insan olmayabilirdi fakat Albay Martin'le tartışırken benimle olmuştu ve o da tıpkı benim gibi Amy'yi korumak için her şeyi yapardı.

Güneşler battıktan sonra bir saat kadar beni bekledi. Koloniye doğru giden patikada ilerlerken, "Ne planladın?" diye sordu.

"İkimiz de Albay Martin'in FKB'nm yolladığı uzay istasyonundaki bombayı kullanmasını istemiyoruz, öyle değil mi?" diye sordum.

Chris başıyla onayladı. "FKB'na güvenmiyorum."

"İyi," dedim. "Ben de."

Koloninin dar sokaklarına daldık ve sonra da ilk binada eğildik. Ben de Amy'nin penceresine doğru gittim. Chris kaşlarını çatmıştı. Amy bugün keder içindeydi ve ondan yardım etmesini nasıl beklerdik? Fakat bunu onsuz yapmayı hayal edemiyordum.

"Amy," diye fısıldadım. Albay Martin'in devriyelere yardımcı olduğunu sanıyordum fakat riske etmek istememiştim.

Amy, odanın ortasında oturuyordu ve dizlerini çenesine doğru çekmişti. Gözleri çökmüştü ve boş boş bakıyordu. Fakat bana doğru baktı ve derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra, ayağa kalkarak pencereye doğru geldi.

Chris'in de endişeyle arkamda durduğunu görünce, gözlerim merakla parıldadı.

"Neler oluyor?"

“Bir planım var,” dedim. “Benimle gelir misin?” Sesimdeki umudu ve dehşeti saklamaya çalışmıştım. Amy’nin hayır demek için her türlü sebebi vardı. Annesi yeni hayatını kaybetmişti ve hepimiz de uzaylıların bizim için planladıkları sonraki şeyden korkuyorduk.

Fakat Amy, pervaza tutundu ve dışarıya atladı.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

Kısaca, “Hayır,” dedi.

Tüm bunlar kendisine zarar vermiş olsa da, cevabının içtenliği karşısında çökmediğini anlamıştım.

Sadece bizim duyabileceğimiz şekilde, “Fakat bir şeyler yapmak istiyorum,” dedi. “Şu an yalnız kalma düşüncesine dayanamam.”

“Yapmak istediğin şey,” dedim. “Albay Martin’in planlarıyla aynı mı? Uzay istasyonundaki silahı ateşlemek gibi?”

Amy bana doğru baktı. “Elbette hayır,” dedi. “Ben babam değilim.”

Chris çevresine doğru bakınarak, “Haydi gidelim,” dedi.

Bana yardım etmek, Albay Martin’in emirlerine doğrudan karşı gelmiyordu fakat yakalanması hâlinde, muhtemelen cevap vermek istemeyeceği sorulara maruz kalacaktı.

İkisini de sondaya doğru yönlendirdim. Çayırların uzun çimenleri arasına gizlenmeye tenezzül etmiyordum. Koloninin bu kısmında iki tane devriye vardı fakat bizi durdurmaya cesaret edemediler. Gemililerin lideri, albayın kızı ve bir de askerdik, bizden şüphelenmeleri için hiçbir sebep yoktu. Bize emir verilmiş gibi doğrudan yapıya doğru gidiyorduk ve korumalar bize soru sormak için bile durdurmadılar.

Yapıdaki devasa otomatik mekiği ve devriye olmadığını gördüğümde, rahatladım. Amy’ye doğru baktım. Her birinde bir insanın olduğu ve annesini de tutan kutulara doğru bakarken, gözleri cam gibiydi ve yüzü de gevşemişti. Elinin tersine dokundum ve buğulanmış gözleriyle bana doğru odaklandı. “İyiyim,” diye yalan söyledi.

Buraya kadar koloni içinden şüphe çekmeden geçmiş olsak da, Albay Martin veya bu insanlardan herhangi biri bizi ölü beş yüz insanın

gölgesinde görseler, kendimize güveniyoruz diye geçmemize izin vermezlerdi.

Chris, “Plan nedir?” diye fısıldadı. Amy’nin bana daha önce vermiş olduğu cam küpü çıkarttım ve iletişim odasına giderken bizi aydınlatması için öne doğru tuttum fakat elimle kapatıyordum. O yüzden hafif bir ışık veriyordu. Eğer çimentodan yapılmış zemine düşerse, ne kadar hasara yol açacağını düşünmek bile istemiyordum.

Chris geriye doğru çekildi. Albay Martin’in veya daha da kötüsü uzaylıların belirmesinden korkuyormuş gibi endişeyle

çevresine doğru bakınıyordu. Amy başparmağını biyometrik tarayıcıya koydu. ÎNSAN yazdı ve kapı açıldı. Kapı arkamızdan kapanana dek, normal tonda konuşmaya cesaret edememiştim.

“İşte bildiklerimiz,” dedim. Yerde yanmakla olan cam küp, yüzlerimizi tuhaf bir biçimde aydınlatıyordu. “Uzaylıların zeki olduklarım biliyoruz ve silahlan da teknolojileri de bizimkinden iyi.”

Amy, omzumun üzerinden otomatik mekiğe doğru baktı. Chris de beni izliyordu.

“Fakat ne olduklarını bilmiyoruz. Hiç onlardan birini görmedik. Zayıflıklarım bilmiyoruz. FKB, bize onlan öldürebilecek bir silah sözü verdi fakat silahın ne olduğunu bilmiyoruz.”

Chris, “O yüzden bu kadar tehlikeli,” diye ekledi.

“Katılıyorum,” dedim. “Tüm uzaylı türünü yok edebilecek bir silah? Neden bizi de yok etmesin? Veya tüm gezegeni yok etmesin? Anlamadığımız o kadar güçlü bir şeyi kullanmak güvenli değil.”

Amy, “O hâlde ne? Ne yapacağız?” diye sordu.

“’Biz’ değil. Ben *Godspeed’e* djönüyorum.”

Amy’nin gözleri irileşti ve ağzı açıldı. Chris de boş boş bana doğru bakıyordu. “Gemiye geri dönmen ne işe yarayabilir ki?” diye sordu.

“Geminin ihtiyacımız olan cevaplan barındırdığına inanmak için iyi sebeplerim var. Öncelikle öldürmek için kullanılan ilaç..Amy’ye doğru bakarken, sesim hafifledi.

İfadesizce, “Annemi öldürmek için kullanılan ilaç,” dedi. “Ve diğerlerini, evet. Aynı ilaçtan gemide de nasıl olduğunu öğrenmeliyim. Ve Orion’un son ipucu, hâlâ her şeyin cevabının Godspeed’de yattığını gösteriyor.” Duraksadım. Pencerenin dışından, otomatik mekik devasa ve karanlık görünüyordu. Hâlâ taşıma kutularının içinde bulunan yüzlerce cesede bakmamaya çalıştım.

Chris’e doğru döndüm. Bunu ona itiraf etmek istemiyordum fakat etmeliydim. “Ayrıca bazı insanlarımı gemide bıraktım.” Daha önce gördüğüm canlı videoyu düşündüm. Gecikmediğimi umdum. Bartie’nin siyah medikal plasterleri kendisine sakladığını umdum. “Onları stoklarla beraber buraya getirebilirim. Yardımlarına ihtiyacımız var. Yiyeceğimiz bile kalmadı.”

Depodaki tüm yiyecekler mekikteydi.

Amy, “Otomatik mekiğe mi bineceksin?” diye sordu. “Peki ya...” Yutkundu. Tekrar konuşmaya başladığında, sesinde tuhaf bir tını vardı. “Peki ya içindekiler?”

“Düşündüm de..Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Gözlerindeki acıyı fark ettim. Olanlar hakkında kendisini daha iyi hissettirmenin hiçbir yolunu bilmiyordum fakat en azından biraz huzur verebilirdim. “Onları yıldızlara bırakmayı düşünmüştüm.”

Amy dudağını ısırdı ve ardından yere doğru bakarak, başıyla onayladı.

Chris, “Fakat... Otomatik mekiği nasıl alacaksın?”

“Otomatik, öyle değil mi? Gerçekten uçurmam gerekmiyor.”

Chris, “Evet,” dedi. “Fakat burasıyla uzay istasyonu arasında çalışmak üzere tasarlandı. Başka yer değil.”

Başımla onayladım. “Onu tekrar programlayabileceğini umuyordum,” dedim. “*Godspeed’in* canlı videosunu izledik. Eğer sinyalleri, otomatik mekiği uzay istasyonu yerine *Gods-peed’e* gitmek üzere yeniden programlayabilirsek...“

Chris heyecanla, “O zaman oraya uçabilir ve ihtiyacın olan bilgiye ulaşıp, insanlarınla dönebilirsin,” dedi. “Evet, sanırım bu işe yarayabilir!”

Amy, “Ve babam da, senin durdurma şansın varken, silahı ateşlemez,” diye ekledi. Duraksadı. Gözleri kararlılıkla parıldıyordu. “Sen dönene kadar silahı ateşlemesine izin vermeyiz.”

Chris, kontrol paneline ilerleyerek, “Programlama işini bana bırakın,” dedi. Birkaç dakikada ekranları açmış ve hızla tuşluyordu.

Amy, “Vay be, bu işte iyisin,” dedi.

Chris parmaklarını kaldırmadan, duraksadı. “ Oh, o kadar da karmaşık değil,” dedi. Sonra geri çekildi. “Tamam, yaptım! Otomatik mekiği *Godspeed’e* götürmede hiçbir sorun yaşamazsın.”

Derin bir nefes aldım. “İyi. Hadi bunu yapalım.”

Amy endişeli görünüyordu. “Bu kadar mı? Şimdi mi gidiyorsun?”

Chris ikimize doğru baktı. Her ne kadar heyecanla otomatik mekiği programlamış olsa da ve gizemli FKB bombalarına güvenmeden uzaylıları durdurmanın bir yolunu arıyor olsa da, mağlup görünüyordu. “Ben gidip mekiği hazırlayayım,”

dedi ve bizi kontrol odasında bıraktı. Amy sıkıca ellerimi tuttu. Sert bir tavırla, “Bana geri gel,” dedi. “Ne gerekiyorsa yap ve bana geri gel.”

“Geleceğim,” dedim.

Amy, “Ciddiyim,” dedi. “Neredeyse sevdiğim her şeyi kaybettim. Seni de kaybedemem.”

“Daima sana geri geleceğim,” dedim ve onu kendime doğru çektim.

Beni öptü ve tam kendimi kaybetmek üzereyken ağzıma tuz tadı geldi. Bir adım uzaklaştım ve yine ağlamakta olduğunu gördüm. Başparmağımla gözyaşını sildim ve o da utanarak koluyla yüzünü sildi.

Mekiğe doğru yürüdük. Amy birkaç adım arkamızdan geliyordu. Onun burnunu çektiğini ve düşmesini engelleyemediği gözyaşlarını sildiğini duyabiliyordum.

Chris, otomatik mekiğin yanındaki kontrollerde bir tuşa bastı ve taşıma kutulan kayboldu. Metal paneller, yankılanan bir sesle onları kapattı. Ardmdan, kendisini mekiğin ön kısmına doğru takip etmem için işaret etti.

Orada minik bir merdiven, köprüye çıkıyordu. “Haklı görünüyorsun; her şey otomatik olmalı,” diye açıkladı. Bunu zihninde hiçbir kuşku yokmuş gibi söylemişti. Centauri-Dünya’nın yörüngesine kendimi uçurabilecektim. “Köprüde basit uçuş kontrolleri var ve herhangi bir şey ters giderse bir el kılavuzu da mevcut.” Başımla onayladım, kendime güvenli gözükmeye çalışıyordum. Mekiği *Godspeed’den* kaldırmak da otomatik bir işlemdi fakat üç kişi hayatını kaybetmişti.

Chris, “Köprüye doğru bakarken, bunu keşfettim,” dedi ve beni geminin köşesine doğru çekti. “Acil durum fırlatma roketi. Bir kişini kaçması için tasarlanmış. Yani gemide bir arıza meydana gelirse... İki tane ayarı var, yardım için uzay istasyonuna gitme veya buraya geri gelme. Eğer bir sorun olursa, sadece fırlatma roketine bin ve buraya dön.”

Kaçış roketine doğru baktım. Klostrofobi oluşturacak kadar küçüktü ve otomatik mekikle karşılaştırıldığında, kâğıt uçak gibiydi. Otomatik mekiğin köprüsünün altında sadece bir çıkıntıya benziyordu. Otomatik mekikten ayrıldığında bile ayakta kalması güç görünüyorken, bir de uzayda yolculuk...

Chris bir adım geri attı ve Amy ve benim yalnız kalmamızı sağladı.

Amy, serçe parmağını benimkine dolayarak, “Söz ver,” dedi. “Döneceğine söz ver.”

Doğrudan gözlerinin içine doğru baktım. “Söz veriyorum.”

53: AMY

Taşıma mekiğinin çalışarak, uzaklaşmasını izlerken içimde kaygı verici bir his belirdi. Sanki içim bomboştu. Endişelerimden kurtulmaya çalıştım fakat düşünebildiğim tek şey: *Bir daha asla Çırak'ı göremeyeceğimdi*.

Chris, "Albay Martin yakında burada olur," dedi. "Bunu fark etmemiş olamaz."

"Bırak gelsin," dedim. Artık çok geçti. Çırak çoktan gitmişti. İletişim paneline gittim ve Çırak'm radyodan bizimle konuşmasını beklemeye başladım. Chris de pencerenin yanında durmuş, babamı bekliyordu.

Beklediğimden de kısa süre sonra Chris, "İşte Albay Martin," dedi.

Camdan bakarken gözlerimi kıstım fakat bir şey seçemiyordum.

"İşte." Chris işaret ediyordu fakat ben sadece karanlık içinde gölgeler görüyordum.

Kontrol paneline geri döndüm. Otomatik mekikteki iletişim bağlantısında bir uyan yanıp sönüyordu: Fırlatma İşlemde. Kontrollere dikkat etmesi gerekirken Çırak'm dikkatini dağıtmak istemiyordum. Tekrar pencereye doğru göz attım ve sonunda Chris'in işaret ettiği yeri gördüm. Babam ve on adamı silahlanyla bize doğru koşuyorlardı.

"Harika," diye mırıldandım.

Bir süre sonra, Babamın sesini duydum. Öylesine yüksekti ki, sanki aramızda cam ve duvar yoktu. "Derhâl dışan çıkın!" diye emretti. "Binanın çevresi sarıldı."

Chris, "Bizim olduğumuzu bilmiyor," dedi. Sesi gerçekten korku içindeydi. Cam küp hâlâ odayı aydınlatıyordu fakat gölgeleri yüzünden babamın içeriyi görmesi imkânsızdı. Kapıya gittim ve açtım. Bir an bana doğrultulmuş silahların seslerini duydum.

Sabırsızlıkla, "Baba, silahları indirip sessiz olacak mısınız?" dedim.

"Amy?"

“Evet. Şimdi silahlarınızı indirin ve uzaylılar bizi burada görmeden, içeri gir!”

Babam küfretti. Adamlarıyla beraber iletişim odasına girdiler. “Herkesin gerçekten burada olması gerekiyor mu?” diye sordum. “Bu insanlar koloniyi korusalar daha iyi değil mi?”

Babam talimat verdi ve bir adam ve kadın gruptan ayrılırken, kalanlar koloniye geri döndüler. Babam bana doğru dönerek, “Amy,” dedi. “Burada ne halt ediyorsun? Ve otomatik mekik nereye gitti?” Chris’e göz attı ve öylesine öfkeliydi ki, ona yumruk atacak sandım. Veya daha kötüsü... “Ona ne anlattın? Ne yaptın?”

“Çırak’ın fikriydi, baba, Chris’in değil.” İçimde yükselen öfkeyi hissediyordum. Babam karşı çıkabilirdi fakat Çırak da bir liderdi ve bu durumda da haklıydı. FKB’dan gelen silahlara güvenmemeliydik. Ve her ne kadar babam Çırak’ın

bizi kurtarabileceğine inanmasa da, ben inanıyordum. Babam çevresine bakındı. “Çırak nerede?”

Pencereyi işaret ettim. Uzaktaki yıldızlan. Her ne kadar şu an Çırak’la gurur duyuyor olsam da, ne kadar ulaşılmaz hâle geldiğini fark etmemiştim. Babamın ne dediğimi anlaması bir dakikasını aldı.

“Silahı ateşlemeye mi gitti?” diye sordu. “Bu çok aptalca olur! Onu uzaktan ayarlayabiliriz, buradaki yapıdan. Araştırmaları için birkaç silah uzmanı gönderecektim.”

Omuzlanmı doğrultarak, “Hayır,” dedim. “*Godspeed’e* geri döndü.”

“Ne? Neden?!”

Elimden geldiği kadar ipucunu, gemidekilerin motor erimesi dolayısıyla kurtanlmalan gerektiğini ve hepimize stok getirebileceklerini anlatmaya çalıştım. Babamın aptalca davrandığımızı ve ziyankâr hareket ettiğimizi düşündüğünü görebiliyordum ve onu mutlu edecek tek haberin de silahın ateşlendiğini ve uzaylılara yönlendirildiğini söylemek olduğunu anlayabiliyordum. İntikam söz konusu olduğunda, hayatta kalmamızı pek önemsemiyordu.

Bana doğru öfkeyle bakarak, “Bu bizi kurtarmayacak, Amy,” dedi. “Uzaylı tehdidinden bir kerede kurtulmalıyız. O silah... “

Sözünü keserek, “Anlamadığın bir şey,” dedim. “Tek gördüğün şey, uzaylılan yok etme olasılığı. Bize de zarar verebileceğini düşünmüyorsun bile! Nasıl bir silah seçerek öldürür?”

Babam itiraz etmek için ağzını açtı.

“En azından Çırak’ın daha fazla bilgi bulmaya çalışmasına izin ver,” dedim. “En azından silahın ne olduğunu ve nasıl çalıştığını bulabilir, sonra patlatabiliriz.”

Babam, “Uzaylılar çoktan koloninin üçte birini yok ettiler,” dedi. Bana sert sert bakıyordu. “Ailenin üçte birini yok ettiler.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Zorlukla konuşabilmiştim.

“Mekikle beraber inmesi gereken bir gemide o oğlan kahramanlık oynarken biz nasıl kendimizi koruyacağız?”

Ah, bu sorunun cevabmı bilmiyordum.

54: ÇIRAK

Otomatik mekik, beklediğimden de hızla yükseliyordu. Düşmekte olan yıldızlarla yanşana dek—güneşler batıyordu—yükselmeye devam etti. Atmosfere çıkana dek, alacakaranlığın içinde yol aldım. Midem sarsılıyordu ve saçlarım da tepeye dikilmişti. Sonunda yapay yerçekimi devreye girdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kendime tekrar tekrar Amy'ye döneceğimi söyledim. Sadece ona söz vermemiştim, kendime de yemin etmiştim.

Yörüngeye girdiğimde, otomatik mekik yavaşladı. Kontrol panelindeki bir ekran aydınlandı. Ekranın alt kısmında gezegenin bir köşesinde kırmızı bir ışık yanıyordu. Onun üzerinde de iki tane nokta yanıp sönüyordu.

Bu bir çeşit konum belirleme sistemi olmalıydı. Gezegenler arası Hazırlık İstasyonu—Centauri—FKB bir noktanın altında yanıp sönüyordu. Altmda da Belirlenemeyen Yörünge Uydusu.

Godspeed olmalıydı. Gemiden uyduya indirgenmişti.

Köprünün penceresinden dışarıya doğru baktım. *Godspeed'deki* mekik indiğinde, ufukta parlak bir ışık gördüğümü hatırlıyordum. Şimdi yıldızlarla kaplı karanlığa doğru baktığımda, ne uzay istasyonunu ne de *Godspeed'i* gördüm. Konum belirleyiciye göre ikisinin arasındaydım.

Kontrol panelinin ışıkları yeniden yandı ve bir mesaj parladı: Elle Girdi Yapılması Gerekli

Onun altında da, otomatik mekiği *Godspeed'e* veya uzay istasyonuna döndürme seçeneği vardı. Bir an uzay istasyonuna gitmeyi düşündüm. Oradaki silah neydi? Gerçekten de uzaylı tehdidini yok edebilir miydi? Albay Martin'in sözlerine rağmen, o kadar uzakta olamazdı.

Fakat sonra aklıma Bartie ve siyah plasterler geldi ve uzaylıları yok edip, gezegeni kendime saklayabilecek olsam bile, önce *Godspeed'e* gitmem gerektiğini anladım. Ama ondan önce yapılması gereken bir iş vardı.

Gemi sessizdi. Kontrol panellerini açtım. Hâlâ zorlu ve karmaşık görünüyordu fakat tek bir şey arıyordum.

Sonunda aradığımı buldum. Küçük bir etiket. Kargo tahliyesi.

Kelimeleri okuduktan sonra gözlerimi kapatmıştım. Amy de bir keresinde değersiz kargo olarak kabul edilmişti ve ona bunun çok daha ötesinde olduğuna dair söz vermiştim. Fakat şu an kargomda duran dört yüz doksan dokuz kişi sözümü duyamazdı.

Öncelikle, herkesi bağlayan güvenlik kayışlarını çözme tuşuna bastım ve ardmdan da taşıma kutularının kapılarını çatım. Yapay yerçekimi otomatik mekikte sadece işletme bölümünde çalışıyordun ve cesetler de rahatlıkla uzaya doğru süzülmeye başladılar. Havanın serbest kalmasıyla, cesetler tıpkı sudaki nilüfer çiçekleri gibi kokpitten süzülüyorlardı. Ağırlıksız cesetler geminin iç kısımlarından geçerek, önümdeki pencereden uçuyorlardı. Uzayın boşluğuna sürüklenmeden önce önümden geçmekte olan insanları tanıyabiliyordum. Her birine sessizce veda etmeye çalıştım. Aşırı dozla Phydus'tan ölmeden önce sadece birkaç ay Phydus olmadan yaşayabilmiş Besleyiciler, duvarlar olmadan karınlarındaki bebeklere bir yaşam şansı tanımak için gelmiş olan kadınlar, Gemiciler, Şehirdeki işçiler, insanlarım ölmüştü fakat onları unutmayacaktım. Herbirinin adını yüksek sesle tekrar etmeye ve ezberlemeye çalıştım, Rhine ve Lucien ve Cessy ve diğerleri. Onları asla unutmayacaktım.

Dört yüz doksan dokuz kişi. Kalkarak, yüzümü pencereye dayadım ve bu korkunç son nedeniyle beni affetmeleri için yalvardım.

Gözümün ucuna kızıl bir renk takıldı ve başımı çevirdim.

Amy'nin annesi.

Solgun cildi ve kızıl saçlarıyla tıpkı Amy gibiydi ve gözleri açık olsa da, yeşil renkte parıltısını görmeyeceğim kadar uzaktaydı fakat gözlerinin yeşil olduğunu biliyordum.

Amy neredeyse beş yüzüncü kutuya girecekti. Eğer girmiş olsaydı...

Amy'nin annesinin cesedi, uzayın boşluğunda ağırlıksız bir dansçı gibi hareket ediyordu. Kolları uzanmıştı ve açık renkli cildiyle evrenin karanlığına meydan okuyor gibiydi. Yıldız tozlarının saçlarındaki sarı tutamlan parlattığını hayal ettim.

Orada dikilmiş, cesetlerin geçişini izledim. Sonuncusu da gittiğinde, geride sadece yıldızlar kalmıştı.

Gözlerim yanıyordu ve sulanmıştı. Tekrar kontrol panelinin önüne oturdum. Konum belirleme ekranındaki Belirlenemeyen Yörünge Uydusuna tıkladım. Kokpit penceresinin ucundan, yavaş yavaş dönmekte olan otomatik uydunun sağ kısmında yanan roketleri görebiliyordum. Daha fazla roket harekete geçti ve gitgide *Godspeed'e* doğru yaklaşmaya başladım.

Sonunda onu gördüm.

Godspeed harabeye dönmüştü. Elbette mekik gitmişti ve Köprü de harabeydi. Sonsuza dek evim olacağını sandığım gemiye bakarken, heyecanlanmıştım.

Otomatik mekik, yaklaştı yaklaştı ve öylesine yaklaştı ki, durmayıp çarpacağından endişelenmeye başlamıştım. Onun yerine roketler ters çekmeye başladılar ve otomatik mekik durdu. Hâlâ *Godspeed'den* birkaç metre uzaktaydım fakat pencerem onun görüntüsüyle dolmuştu.

Kırmızı beyaz konum sisteminde bir mesaj yanıp sönüyordu: Varış Noktasına Ulaşıldı.

Başka bir panel aydınlandı. Tahliye İşlemi Başlatıldı.

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim. *Godspeed'in* dışındaki tek kapı, Harley'nin kendini attığı kapı, Centauri-Dünya'ya inen ve uzaylıların patlattığı mekiğe aitti. Otomatik mekik, uzay istasyonunda otomatik olarak yanaşmak üzere tasarlanmıştı.

Problem neydi?

Ben uzay istasyonunda değildim.

Bip-bip-bip! Koi havuzunun oradaki kapıya nasıl bağlanabilirim diye düşünürken, wi-com'um çalışmaya başladı. Boynuma dokundum. Şimdi tam da umut ettiğim gibi, gemiden sinyal alacak kadar yaklaşmıştım.

"Com bağlantısı isteği: Bartiededim.

Yüzümde aptalca bir sırıtmayla beklemeye başladım.

Bir ses—Bartie'nin sesi—kulağıma doğru, "Çırak?!" dedi.

“Selam, Bartie,” dedim.

“Kahretsin! Çırak! Ne! Nasıl?!”

Öylesine mutluydum ki, yüksek sesle güldüm. Bartie sadece benim ardımdan gemiyi kontrolü altına almamıştı. Aynı zamanda dostumdu ve bir zamanlar Kayıt Salonu’nun verandasında yakalamaca oynardık.

“Nasılı önemli değil,” dedim. “Sadece Godspeed’in yeni liderinin eski lideri gemiye alıp almayacağını bilmek istiyordum.”

Bir an duran Bartie, yüksek sesle güldü. “Süper! Sana ne diyeceğim, buraya nasıl geleceğini bulabilirsen, sana bir parti hazırlayacağım.”

“Pastayı pişirmeye başla,” dedim. Ağzım kulaklarıma varıyordu. “Çünkü çoktan geldim.”

55: AMY

Babam bizi koloniye geri götürürken, ağaçlara yakın ilerletiyordu. Bir yandan onunla kavga edebilirdim çünkü iletişim odasında kalmak istiyordum. Ya Çırak bize ihtiyaç duyarsa? Benden şu an hiç olmadığı kadar uzaktaydı. En azından iletişim hattını açık tutabilirdim fakat babam onun başında ordudan bir nöbetçi bırakmıştı ve biz de harabelere dönüyorduk.

Hızlı yoldan gitmeyi umdum. Yani doğrudan çayırlardan geçerek, yapıya varmayı umuyordum fakat çok açıkta olurduk. Ağaçlar karanlık ve tehlikeli olsalar da, en azından bir güvenlik yanılsamasına neden oluyorlardı. Gözlerim yere bakarak, ilerliyordum. Her gölge bana Çırak’ı hatırlatıyordu ve esen her ılık rüzgâr cildime değdiğinde, ona doğru uçmayı diliyordum.

Hafif yağmur atıştırmaya başladı.

Babam, “Çiçeklere dikkat et,” diye fısıldadı. Mor çiçekleri neredeyse unutmuştum. Göz ucumla onlara doğru baktım. Narin yapraklara su değer değmez, çiçekler güzel ve şeffaf açıyorlardı. Öylesine güzellerdi ki... Fakat zihnimi nasıl uyuşturdukları ve bedenimi nasıl oynatamadığım aklıma geldi. Çiçeklerden biri alçaktaydı, neredeyse yüzümün seviyesindeydi. Onu alıp, elimle ezdim. Mor yaprakları cildime yapıştı.

Harabelere dönmüştük. Her şey sessizdi. Bu sessizlik, sanki yaklaşmakta olan bir kötülüğün habercisiydi.

Binaya girene dek babam konuşmamıştı. Binadayken genetik modifikasyon malzemesiyle pterolan kontrol eden uzaylıların yarattığı tehlikeden korunuyorduk. Chris de bizimle içeriye girdi. Babam karşı çıkacaktı fakat vazgeçti. Bu sabah oturduğu sandalyeye çöktü ve her şey normalmiş gibi “kahvesine” kraker bisküviden bandı.

Bir yandan sanırım öyleydi. Hâlâ anneme sahiptik.

Hâlâ Çırak’a sahiptim.

Gözlerim yandı. Uzaklara doğru baktım. Dağılamazdım.

Babam, “Saklanmalıyız,” dedi.

Ona doğru baktım.

“Eğer silahın patlatılmasım bekleyeceksek, saklanmalıyız. Birkaç günlüğüne veya belki bir haftalığına. Dünya’dan yardım gelene dek.”

“Binaların neyi var?” diye sordum.

Babam başını salladı. “Uzaylılar burada olduğumuzu biliyorlar. Bize her an saldırabilirler. Elimizdeki silahlar da sadece adamlarımın üzerindekiler ve cephane biter bitmez, geride hiçbir şey kalmayacak.” Sözlerini sindirdiğimizi düşündüğünde, “Fikri olan var mı?” diye ekledi. Başımı kaldırdım fakat babam bana değil, Chris’e doğru bakıyordu.

Chris başını salladı. Ellerime doğru baktım. Mor izler vardı. “Çiçekler,” dedim.

İkisi de bana doğru döndü.

Sesimdeki heyecan gitgide artarken, “Mor çiçekler ” dedim. “Baba, onları kullanarak silah yapamaz mıyız? Beni anında bayıltmışlardı! Eğer koloninin yanma yaklaşırlarsa, uzaylıları bayıltmak için kullanabiliriz.”

Babam öfkeli bir tavırla, “Nasıl?” dedi. “Çiçekleri alsak bile, sadece ıslandıklarında açıyorlar. Ve açmalarını sağlasak bile uzaylıların solumalarını nasıl sağlayacağız?”

Cildimdeki yapraklan elimde topladım ve dizime koydum. “Onlan öğütebiliriz,” dedim. Yüksek sesle düşünüyordum. “Tozlan da yüzlerine fırlatmz.”

Babam, “Onlar bize patlayan mermi fırlatırlarken,” dedi. “Yakına asabiliriz ve gölden aldığımız suyla ıslak tutabiliriz...”

Babam, “Onlar da görüp, nefeslerini tutarlar,” diye cevabı yapıştırdı. “Veya sadece uzaktan bize saldırırlar. Buna zamanımız yok, Amy. Gerçek bir plan bulmalıyız.”

Chris, “Onlan tüttürebiliriz,” dedi.

Bir an gözümün önünde, sigara kâğıdına sanlı mor çiçekler ve onların yakılmaları geldi.

Chris, “Yani onlan silahımızı tüttürmede kullanabiliriz,” dedi. “Gerçekten de çiçekleri tüttürmeyeceğiz fakat uzaylılara dumanını üfleyeceğiz. Onlar da havanın en az bir kısmını solumak zorunda kalacaklar ve umanm çiçek hâlâ duman formunda etkili olur. Hatta belki daha güçlü bile olabilir.” Babam, “Ama dumanı kontrol edemezsin,” diye karşı çıktı. “Uzaylılar gibi bizi de bayıltabilir. Ve hâlâ yaratıklar— veya her neyseler— çiçekteki nörotoksinden etkilenip etkilenmediklerini bilmiyoruz.”

Fakat yine de bu planı düşünüyordu. Sandalyeden fırlayıp, ileri geri yürümeye başladı. Benim ona baktığımı görünce duraksadı ve doğrudan gözlerime baktı. Annemin gözleriyle aynı yeşile sahip gözlerime... “Annen bu planı severdi,” dedi.

Umutla, “İşe yarayabilir,” dedim.

Babamın sesi hâlâ şüphe doluydu. “Annen çiçekleri ve dumanı nasıl test edeceğini bilirdi ve uzaylılar üzerindeki etkisini bulurdu. Eğer burada olsaydı...”

Chris sessizce, “Kaçmaktan daha iyi bir plan,” dedi. “Uzaylıların bize saldırma yollarını bir düşünün. Bizi neyin zayıflattığını biliyorlar, yani muhtemelen aynı zayıflıklara sahipler.”

Saldıran bir ptero ile karşılaştırıldığında, zayıf olmalarını düşünmek zordu fakat uzaylıların Phydus meraklarım düşününce, Chris’in haklı

olabileceğine inandım.

“Bilmiyorum...” Babam yine volta atmaya başlamıştı.

Chris kızgınlıkla, “Uzaylıların bizi gözetlemediğini mi sanıyorsunuz?” dedi. “Gözetliyorlar. Şu an bizimle oyun oynuyorlar. Bekliyorlar. Eğer kaçmaya kalkışırsak, bizi yere serecekler. En iyi şansımız agresif davranmak, bunu beklemiyor olacaklar. Bize zaman kazandıracak herhangi bir şey yapmalıyız.”

Babam öfkeyle Chris’e doğru baktı. Kendinden genç birinin kendisine patronluk taslamasına alışkın olduğunu sanmıyordum. Özellikle de emirlerini dinlemeyen birinden fakat Chris her ne dediyse babamm şüpheleri gitmeye başlamıştı.

“Bence de kalmalıyız,” diye ekledim. “Bir yanımızda dağ var ve muhtemelen o açıdan saldırmayacaklar. Önden geleceklerdir ve en azından burada bizi koruyan taş duvarlarımız var.”

Babam, “Çelik bir mekiği parçalayabilen silahlara karşı,” dedi fakat fikre adapte oluyordu.

“Hiçbir şey yapmamaktan iyidir,” diye karşı çıktım. “Bak, bizden nefret ediyorlar. Daha fazlalar, daha fazla stoklan var ve bizim bir şeyimiz yok. Silahımda beş kurşunum kaldı. Sende kaç tane var?”

Babam kaşlarını çattı. En büyük endişesine parmak basmıştım. Eğer kaçarsak, kendimizi koruyamazdık. Sadece daha hızlı kaçmayı umabilirdik.

“Savaşamayız. Kaçamayız da. Tatlı suya erişimimiz olan bur yerde kalıp, bir saldırıdan soma hayatta kalmaya çalışmalıyız.”

Babam somurttu ve acı acı güldü. “Hayatta kalmak?” Binanın eski, tozlu ve san taşlarına doğru baktı. “İlk koloni için epey işe yaramış.”

Chris’in yüzü asıldı ve babam da söylediklerine pişman olmuş gibiydi.

Elimde kalan mor bir parçayı temizledim. “En iyi şansımız bu,” dedim. “Tek şansımız.”

56: ÇIRAK

“Ne?” Bartie öylesine yüksek sesle konuşmuştu ki, kulağım acımıştı.

“Bir mekikteyim, *Godspeed’den* fırlattığımız değil, Centauri-Dünya’dan...“

“Centauri-Dünya’da bir mekiğin ne işi vardı?”

“Bak, uzun hikâye fakat..

“Neden bahsediyorsun?!”

“Bartie! Sakin ol!”

“Kahretsin! Sen lanet bir mekikte misin? Ve burada mısın?!”

Sırıttım. “Teknik olarak, evet.”

“Teknik olarak mı? Neler oluyor?!”

“Bartie, dinle. Centauri-Dünya’dan bir mekik aldım— nasıl aldığım önemli değil, sadece dinle—ve buraya geldim. Hemen dışarıdayım. *Godspeed’i* görebiliyorum. Dirseğimle dürtecek kadar yakındayım.”

Bartie, “Kahretsin!” diye haykırdı. Şu an yüzünü görebilmek için her şeyi verirdim.

“Şimdi işin ustalık isteyen kısmı şu,” diye devam ettim. “Gemiye tüpü bağlamam gerekiyor. *Godspeed'e* gitmek için tasarlanmadı aslmda fakat sanırım çalıştırabilirim.”

“Nasıl? Çırak, sen ciddi misin?” Bartie’nin sesi şüphe içindeydi.

“Epey ciddiyim,” dedim. “Gölün oradaki kapağın çevresinin boş olduğuna emin ol. Tüpe bir bakacağım.”

Wi-com bağlantısını kapattım ve köprüden körük haznesine doğru ilerlemeye başladım. Duvardaki haritalara ve diyagramlara göre *Godspeed’e* geçmemi sağlayacak otomatik bir bağlantı elemanı olmalıydı. Ayak seslerim zeminde yankılanıyordu ve burada kendimi çok yalnız hissediyordum.

Bir an Amy’nin de burada benimle beraber olmasını diledim. Otomatik mekik devasaydı ve ölüleri yıldızlara yolladıktan sonra, çok boştu. Ama bunu yalnız başıma yapmam gerektiğini biliyordum—*Godspeed* benim sorumluluğumdu, onun değil—ve yalnızca o, babasının kalbinde yanan intikam ateşini yatıştırabilirdi. FKB’dan gelen o silah beni tedirgin ediyordu. Ne olduğunu bilmiyorduk. Albay Martin’in tüm söylediği, uzaktan patlayabileceğiydi ve böylece tüm uzaylı popülasyonu yok olacaktı. Yan yanya FKB’nm bizi de sırf şikâyetler sona ersin diye, yok etmek isteyebileceğine inanıyordum.

Körük haznesi, tam da kapının yanındaki duvarda bulunan minik haritanın işaret ettiği gibi köprünün arkasındaydı. Kapı kilitliydi fakat bir tuşa basılarak açılabiliyordu. Duvarın sağ tarafında acil durum oksijen tanklanyla dolu küçük bir dolap, solunda da kontrol paneli vardı. Ve kapının tam karşısında da, mekikten aynlma biletim bulunuyordu.

İçeriye adım attım. Körük haznesi küçüktü. Yuvarlak bir lombar ve çevresindeki metal flaplar, neredeyse bütün duvan

kaplıyordu. Büyük lombarın yanındaki bir çizelgede, metalik kumaştan meydana gelen tüpün, uzayda lombardan fırlayacağı ve diğer kısmının da manyetik kilitlerle uzay istasyonuna kilitleneceği resmedilmişti.

Fakat ben uzay istasyonuna gitmeye çalışmıyordum. Ve *Godspeed* de otomatik mekikle çalışmak üzere tasarlanmamıştı.

Wi-com’uma dokundum ve tekrar Bartie’yle bağlantı kurdum. “Kapakta mısın?” diye sordum.

Bartie, “Evet,” dedi. “Çırak, sen gerçekten...”

“Evet, buradayım. Eğer her şey yolunda giderse, birkaç dakika içerisinde kapağı açabileceksin ve ben de diğer tarafta olacağım.”

Bartie, “Eğer mi?” diye sordu.

“Com bağlantısını kapatma olur mu?” Parmaklarımı saçlarımda dolandırdım. “Eğer öteki tarafa geçebilirsem, benim için kapıyı açman gerekiyor.”

Bartie yine, “Eğer mi?” diye tekrarladı.

“Hazır ol, tamam mı?” Cevap beklemeden, sesini kıstım. Odaklanmam gerekiyordu.

Tüpteki kontrol panelini açtım. Ekran anında aydınlanmıştı. Kontrollerin ııe olduklarını anlar anlamaz, mekanik kollan açtım.

Bir öğütme sesi duyuldu ve ardmdan tüp, otomatik mekikten açılmaya başladı. Ekranda geminin dış kısmının bir parçası görünüyordu. Tüpün kapısında bir kamera olmalıydı. Tüp uzadı ve *Godspeed’e* iyice yaklaştı.

Ekranda uyumlu kilit bulunamadı yazısı belirdi, otomatik bağlantı saptanmadı.

Elbette saptanmamıştı. Uzay istasyonunda değildik, *Godspeed’deydik* ve onun da uyumlu kilidi yoktu. Tahminimin doğru çıkması ve bu taraftaki mıknatısların *Godspeed’deki* kapağı kilitlemek için yeterli olması için dua ettim.

Kolları çalıştırmak için tuşlara bastım fakat ekranda aynı mesaj beliriyordu:elle bağlantı gerekli.

Dışarıdan görüntüyü kontrol ettim. Mekanik kollar, tüpü uzatmış gibi görünüyorlardı fakat tüpün öteki ucu hâlâ *Gods-peed’den* birkaç metre uzaklıktaydı.

Yeniden kontrol paneline döndüm. Hiçbir şey çalışmıyordu. Tüpü hareket ettirecek, bastığım her tuş sadece ekranda aynı mesajın yanıp sönmesine neden oluyordu.

Ekrana doğru bakarak, “Bu kahrolası şeyle nasıl elle bağlantı kuracağım?” diye mırıldandım.

Tüpün öteki ucu çok da uzakta değildi. Sadece tüpü biraz sağa doğru itebilsem...

Lombara doğru gittim. Kapıyı kapatsan metal flaplar sıkı sıkıya kapatılmıştı.

Eğer kapıyı açarsam, körük haznesinin basıncı düşecekti ve ben de uzayın içine çekilecektim. Tüpü buradan oynatamazdım.

Bir an gemiyi hareket ettirmeyi denemeyi düşündüm fakat tüp, kapaktan sadece birkaç metre ötedeydi ve o kadar küçük bir alanda gemiyle hamle

yapamazdım.

Sadece köprüyü bir kımıldatmam gerekiyordu ve böylece uç kısmı *Godspeed'deki* kapağa denk gelecekti. Gemi kısmındaki kapak, köprü tüpündekinden çok daha küçüktü. Yapmam gereken tek şey, köprü tüpünün daha büyük olan ucunu, *Godspeed* kapağının daha küçük deliği üzerine örtmekti ve manyetik kilit, geminin metal yüzeyinde bir kilit oluşturacaktı.

Acı acı güldüm.

Yapmam gereken tek şey, bir tüpü birkaç metre sağa almaktı. Uzayın vakumunda. Bir uzay giysisi olmadan.

Emin olmak için, taşıma mekiğinin kalanını da kontrol ettim. Acil durum uzay giysisi aradım.

Bulabildiğim en yakın şey, körük haznesinin duvarına bağlanmış oksijen tankları oldu fakat onların da bana bir faydalan olmazdı. Eğer oksijen soluyarak uzayın vakumuna girmeye çalışsaydım, ciğerlerim balon gibi patlar ve vücudumun içinde yanardı.

Oksijen tanklarına bakarken aklıma bir fikir geldi.

Tehlikeli bir fikir.

Aptalca bir fikir!

Fakat bir fikir.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Wi-com'uma bastım. "Bartie orada mısın?"

Bartie, "Buradayım, Çırak," dedi. "Kapakta mısın?"

"Henüz değil," dedim. "Bak, bu düşündüğümden biraz daha zor olacak... Her neyse, dinle. Senin çok odaklanmasını ve bu bağlantıyı kapatmamanı istiyorum. Bir şey deneyeceğim. Başla dediğimde, saymaya başla. Eğer her şey yolunda

giderse, otuza ulaştığında, senden kapağı açmanı isteyeceğim."

Bartie, "Peki ya otuza geldiğimde, bir şey söylemezsen?" diye sordu.

"Bir şey olmaz," dedim. "Kapağı kapalı tut."

“Ve başka bir şey mi deneyeceğiz?”

“Başka bir şey yok. Sadece böyle bir şansım var,” dedim. Bartie karşı çıkmaya başlamıştı ve eğer May burada olsaydı, beni öldürürdü fakat yine de, “Lütfen. Odaklanman lazım. Başla dediğimde, otuza kadar say. Eğer ben bir şey söylersem de, kapağı aç,” diye ekledim.

Acil durum oksijenine doğru gittim. Basınçlı tanklar, tüplere ve yüz maskelerine bağlıydı. Bir oksijen tankını aldım ve tüpten çektim fakat vanasını kapalı tuttum. Bunu uzayda içime çekemeyecektim fakat zaten nefes almam için oksijene ihtiyacım yoktu. Vücudumun çevresine dört tank bağladım, iki tanesi kalçamdaydı. Her tank yere doğru bakıyordu.

Kontrol paneline döndüm.

Basmadığım tek tuş vardı. *Portalı aç.*

Bu tuşa bastığımda, yuvarlak metal flaplar çekilecekti. Kapı açılacaktı ve ben de uzaya doğru süzülecektim. Yaklaşık yarım dakikalık zamanım olacaktı fakat muhtemelen daha kısaydı bu süre. Tüpün içindeki halkalardan birini tutacaktım ve tüpü kapağa doğru çekecektim. Oksijen olmayacaktı—hiç hava olmayacaktı—ve hiçbir korumam da olmayacaktı. Ve bir insanın uzay giysisi olmadan ne kadar çabuk ölebileceğini biliyordum.

Daha önce nasıl olduğunu görmüştüm.

Nefesimi içime doğru çektim. Gözlerimi kapattım. Ciğerlerimdeki tüm havayı verdim. Nefes almadan kaç saniye durabileceğime baktım.

Yirmi saniye.

Kalbim çarpıyordu.

Nefes al. Nefes ver. Tut. Say.

Yirmi sekiz saniye.

Sessizce Amy’den özür diledim çünkü bu işi yapmam gerekiyordu.

57: AMY

Babam, annemle beraber çalışan bir grup bilim insanından Chris'in uzaylılara karşı mor çiçeklerden elde edilen dumanı kullanma teorisinin işe yarayıp yaramayacağına dair rapor aldı. Duman, insanların bayılmasına neden olurken, çalışmaları bize pek de bilgi sağlamamıştı. Uzaylılar insan değildi. Tuhaf kristal benzeri pullan vardı ve geride garip ayak izleri bırakıyorlardı. Tek bildiğimiz buydu. Onları hiç görmemiştik ki, bırakın zayıflıklarını veya duyarlılıklarını analiz etmeyi... Belki nefes bile almıyorlardı. Belki mor çiçekler bayıltmak yerine onlan daha da güçlendiriyordu. Bilmiyorduk.

Kiminle—veya neyle—savaştığımızı bile bilmiyorduk.

Ama onlar bizi tanıyorlardı ve bizi nasıl öldüreceklerini biliyorlardı.

Babam ordudan beş kişiyi ormandan mor çiçek yollamaya gönderdikten sonra, "Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı. "Tüm koloninin savunmasını bazı çiçeklere bağlama fikrinden hoşlanmıyorum."

"Kaçarak, saklanmak da pek savunma sayılmaz," dedim. "Denemeliyiz."

Babam, "Sadece bir kere çalışacak, eğer çalışırsa," dedi. "Bir kez ne yaptığımızı gördüklerinde, bir dahaki sefere dumandan nasıl kaçınacaklarını bilecekler."

"Bir kez çalışması yeterli," dedim. "Dünya gelmeden önce birkaç gün daha dayanmamız gerekiyor, öyle değil mi?"

"Ve belki rehine alabiliriz." Babam, yüksek sesle düşünürken sesi hafif çıkmıştı.

Rehineleri düşünmemiştim.

Babama doğru göz attım. Babamın rehine alabilecek türde biri olduğunu bilmiyordum.

Yeterince mor çiçek topladığımızda, babam adamlarına sığ bir siper kazmaları emrini verdi. Siperi çiçeklerle ve bir fitil ile dolduracaktık ve

eğer uzaylıların yaklaştıklarını görürsek, fitili ateşe verecek ve onlan dumana boğacaktık.

Yanıcı olan her şeyi parçalara ayırdık—kâğıt, kumaş, kuru yapraklar—ve onları yapışkan mor çiçeklerin arasına attık. Besleyicilerden birinde küçük bir kavanoz vazelin vardı ve onu da aynca kullandık. Yanıcı kanşımm üzerine ince bir tabaka hâlinde döktük ve böylece ateş daha sıcak yanacaktı ve daha hızlı yayılacaktı. Her şeyi hazırlayıp, siperde yerleştirmek saatlerimizi almıştı.

Eğer uzaylılar bizi izliyorlarsa—ki muhtemelen izliyorlardı—sadece bir yeraltı kaçışı filan yaptığımızı varsaymalarını umuyorduk. Aynca planın gerçekten işe yaraması için fitilin hızla yanmasını ve rüzgârın da dumanı bize çevirmemesini de umuyorduk.

Yani bir mucize umuyorduk.

58: ÇIRAK

Wi-com'uma doğru, "Bartie," dedim.

"Evet, Çırak?"

"Saymaya başla."

Oksijen tanklarının vanalarını açtım ve böylece oksijeni yere doğru vermeye başladılar. Gitmem gereken yere doğru, jet etkisi yapmalarını bekliyordum fakat pek de güçlü değildi. Ve körük haznesinin basınç kaybı da baş edebileceğimden fazla olacak gibi görünüyordu. Beni görse Amy'nin nasıl bir salak olduğumu düşüneceğini hayal ederek, gülümsedim.

Artık geriye dönüş yoktu. Nefes al. Nefes ver.

Oh, yıldızlar aşkına, Amy, üzgünüm.

Yumruğumu **portali aç** tuşuna vurdum.

Köprüye açılan metal paneller açıldı ve uzaya uçtum. Bir anda tüpün parlak metal kumaşının kaotik ışıltılarıyla her yer kaplanmıştı. Yuvarlanarak geçiyordum. Tüpün bir tarafına çarptım ve her şeyi daha da beter hâle getirmemiş olmak için dua etmeye başladım. Başıma bir şeyler çarpıyordu, tırabzan olarak kullanılan tüpün tepesindeki halatlar. Her yöne doğru sallanıyordum fakat kendimi sürekli düşüyor gibi hissediyordum. Midem bulanıyordu. Tüpün dalgalanan kumaşını görmeme ve halatları hissetmeme rağmen, hiç ses yoktu. Beynim bana feryat ediyordu: Bir *terslik* var! Her şey *yanlışl*

Tüpün sonundaki açık ağız bana doğru geliyor gibiydi. *Kahretsin! Kahretsin!* Körük haznesinin basınç düşüşü, düşündüğümden öylesine şiddetli ve hızlıydı ki... Körük haznesinden gelen hava, bir anda çıkınca tüp tıpkı bir rüzgâr tüneli gibi hareket etmeye başlamıştı. Bedenimi çevirdim ve kalçama bağladığım oksijen tanklarından çıkan hava sayesinde, elimi boşta duran halatlardan birine geçirmeyi başardım.

Bedenimi şişmiş gibi hissediyordum ve eklemlerim de yavaşlamıştı. Halatı kavrayamadım.

Başka bir tanesini tutmaya çabaladım.

Ciğerlerim haykırıyordu. *Oksijen!*

Üşümüştüm ve dudaklarım donmuştu. Görüntüm bulanıktı.

Ellerimle başka bir halat ilmeği yakalamaya çalıştım.

Hayır.

Omuzlarım acıyordu. Parçalara ayrıldığımı hissediyordum.

Bir hamle yaptım. Oksijen tanklarının hâlâ bacaklarıma doğru oksijen püskürttüklerini hissediyordum ve benim ileriye gitmeme yardımcı oluyorlardı sonuncu ilmiğe. Kolumu ondan geçirdim ve avuç içlerimle manyetik kilidin devasa metal ucuna bastırdım. Zar zor görebiliyordum. Görüntü kırmızı ve suluydu.

Ama neredeyse kapağa varmıştım.

Kıpırdandım ve kalçamdaki oksijen tanklarını yere çevirdim. Tüpün sonu sağa doğru dönüktü. Kapak. Neredeyse... Vücudum ortadan ikiye ayrılacak gibiydi fakat yine de kapağa ulaşmayı başardım. Metalin metale sürtünme sesini duya-mıyordum çünkü uzayda ses yoktu fakat biliyordum, manyetik kilit yerine oturmuştu.

Fakat tüpte hava yoktu.

Benim içimde de hava yoktu.

59: AMY

Artık geriye sadece beklemek kalmıştı.

Biz de öyle yaptık.

Babam su dağıttı, her binaya bir kova. Tuvaletlere gitmenin tehlikeli olabileceği uyarısı yapıldı. Öğle vaktinde kolonide depoladığımız son yiyecek paylanın da bitirdik. Yiyeceklerin geriye kalanı mekikteydi. Yiyecek ve ilaç gibi en fazla ihtiyaç duyacağımız şeyleri mekiğin çelik kapılan ardına koymanın güvenli olacağını sanmıştık. Nasıl da bir ironiydi...

İlk binada sadece babamla ben vardık. Annem olmadan, bina hiçbir zaman gerçek bir yuva olamayacaktı. O yüzden şu ana dek harekât üssü olarak kullanılmıştı. Tüm ordu, devriye sonrası dinlenmek için veya yeni görevler için burada giriş yapıyordu.

Havadaki gerilim, boğucuydu.

Hep beraber yapılacağından emin olmadığımız bir saldırıyı, hiç görmediğimiz bir düşmana karşı, çiçeklerden yapılmış silahlarla bekliyorduk.

Bekliyor olmamıza rağmen, babamın omzundaki telsizde bildirilene dek aslında hiçbirimiz hazırlıklı değildik.

Devriyedeki bir asker, “Onlan gördük,” dedi.

Babam anında ayağa kalktı ve binadan çıktı. Elinde dürbünü vardı. Ormanı taramaya başladı fakat ormandan çıkmakta olan bir şeyleri görmem için benim dürbüne ihtiyacım yoktu.

Geliyorlardı.

Gözlerimi kıstım ve onlan görmeye çalıştım. Tepeden tırnağa orman yeşiliydiler. Öylesine koyu renkteydiler ki, ağaçlara kanşıyorlardı. Ciltleri mi koyu yeşildi yoksa kamuflaj için bir şey mi giymişlerdi, bilmiyordum. Bellerinde altın rengi panltılar vardı, Çırak’m tarif ettiği pullar gibi. Boyları uzundu fakat Çırak’tan uzun değillerdi. Düzgün, soğan biçimli kafalan vardı ve güneş geldiğinde panldayan büyük yuvarlak bir gözleri vardı.

Babam, “İçeri gir,” diye emretti. Telsizinden, “Fitili yakmaya hazırlanın! Binaların tepesine keskin nişancılan yerleştirin. Başlıyoruz!” diye haykırdı.

İçeri girdim, tıpkı babamın söylediği gibi fakat pencereye giderek, binanın diğer kısmına doğru atladım. Tıpkı Çırak’la kaçarken yaptığımız gibi... O geceleri düşünmek, duraksamama neden oldu. Şu an da o zamanki gibi benimle beraber olsaydı, kalbim korkudan bu kadar fazla çarpıyor olmazdı.

Duvardan geçerken, odaklanmaya çalıştım.

Köşedeki gölgelere sığındım. Binaların ve dağların arasındaydım. Uzaylılar daha da yaklaşmışlardı. Bir yanım böceklere benzemelerinden korkuyordu. Çöp gibi örümcek bacaklanyla veya yılan gibi sürünerek... Fakat iki bacaklarıyla ilerliyorlar ve silahlarını da tıpkı bizim gibi iki kollanyla tutuyorlardı.

Eğer onların gelişi için gözetliyor olmasaydık, görmeyebilirdik, belki de o yüzden daha önce onları görmemiştik. Ciltleri değişiyor gibi görünüyordu. Evlerimizle orman arasındaki çayırlıktaki çimenlerde yürürken, daha açık bir yeşile dönmüşlerdi.

Gitgide yaklaştılar. Birkaç düzine, belki otuz kişilerdi. Bin kişiye karşı bu kadarını gerekli görmüşlerdi fakat biliyorlardı—kesinlikle biliyor olmalılardı—o bin kişiden sadece bir avucu silahlıydı ve geride de az miktarda kurşun kalmıştı.

Ve sonra sadece onu görmeye çalıştığım için, bir ışık parlaması gördüm. Fitil ateşlenmişti.

Nefesimi tuttum.

Oluyordu. Fitil parıldıyordu ve ateş hızla yayıldı. Duman çıktı ve gökyüzüne doğru tırmanmaya başladı.

İşte bu.

Artık net bir biçimde görülecek kadar yakındaydılar.

Dumana ulaştılar.

Ve içinden geçtiler.

Hiçbir şey yapmamıştı.

Gözlerim şok içinde açıldı fakat koloniye dağılmış olan ordu, tereddüt etmedi. Babamın çatılardaki keskin nişancıları anında ateş etmeye başladılar. Tek bir uzaylı bile düşmedi. Üzerlerine bir orduyu durdurmaya yetecek kadar mermi boşalıyordu. Şaşkınlık içinde uzaylılara bakakaldım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ne duman ne de mermiler onlan durdurmamıştı?

Bunu kazanmamızın hiçbir yolu yoktu.

İçlerinden bir tanesi, koloniye doğru cam bir bomba fırlattı ve bomba sokağın taş döşemelerine çarptığında patlayarak, yanında durduğum binanın yansının çökmesine enden oldu. Harçlar çatlayıp, düşerken ve kayalar devrilirken, gümbürtüleri hissedebiliyordum. Eğer hâlâ içeride olsaydım, ezilmiş olacaktım.

Babam sokaktan, “Ateş! Ateş! Ateş!” diye haykırdı. Gökyüzünden koloniye doğru parlak, sarı ve parıltı objeler uçuşurken, askerler de ateş ediyorlardı. Bir solar bomba daha. Daha yükseğe isabet etmişti ve binanın içindeki insanlar kaçmaya çalışırlarken çığlıklar yükseliyordu.

Babam, “Dağa çıkın! Yukarıya!” diye haykırdı.

Ama ben onu dinlemedim. Chris ve Çırak’la beraber yapıya giderken geçtiğimiz patikanın ve binanın arkasındaydım. Kimse bu yana doğru bakmıyordu. Savaş, sokaklara ve koloninin merkezine odaklanmıştı. Tuvaletlerin arkasından geçerek, gölün yanma kestirmeden gidebilirdim.

Eğer yapıya ulaşabilirsem, belki de Çırak bana öğrendiklerini anlatabilirdi.

Eğer Çırak’a ulaşamazsam, belki de silahı patlatabilir ve uzaylılan öldürebilirdim.

Derin bir nefes aldım.

Koşmalıydım.

Yine bir solar bomba patladı. Bu defa arkamdaydı. Uzaylılar, koloninin ucuna gelmişlerdi ve olabildiğince binaların içine solar bomba atıyorlardı.

Kendi kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Ben bir koşucuydum. Bir uzay ordusunu geride bırakabilirdim.

Ve sonra koşmaya başladım.

60: ÇIRAK

Yüzüme dönük dört tane oksijen tankıyla uyandım. Yüzüme soğuk hava üflüyorlardı. Bartie bana doğru eğilerek, “Otuz yedi,” dedi. Gözlerimi kırpıştırdım.

“Kahretsin, Çırak, gözlerin kızarmış.”

Tanıdık fakat kim olduğunu çıkartamadığım bir ses, “Oküler kan damarları yanmış,” dedi. “Konjonktival kanama.” Hafifçe kıpırdandım fakat omuzlarım buna karşı çıkıyordu. İnledim ve yeniden geri düştüm.

Doktor, vücuduma doğru eğildi. Yüzü endişe içindeydi. Cildime medikal bir plaster yapıştırdı. Bulanık gözlerimle koluma doğru baktım ve oraya çoktan yapıştırılmış olan üç tane medikal plaster gördüm.

“Lanet olsun, ne oldu?” Sesim hırıldayarak çıkıyordu. Bartie, “Dediğin gibi otuza kadar saydım,” dedi. “Fakat sen bana hiçbir şey demedim.”

“O hâlde nasıl?” Cümlemi bitirememiştim.

“Saymaya devam ettim. Kapağın kapısına kulağımı dayamıştım. Otuz yedide bir küt sesi duydum.”

“Ve açtın?”

“Deli gibi korktum, sana söyleyeyim! Fakat eğer gerekirse kapağı yeniden kapatabilirdim ve...”

Gözlerimi kapattım. Işık çok acıtıyordu.

Yüzüme yönelmiş tanklar cızırdadı ve sonra sessizliğe büründü. Derin bir nefes aldım. Kalan son oksijenlerinin de ciğerlerime girdiğini hayal ettim. Tüm bedenimi dolduruyorlardı.

Doktor, “Minik maceranın etkileri zamanlar geçmeli,” dedi. “Kalbin durmadı ve her ne kadar basınç düşüşü hastalığı semptomlan göstersen de, uzaya atlayacak kadar salak birisi için gayet iyisin.”

Gözlerimi araladım fakat Doktor’a bakmıyordum. Bartie’ye bakıyordum. “İşe yaradı?” dedim.

Bana doğru sırıttı ve o an karşımda eski dostumu gördüm. On üç yaşımdayken sahip olduğum dost ve o zamanlar ikimiz de bu geminin dışında bir dünya olduğunu düşünmüyorduk. “İşe yaradı,” dedi.

Oturmaya çalıştım, omuzlarım titriyordu ve cildim çok hassastı, eklemlerim ağrıyordu. Gözlerimi tamamen açma riskini aldığımda, gölün dibinde oturmakta olduğumu gördüm. Merkezdeki kapak tamamen açıktı. Bartie, beni durabilmem için çekti ve ben de karanlığa doğru baktım. Otomatik mekikten gelen tüp, güvenli bir biçimde yerine bağlanmıştı. Bartie’ye doğru dönerek, “Bunun gerçekten işe yaradığına inanamıyorum,” dedim.

O da büzüldü. “Gözlerin berbat olmuş,” dedi ama aynı zamanda o da benim kadar heyecanla sırıtıyordu. “Buna cesaret edebileceğine inanmazdım!”

Gemide çevreme bakındım. Hatırladığımdan çok daha büyüktü fakat aynı zamanda çok daha küçüktü. Her şey tamamen aynı görünüyordu fakat bir şekilde tuhaftı. Sanki yatak odama girmiştim ve her ne kadar her şey tam da bıraktığım yerde olsa da, birinin mahremiyetimi ihlal ettiğini söyleyebilirdim.

Doktor, “Seni Hastaneye götürelim,” dedi. “İşe yarayabilecek göz damlalarım var.”

“Gerçekten susadım,” dedim. Bir adım attım ve neredeyse düşüyordum. Bartie beni dirseğimden yakaladı ve onu itmek ve kendi başıma yürüyebileceğimi söylemek istesem de, yapabileceğimden emin değildim.

Hastaneye geldiğimizde, Doktor karşı çıkmama rağmen, iğne yaptı. Bana daha ilaç da vermişti. Ardından yüzüme bakabilmem için küçük bir ayna uzattı. Cildimde morluklar vardı. Ve kırmızı kan damarlarımı görebiliyordum. Gözlerimin beyazlan kıpkırmızı olmuştu. Kanla dolu gibiydiler. Bartie demek bu yüzden bahsedip duruyordu. Doktor gözlerime iki kalın ve sarı damla damlattı. Gözlerim yandı fakat iyi geleceğini söyledi.

Bartie Doktor’a, “Çekilebilirsin,” dedi.

Doktor, karşı çıkacak gibi baktıysa da, Bartie’nin yüzü affetmez görünüyordu. Neredeyse unutmuştum, biz gitmeden önce Doktor’un

gemide işlediği suçlar yüzünden alacağı cezaya Bartie karar verecekti.

Doktor dikkatlice stetoskobunu çıkarttı ve düzgünce masaya koydu. Küçük masadaki tıbbi malzemeleri düzeltti. IV'mi kontrol etti. Bana doğru başıyla onayladı ve gitti. O köşeyi dönmeden, iki Besleyici—eskiden kasaptılar, Bartie'nin devriminden önce—Doktor'un iki yanında yürümeye

başladılar. Onu bir yere götürüyorlardı... Doktor'un yaşamının nasıl olduğunu merak ettim, işini yapması dışında bir tutukluydu. Ondan görevi devralacak bir yardımcısı var mıydı? Yeteneğini lüzumsuz hâle getirebilecek?

Bu düşünceler bana Kit'i anımsattı. Ve Kit'i düşündüğümde de, nasıl öldüğü aklıma geliyordu.

Doktor ve cezasıyla ilgili sorularımı sormadım. Şu anki sorunumuzla karşılaştırıldığında önemsizdi.

Bartie, bana doğru bir sandalye çekti. "Nereden bildin?" diye sordu.

"Bilmek?"

"Motorun ölmekte olduğunu. *Godspeed'de* hayatta kalamayacağımızı." Bartie bunu öylesine içtenlikle söylüyordu ki, çoktan inanmıştı ve siyah plasterleri düşünmüştü.

Ona doğru sırıttım. "Gemiyi bensiz idare edemeyeceğinizi biliyordum."

Bartie gülmeye çalıştı fakat bunu öyle hafif hafif tartışamayacaktı.

Bartie, "Doktor yüzünden," dedi. "Köprüyü havaya uçurduğunda,"—Shelby ve diğerlerini öldürürken—"motor hasar gördü."

"Hasar mı?" diye sordum.

Bartie, acımasız bir tavırla onayladı. "Yani bizi kurtarmaya geldin." Sesinde bir yenilgi ve aynı zamanda da anlayış ifadesi vardı.

"Otomatik mekik büyük," dedim. "Taşıma kutularına beş yüz kişi koyarız ve geriye kalanı da yük ambarına yerleştiririz. Kargoya fazla yer kalmaz ve o az miktardaki yere de alabildiğimiz kadar yiyecek almalıyız. Gezegendeki yiyecek depolarımız yok edildi. Gemiden alabileceğimiz her şey, hayatta kalmamız açısından devasa bir fark yaratacak." Duraksadım.

“Fakat bilmelisin, Orion’un bahsettiği ‘canavarlar’, onlar gerçek ve bizi öldürme konusunda çok başarılılar. Buraya gelmeden önce, neredeyse beş yüz cesedi yıldızlara bıraktım.”

Bartie, “Eğer olay burada veya orada ölmekse, sanırım en azından önce dünyayı gözlerimle görmek isterim,” derken bana bakmıyordu.

Soğukça, “Her zaman böyle düşünmüyordun,” dedim.

Bartie gözlerini kaçırdı. “O geminin bu kadar çabuk bozulacağını öğrenmemden önceydi.”

Her şeyi Bartie’ye anlattım. Orion’un ölürken sarf ettiği sözlerden, koloniye gerçekleştirilen son uzaylı saldırısına kadar. îlaçlar ve sıvılar sistemime girdikçe gücüm geri geliyordu. Mekiğin yok edilmesinden ve bir sürü insanın ölümünden başladım. Bartie’yle konuşmaya devam ederken, dışanya bahçeye doğru yürüdüm. Tuhaf bir biçimde az sayıda insan vardı. Bartie bana havuzdaki kapakta bulunan karanlık hatıralar yüzünden olduğunu söyledi. İnsanların çoğu geminin Şehir kısmında olmayı seviyorlardı. İnsanlar yaptıkları seçimi ve arkadaşlarının gidişini hatırlamak istemiyorlardı.

Veba Bilgesi heykelinin önünde durduk ve bir müddet sessizce heykele doğru baktık.

“Her şey burada başladı ve burada bitiyor, hı?” Bartie’nin o an ne düşündüğünü bilmiyordum fakat bir zaman Veba Bilgesine nasıl baktığımı hatırlıyordum. Sanki her şeyin olması gerektiği hâlini gösteren bir model gibiydi, sadece arzu edebileceğim bir ideal fakat sonra onunla aynı malzemeden yapıldığımı öğrenmiştim. Ve gemimizin lideri olmamızı gerektiren şeyin de DNA’mız olmadığını öğrenmiştim.

Artık bir önemi yoktu. Veba Bilgesi sadece bir betondan ibaretti. Ne kopyalanmış DNA ne de yerine getirilmeyen sözlerdi. Heykelin yüzü solup gitmişti ve yanaklarındaki oyuklar da gözyaşları gibi görünüyordu. Bartie’ye, “O biliyordu,” dedim. “Veba*Bilgesi. Orada ne olduğunu biliyordu. Orion’un o ipucunda bahsettiği kral olmalı ve Orion’un bulmacasında eksik olan tek şey, uzaylıların kimler oldukları ve ne istedikleri. Onları nasıl durduracağımız.”

Bartie kuşkulu görünüyordu. “Tüm bunları resimli bir çocuk kitabında mı buldun?”

Başımı salladım. “Orion’un bizimle nasıl oynadığını bilmiyorsun. Onunun için her şey bir oyundu, her zaman bir oyundu.”

“Ve... Bu... Orion her ne saklıyorsa... ‘Uzaylılar’ savaşmak için bir yol mu?” Bartie kuşkuluydu, hem ipucundan hem de gezegendeki tehditten.

Veba Bilgesinin beton yüzüne doğru bakarak, içimi çektim. Açıkçası bilmiyordum. Hem de hiç. Belki öyleydi. Belki de değildi. Keşke Orion burada olsaydı da, kendisi cevap verebilseydi... Ama bunun için artık çok geçti. “Hayatta kalma olasılığından hoşlanmadım.” Bartie öne doğru eğildi. “Fakat sanırım bizimkinden iyi.” Başını Veba Bilgesinin heykeline doğru çevirdi. “Pekâlâ, sence içinde ne var?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Belki bir kayıt ya da bir kitap. Belki de Amy’nin söyleyeceği gibi bizi ‘tavşan deliğine’ götürecek kahrolası başka bir ipucu.” Ona doğru sırıttım ama aslında görmek için burada olmasa da, Amy için sırıtıyordum. “Her durumda da,” dedim. “Öğrenmenin bir yolu var.”

61: AMY

Çayırlara doğru koşmaya başladım. Yukarıdaki tepede cam bombalar patlarken, üzerime toprak yağıyordu. Kollarımla başımı korudum ve duman benim tarafıma doğru gelirken, olabildiğince hızla koşmaya başladım. Tuvaletlerin bana göle ulaşana dek biraz koruma sağlamalarını umuyordum. Eğer iletişim odasma gidebilirsem, uzaylıları dışarıda tutabilirdim. Biyometrik kilit bu işe yarıyordu. İnsan dışında bir şey giremiyordu.

İletişim binasındaki büyük pencereleri düşündüm. Umarım camdan daha güçlü bir malzemeden yapılmışlardı. Yoksa uzaylılar oradan girebilirdi. Başımı salladım ve bunları düşünmemeye karar verdim. İletişim binasına gidecektim ve Çırak'la konuşacaktım ve uzaylıları durdurmanın bir yolunu bulacaktık. Her şey yoluna girecekti.

Tam göle doğru gidecekken, birisi kolumu tuttum. Neredeyse çığlık atacakken, bir el ağzımı kapattı.

"Benim!"

Mücadele ettikten sonra, mavi gözleri panldamakta olan Chris'le karşılaştım.

Nefes nefese, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Tuvaletlerin gölgelerine yakın duruyordum. Uzun çayırlar bizi pek de gizlemiyorlardı.

"Şşş!" Çevresine bakındı.

Savaş yüzünden o kadar çok gürültü çıkıyordu ki, birinin bizi duyabileceğinden emin değildim fakat yine de sesimi alçalttım.

"Yapıya gidiyordum," dedim.

Başıyla onayladı. "İyi fikir. Ben de seninle geliyorum."

Karşı çıkmaya başladım. Tuvaletlere kadar yakın olduklarından gelebilmiştim ve çok karmaşıktı etraf fakat göle doğru koşarken, beni koruyabilecek hiçbir şey yoktu ve iki insan birden fazla dikkat çekerdi.

Chris silahını kaldırdı. Çok güçlü bir tüfek. Ben de kendi 38'liğimi çıkarttım. Eğer konu mermilere gelirse, bir silahın daha yanımda olması iyi

olurdu.

İkimiz de doğrudan göle doğru koşmaya başladık. Sürekli başımı çeviriyor ve biri bizi takip ediyor mu diye bakıyordum fakat kolonide o kadar çok olay oluyordu ki, bizi umursamazlardı. İlk binalardan duman çıkmaya başladı. Bir an kalbim tekledi. Uzaylılar koloniye tamamen girmişlerdi. Bir grup insan dağlara doğru koşuyordu ve en altta da onlan korumaya çalışan askerler vardı. Hepsini ele geçirmeleri pek uzun sürmeyecekti.

Veya öldürmeleri.

Göle ulaştığımızda Chris, “Hazır mısın?” dedi. Sesi hâlâ hafifti. Başımla onayladım. Durmak için zamanımız yoktu.

Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Bana yetişmenin bir yolu yok gibiydi. Yapının asfaltına ulaşana dek deli gibi koştum.

Üzerimden ter boşanmıştı ve siyah asfaltta koyu renk daireler oluşturuyordu. Eğildim ve ellerimi dizlerime koyarak, hava almaya çalıştım.

İletişim odası kapısında Chris duruyordu. “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Hemen, “Önce Çırak ne buldu diye bakacağım,” dedim. “Eğer Orion’un son ipucunu çözdüyse, uzaylıları durdurmak için ihtiyacımız olan bilgiye de sahip olabilir. Ve öyle olmasa bile... Yeniden sesini duymak istiyorum.”

“Ya sonra?”

“Gerekirse silahı aktive edeceğim.” Güçlükle yutkundum. Bizi ortadan kaldırmak isteseler bile bir soykırımdan sorumlu olmak istemiyordum fakat zaten annemi de öldürmüşlerken ve onlan durdurabilecekken, babamı ve arkadaşlanmı öldürmelerine izin veremezdim.

Biyometrik kilidi açtım ve Chris de beni içeriye doğru tüfeği hazır hâlde takip etti. 38’liğimi tutarak, iletişim odasına gittim.

Saçlanm resmen kaşlanma yapışmıştı ve gömleğim ıslanmıştı. İletişim odasının havası ağır ve nemliydi. Gömleği göğsümden kaldırdım ve serinlemek için sallamaya başladım. Kontrol paneline doğru bakarak, “Bunu nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum,” dedim.

Chris öne doğru bir adım attı. “O kadar da karmaşık değil,” diye cevapladı. “Çoktan Çırak’ın otomatik mekiğinin ağını buraya tekrar programladım.” Bir tuşa bastı ve odayı cızırtı sesi doldurdu. “Şu an ona sesleniyorum, sinyalimi görür görmez cevap vermeli.”

Yanma gittim ve kontrollere bakmaya başladım. “Bunların hangisi silah olarak çalışıyor acaba?” dedim.

Chris ürkütücü mavi gözleriyle bana baktı. Yüzündeki ifade belirsizdi. “Patlatmanın güvenli olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Bu konuda yeterli bilgimiz yok.”

Ellerim yumruklara dönüştü. Babamın saldın emirleri verdiğini hatırladım fakat ilk bombadan sonra onu bir daha duymamıştım. Acaba şu an, kanı tozlu san kayalara damlarken nefes almaya mı çalışıyordu?

Yumuşakça, “O şeyler neydi?” diye sordum.

Chris, “İnsansı görünüyorlardı,” dedi. “Belki bizden çok da farklı değillerdir.”

“İyi,” dedim. “Bizden pek de farklı değillerse, öldürmek daha kolay olacaktır.”

62: ÇIRAK

Bartie, Veba Bilgesinin eskimiş beton yüzüne doğru baktı. “Pekâlâ... O hâlde keski ve çekiçleri alalım mı?” diye sarkastik bir tavırla sordu.

“Oh, hayır. Biraz daha abartırız diye düşünmüştüm.” Heykelin ötesine doğru bakarken, heyecanımı bastıramıyordum.

Bartie de bakışlarımı takip ettiğinde, duvarın kenarındaki yerçekimi tüpünü gördü. Gözleri yuvalarından fırladı. “Parçalayacak mısın?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Bartie güldü. “Samnm bu lanet harika bir fikir.”

Heykeli kaidesinden alarak elektrikli el arabasına götürmemiz yarım saatimizi aldı. Manivela kollan ve takozlar kullanmıştık fakat sonunda, ikimiz de kaideye zıplayarak, heykel düşmeden önce epey itmiştik. Pat diye bir sesle elektrikli el arabasına düştü. Bartie, bakmak için kaideden indi.

“Bir kolu kınldı!” dedi ve eline alarak, bana doğru salladı. “Bak, içi boş.”

Kolun çıktığı yerdeki delik boş görünüyordu. Parmaklarımı sokmaya çalıştım fakat beton kalındı ve aletler olmadan açmanın yolu yoktu.

Bartie, isteksizmiş gibi dalga geçerek, “Sanırım parçalamamız gerekecek,” dedi.

“Ne kadar yazık,” dedim.

“Harika bir sanat eseri!”

Bilgece başımla onayladım. “Bu fedakârlığı yapmak zorundayız.”

Bartie’nin sahte içtenliğinin altında gülümsemesi fışkırdı. Heyecanla, “Haydi!” dedi.

El arabası arkamızdan gelirken, resmen Hastane ve Kayıt Odası arasındaki mesafeyi koşarak geçtik. Fakat bu heykel yavaş yavaş dağılırken, eğlencem de azalmaya başlamıştı. Bu defa *Godspeed’den* ayrılırken, bir daha geri gelmeyecektim. Bu patikadan sayısız defa geçmiştim. Her ikisi de ölmeden önce Harley ve Kayleigh ile defalarca buradan geçmiştik. Bartie

ve Victria ile eskiden yarışırdık. Ve Amy'yi tam burada, gölün yanında "yağmurda" öpmüştüm.

Bunları özleyecektim. Giderken *Godspeed'e* veda ettiğimi sanıyordum fakat şimdi anlıyordum ki, *Godspeed'in* daima burada olacağını sanmıştım. Yıldızlara baktığımda, onun süzüldüğünü görecektim. Gökyüzünce bir deniz feneri, bir zamanlar yuvam dediğim yeri hatırlatan bir parıltı. Fakat şimdi bu gemiye son kez veda edeceğimi biliyordum.

Bartie'yle beraber, heykeli tamamen yerçekimi tüpünün altına koyduk. Bartie arabayı kilitledi. Böylece içeri çekilmeyecekti. Sonra yerçekimi tüpünü daha alt katlara ayarladı. Tüp, heykeli birkaç metre kaldırdı. Böylece biz de arabayı yoldan çekebildik.

Bartie sırıtarak, "Bu şerefe nail olmak ister misin?" dedi.

"Memnuniyetle." Wi-com'uma bastım. Tanıdık bip-bip sesi kulaklarımı doldurdu ve bir zamanlar duymaya çok hasret olsam da, bana tuhaf geldi. "Yerçekimi tüpü açık, istasyon nakli Gemici Katma," dedim.

Tüp çalıştı ve heykeli yuttu.

Bartie arkamda arabayı çekerken, "Geri getirsek iyi olacak," dedi. "O şey her yere saçılacak!"

Heykel, tüple beraber geminin kenarlarında yukarıya doğru çıktı, çıktı.

Wi-com'uma tekrar bastım. "Yerçekimi tüpünü kapat," dedim.

Bilgisayar sesi neşeyle, "Dikkat: Nakliye malzemesi şu an yerçekimi tüpünün içinde. Bilge yetkisini kullan?" dedi.

Sırıtarak, "Yetki kullanma onaylandı," dedim. "Yerçekimi tüpü işlemlerini durdur."

Tüpün tanıdık sesi birden sustu. Bartie'yle beraber yukarıya doğru baktık. Heykel bir an öyle durdu ve ardmdan altüst olarak, tüpün içinde büküldü. Heykelin kenarlan çarparken, tüpün akrilik malzemelerinin bir kısmı kınldı. Tüp düzelirken, heykelin de hızı arttık ve sonunda içeride yalnızca gri-siyah bir bulanıklık kaldı.

BUM! Heykel, yerçekimi tüpünün zeminine çarptı ve patladı. Gri toz ve kireçli beton her yana dağıldı. Üzerimize çakıllar yağarken, Bartie'yle

beraber el arabasının ardına eğildik. Ortalık sakinleşmeden, zıpladım ve enkaza doğru koştum.

Kırık betonların ve yerçekimi tüpünün ortasında, parlak gümüş bir kutu gördüm. Ona doğru uzandım. Elimin arka kısmına gri toz yapışmıştı.

Bartie, “O nedir?” diye sordu. Sesi hafif ve cansızdı.

Kutunun üzerindeki mandalı kaldırınca, kapağı açıldı.

İçinde eski bir video kaydı ve AV ekranı vardı. Flopilerden önce bunu kullanıyorlardı. İki elimi yan yana getirsem, büyüklüğüne ulaşırlardı. İki santim kalınlığında ve ağırdı. Altında da kahverengi deri kaplı küçük bir defter vardı. Sayfalar zamanlar sararmıştı fakat içinde yazı net okunabiliyordu. Bir çeşit formül ve detaylı bilimsel notlar.

Bartie, ekranı alarak, “Yıllardır bunlardan görmemiştim,” dedi. “Sanırım Kayıt Odasmda birkaç tane olacak.”

Bartie haklıydı. Bu teknolojiyi kimse uzun zamandır kullanmamıştı. Belki de Veba Bilgesinden beri.

Kayıt etiketlenmişti ve üzerinde siyah mürekkeple el yazısıyla yazılmış beyaz bir not vardı:

Bunlar Kaptan Al bert Davis ’in, yani Godspeed'in ilk Bilge 'sinin Bilge Kanununu çıkartırken topladığı orijinal kayıtlardır Peşinden gelen her Bilge ye ek kopyalar verilecektir ve bu da korunacak ve isyan halinde saklanacaktır.

Orion, bana Küçük Prens ipucunu bırakırken, iki şey biliyor olmalıydı. Birincisi, Bilgeler için saklanan kopyalar gitmişti. İkincisi orijinal kopya burada saklanıyordu, muhtemelen benim duymadığım başka bir Bilge sırrı. Sanırım Veba Bilgesi, eğer insanlar Bilge sistemine karşı isyan ederlerse, heykelini yok ederek, beton kalbinin arkasındaki gerçeği keşfedeceklerini düşünmüştü.

AV ekranını yükledim ve Bartie’nin de görebileceği bir biçimde kucağıma koydum.

Ekranı bir adamın yüzü doldurdu. Benimkine çok benziyordu fakat yaşlıcaydı ve endişeli bir ifadesi vardı. Yaşı Orion’la Bilge’nin arasında bir

yerlerdeydi. Belki de elli filan. Sol yanağının üzerindeki bir yara izi yüzünden sol dudağı sürekli olarak aşağıya eğikti.

Kısa kesilmiş ve beyazlaşmakta olan saçlarında ara ara siyah tutamlar görünüyordu fakat yüzündeki çizgilerin açılarından bile bana ne kadar benzediğini görebiliyordum.

O Veba Bilgesiydi. îlkimiz. Orijinal olan. Orion, Bilge ve ben ve diğerleri, hepimiz sadece onun klonlarıydık. Zaman içerisinde biz “gelişmiştik.” Bizi daha iyi, daha güçlü ve daha monoetnik, daha karizmatik kişilikli yapmak için DNA’miza gen modifikasyonu uygulanmıştı fakat hâlâ onda kendimi görebiliyordum.

Veba Bilgesi benimkinden daha kaim bir sesle, “Ne yazık ki,” dedi. “Sona geldik.”

“Selam.” Çırak’m sesi, otomatik mekikteki telsizden yankılandı. Chris’le beraber aynı anda ona doğru döndük.

Endişeyle, “Merhaba? Merhaba?” dedim. Olabilecek tüm en kötü senaryoları aklımdan geçirirken, kalbim durmak üzereydi.

“Amy, sen misin?”

“Evet!” Neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. “Çırak, yaşıyorsun! Çok endişelenmiştim.”

Kahkahası, millerce öteden bize ulaştı fakat yine de onun kahkahasıydı. “Elbette, yaşıyorum. Ne olduğunu sandın ki?”

Korkulanmı kelimelere dökemedim bile.

“Amy, sana söylemeliyim... Çırak’ın sesi duraksadı ve bir an, bağlantımızın koptuğunu sandım. “Son ipucunu buldum,” dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bu konuda pek de mutlu değildi. “Öyle mi?”

“Evet ve... Bundan hoşlanmayacaksın.”

“Nedir?” diye sordum. Ağzım haberleşme istasyonuna öylesine yakındı ki, mikrofonun metal tadını alabiliyordum. Chris arkamda hareketlendi ve

ben de şaşkınlıkla zıpladım. Çırak’m sesini duyunca, onun odada olduğunu unutmuştum.

“Sanırım... Sanırım sana gösterebilirim. Bana bir saniye ver.”

Chris, kontrol panelindeki ekrana dokundu. “Bize göstereceği bir video olmalı,” dedi. “Buraya yüklemesine yardımcı olabilirim.” Ekranı sildi ve bir menü açtı.

Çırak’a, “İyi misin?” diye sordum.

“Evet.” Kafası karışmış gibiydi. Bir an sonra, “Neden? Siz iyi misiniz?”

Chris’e doğru baktığımda, hafifçe başını salladı. Şu an saldırıdan bahsetmemeliydik çünkü bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Chris’in arkasında, ağaçlarin^ve ormanın gerisinde, dumanları görebiliyordum, bu bizim dumanımız değildi. Kolonide çok daha büyük bir şey yanıyordu.

Chris, “Tamamdır,” dedi ve video görüntüsü yüklenirken, ekrana tıkladı.

Çırak, “Yüklendi mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Siz izleyin. Benim geri dönüp, paketlemeye yardım etmem gerekiyor. *Godspeed'deki* herkes benimle beraber aşağıya geliyor ve herkes için stok da getiriyoruz.”

Yine dumana doğru baktım. Stoklan verecek kimse kalmayabilirdi.

Bağlantı kesildi ve Chris yana çekildi. Dokunmatik ekranın önündeki sandalyeye oturmama izin verdi. Arkamda durdu. Tüfeğini geriye doğru attı ve pencerenin dışına doğru endişeyle baktı.

Ekranı bir adamın yüzü doldurdu. Yüksek sesle, “Bu Veba Bilgesi olmalı,” dedim. Arkamda duran Chris’e göz attım. “O *Godspeed’in* son kaptanıydı. Gezegene geldiklerinde, gemiyi indirmeme kararını o vermiş.”

Adam, “Ne yazık ki,” dedi. “Sona geldik.”

Öne doğru eğilerek, bütün dikkatimi ekrana verdim. “İsmim Albert Davis ve *Godspeed’in* kaptanıyım. İşte olanlar.”

Kamerada anında görüntüler değişmeye başladı. Film, Köprüde çekilmişti. Kamera, kontrol panelinde sabitlenirken görüntü biraz yalpaladı. Köprüde dolandı ve içindeki herkesi çekti. Monoetnik zaman öncesiydi. Köprüde toplanmış olan mürettebat, farklı ırklardandı ve aynı zamanda dinlerden çünkü bir tanesinin boynunda Musevi yıldızı şeklinde bir kolye vardı. Parmaklanm kendi minik haç kolyeme uzandı ve dudaklanmda hafif bir gülümseme belirdi. *Godspeed'in* bir zamanlar böylesine berbat durumda olmadığını bilmek beni mutlu etmişti.

Herkes konuşuyordu fakat hafif sesle konuştuklarından söylenenleri anlamak mümkün değildi. Heyecanlı ve belki de endişeli görünüyorlardı. Kamera tekrar döndü ve gezegene çevrildi.

Godspeed artık yörüngedeydi ve Centauri-Dünya'nın mavi-yeşil-beyaz görüntüsünün üzerinde süzülüyordu.

Kameranın arkasındaki kadın, "İşte orada!" diye haykırdı. Bir an sonra, ben de gördüm, pırıl pırıl gümüş renginde bir mekik, *Godspeed'in* ufkunda hızla uçuyordu.

Kamera karardı ve ekranda yeni bir görüntü belirdiğinde nefesimi tuttum: Harley'nin öldüğü kapak.

Kamera lombarın penceresine dayandınlmıştı. Kapak açıktı ve karanlığı gösteriyordu.

Kaptan Albert Davis kameranm ardmdan, "Biraz tarih," dedi. Sesi acıydı. "İnmemize yirmi yıl kala, Centauri-Dünya'ya bir sonda yolladık. Amacımız çevre hakkında bilgi edinmek ve indiğimizde hazırlıklı olmak için çalışmalarımızı ona göre düzenlemekti. Onun yerine Dünya, gezegende bazı değerli kaynaklar keşfetti. Ve oradan daha hızlı bir nakliye yöntemi buldular. Önce onlar indi. Bir koloni kurdular."

Kapağın üzerinde metalik bir şey alçaldı. Kapı değildi, *Godspeed'in* kenarına kilitlenen silindirik bir şeydi. Önceden gösterilen gemi ve mekik arasındaki köprüydü.

Kaptan Davis acı acı güldü. "Şimdi bizi ne yapacaklarını düşünmeleri gerekiyor."

Uzun boylu, ince, simsiyah saçlı ve elmacık yanakları keskin bir kadın, mekik köprüsünden indi ve kapaktan çıktı. Dar ve ince çizgili eteğini düzeltti. Kaptan Davis, basıncı kontrol ettikten sonra kapağın kapısını açtı. Ve kadın gülümseyerek dışarıya çıktı. Arkasında, birkaç adam mekikten termal kasalar taşıyorlardı. Kaptan Davis, kasalara doğru bakarak kaşlarını çattı.

Kadın, “Konuşmamızın kaydedilmemesini tercih ederim,” dedi. Sesi nazikti fakat ben bile bunun bir rica değil de, bir emir olduğunu anlamıştım.

Bir an görüntü karar ve ardından kamera tekrar açıldı. Şimdi daha yukarıda ve sabitti, başka bir yere monte edilmişti ve diğerlerinin umursamamalarına bakılırsa, mekikten gelen kadının varlığından haberdar olmadığını düşündüm. Kaptan Davis, kadınla geminin Bekçi Katındaki navigasyon odasında bir toplantı düzenlemişti. Onların üzerinde, ışıklar yıldız haritaları şeklinde parıldıyordu. Odanın ortasında bir lamba vardı ve Kaptan Davis, kadının karşısında oturmuştu.

Kadın, “Orijinal koloni... Bizi zorladı,” dedi.

“Hangi açıdan?” Kaptan Davis öne doğru eğildi. Otorite kurmaya alışkın birisi olduğu belliydi fakat kadından gözünün korktuğunu anlayabiliyordum. Kadının yakasında bir gümüş parçası gözüme çarptı, minik bir çift kanatlı kartal iğnesi. FKB’nın temsilcisiydi.

“Bu gezegendeki güneş camı, bize neredeyse sınırsız temiz enerji sağlayabilir. Dünya’nm enerji üretim ve tüketiminde bir devrim yarattı. Fosil yakıtları tükendiğinden beri, ettiğimiz duaların bir karşılığı.”

Kaptan Davis, resmi bir tavırla onayladı. Kadının daha verecek cevabı vardı.

Kadın dramatik bir biçimde içini çekerek, “Problem,” dedi. “Orijinal koloninin bize gönderdiği üretim tipini sınırlamasından kaynaklandı. Fazlasına ihtiyacımız var.”

Kaptan Davis, “Enerji için mi daha faz güneş camı?” dedi. “Yoksa silahlar için mi?”

Kadın gözlerini kıstı fakat candan bir tavırla güldü ve soruyu elini sallayarak, geçiştirdi. “Uyguladığımız silah üretim politikasına karşı

olduğunuzu biliyorum fakat insanlarınızdan silah üretmelerinin istenmeyeceğini garanti edebilirim. Daha önce de konuştuğumuz gibi sadece enerji küpleri."

Kaptan Davis kuşkulu görünüyordu fakat tekrar yorum yapmadı.

"Daha önce de dediğim gibi, problem üretim hızıdır. İnsanlarımız—orijinal koloni ve indiğinizde sizin insanlarınız—solar radyasyonla bir sorun yaşayacaklar. Çok fazla güneş var ve sizi hasta edecek."

Dişlerimi sıktım. Bu doğru değildi. Neredeyse bir haftadır Centauri-Dünya'daydik ve hiçbirimiz de Güneşe maruz kalmaktan hastalanmamıştık.

Kadın elini salladı ve onunla beraber mekikten gelen adamlar, termal kasalarla beraber geldi. Bir tanesini açtılar ve kadına içinde altın rengi sıvı olan şırıngayı uzattılar.

Kadın, "Bu bir genetik modifikasyon aşısı. Genetik modifikasyon malzemesini bildiğinizi varsayıyorum?" dedi.

Kaptan Davis başıyla onayladı. "Bu durum karşısında genetik modifikasyon malzemesinin inanılmaz yardımı dokundu," dedi. "Genetik modifikasyon malzemesine güneş radyasyonu aşısı naklettik. Sadece kişiye bu aşıyı tatbik ediyoruz..." Kadın Davis'in koluna uzandı fakat adam kolunu çekti. Kadın şaka yapıyormuş gibi güldü fakat ikisinin de birbirlerine güvenmedikleri çok açıktı. "Birine bu aşı tatbik edildiğinde, kişinin genetik koduna naklolun Bu kişi sadece ömrünün sonuna dek solar radyasyona karşı aşılanmış olmaz, aynı zamanda ondan doğanlar da bağışık doğarlar. Bir aşı ve yeni gezegende doğan her nesil, solar radyasyon yüzünden asla endişelenmek zorunda kalmayacak!"

Kaptan Davis konuşmadı.

"*Godspeed*[1] *deki* herkese yetecek kadar aşım var. Burada size bırakıyorum." Kadın yine elini salladı ve adamlar kasaları kapatarak, götürdüler. "Geminiz aşılandığında, yeniden konuşalım ve geminizi gezegenin yüzeyine indirmenize yardımcı olalım." Çevresine bakındı ve gözleri metal tavanda kaldı. "Bu zamanı geçmiş metal parçasından kurtulduğunuza sevineceksinizdir. Biraz klostrofobik."

Görüntü karardı.

Yumuşakça, “Bu nedir?” diye sordum. “Bunlar bizim düşündüklerimizle uyuşmuyor...”

Chris tepki vermedi. Dişlerini sıkıyordu ve korkutucu mavi gözleri parıldıyordu. Öfkeli görünüyordu.

Ekrandaki görüntü değişti ve ben de yeniden ekrana doğru döndüm. Şimdi Kaptan Davis laboratuardaydı, donma katındaki genetik laboratuvar. Laboratuvar önlükleri olan iki erkek ve bir kadın, on beş yaşlarında koyu renk saçlı ve kısık gözleriyle bana Kaptan Davis’i anımsatan bir kızın başında duruyorlardı. Arkasında da Phydus pompası vardı, Phydus pompalamıyordu. Onun yerine yanındaki koca kutunun üzerinde VİTAMİNLER VE TAKVİYELER yazıyordu. Kızın omzunun üzerinden Dünya’dan gelen fetüs silindirleri görünüyordu fakat hiçbirinde Çırak klonlan yoktu. Henüz.

“Bu geriye çevrilebilir mi?” Kaptan Davis, laboratuvar önlüklü adamlardan birine soruyordu.

Adam başını salladı. “Söyleyebileceğimiz kadanyla, ‘aşı’ insanı itaatkâr bir köpeğe dönüştürmekten başka bir şey yapmıyor.” Siyah saçlı kadının vermiş olduğu şırıngalardan birini Kaptan Davis’e uzattı.

Laboratuvar önlüklü adam, kıza doğru hüzünlü bir tavırla başını salladı. “Test etmiştik... Gönüllümüzün bu şekilde etkileneceğinden hiç haberimiz yoktu.”

Kaptan Davis, “Belki de onu yani kızımı gönüllü olarak kabul etmeden önce test etmiş olmalıydınız,” diye gürledi. “Hızla bir insan denekte test etmemeniz gerektiğini bilmeliydiniz.”

Bilim insanları endişeyle birbirlerine doğru baktılar. İkisi de kaptanın gazabından korkuyorlardı. Odada hiçbir duygu belirtisi olmayan tek kişi, kızdı. Kaptanın kızı.

Kadın yüksek ve korku dolu bir sesle, “’Aşıların’ bulunduğu bileşikleri izole ettik,” diye devam etti. “Genetik modifikasyon malzemesi orada ve başka bir ilaç daha var. Daha önce hiç görmediğimiz. Enjekte edildiğinde, kişi... Pekâlâ, kişi böyle oluyor.”

Hepsi de sandalyede oturmakta olan kıza doğru baktılar. Boş boş bakıyordu.

“Bu ilaç nedir?” Kaptan Davis öfkeden köpürüyordu.

“Ona Phydus diyoruz. Ağızdan alındığında veya enjekte edildiğinde, kişiyi geçici olarak itaatkâr hâle getiriyor. Genetik modifikasyonlarla karıştırıldığında, durum kalıcı hâle geliyor.”

“FKB bizden bunu istiyor. Beyinsiz işçiler. Mükemmel köleler.” Kaptan Davis amansız ve kızgın görünüyordu. Bir an kendi kızma yumruk atacak sandım fakat onun yerine arkasını döndü.

Laboratuvar önlüklü kadın, “Gezegendeki ilk koloniyle gerçekleştirdiğimiz bağlantıda, FKB’nın onlara solar cam ve daha fazla silah ürerimi için baskı yaptıklarını öğrenmiştik,” dedi. “Ticaret müzakereleri darbe aldığında, bir daha koloniden hiçbir ses duyamadık.”

Kaptan Davis ağzı açık kadına doğru bakıyordu. “Sence... Tüm orijinal koloniyi? Çoktan köle olacak biçimde aşıladılar mı? İnsan olmayan bir şeye mi dönüştürdüler?”

Kaptan, “Öyle olmalı,” dedi. Sesi ağlayacak gibi çıkıyordu. “Belki de FKB, onları bize yapmaya çalıştıkları gibi kandırdılar. Ve ilaca aşı dediler. Belki FKB, onları ilacı almaya zorladı. Her iki durumda da...”

“Her iki durumda da, onlar için çok geç.” Kaptan Davis’in yüzü çöktü. “Ve onun için de.”

“Phydus’un etkilerini engelleyecek bir ilaç üzerinde çalışıyoruz.” Bilim adamlarından biri öne çıktı. “Belki bir tedavi bulabiliriz.”

Kaptan Davis kızma doğru döndü. Birden yüzünde bir umut belirmiş ve aynı hızla kaybolmuştu. “Peki ya yere inip, bu tedaviyi onlara verirsek?” dedi. “FKB aynısını yeniden yapar. Camlarım ve silahlarını istiyorlar. Yeterli sayıda değiliz. Koloniyle el birliği yapsak bile ve hatta onları iyileştirsek bile.”

Kadın, “Eğer FKB bizi kontrol etmeye kararlıysa,” dedi.

“Kendimizi kurtarmak için ne yapabiliriz?”

Kamera tekrar oynadı. Bir grup insan, navigasyon odasında sohbet ediyorlardı.

Genç kadın, “Oyladılar,” dedi. “Mürettebatın büyük bir bölümü gezegene inmemizi istiyor.” Uzun boylu ve koyu, gür saçlı bu kadın kızgındı. Canlı kırmızı giyinmişti fakat odadaki diğer insanlar yumuşak renkler tercih etmişti. Ve hepsi de çoktan yenilmiş görünüyordu.

Kaptan Davis, yumruğunu masaya indirdi. “Buradaki tehlikeyi görmüyorlar mı? Benim küçük kızımın korkunç kaderini görmüyorlar mı? FKB bir koloni istemiyor, köleler istiyor!”

Genç kadın, “Savaşabiliriz...“ diye başladı.

“Nasıl? Pek silahımız yok. FKB’sınm sahip olduklarından yok. Eğer bizi Phydus’la kontrol edemezlerse, kafamıza güneş bombaları atarlar.” Genç kadın dışında odadaki herkes Kaptan Davis’le aynı fikirde gibiydi.

Kadın, “Ne olmuş? Yani gemide mi kalacağız?” diye devam etti.

Kaptan Davis, boş ellerini ona doğru açtı. “Başka ne seçeneğimiz var?”

Kırmızılı kadın, “Savaşacağız,” dedi. “Eğer gerekirse savaşacağız!”

Kaptan Davis sadece, “Hayır,” dedi. “Savaşmayacaksınız.”

Görüntü değişseydi de, bir önemi yoktu. Ne olduğunu biliyordum. Videodaki görüntüler kadar net zihnimde canlandırabiliyordum. Kaptan Davis, Phydus kullanıyordu. FKB’nın kendisine verdiği genetik modifikasyonlarla birleştirilmiş hâlini değil fakat bir varyasyonunu. Böylece isyankârları kontrol edip, gemiyi kontrol altında tutabiliyordu. Phydus korkusundan inmemişlerdi ve ardından da onlan kendisi ilaçlamıştı.

İşte Orion’un çarpık zihni, bu videoyla bizim kölelere veya askerlere dönüşeceğimiz fikrine saplanıp kalmıştı çünkü zaten daha önce gerçekleşmişti.

Birden, kamerada başka bir görüntü belirdi. Hiçbir ses yoktu. Sadece bir kız, Kaptan Davis’in kızı. Daha ince ve öfkeli görünüyordu ama aynı zamanda kontrol altında ve sessizdi. Evcilleştirilmiş dişi bir aslan. Boş boş bakarak, sandalyede oturuyordu. Ona ne olduğunu merak ettim. Engelleyicilerin işe yarayıp yaramadığını merak ettim.

Kamera yüzüne doğru yaklaştı. Korkutucu derecede mavi gözleri... Öylesine tuhaf bir renkti ki... Sıra dışı irisleri...

Böyle bir şeyi daha önce sadece bir kez görmüştüm.

Birden Chris’in uzun zamandır konuşmamakta olduğunu fark ettim. Yavaşça döndüm.

Tüfeğini başıma doğrultmuştu.

64: ÇIRAK

Bartie, otomatik mekiğin kapısında ayakta duruyordu. Centauri-Dünya'da Amy'nin seyretmekte olduğu video oynarken, hâlâ irileşmiş gözlerle ve inanamayarak bakıyordu. *Godspeed* bizim, onun eviydi. Bir uzay gemisiydi, evet ama aynı zamanda bir yandan bizim yuvamızdı. Otomatik mekik, krom renginde parıldıyordu. Veba Bilgesinin gri tozlarıyla kaplı hâlimizle karşılaştırılınca saf görünüyordu.

Gözleri kontrol panelinin üzerindeki pencerede asılı kaldı. Daha önce bir kez biz gitmeden önce mekiğin köprüsünden yıldızlan ve gezegeni görmüştü. O zamanlar *Godspeed'in* kalanında kapak ve çalışan kapı yoktu.

Bakarken, "Neredeyse unutuyordum," dedi.

Ona doğru smttım. "Gezegenin yüzeyini görene dek bekle."

Yüzünden pek de dediğimi algılamadığını anlıyordum.

"Olabildiğince çabuk ayrılmalıyız," diye ekledim. Yine elimizdeki ciddi konuya dönmüştüm.

Bartie, gemide yaşayanlara toplu bir konuşma gerçekleştirdi ve yeni mekikle geldiğimi ve herkesi götürmeye niyetli olduğumuzu anlattı. Kalan canlı çiftlik hayvanlarının öldürülmesini ve nakliye için paketlenmesini ve yalnızca bizi hayatta tutacak şeyleri yanımıza alabileceğimizi söyledi.

İnsanlarına—çünkü artık onun insanlarıydı, benim değil—komut verirken, onu izledim. Bartie, bakışımda fark ettiği bir şey yüzünden bana doğru gülümsedi. "Biliyorum, indiğimizde eskisi gibi olmayacak," dedi. "Centauri-Dünya'daki hâkimiyetine karışmayı düşünmüyorum. Sadece hayatta kalacağımızdan emin olmaya çalışıyorum."

Başımı salladım. "Öyle değil. Donmuşlar uyandıklarında, kendi liderleri vardı. Amy'nin babası aslında. Ve biz de oturup bir devlet kurmaya filan çalışmadık. Sadece hayatta kalmaya uğraştık ve o konuda da pek başarılı olamadık." "Belki indiğimizde biz yardımcı olabiliriz."

"Gitmemize karşı gelecekler mi?" diye sordum. Geçen seferki inme denememiz aklıma gelmişti.

Bartie başını salladı. “Çoktan onlara siyah plasterleri anlattım. Sonun gelmekte olduğunu biliyorlardı. Bu... Bu hayatta kalmak için tek şansımız ve bunu biliyorlar.” Kıpırdandı. “Herkesi hazırlamalıyım,” dedi ve kapıya doğru gitti.

“Her şeyin burada hazır olduğundan emin olacağım,” dedim. Otomatik mekik, özellikle insanları ve kargoyu taşımak üzere tasarlanmıştı fakat her şeyin olabildiğince etkin bir biçimde paketlendiğinden emin olmak istiyordum. İlk mekik inişinde üç kişi yaşamını kaybettiğinde, ellerimde daha fazla kabahat olmasını istemiyordum.

Gitmek için dönerken, gezegende Amy’nin izlediği videonun bittiğini fark ettim. AV oynatıcısını çıkartmak için gittim fakat neden video bittiğinde bir şey dememişti?

Haberleşme bağlantısı için kontrollere dokundum. Amy’nin sesi köprüde yankılandı. “Neden bana o tüfeği doğrulttun?” dedi. Sesi cızırdıyordu. Donakaldım. Çok yanlış bir şeyler vardı.

“Farkmdasm, öyle değil mi? O videoya bakında anladın. Gözlerimin seninkilere benzediğini anladım.” Chris’in sesi sert ve umutsuzdu. “Daha önce görmek istememiştin,” diye devam etti. “Sen ve baban, daima gözünüzün önünde olanı görmediniz.”

Amy, “Oval irisler,” dedi ve sonra duraksadı. “Gözlerinin farklı olduğunu fark etmiştim ama şey olmadıklarım...”

Chris acı acı, “Normal olmadıklarını?” dedi.

Chris’in gözlerini hatırlamaya çalıştım. Ona daha önce hiç yakından bakmamıştım ve baktığımda da, Amy’ye gösterdiği özel ilgi yüzünden dikkatim dağılmıştı. Oval irisleri mi vardı? Tıpkı... Tıpkı genetik modifikasyon birleşimi enjekte edilen kızınki gibi.

Amy, “Nasıl?” diye sordu. Sesi korku içindeydi. Chris’in silahını ona doğrulttuğunu düşündüm. “Sen... Sen ordudan birisin,” dedi. “Sen bizim insanlanmızdansın, donmuş...” Sesi hafifledi.

Orion’un bana vermiş olduğu ordu personeli listesini hatırlamaya çalıştım. Üzerinde çok fazla isim vardı fakat Chris? Hayır... Sanmıyorum...

Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Orion bana her şeyi sorgulamayı öğretmişti.

Chris de benim düşünce yolumu takip etti. “Kolaydı,” dedi. “Baban sondayı aramak üzere mekiği ilk terk ettiğinde, hatırlıyor musun? Dokuz kişiyle gidip, on kişiyle geri döndü. Benimle.” Sesi dalga geçer bir tondaydı ve Amy’nin güvenini

neşeli bir tavırla yok ediyordu. “Ben ilk koloninin soyundan geliyorum. Siz insanların,”—kelimeyi tiksinerek söylemişti—“genetik olarak modifiye etmeye karar verdiği koloni.”

Ellerimi yumruk hâlinde sıkmıştım ve tırnaklarımın avuç içimdeki deriyi kestiklerini hissedebiliyordum. Centauri-Dünya’dan millerce yukarıdaydım ve uzayda kapana kısılmıştım ve ona yardım edemiyordum.

“Fakat... Phydus...”

“Söyleyebileceğin tek şey bu mu Amy? Senden daha iyisini beklerdim fakat hayır, gördüğün gibi sizin Phydus dediğiniz şeyden etkilenmeyen az sayıda insandan biriyim ben.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Genetik kusur. İnsanlarıma verdikleri bileşim, böbrek üstü bezlerini ve hipofiz bezlerini genetik olarak modifiye etti. ‘Savaş ya da kaç’ seçeneği yerine, insanlarım ‘kabul et ve itaat et’ demeye programlandı. Neyse ki benim böbrek üstü bezlerim bozuk. Phydus’tan fazla adrenalin üretiyor. Birkaç Phydus kontrollü beyinsiz ucube nesil sonrasında, atalarım isyan etmeye başladılar.”

Amy, “Senin gibi başkaları da var mı?” diye sordu. “Yani Phydus’tan etkilenmeyenler?” Sesini doğal olmayan bir sakinlik seviyesinde tutuyordu. O uysal sesi çıkartmak için ne kadar zorlandığını anlayabiliyordum. Fırtınadaki şimşekleri anımsatıyordu. Gök gürültüsü çok yüksek ve korkutucuydu fakat gökyüzünü yararak sessiz şimşek geliyordu.

Ben de Amy’nin şimşeğini bekliyordum.

Chris, “Düzinelerce,” dedi. Benden millerce aşağıda olsa bile, sesindeki alayı hissedebiliyordum. “FKB’nın bulup öldüremedikleri. Bir kısmımızla

bugün erken saatlerde tanıştın. Bize haydut hibritler diyorlar. Genetik modifikasyona sahip ama kontrolleri altında olmayanlar. Ve yıllardır bizi öldürmek için ellerinden geleni yapıyorlar.”

“Neden?” Amy artık tek kelime şeklinde konuşuyordu. Acaba köşeye mi sıkışmıştı ya da Chris camm mı yakıyordu?”

“Görmüyor musun? O hakkında çok endişelendiğiniz canavarlar. Onlar uzaylı değil. İnsanlar. Canavarlar hep insandı.”

Amy uzun süre sessiz kaldı ve bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Yumruklarımı açtım, eklemlerim çatırdadı ama ellerim yine de titriyordu.

Amy, “Bu bir cevap değil,” diye yanıtladı.

“Neden çalışmayan bir köleden sahibi nefret eder? Nakliyeleri sabote ediyorduk, bulabildiğimiz tüm ekipmanları yok ediyorduk.”

Konsolumdaki ekran yandı. Amy, otomatik mekikle yapı arasındaki iletişimi açık tutuyordu. Neler olduğunu görmemi umuyordu. Konuşmuyordum ve buradan yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Orada neler olduğunu bana göstermek için elinden gelen Amy’yi dinlemek dışında bir çarem yoktu.

“Senin farklı olduğunu sanmıştım.” Chris o kadar hafif konuşmuştu ki, neredeyse sözlerini duymayacaktım.

Amy’nin sesi ise öfkeliydi. “Benden uzak dur,” diye haykırdı. Ağzıma kan tadı geldi. Dudağımı öylesine sert ısırıyordum ki, kanamasına neden olmuştum. Eğer Chris ona dokunursa. .. Eğer ona zarar verirse...

Konsoldaki menüler hızla ilerledi. Chris yapıyor olmalıydı. Ekran CANLI GÜVENLİK VİDEOSU: YAPI yazılı yerde kaldı ve ardmdan kayıtlı videoda, iletişim binasının dışı oynamaya başladı. Hızla geri gidiyordu—Amy ve Chris’in kaçtıklarını gördüm—neden kaçıyorlardı? Ardından gece oldu. Otomatik mekik indi. Chris, Amy ve ben cam küple beraber içeriye giriyorduk. Ordu. Amy ve ben yapıyı keşfediyoruz. Ordu. Ordu. Ve ardmdan Chris.

Chris Amy’ye neler olduğunu göstermek için oynatma tuşuna bastığında, video geri sarmayı bıraktı. Videoda Chris’in üzerinde ordu

kıyafetleri yoktu. Koyu renkli bir kamuflaj kıyafeti giyiyordu ve bu kıyafet tıpkı yeşil bir cilde benziyordu. İletişim binasına girmeye çalışıyordu. Başparmağını biyometrik tarayıcının üzerine koydu. İNSAN yerine ERİŞİM REDDEDİLDİ yazısı belirdi.

Ekrandaki Chris kapıya yumruk attı, telsizdeki sesten Chris'in metallik ve sert bir şeye vurduğunu anlamıştım. Eğer Amy'ye vurmaya cesaret ederse...

Amy, "Ama... Sen insansın," dedi fakat kendi söylediği bu yalana kendisi de inanmıyor gibiydi.

Chris ters ters, "Onlara göre değilim," dedim. "Bizi genetik olarak değiştirdiler. Bizler hibritiz, artık tamamen insan değiliz."

Amy, "Neden?" diye sordu. Sanırım Chris'in dikkatini dağıtarak, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Alaycı tavrından uzaklaştırmaya çalışıyordu. "FKB neden sizin genetik kodunuzla uğraşsın? Aslında bir solar radyasyon riski yoktu, öyle değil mi? Phydus'a sadece sizi kontrol etmek için ihtiyaçları

vardı." Duraksadı. "Phydus'u onaylamıyorum ama sizi... İnsan dışında bir şeye dönüştürmeleri gerekmiyordu."

Chris acı acı, "Verimli işçiler gerekiyordu ve onlar da bedenlerimizi geliştirdiler ama hepsi bu değil," dedi. Sesi artık daha yüksek çıkıyordu. înterkoma daha da yaklaşmış olmalıydı. "Böylece bizi teknik olarak insan gibi görmemek için de yaptılar. En azından onlara göre. Geceleri rahat uyuyabiliyorlar sanınm, yani kölelerinin aslında insan olmadıklarına inanarak..."

Düşünmek istemesem de: FKB bir klon olduğum için beni de insanda daha az görür müydü?

Şimdi gurur içinde konuşuyordu. "Hepimiz de genetik olarak FKB'nın bize genetik olarak verdiği daha iyi ve güçlü köle olma özelliklerine sahibiz fakat zihnimizi kontrol edemiyorlar."

Amy yavaş yavaş, düşünerek, "Karanlıkta görebiliyorsun," dedi. "O gece, mekikteyken..."

Hangi mekikteki geceden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Otomatik mekiği hemen aşağıya doğrudan Amy'ye ve yapıta indirmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Daha iyi gece görüşü, genel olarak daha iyi duyular. Güç. Hız. Çeviklik. FKB, insandan daha aşağılık ama orijinal modele göre daha iyi bir şey yaptığını sanıyordu."

Amy yumuşak bir sesle, "Bana hâlâ insan gibi görünüyorsun," dedi.

"Kapa çeneni!" Haberleşme aygıtında bir gürültü koptu. Sanınm ona vurmuştu. Çok öfkelenmiştim. O haini öldüreceğim.

Kayıtlı video devam etti. İletişim odasına giremeyen Chris, bir çeşit silahla kapıya vuracak gibiydi. Tünelde bulduğum o pul? Birden başını kaldırdı. Anında solar camı sakladı—çünkü elindeki o olmalıydı—ve Albay Martin haykırarak, Chris'in kalbine doğru bir silah tuttu. Chris yavaşça ellerini kaldırdı fakat sağ elinde minik deri rengindeki aygıtı görmüştüm. Hızla onu kulağına soktu.

Bizimle bu şekilde konuşabiliyor olmalıydı. Eğer bizim aksanlanmız gemide geliştiyse, Dünyalılar da gemilileri anlamakta zorluk çekmişlerdi. Centauri-Dünya'da doğanlar için durum daha da zor olmalıydı. O aygıt sayesinde bizi anlayabiliyordu ve bizim dilimizde cevap verebiliyordu. FKB bir sürü ulus yaratmıştı. Bu tür bir şeye ihtiyaçları olduğu şüphesizdi. Ekrandaki Chris konuşmaya başladı fakat ses olmadığından ne dediğini anlamıyordum. Sonunda gerçi, Albay Martin silahını indirdi.

Amy şok içinde, "Babam biliyor muydu?" dedi.

"Elbette biliyordu, en azından ne bilmesini istiyorsak, onu biliyordu. Ona kolonide hayatta kalanlardan biri olduğumu ve uzaylılar tarafından yok edildiğimizi söyledim. Zor olmadı. İnsanlarım sistemi hacklediler. Dünya'nm inişinizde sizin için hazırlamış olduğu otomatik mesaja müdahale ettik. Bilgiyi manipüle ettik, uzaylıları tehdit gibi gösterdik. Ona biraz solar cam verdim fakat sonra gerçek bir mesaj gitti. Albay Martin ısrarcıydı, olabileceğini düşündüğümde de fazla. FKB, indiğinizi biliyordu ve artık yoldalar."

Bir duraksama oldu. Amy de ben de bu bilgiyi sindirmeye çalışıyorduk. Bunu biliyordum.

Amy yavaş yavaş, “Silah hakkmdaki mesaj,” dedi. “Gerçek olan oydu. FKB’nm bize gönderdiği.”

“Bloke etmeye çalıştık fakat durduramadan yeteri kadarı elinize ulaşmıştı. Bizden fazla yok. ‘Haydut hibritler’ veya bizi her nasıl adlandırmak istiyorlarsa. Fakat şimdi eskisinden fazlayız. Ve FKB da bizi öldürmenin bir yolunu bulmuş.” “Silah.”

“Aynen. Problem, bizim insanlardan biraz farklı bir genetik koda sahip olmamızdan kaynaklanıyor. FKB da bunu biliyor. Silah? Biyolojik bir bomba. O silahtaki hastalık, DNA’sı mutasyona uğramış olan herkesi—haydut veya değil tüm hibritler—öldürecek! ”

Yani—FKB’nm köleleştirdiği, sistemlerinde Phydus gezinen herkes ve bunlara Chris gibi Phydus’tan etkilenmeyenler de dâhildi, herkes ölecekti! O yüzden FKB bize silahı göndermekte sakınca görmemişti. Bizim Chris veya onun insanları gibi bir mutasyonumuz yoktu. Onlar ölecekti ve biz de yaşayacaktık.

Bunu anlamını fark ettiğimde kalbim sıkıştı: FKB, hibritleri ortadan kaldırır kaldırmaz, bize dönecekti. Onların sonraki köleleri olacaktık.

Orion hep haklıydı.

Amy, “Ama o hâlde bizi neden öldürdünüz?” diye sordu. Sesindeki hüzün, beni karanlık düşüncelerden çıkartmıştı. “Neden annemi öldürdünüz?”

Chris, haberleşme istasyonu üzerinden cızırdayan sesiyle, “Albay Martin’i duydun,” dedi. “Silahı ateşlemeyi düşünüyor.”

“Annemi uzay istasyonuna giden bir gemide olduğundan öldürdün.” Amy’nin sesi cansızdı. “Sadece oradaydı. Bombayla hiçbir alakası yoktu. Ama onu öldürdün. Neredeyse beş yüz kişiyi öldürdün!”

“Sadece ben değildim!” Chris’in sesinde artık korku ve panik vardı. “Her şeyi insanlarıma rapor ettim. Onlar... Onlar sizin FKB ile birlikte

olduğunuzu ve ne derlerse yapacağınızı düşünüyorlar. Ve haklılar, öyle değil mi? Albay Martin, o bombayı patlatacak. Ve hâlâ bunu planlıyor.”

Amy, “Tabii hâlâ hayattaysa!” diye haykırdı. “Çiçeklerle ilgili planımızı minik arkadaşlarına anlattın ve onlar da gaz maskeleri taktılar, öyle değil mi?” Beklediğimden de uzun bir duraksama oldu. “Gaz maskesi takıyorlar, öyle değil mi? ‘Gerçek’ uzaylılara benzemelerine şaşmamalı.”

Amy onunla dalga geçiyordu ve ben de Chris’in yapacaklarından endişe duymaya başlamıştım. Nefes bile alamıyordum. Şu an Amy’nin neden bahsettiğini bilmiyordum ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Eklemlerim konsolun kenarını tutmaktan beyazlaşmıştı. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Chris’in bana göstermiş olduğu kaçış roketini düşündüm. Bir terslik olursa kullanacaktım. Belki de onu uzay istasyonuna gitmek için kullanabilirdim.

Silahı çalıştırabilirdim.

Hepsini öldürmek istemiyordum. FKB’ma inanmıyordum ve sayısız insanın ölümünden sorumlu olmak istemiyordum. Özellikle de Phydus tarafından çoktan beyinsiz hâle getirilmiş masumlarınkinden.

Veba Bilgesinden gelen AV ekranının yanındaki kutuda duran kahverengi kaplı deftere doğru baktım. Orada Engelleyici ilaçların formülü vardı. Bir şans vardı...

Chris yüksek sesle, “Ya siz ya da biz,” dedi.

“Çünkü siz öyle karar verdiniz.”

“Albay Martin açıkça söyledi. Birden fazla defa eğer yapabilirse, o silahı kullanacaktı. Bu daima kontrol edebileceği bir tehdit olacak. FKB buraya ulaştığmda—çünkü geliyorlar, Albay Martin sayesinde—bulabildikleri herkesi öldürecekler. Bu hayatta kalma mücadelesi. Burası bizim evimiz ve siz de izinsiz geldiniz.” Her kelimeyi bıçak saplar gibi söylemişti.

“Yapma...“ Amy’nin sesinde ilk defa dehşet ifadesi vardı. “Lütfen, yapma.”

Ve biliyordum: Yaşamı için yalvarıyordu.

Haberleşme aygıtındaki tuşa bastım: “BEKLE!” diye feryat ettim.

65: AMY

Chris, bir bana bir de haberleşme istasyonuna doğru baktı. İletişim hattını unutmuştu. Onu açık bıraktığımı fark etmemişti. Elindeki silahı kavradı.

Çırak haberleşme istasyonundan, “Eğer Amy’yi öldürürsen,” dedi. Sesi tutku ve öfkeyle doluydu. “Seni öldürürüm. Bu mekiği doğrudan uzay istasyonuna götürürüm ve o biyolojik bombayı patlatırım. Sen de, bütün insanların da ölürsünüz.”

Chris silahını indirmedi.

Çırak, “Ama yaşamasına izin verirsen,” dedi. “Bu mekiği indireceğim. Veba Bilgesinden sadece video bulmadık. Phydus’un etkilerini tersine çevirecek Engelleyici ilacın formülünü de bulduk.”

Chris, “Bir... Bir tedavi?” dedi. Sonunda silahını indirmeye başlamıştı. “İnsanlanmı, diğer hibritleri de düzeltebilecek misiniz?”

Haberleşme odasının kapısı açıldı ve babam içeri girdi. “Seni pislik!” diye haykırdı ve Chris’in üzerine atlayarak, onu yere devirdi. Tüfek fırladı. Chris, babamı üzerinden attı ve tüfeğe uzandı.

Haberleşme istasyonundan Çırak endişeyle, “Amy? Amy? Neler oluyor?” dedi.

38’liğimi çıkarttım. Yere hedef aldım. Tüfeğin yanma ve parmağım tetikte durdum. Yere ateş ettiğimde, Chris durdu. Dönüp, parmağımı tetikte gördü. Doğrudan göğsünü hedef almıştım. Babam ayağa kalktı ve tüfeği eline aldı.

Çırak’a, “Chris elimizde,” dedim.

“İyi misin?”

“İyiyim.”

Babam iletişim panelinin başına oturdu. “Sadece bilesin diye söylüyorum,” dedi. “Sana asla tam olarak güvenmedim.”

Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim, sanınm babam Chris’e epey güvenmişti. Başlangıçta değil, ilk gün Chris’in silahı yoktu. Fakat sonradan babam ona güvenmek istemişti. Chris’in onu bu kadar uzun süre oyalayabilmesinin tek yolu buydu. Ya o ya da babam bir şey planlamıştı. İkisini de dikkatlice izledim ve babamın saldıracağı anı bekledim.

Chris, “FKB için çalışıyordunuz,” dedi. “Size inanamamakta haklıydım.”

“Evet, pekâlâ, şimdi FKB hepinizi öldürecek. En azından bu beni rahatlatır.” Babam numaralan tuşlarken, yüzünden memnun bir ifade vardı. Uzay istasyonundaki bombayı uzaktan patlatacaktı.

Chris, “Bekle,” dedi. Babama doğru uzanmaya çalışınca ben de kıpırdandım ve beni ve 38’liğimi hatırlamasını sağladım. “Sadece sana kimleri öldüreceğini önce göstermek istiyorum. Güvenlik kameralan videolanmız var, buradan ulaşabilirsin.”

Babam bana doğru baktı. Ellerinde ve yüzünde barut izleri vardı ve sol omzunda da kan izleri... Koloniden zar zor

kaçmış olmalıydı. Ve koloniyi bırakıp buraya gelmesi için savaş epey zorlu olmalıydı. Bombayı patlatmak son şansı olmalıydı.

Yumuşakça, “Koloni nasıl?” diye sordum.

“Çoğu esir oldu,” dedi.

Chris, “Esir,” dedi. “Esirler. Öldürmemeye çalıştık!“

Babam, “Pek de uğraşmadınız,” dedi. “Ne bu savaşta, ne öncekinde, ne Emma’da ne de Dr. Gupta’da veya gemililerde veya eşimin de hayatını kaybettiği beş yüz kişilik otomatik mekikte, seni hasta manyak.”

Babamm yüzünde öylesine büyük bir öfke vardı ki, tanımlayamıyordum bile. Ben orada olmasam, sanınm çıplak elleriyle Chris’i öldürürdü.

Chris’in bedeni yenilgiyle çöktü. “Sadece... Sadece şehrin güvenlik kameralarına bakın. Diğer hibritlerin yaşadığı yere,” dedi. “Lütfen.”

Babama doğru başımla onayladım. Görmek istiyordum.

Babam kontrol panelindeki menülerde gezinmeye başladı. Sonunda güvenlik kamerasını buldu. Bir an sonra ekranda bir görüntü belirdi.

Hibritlerin yaşadığı şehir, dağın vadisinde olmalıydı. Koloniyle göl arasındaki alanda olmalıydı ve bu yüzden daha önce fark etmemiştik. Arkada yüksek dağlan görebiliyordum.

Videoda ses yoktu. Ama sanınm eğer olsaydı bile, duyulacak pek bir şey yoktu. Sokaklardaki insanlar robot gibi, duygusuzca hareket ediyorlardı. Yürürlerken doğrudan önlerine bakıyorlardı. Görüntü kameralar arasında dolanıyordu. Bir sokağı, bir paketleme fabrikasını gösteriyordu. İnsanlar cam makinesinde içi san kumlarla dolu el arabalarını itiyorlardı. Fabrikadaki insanlar elde üfleme cam heykeller yapıyorlardı. Düzenli olarak hareket ediyorlardı ve birbirinin aynı düzinelerce cam heykelcik—bir çeşit çiçek—yaparlarken, mükemmel bir ritimle hareket ediyorlardı. Eğer nasıl yapıldıklarını bilmeden, cam çiçekleri görseydim, bunlara sanat eseri derdim. Mükemmel bir dengeye sahiptiler, hassas ve güzel görünüyorlardı. İçlerinde asla yok olmayacağını bildiğim san sıvıdan bir çizgi vardı. Çiçeklerin içten ışıldamalarını sağlayacaktı ve yapraklarını neredeyse canlı gibi gösterecekti. Fakat onlan böylesine duygusuz bir kusursuzlukla yapıyor olmalan, çiçekleri tüyler ürpertici ve kötü gösteriyordu.

Biz ekrana baktıktan sonra Chris, “Hep böyleler,” dedi. “Binlerce insan. Köle olarak doğuyorlar ve tekrarlamayı öylesine bir alışkanlık hâline getirmişler ki, eğer bir şey ters giderse ne yapacaklarını bilmiyorlar ve sonunda kendilerini yaralıyorlar veya...” Chris ayağa kalktı ve cam üfleyicilerin bulunduğu ekrana doğru baktı, “ölüyorlar. Bazen, elleri yanıyor veya eldiven olmadan erimiş cama dokunuyorlar. Sadece nasıl çalışacaklarını biliyorlar ve eğer maşalan kayıpsa, çıplak elleriyle çalışıyorlar. Doğrusunu bilmiyorlar çünkü FKB, asla isyan edemeyeceklerinden ve asla kendilerini düşünmeyeceklerinden emin oldu.”

Bunu daha önce de görmüştüm. *Godspeed’de.* Orada ne kadar nefret ettiysem, burada daha fazla nefret etmiştim.

“Her birkaç yılda bir, FKB’ndan temsilciler gelir ve bizi kontrol ederler. Herkesin hâlâ çalışmakta olduğundan ve kontrol altında odluklarından emin

olurlar. Eğer benim gibi

bir çocuk—Phydus kontrolü altında olmayan görürlerse, hemen öldürürler. Küçük kız kardeşimi öldürmelerini öyle izledim. Kafasına ateş ettiler ve sokakta bıraktılar ve Phyduslu olan herkes sadece çürüyene dek onun bedenine basıp geçti."

Zorlukla yutkundum.

Chris, babama, "Görmenizi istediğim şey buydu," dedi. "Desteklediğiniz organizasyonu bilmenizi istedim."

Babam parmaklarını ekranda gezdirdi ve ekran karardı.

Acı acı, "En azından yaşıyorlar," dedi. "Maria'mm tersine. O kadar çok insan öldürdünüz ki, size sempati duyamıyorum."

Babamm parmaklan hızla hareket ediyordu. Ekrana kodlar giriyordu ve yeni menüler açıyordu.

Chris, "Ne yapıyorsun?" dedi. Öne doğru geldi. Ben de silahımı ona kıpırdattım ve donmasını sağladım. Korku dolu bir sesle tekrar, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Babam gerçekçi bir ses tonuyla, "Bombayı çalıştırıyorum," dedi.

"Soykmm yapacaksın!"

Babam, "İnsanlanmı koruyorum," dedi. "Siz hepsini öldürmek istedikten sonra geriye kalanlan en azından."

Ekranda bir bip sesi duyuldu ve babam daha fazla tuşa basmaya başladı.

Kapıda bir gürültü oldu ve şaşkınlıkla arkamı döndüm. Chris, o esnada kolumu çevirdi ve elimdeki 38'liğin düşmesine neden oldu. İkimiz de ona doğru uzandık. Babam Chris'e doğru gitti ve bu sayede hayatı kurtuldu. Bir an sonra iletişim odasının camı patladı ve kamuflaj kıyafetleri giymiş olan üç adam—daha önce onların korkunç uzaylılar olduklarını düşündüğüme inanamıyordum—içeriye atladı. Kontrol panelinin üzerinden geçtiler. Çırak'm çaresiz bir biçimde adımı haykırması da böylece kesildi. Bağlantı kopmuştu.

Bunun Çırak’m sesini son kez duyduğum an olup olmadığını düşündüm. Öleceğim an gelmiş olabilirdi.

Adamlardan biri, babamı Chris’in üzerinden aldı ve Chris de elinde 38’liğimi bana doğrultmuş hâlde dikildi. Adamların hepsi uzun boyluydu—Çırak’tan bile uzundular—fakat çok daha sağlam yapılıydılar. Vücutlarına yapışmış olan gömleklerinin altında kasları kaya gibi görünüyordu fakat ne babam ne de ben korkmamıştık.

Kamuflaj giysisi içindeki adamlardan biri, “Bu iş burada bitecek,” dedi. Babama doğru çevirdiği silahı, ince ve hafifti ve içinde mermi yerine diskler vardı. Belinde daha cephanesi de vardı, dizi dizi ince, düz cam daireler, altın sarısında parıldıyordu. Soluğum kesildi. Patlayan cam bu silahtan çıkıyordu ve diskler... Çırak’m tünelde bulmuş olduğu pulla aynı boyda ve şekildeydi fakat o bir pul değildi. Bir silahın parçasıydı. Ve babamı sadece öldürmekle kalmazdı, parçalara ayırırdı.

Konuşan adam, babama doğru başını dalga geçer gibi eğdi. “Haydut hibritlerin lideri benim.” Kristal mavisi gözlerinin, Chris’in oval irisleriyle aynı olduğunu fark ettim. Şimdi onları bir yabancıda gördüğümde, ne kadar sıra dışı olduklarını fark etmediğim için daha da fazla sarsılmıştım.

Onunla gelen diğer iki adam, iletişim panelinin diğer kısmında silahlarını tutarak duruyorlardı.

Babam, “Öldürmeye çalıştığınız insanların lideriyim,” dedi.

Adam bir kahkaha attı. “Cesaretli bir adamsın. Mekikle bu zamanda inmiş olmanız şanssızlığınız. Otuz kırk yıl önce gelseydiniz, bizden fazla olmayacaktı. Otuz kırk yıl sonra da devrim sona ermiş olacak. O zaman da dost olabilirdik. Fakat şimdi? Şimdi FKB ile işbirliği yapıyorsunuz ve buna izin veremeyiz.” Babama doğru dudağını büktü. “Benim için iki şey yapacaksın,” dedi.

Babam, “Senin için bir şey yapacağıma, ölürüm daha iyi,” diye kükredi.

Haydut lideri, Chris’e doğru baktı. Chris, öne doğru geldi ve 38’liği alnıma dayadı. Kafatasımın üzerinde soğuk metali hissedebiliyor ve yağ ve barut kokusunu alabiliyordum.

Babam, “Ne yapmamı istiyorsunuz?” dedi.

“Öncelikle teslim olacaksınız. Bu yapıdan FKB’nı arayacaksınız ve sizin ve FKB adına bana ve benim insanlarıma teslim olduğunuzu tebliğ edeceksiniz.”

Babam, “Yine de gelirler,” dedi.

“Bize sadece biyolojik bomba zarar verebilir. On yıllardır solar bomba depoluyoruz. Ve elbette müzakerelerde bulunacağımız insan rehineleri saymıyorum bile. Biyolojik silah olmadan, bize karşı hiçbir şansları yok.”

Kötü hissediyordum. Pencerenin dışında, dünya sakin ve barış dolu görünüyordu. Bombalar ve savaş yüzünden patladığını ve parçalara ayrıldığını hayal ettim.

Babam, iletişim panelinin önüne oturdu ve üzerinde camlan silkeledi. Ordu kodunu girişini hep beraber izledik.

Haydut lideri, “Zararsız hâle getirme fonksiyonu orada değil...” dedi. “Ne yapıyorsun?” İletişim odasında yeni bir ses belirdi. “Albay Martin, felaket çağrınızı aldık,” dedi. “FKB, size yardım etmeye hazır.”

Haydut lideri ona doğru ilerlerken babam, “Hibritler kontrolü ele geçirdiler!” diye haykırdı.

Hattın diğer ucundaki adam, “Uzaktan biyolojik bombayı aktive etmemizi ister misiniz?” dedi. Sesi duygusuzdu. “Lütfen ordu onay kodunuzu verin.”

Haydut lideri, “Hayır!” diye haykırdı. Babamı iletişim merkezinden itti.

Babam, “Sıfır-alfa-dört-iki-gama,” diye haykırdı. On haneli kodun yansını söylemişti.

Babam sözünü bitiremeden, haydut lideri onun yüzüne yumruğunu yapıştırdı. İkisi bir an boğuştular. Babamın elleri adamın sağ kolundaydı, silahı almaya çalışıyordu, ardmdan solar silah patladı ve binanın bir köşesinde bir delik açıldı. Babam sonunda haydut liderinin elinden almayı başarmıştı. Diğer adamlardan biri de iletişim binasına girerek, kavgaya girdi. Chris, elinde 38’liğimi kafama dayamış hâlde kavgayı izliyordu.

Haberleşme merkezindeki ses, “Lütfen dikkat,” dedi. “Tam kod olmadan, uzaktan bombalarınfırlatılmasını onaylayanlayız. Son çare

olmadığı müddetçe köle çalışma gücümüzü yok edemeyiz.”

O an anlamıştım: Bizi buraya gönderen ve bizi korumaya söz veren insanların bizi feda etmeye çekinmeyecekleri açıktı. Kendi “üretimlerini” mahvetme pahasına bizi kurtarmazlardı. Gezegenden toplayabilecekleri o kadar kaynağı kaybedeceklerine, haydut hibritlerle bizim birbirimizi öldürmemiz, tercih ederlerdi. Phydusla ya da problemlerini çözebilecek başka herhangi bir şeyle.

Binaya giren üçüncü adam, Chris ve bana doğru yaklaştı. Boyun kasları gerilmişti ve Chris’e bir çeşit soru soruyor gibiydi.

Chris başıyla onayladı ve ardından bana doğru döndü. “Biliyor musun? Düşünüyorum da... Sanırım aramızda bir şeyler olabilir.”

“Asla olamaz.”

Chris dudaklarını büktü. “Bir hibrit olduğum için mi?” diye sordu. “Yoksa o oğlan yüzünden mi?” Babamın Çırak’ı ifade etmek için kullandığı kelimenin aynısını kullandığını fark etmiş miydi acaba?”

Ona doğru dik dik baktım. Gözlerimdeki nefreti görebilmesini umuyordum. “Çırak’m senden daha iyi bir adam olmasının DNA ile hiçbir ilgisi yok,” dedim.

Diğer hibrit, görüntü alanımdan çıkmıştı. Koluma keskin bir şey battığında, acıdan nefesim kesildi. Adam sıkıca kolumu tutuyordu ve parmaklarını koluma batırıyordu. Böylece tutuşu ve kafamdaki silah yüzünden, kıpırdayamıyordum.

Fakat neler olduğunu anlamıştım. Diğer adamın şırıngası vardı ve buz gibi sıvının kanıma karışmakta olduğunu hissedebiliyordum.

Haydut lideri ve dalkavuklan, babamı yeniden kontrol altına almışlardı. Onu bir sandalyeye oturttular ve bedenini bana doğru döndürdüler.

Sıvı buz gibiydi ve aniden kendimi tekrar donma sıvısının içinde hissettim.

Babam, “Nedir o? Kızıma ne yapıyorsunuz?” diye haykırdı. Ayağa kalkarak, beni kurtarmaya çalışıyordu fakat haydut lideri onu geri oturttu. Kötücül bir tavırla sırıtıyordu.

“Birkaç dakika içerisinde artık insan olmayacak. En azından genetik olarak. O bombayı patlatırsan, onu da öldürürsün. O da artık bir hibrit.”

“Hayır!” Babam zıpladı ve haydut liderini önünden attı. “Amy!”

Gözlerim yanıyordu ve sulanmıştı. Sıkıca kapattım çünkü ışığın parlaklığına dayanamıyordum.

Chris yumuşakça, “Acı geçecek,” dedi. Sempatik bir tavrı vardı. Diğer adamlar geriye çekilirken, silahını indirdi.

Kusmaya başladım. Bedenim geri dönülemez bir biçimde değişiyordu. Buna katlanamazdım. Chris’in bana olan bakışma da katlanamazdım. Zira artık onlardan biriymişim gibi bakıyordu.

Babam, “Amy!” diye haykırdı. Onu ancak iki adam geride tutabiliyordu.

Haydut lideri, “O iyi olacak,” dedi. Sesleri metalik ve çok yüksekti. Saçlarımı kavradım ve başımı aşağıya doğru ileri geri sallamaya başladım. Buna dayanamazdım. Buna dayanamazdım. “Bu bileşikte sadece gen modifikasyonu var. Phydus yok. Tüm genetik modifikasyonları geçirecek fakat zihni değişmeyecek.”

Babam, “Sizi pislikler,” diye hırıldadı. “Nasıl cüret edersiniz! Kızım!”

Haydut lideri, “Oturun, Albay Martin,” dedi. “Veya biz sizi oturturuz.”

Yere çöktüm. Chris anlamadığım bir şeyler söyledi. Sulanmış gözlerimi zorlukla kırpıştırdım. Tüm haydut hibritler, aynı türde çizme giymişlerdi. Metal kıskaçları olan ve ayak parmağı kısmında da üç uzun ve keskin kıvrımı olan çizmeler. Çırak başından beri haklıydı. İlk günden beri bizi gözetliyorlardı.

Canım yanıyordu. Vücudumun DNA’sı yeniden düzenleniyordu ve sonunda bir çeşit mutasyona uğramış hibrite dönüşecekti. Neler olduğunu bilmiyordum fakat artık insan olmayacağımı biliyordum. Camm yanıyordu. Sanki içimde bir yangın vardı ve kanımı yakıyordu. Gözlerimi açmaya çalıştım. Ben onlardan birine dönüşürken, babamın hibritlerle dövüşmekte olduğunu gördüm.

Babam haydut liderini kenara devirdi ve onu iletişim paneline doğru fırlattı.

Bana doğru geldiğini sandım. Beni alacak ve uzaklara götürecekti ve artık canım yanmayacaktı.

Fakat bana doğru gelmiyordu. Chris’e uzandı ve elindeki 38’liği aldı.

Silah patladı.

Babam pat diye yere düştü. Gözleri açıktı. Yüzümden birkaç santim ötede fakat aslında ulaşılamayacak bir mesafedeydi.

66: ÇIRAK

İletişim bağlantısını yeniden kurmaya çalıştım fakat gitmişti. Sadece cam kırılması ve yüksek gümbürtü ve çarpma sesleri duymuştum ve ardından da bağlantı kopmuştu.

Kendi kendime çok geç değil, dedim. Amy ölmedi.

Kendime bunu söyleyerek, buna inanmak için kendimi zorladım.

Köprüden hızla çıktım ve *Godspeed'e* döndüm. Bartie, kapağın yanındaydı ve mutlu görünüyordu. Bana doğru sırıtarak, "Otomatik mekiği yüklemenin o kadar uzun süreceğini sanmıyorum," dedi.

Nefes nefese, "Şimdi," dedim.

"Efendim?"

"Şimdi," dedi. "Hemen gitmeliyiz. Amy'yi ele geçirdiler ve tüm lanet koloninin kontrolü ellerinde."

Bartie omuzlarımı kavrayarak, "Neden bahsediyorsun, Çırak?" dedi. "Sakinleş."

Ondan kurtuldum. "Anlamıyorsun! İletişim sisteminden duydum. Bartie, Amy ellerinde. Koloniyi ele geçirmişler."

"Kimler?"

"Hibritler!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Uzaylılar! Onlara ne demek istersen! Savaşmakta olduğumuz canavarlar, bize saldıranlar! İnsanlarımız ellerinde!"

Bartie'nin yüzü endişeli görünüyordu. "Ne yapabiliriz?" "Hemen gitmeliyiz. İnsanları çıkart. Taşıyabilecekleri her şeyi alsınlar fakat hemen gitmeliyiz."

Bartie tüm aramaları gerçekleştirdi. Bazı insanlar çoktan tarlalardan geçerek, kapağa gelmeye başlamışlardı. Hızla geldiklerini, koştuklarını görebiliyordum.

Bartie, "Fakat ne yapabiliriz?" diye sordu. "Otomatik mekikle hemen şu an yola çıksak bile, ne yapmamız mümkün?" "Benimle gel," dedim.

“Kapaktan geçerek, köprüdeki kontrol paneline doğru hızla giderken, Bartie bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı. “İşte kontroller,” dedim. “Otomatik mekiği böyle geri götürebilirsin.”

“Ben?” Bartie geriye doğru birkaç adım attı. “Otomatik mekiği sen uçuracaksın!”

Ona, “Hayır,” dedim. “Ben yapmayacağım. Şimdi dikkatini ver.”

Godspeed’den insanlar, mekiği doldururlarken ben de ona her şeyi gösterdim. Kontrolleri ve haberleşme sistemini nasıl çalıştıracağını anlattım. Aslında epey basitti, otomatik mekik, insan işlemleri olmadan çalışmak üzere tasarlanmıştı. Ne yapacağını öğrendiğinden emin olduktan sonra, köprüyü ve taşıma kutularının yanında birikmiş olan insanları geçtim ve merdivenleri indim.

Chris’in bana bahsettiği kaçış roketi daha da küçük görünüyordu yerden. Yalpalanarak, kapaktan geçtim ve doğrudan koltuğa oturdum. Kontroller, otomatik mekiktekiyle aynıydı fakat daha sıkışıklardı ve kumanda koluna benzeten ek bir “elle manevra” kontrolüne sahipti. Basit kontroller içimi rahatlatmamıştı fakat yeterli olmalıydılar.

İletişim sistemine bastım ve köprünün hemen üzerindeki Bartie’yi çağırdım.

Hemen, “Evet,” dedi. Sesi endişeliydi.

“Sadece kontrol ediyordum,” dedim. “Kontrollerin çalıştıklarından emin olmak istemiştim.”

“Çırak, bu delice,” dedi. Sesi haberleşme merkezinde biraz tiz ve çirkin geliyordu fakat net olarak anlaşılıyordu.

“Evet,” dedim. “Muhtemelen öyle fakat Amy’yi yalnızca o şekilde kurtarabilirim.” Uzay istasyonuna giderek, silahı uzaktan kendim çalıştırabilirdim. Ne pahasına olursa olsun, Amy’yi koruyacaktım.

Bartie’yle iletişim bağlantısını kapattım ve yapının sistemine geçtim. İletişim bağlantısında birkaç kez kırmızı ışık yanıp söndü ve sonunda gezegenle bağlantı kuruldu.

Kontroller bağlandığımı söylediklerimde hızla, “Bu bağlantı hattını kapatmayın,” dedim.

Tanımadığım bir ses, “Peki neden?” dedi.

“Şu an kaçış roketindeyim. Doğrudan uzay istasyonuna gideceğim ve oraya ineceğim. Ve ellerimle biyolojik bombayı çalıştıracağım.”

“Çırak, yapma!” diye bir çığlık duydum. Amy.

“Amy, neler oluyor?”

“Bana da enjekte ettiler,” dedi ve ardından sesi bastırıldı. Sanki uzağa götürülmüş gibiydi.

“Ne demek istiyorsun?” Cevap yok. “Ne halt oluyor?”

“Amy’ye hibrit bileşeni enjekte edildi. Biyolojik silahtan etkilenecek. Diğer lider olan Albay Martin’le anlaşmaya çalıştık fakat işe yaramadı.”

“Albay Martin’le konuşmama izin verin.”

“O öldü!” Amy, haberleşme merkezine doğru ağlayarak haykırmıştı. Sesi hatırladığımdan daha sert ve daha kalındı. “Onu öldürdüler!”

Yine sesi bastırıldı. Şimdi Amy’yi susturmaya çalıştıklarından emindim. Onu haberleşme merkezinden uzaklaştırıyorlardı. Aynı zamanda Albay Martin’in öldüğüne de emindim. Eğer gerçek olmasaydı, Amy bunu asla söylemezdi, hele de sesinde öyle bir elemle.

Ellerim titriyordu. Hiç bu kadar korkmamıştım. Yapabileceğim tek bir şey vardı.

“İşte anlaşma,” dedim. Sesimin ikna edici olduğunu umuyordum. Hibritleri tutacak fazla bir şeyimiz yoktu. Sadece bir kozum kalmıştı. “Engelleyici ilaç için elimizde formüller var. Chris size *Godspeed’de* de Phydus olduğunu söyleyebilir. Ve size ilaçm etkileriyle savaşmak için antidotumuz olduğunu söylediğimde bana güvenmelisiniz.”

Duraksadığımda kimse bana cevap vermedi ve ben de devam ettim. “Arkadaşım Bartie, otomatik mekiği indirecek. Engelleyici ilacı da yanında getirmeyi planlıyor. Otomatik mekiği vurursanız—inerken insanlarımı öldürürseniz—formülü de kaybedersiniz.”

Bu defa bir ses cevap verdi. “Otomatik mekiği patlatmayacağız.”

“Şu an kaçış roketindeyim,” dedim. “Biyolojik bombayı

imha edeceğim. Eğer bunu yaparsam, Amy ve diğerlerini serbest bırakacaksınız.”

Adamın haberleşme merkezinde yankılanan kahkahası kanımı dondurmuştu. “Sadece bombadan korkmuyoruz,” dedi. “FKB geliyor ve şimdi onlârın gelmelerine engel olabilecek tek kişi de, öldü. FKB gelirse, savaş çıkacak. Bu gezegenin büyük bir bölümünü yok edecekler.”

Umutsuzca, “Onlan aranz!” dedim. “Gelmemelerini söyleriz!” FKB’nm bizi dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyordum fakat deneyecektim. Sadece Amy iyi olsun istiyordum.

Adam, “Yeterli değil,” dedi. “Onlan durdurabilecek tek şey, uzay istasyonunun yok olmasıdır.

Dört boyut-temelli yüksek hızda yolculuğun yapılabilmesi için uzay istasyonundan bir sinyal gönderilmesi gerekiyor. Eğer istasyon yok olursa, FKB bize ulaşamaz. Yıllarca ulaşamaz fakat sanınm sizin geminizde bir silah yok, öyle değil mi?”

Boğazım düğümlendi ve bir an konuşamadım.

Ardmdan, “Ya yapabilirsem?” dedim.

Haberleşme merkezindeki adam, “Neyi yapabilirsen?” dedi.

“Ya uzay istasyonunu yok edersem? Bunu yaparsam FKB’nm bize ulaşma tehdidini ortadan kaldırmış olacağım ve biyolojik bombayı da yok edeceğim. Bunu yaparsam, insanlarımı rahat bırakır mısınız?”

Adam, “Bunu yaparsan,” dedi. “Kendi ellerimle sana bir banş anlaşması sunacağım.”

Hemen cevap vermedim. Kaçış roketinin kokpitinde oturdum ve aramızda banş olması için neyi feda edeceğimi düşündüm. Yıldızlara doğru baktım ve sessizce veda ettim.

Amy yapmaz üzere olduğum şeyi asla affetmeyecekti fakat *Godspeed* ölmüştü. Sadece süzülüyordu. Sadece biraz itilmesi gerekiyordu. Kaçış

roketiyle geminin ardına geçebilirdim ve ardından uzay istasyonuna doğru itebilirdim. Geriye kalanın çoğunu atalet hallederdi. *Godspeed* uzay istasyonuna çarpacaktı ve ardından da istasyon—ve silahları—yok olacaktı. Dünya’nın ordusu buraya gelemeyecekti ve işleri kan ştıramay acaktı.

Haberleşme merkezine, “Sadece bana zaman verin,” dedim. “Ve Amy’yle konuşmama izin verin.”

67: AMY

Chris beni kollanmdan tutarak, iletişim paneline doğru götürdü. Parmaklarının her birinin cildimi kavramasını hissedebiliyordum. Gözlerimin önünde renkler uçuşuyordu; tanımadığım kokular burnuma doluyordu. Sendeledim ve kokuları tıpkı bir hayvan gibi koklamakta olduğumu dehşet içinde fark ederken, Chris beni tuttu. Artık bir hayvandım. İnsan değil. Hayvan. Sanki kaslarımın içi buzla doluydu ve derimi yırtıp atıyordu. Chris'in ellerinden kurtulduğumda, bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumu fark ettim, beni düz tutabilmek için bütün gücünü kullanmak zorunda kalıyordu.

İletişim paneline ulaşmak için babamın bedeninin üzerinden geçmemiz gerekiyordu. Yeni gözlerimle hiçbir detayı kaçırmıyordum: Burnunun ucunda hâlâ bir ter damlası vardı, yüzü yere yapışmıştı ve sol elindeki serçe parmağı kıvnlmıştı. Sanki kendi serçe parmağımı uzatmamı ve asla tutamayacağım sözler vermemi bekliyor gibiydi. Artık öldüğü için tutamazdım. Kendi kulaklarımın bile zor tanıdığı, çatlak bir sesle, “Çırak?” dedim. Kulaklarım artık eskisinden da fazla ses duyabiliyordu.

“Amy.” Sesinde bir rahatlama ifadesi ve anlamadığım bir tonlama daha vardı.

“Ne yapacaksın?” diye sordum. Damarlarımda uğursuz bir şey dolanıyordu ve beni zehirliyordu.

“*Godspeed'i* uzay istasyonuna çarpacağım.”

Chris elini, yanımdaki dokunmatik ekranda gezdirdi. İletişim panelindeki ışıklar yandığında gezegenin çevresindeki yörüngede bulunan uyduların bir haritası belirdiğinde, haydut lideri de omzumun üzerinden bakıyordu. Ekran gidip geldi ve birkaç saniye güncelleme yaptı. *Godspeed'in* hemen yanında otomatik mekik duruyordu ve noktalar o kadar birbirlerine yakındılar ki, üst üste çıkıyorlardı. İnsanların otomatik mekiğe binmelerini hayal ettim.

Yakında birkaç santim uzaklıkta haritada başka bir nokta daha vardı. Üzerinde Gezegenler arası Hazırlık İstasyonu yazıyordu. Çırak, hâlâ hafif

ve korkmuş çıkan sesiyle, “Hâlâ orada mısın?” diye sordu.

“Buradayım,” dedim.

“Sana söylemeliyim...“ dedi ve ardmdan durdu. Haberleşme merkezinin altındaki ekranı araştırdım. İletişim sisteminde bir sorun yoktu. Çırak söylemek istediği sözleri bulmaya çalışıyordu. Sonunda konuştu.

“Üzgünüm,” dedi.

Hat gitti.

“Ne oldu?” diye sordum. Yumruklarımı kontrollere vurdum. Çırak’m sesinin tekrar bana gelmesini istiyordum fakat nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Chris kontrollere baktı. “Bir şey olmadı,” dedi. “Çırak bağlantı hattını kesmiş olmalı. Çağrılarıma cevap vermiyor.”

Haydut hibrit liderine baktım. Beni dikkatle izliyordu. Gözlerindeki acıma ifadesini görünce içim parçalandı.

68: ÇIRAK

Otomatik mekiğin dolması zaman alıyordu ve beklemek de beni endişelendiriyordu. Artık ne yapmam gerektiğine karar verdiğimden, onu hemen yapmak istiyordum. Beklemek acınası bir durumdu.

Bartie herkesi ve her şeyi bağladıktan sonra, kaçış roketinin içine girdim ve otomatik mekikten ayrıldım. Elle kontrolleri kullanarak, kaçış roketim doğrudan *Godspeed'in* arkasına aldım. Ekrandaki haritada noktalar vardı: Ben, arkamda *Godspeed* ve arkasında uzay istasyonu. Sadece diğer noktaya çarpana dek hareket ettirmeliydim.

Bartie, otomatik mekikten beni aradı. "Yüklendik ve hazırız," dedi. Sesi endişeliydi. "Bu konuda emin misin?" "Epey eminim," dedim.

"Şimdi ayrılıyorum," dedi.

"Bartie?"

"Evet?"

"Her şey için teşekkür ederim."

"Seninle yeryüzünden görüşürüz, öyle değil mi, ahbap?" Cevap vermedim. Bağlantıyı kestim ve otomatik mekiğin *Godspeed'den* ayrılarak, uzaklaşmasını izledim. Gezegene doğru giderken, birkaç roket patlaması olmuştu.

Godspeed önümde, karanlık uzayda asılı kalmış gibi süzülüyordu. Kınk görünüyordu ve alt kısmında mekik eksikti. Havaya uçan Köprü de bükülmüş metal parçası gibi görünüyordu. Ve göremiyor olsam da, metalin arkasındaki boşlukta geminin içinin olduğunu biliyordum. Tıpkı ruhsuz bir cansız beden gibi boş görünüyordu.

Godspeed ölmüştü.

Fakat son bir görevi vardı. Korumak için yaşadığı insanlar için yerine getirmesi gereken son bir görev.

Ve benim de son bir görevim vardı.

Bekçi Katında Bilge'yle beraber yaşarken, onun bana öğrettiği derslerin resmi kısımlarından biri değildi ama Orion bana bir keresinde Titanik hakkında bir kitap vermişti. Dünya'da batan ve yolcularının çoğunun öldüğü eski bir gemi. Geriye dönüp baktığımda, Orion'un bana kitabı daha derin bir mana yüzünden mi verdiğini merak ediyordum. Belki de farklı sınıflarla ilgili bir şey yüzünden veya Titanik'in iç kısımlarında kalanların donması yüzündendi. Veya belki de hepimizin kaderinde ölmek yazılı olduğundandı. Tıpkı gemidekiler gibi...

Fakat benim gerçekten ilgimi çeken kısım, kaptanın da gemiyle beraber batması olmuştu.

Bu kaçış roketi, devasa *Godspeed* ile karşılaştırıldığında minik görünüyordu fakat Orion'un bana verdiği kitaptan da bildiğim kadarıyla, minik bir şilep devasa bir gemiyi hareket ettirebilirdi. *Godspeed'in* sadece beni tarafımdan biraz itilmesi gerekiyordu.

Yavaş, çok yavaş ilerledim ve sonunda *Godspeed'den* sadece birkaç metre uzağa geldim. Kenara çarpmak istemiyordum. Devasa gemiyi uzay istasyonuna doğru itmem gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve kemerimi kontrol ettim. Eğer hızım yüksek olursa, çok yaklaşacaktım.

Yörüngesel manevra roketlerinin çıkışını düzenledim ve kaçış roketini ileri doğru hareket ettirdim.

Her ne kadar çarpışma beklesem de, yine de nefessiz kalmıştım ve kemiklerime kadar takırdamıştım. Gözlerim deli gibi kokpit penceresinin kaynaklarını arıyordu. Ağır camda bir çatlak için bakmıyordum.

Bilgisayar, "Çarpışma saptandı," dedi. Ön panelde kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Bilgisayar devam etti, "Dikkat: Dış hasar. Dikkat: Dış hasar." Bu mesajı sürekli tekrar ediyordu ve nasıl susturacağımı hiç bilmiyordum.

"Bu iş sona erene dek daha çok hasar göreceksin," dedim ve yörünge manevra roketlerinin çıkışını arttırdım. Ekranda beni ve *Godspeed'i* temsil eden noktalar canlandı ve uzay istasyonuna doğru yaklaşmaya başladılar.

Ben farkına bile varmadan, ekranımda *Godspeed'in* kabuğu belirdi. İstasyon büyüktü fakat gemiden büyük değildi. Dünya'da helikopter böceği

denilen böceklere benziyordu. Merkezi uzun ve silindirikti. Tepede mekanik kollar ve daire şeklinde kapaklar vardı. Tüple otomatik mekiği bağlamak için yapıldıkları çok belliydi. Merkezi alan, insanların rahatça yaşayabilecekleri kadar büyüktü fakat şu an kimse orada değildi. Belki FKB bir zamanlar orayı insanlar ve hibritlerin barışçıl bir iletişim kurabilmeleri için yapmıştı fakat bunun artık pek de mümkün olduğunu sanmıyordum.

Uzay istasyonunun kendisi sadece Centauri-Dünya'nın malzemelerini depolamıyordu. Aynı zamanda gezegenler arası iletişim hattıydı ve her iki taraftan da çıkan düz "kanatlarda" uydular ve naklen yayın alıcıları vardı. Metal gövdesinin içinde bir yerlerde dört boyut-naklen yayın aygıtı olmalıydı. O şey sayesinde gezegenler arasında yüksek hızda yolculuk mümkündü. Onu yok edince, Centauri-Dünya ile iletişim izole edilecekti ve yıllar boyunca Dünya'dan herhangi bir ziyaret riski olmayacaktı.

Uzay istasyonunun altında, Centauri-Dünya'ya çevrilmiş devasa bir misil duruyordu. Her bir hibriti öldürecek olan biyolojik bomba.

Amy de dâhil olmak üzere.

Tek bir şansım vardı.

Godspeed, istasyona doğru yan yattı.

Zihnimde yavaş çekimde tüm etki tepki senaryolarını oynatıyordum. *Godspeed*, istasyona çarpacaktı. İstasyon parçalanacaktı ve kendi üzerine çökecekti.

Misil muhtemelen fırlatılmadan patlayacaktı ve tahminimden büyük bir patlamaya neden olacaktı.

Veya belki de geminin motoru, geri dönüştürülen uranyumla çalışan kurşun soğutmalı hızlı reaktör önce patlayacaktı. Ve ben de, minik roketimde, yutulacaktım.

Bütün iletişim kesilmiş olsa da, "Üzgünüm, Amy," diye fısıldadım. Beni duyamayacağını biliyordum fakat aynı zamanda ona verdiğim sözü tutamayacağım için beni affedebilirdi.

Bundan geri dönemeyecektim.

69: AMY

Elektronik haritadaki noktalar birbirlerine doğru yaklaşmaya başlayana dek, Çırak'm haberleşmeyi neden kapattığını gerçekten anlamamıştım. Kaçış roketi ve *Godspeed*, uzay istasyonuna çarpmaya gidiyorlardı.

Sonra anladım: Onun ölümünü duymamı istememişti.

Gözlerimi kapattım ve ellerimle kulaklarımı örttüm. îçimde yükselmekte olan çığlığı bastırmaya çalışıyordum.

Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum. Hastalanacaktım.

Chris, "Bakın," dedi. O esnada harika titredi ve söndü. Geride sadece siyah bir ekran kalmıştı.

İletişim odasının kapısına koşarak, hızla açtım. Hibritler beni durdurmaya tenezzül bile etmemişlerdi çünkü sanınm artık onlardan biriydim veya belki de kaçabileceğim bir yer olmadığını biliyorlardı. Soğuk hava bana çarptı ve saçlanmı yüzümün önüne getirdi. Saçlanmı çektim ve yapının merkezine koştum. Çok da uzun olmayan bir zaman önce orada otomatik mekik duruyordu. Çırak ona binmeden önce...

Başımı geriye attım ve gökyüzüne doğru bakmaya başladım.

Ve onu gördüm.

Karanlık gökyüzü.

Bir milyon güneş.

Daha önce hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim. Gözlerim sayesinde daha fazlasını görebiliyordum fakat bana görmek istediğim tek şeyi göstermiyorlardı. Çırak'ı geri alabilmek için evrendeki bütün yıldızlardan vazgeçebilirdim.

Yakındaki ağaçlar, rüzgârın etkisiyle kıpırdandı. Kuş sesleri duyuldu ve kayboldu.

Hibritler iletişim binalarından çıkarak, başlarını yukarıya kaldırdılar.

Sonra da nasıl sonlandığmı gördük.

Godspeed'in motoru nükleerdi. Biyolojik silahların yakıtını ise bilmiyorduk bile fakat beraber patladılar. Uzayda, alışkın olduğumuz mantar şeklindeki bulut meydana gelmedi. Patlayan bir bombadan çıkan 'bum' sesi gelmedi.

Karanlık gökyüzünde, bir ışık parlaması oldu. Renklerle kaplıydı, tıpkı bir nebula veya kuzey ışıklan gibiydi. Dalgalanan bir köpük gibi patlamıştı.

Başka hiçbir şey yoktu, ne bir patlama sesi, ne toprakta bir titreme, ne de duman kokusu. Burada gezegenin yüzeyinde hiçbiri yoktu.

Çırak'ın ölümünü belirtecek hiçbir şey yoktu.

Sadece ışık.

Ve sonra yok oldu.

Ve sonra Çırak yok oldu.

71: AMY

İçim de dışım da uyuşmuştu.

Gökyüzü de benim kadar boşalana dek başımı havada tuttum.

Arkamda hibritler konuşuyorlardı. Titrememeye çalıştım. Artık ben de bir hibrittim. Gözlerim karanlıkta eskisinden çok daha iyi görüyordu. Gölgelerdeki ağaçlarda bulunan her yaprağı fark edebiliyordum. Uzaktaki en hafif sesleri bile duyabiliyordum.

Hibritlerin konuştuklarını duydum.

Hibritlerden biri, “Tehdit yok edildi. İletişim uzmanlarımız onayladı,” dedi.

Chris, “Çırak hepimizi kurtardı,” dedi.

Haydut lideri bir şeyler mırıldandı.

Döndüm. Sevdiğim her şeyi kaybetmiştim. Fakat sevginin yokluğunda, çelik gibi bir iradeyle kararımı vermiştim. Haydut liderine doğru ilerledim. Chris, gönülsüzce silahını kaldırdı—silahımı, babamı öldüren silah—bana doğru çevirdi fakat elinde çiçek gibi tehlikesiz bir şey varmış gibi elini ittim. Doğrudan haydut liderinin karşısında durdum ve gözlerinin içine baktım. Artık rahatsız edici derecede ona yakındım ve kişisel sahasına girmiştim. Bundan hoşlanmamıştı fakat geri adım atmak da istemiyordu.

İfadesizce, “İnanıyorum ki,” dedim. “Yapmamız gereken bir banş anlaşması var. Ve sanınm koloninin serbest bırakılması ile başlayabiliriz. Şu an esir tuttuğunuz insanlan.”

Lider, “Bekleyebilir...“ diye başladı.

Sözünü kestim. “Beklemeyecek. İnsanlanmı hapsettiniz, bizi taciz ettiniz ve öldürdünüz. Onlan serbest bırakmakla başlayacaksınız. Şimdi. Ve sonra kolonime borçlu olduğunuz cezanın kalanı hakkında konuşabiliriz.”

Haydut lideri başını eğdi ve bana doğru baktı. Sonunda elini uzattı. Ben de elini tutup, sıktım. “İsmim Zane. Ve şimdi FKB bu denklemden çıktığına göre, sanınm insanlanmız bir arada yaşamayı öğrenebilirler.”

Zane’in elinde bizim sahip olduğumuz telsizlerden ve hatta wi-com’dan daha iyi bir çeşit iletişim aygıtı vardı. Bize gelmeleri için kamyonlan çağırdı ve koloninin serbest kalması ve harabelerde yaşamalan için geri getirilmelerini söyledi.

“Ne kadar bina hâlâ ayakta?” diye sordum. Kaçarken, en az üç tanesi ailem de yaşadığımız da dâhil olmak üzere yıkılmıştı.

Zane, “Haşan minimumda tutmaya çalıştık,” dedi. “Ve sen inansan da inanmasan da ölümleri de minimumda tutmaya çalıştık.”

Buna inanmıyordum. Hem de hiç. Annem giderken, içindeki insanları öldürmek yerine otomatik mekiği patlatabilirlerdi. Ama yapmamışlardı. Gözümüzü korkutmak istemişlerdi. Teslim olabilmemiz için güç kullanmışlardı. Veya belki de bizi öldürmek sadece daha basitti.

Zane yavaşça başıyla onayladı. Ona saldırmamdan korkuyormuş gibi beni izliyordu. Fakat ben parçaları birleştirmekle meşguldüm, tik geldiğimiz babamla Çırak’m duyduğu hack-lenmiş kayıt. Mekiğin kilitlenmesi. Bir türlü kurulamayan iletişim hatları. Hepsinin sebebi haydut hibritlerdi.

Acı acı, “Biliyor musun,” dedim. “Eğer başlangıçtan beri bize karşı dürüst olsaydınız, beraber çalışabilirdik.”

Zane bir kaşını kaldırdı. “Albay Martin, görevi terk edecek bir adama benzemiyordu.”

Babamın bedenine bakmak için kendimi zorladım. Zane’in haklı olabileceğini söyleyen içimdeki bir parçayı sustu-ramadım. Babam, haydut hibritlerle müzakerede bulunmazdı. FKB ve onun zorunlu kölelik programıyla da hemfikir olmazdı. Yaşamı boyunca orduda çalışmıştı ve Centauri-Dünya’ya gelir gelmez ilk güdüsü FKB’ndan emirleri almak olan babamın kan dökülmeden önce barış çözümleri arayacak bir insan olduğunu sanmıyordum.

Rahatsız edici—fakat gerçekçi—fikri susturmaya çalıştım.

Kamyonlar geldi ve Dünya’daki en büyük benzin canavarlarından da büyük olsalar da, sert toprakta sessizce ilerliyorlardı. Her kamyonda solar cam küpleri mevcuttu. Hibritlerin araçlara yakıt olarak bir şekilde güneş

eneıjisi verdiklerinden şüphelendim ama Chris ve Zane beni gelen ilk kamyona bindirirlerken, sormaya lüzum görmedim. Zane diğerini iletişim binasında bıraktı. Otomatik mekik indiğinde, Bartie ve Engelleyici ilaç formülünü alarak, güvenli bir yere götüreceklerdi.

Zane sonunda, “Seni önce şehre götürmek istiyorum,” dedi. Cevap vermediğimde de, rahatsızlıkla kıpırdandı. Pencereden dışarıyı izlemeye başladı. O da Chris de çevremde endişeliydiler, sinir krizi geçirmemi bekliyorlardı.

Geçilmeyecektim.

Onların önünde değil.

Kamyon, gölün yanından geçti ve koloninin arkasındaki uzun dağlardan birine yöneldi. Koloninin erişim alanında koskoca bir şehrin nasıl gizlendiğine kafa yorarken, hibritlerin yayılmamalarının da ne kadar sıra dışı olduğunu fark ettim. Phydus, sadece FKB’sma itaat etmelerini sağlamamıştı. Merak ve keşif isteklerini de yok etmişti.

Kamyon, dağın içinden geçen uzun ve koyu renkli tünelin içinden geçerken konuşmadık. Ardından nüfusu yoğun bir bölgeye geldik. Sokaktaki tek araç bizimkiydi fakat çevremizde insanlar ve cam ve çelikten imal edilmiş devasa binalar vardı. Ve içlerinden kirli ve terli çıkan insanlara bakılırsa, çoğu fabrikaydı.

Çıktıklarında ileriye doğru dağılıyorlardı. Gözleri ve yüzleri öne doğru bakıyordu. Hepsi de belirli bir hedef doğrultusunda ilerliyor gibi görünseler de, omuzlan çökmüştü ve kollan yanlarda gevşekçe sarkıyordu. Korku filmlerinde gördüğüm zombilere benziyorlardı. Şoför, kamyonu şehrin en büyük kısmında durdurdu. Çevrede öyle çok insan vardı ki, şehrin gürültülü olmasını bekliyordum fakat Zane kapıyı açtığında, duyduğum tek şey yolda yürüyen insanların çıkarttıkları ritmik sesti.

Zane*in hâlâ açık tutmakta olduğu kapıya birisi çarptı. Kısa ve kıvırcık saçlı bir kadın, bomboş bakan gözleriyle—kristal mavisi rengindeydi ve oval irisleri vardı—ileriye doğru gitmediğini anlamıyordu. Hatta yolunu bir kapının kapattığını anlamamıştı bile. Zane kapıyı kapattığında, çıkan sesten kimse etkilenmemişti bile. Kadın da sanki yolunu daha önce hiçbir şey kapatmamış gibi öne doğru ilerlemeye başladı.

Sesim neredeyse fısıltı hâlinde, “Neden bana bunu gösteriyorsun?” diye sordum.

Zane, “Ne için savaşmakta olduğumuzu görmeni istedim,” dedi. Sesi yüksekti fakat kimse varlığının farkında bile değildi.

Phydus’u görmüştüm. *Godspeed’deki* şehri görmüştüm. Boş bakışları ve ifadesiz yüzleri görmüştüm.

Bu bir şekilde daha kötüydü. Üzerimizdeki açık gökyüzü yüzünden böyle düşünüyordum. Bilge, geminin çelik duvarları arasmda Phydus kullanımını mazur görülebilir kılmıştı. Fakat duvarları olmayan bir dünyada böyle bir şey asla mazur görülemezdi.

Zane dikkatini bana doğru çevirdi. Yüzünü olabildiğince çevremizdeki duygusuz insanlar gibi duygusuz kılmaya çalışıyordu fakat işe yaramıyordu. “Phydus dediğiniz ilacın ilk koloninin burada keşfettiği bir bitkiyle gerçekleştirilen bir araştırmadan elde edildiğini biliyor muydun? Phydus bu gezegen olmadan var olamazdı ve yine de neden olduğu şey... İşte bu.” Elini zayıfça şehri göstermek için kaldırdı.

Çevreye bakındım ve bu büyük şehirde ne kadar insan olduğunu kararlaştırmaya çalıştım. En azından binlerce vardı. Hepsi de Phydus etkisi altındaydı.

Zane devam etmeden önce tepkimi izledi. “Phydus’u genetik modifikasyon malzemeleriyle karıştırdılar, muhtemelen eninde sonunda Dünya’da deneyeceklerdi.”

Ürperdim. Neyin daha kötü olduğunu bilmiyordum— onun varsayımına göre bugünün Dünya’sındaki insanlar da zombi benzeri hâle gelmiş olabilecekleri mi yoksa annemin aynı genetik modifikasyon malzemesinin geliştirilmesine *Godspeed’e* ayak basmadan önce geliştirilmesine yardım etmesi miydi bilmiyordum.

“Birleştirilmiş ilaç, böbreküstü ve hipofiz bezlerine saldırmak üzere tasarlanmıştı. Aynı zamanda duyulara da saldırıyordu. Sonuç olarak Phydus, uyarıya karşı bedenin doğal tepkisi hâline geliyordu. Bireysel düşünce yerine pasiflik meydana getiriyordu.”

Chris, “İlk insanlar nesiller önce enfekte olmuşlardı,” dedi. “FKB, bizi hesaba katmamıştı—kusurlu bezleri olanları.”

“Bu bir mutasyon.” Zane omzunu silkti. “Eninde sonunda olacaktı.”

İçleri boş insanlar, robot gibi sokaklarda ilerliyorlardı. İnsan gibi bile görünmüyorlardı.

Kendime baktım. Bana enjekte edilen hibrit çözeltisinin etkisi yüzünden kaslarım hâlâ acıyordu ve kemiklerim titriyordu. Ben kimdim ki kimin insan gibi görünüp görünmediğini yargılıyordum?

Zane yukarıda bir şeye doğru baktı ve neye baktığını anlamam biraz zamanımı aldı. Kaldırıma yerleştirilmiş bir direkteki devasa hoparlöre doğru bakıyordu. Bana, “Eskiden FKB buraya sürekli insan gönderirdi,” dedi. “Nakliye gerçekleşene dek burada yaşarlardı ve ardından yeni efendiler gelir ve sonraki nakliye tamamlanana dek emirler verirlerdi. Şimdi buna tenezzül bile etmiyorlardı. Yapmaları gereken tek şeyin bize ne yapacağımızı söylemek olduğunu biliyorlardı ve insanlarım da yapardı.”

“Öyle demesi—insanların—bana Çırak’ın gemililer hakkında neler hissettiğini hatırlattı. Zorlukla yutkundum.

“Neredeyse on yıl kadar önce, bize emir vermek için sadece uydular kullanmaya başladılar. Şimdi onu bile yapmıyorlar fakat insanlarım yine de çalışmaya devam ediyorlar.”

Ve çalışmaya devam da edeceklerdi çünkü FKB yapmalarını söylemese bile, sistemlerindeki Phydus durmalarına izin vermeyecekti. Zane’i, “Bartie’nin getireceği Engelleyici formül işe yarayacak,” diye güvence verdim.

Zane omzunu silkti. Henüz umutlanmak istemiyordu. “En azından FKB’mdan insanların artık buraya gelemeyeceklerine memnunum.” Bana doğru baktı ve kendisine bakmamı sağladı. “Onlar buradayken kötüydü. Bazen, merak ediyorum da...”

“Ne?” diye sordum. îçimde beliren hissi fark etmem bir dakikamı almıştı. Sempati duymaya başlamıştım.

“Benim gibi haydut hibritlerin mutasyona uğramasının nedeninin FKB’ndan gelenlerin...” Arkasını döndü. Konuşamıyordu.

Fikirlerini açıklamasına gerek yoktu. Burada FKB liderleri varken, koloninin günden güne beyinsiz kölelere dönüşmelerini izlemiş olmalıydılar... El bileklerimi ovuşturdum. Burada yaşayan kadınlar, sistemlerinde Phydus ile doğmuşlardı ve Centauri-Dünya’da köle efendileri için oyuncak bebekten başka bir şey değillerdi. İnsanlan beyinsiz otomatlara dönüştürmeye çalışmakla problem yaşamayan insanlar, protesto etmeyi bile düşünemeyen bir kadından bir şeyler istemekte de bir sorun yaşamazlardı.

Zorlukla yutkundum. Geçmiş hakkında hiçbir şey yapamazdım fakat böyle bir şeyin bir daha benim gezegenimde, benim evimde olmasına izin veremezdim.

73: AMY

Barış müzakereleri inanılmaz derecede iyi gitmişti. Zane’in kendi bilim insanlarından oluşan ekibi, Bartie’nin vermiş olduğu Engelleyici formülü okumuştu ve ilaçların işe yarayacağından emindiler.

Yine de müzakereler saatler almıştı çünkü ben her şeyin görgü tanığı eşliğinde yazılmasını ve herkes tarafından imzalanmasını istemiştim. Hiçbir şeyi şansa veya sözlere bırakmak istemiyordum.

Sonuna gelindiğinde, “Ve açığa kavuşturulması gereken bir şey daha var,” dedim. “Benim insanlarım sizinkilerden bağımsızdır. Kolonileri birleştirmiyoruz. Biz kendi başımızayız. Kendi liderlerimizi seçeceğiz ve kendi kanunlarımız olacak,” dedim.

Zane konuşmaya başladı fakat Bartie onun sözünü kesti. Bartie sadece birkaç kez konuşmuştu. O ve *Godspeed’den* gelenler hâlâ yolculuk yüzünden yorgundular. “Çırak öyle isterdi,” dedi.

Zane’e doğru bir kaşımı kaldırdım. İsteğime karşı çıkmasını bekledim fakat yapmadı. Sadece başıyla onayladı ve anlaşmaya ekleyerek, isminin altını imzaladı.

En zoru ilk geceydi. Gerçekten buradaydım ve Çırak yoktu. Bunu gerçekten o gece anladım. Ben yaşıyordum ve o da...

O gece ağlamak için kendime izin verdim. Tek başıma, hibritler tarafından yok edilmemiş taş binalardan birinde, geride gözyaşım kalmayana dek ağladım.

Şimdi tüm dünya benimdi fakat o yoktu ki...

Zane sözlerine sadık kaldı. Barış anlaşmamızın ilk gününde, haydut hibritlerinin yansını göndererek, savaşta binalarda meydana gelen hasarın temizlenmesine yardımcı oldu. İnsanlanmm hiçbiri—Dünyalılar veya gemililer—onlarla çalışmak istemediler.

Tieman adında gemili bir adam, “İnsanlanmızı öldürdüler,” dedi. Ölü bir ordu mensubundan aldığı silahı elinde tutuyordu. Haydut hibritlerin kamyonlarına doğrultmuştu. “Çırak’ ı öldürdüler!”

“İnsanlanmızı öldürdüler. Ailemi öldürdüler,” dedim. Oval irislerimle ürküp geri çekilene dek ona doğru baktım. “Ama Çırak’ı öldürmediler. Ölmeyi Çırak tercih etti. Ve bunu burada bir yaşamımız olabilsin diye yaptı. Onlarla beraber.” Gemililerden bir grup çevremizde toplandılar. Gökyüzü bulutluydu ve hava nemliydi. Yakında yağmur yağacaktı fakat artık fırtınanın ne olduğunu ve ondan nasıl sakınacaklarını biliyorlardı.

Kadınlardan biri elini korumacı bir tavırla kamına doğru götürdü ve kadın popülasyonunun büyük bir kısmının hamile olduğunu hatırladım. Birkaç ay içerisinde, minik kasabamızda *Godspeed’i* hiç bilmeyecek bebekler doğacaktı. Aileleri onlara metal duvarlar ve boyalı gökyüzüyle ilgili hikâyeler anlatacaklardı ve onlar da anlamayacaktı. Bir hapishaneyi asla bir yuva sanmayacaklardı.

Sınırsız gökyüzü için ne kadar kayıp verildiğini asla anlayamayacaklardı.

Tieman, “ Onlara güvenenleyiz...” dedi. Silahını indirmişti ama bırakmamıştı.

Elimi koluna koyarak, “Güvenmeliyiz,” dedim. “Yardım olmadan bu dünyada hayatta kalamayız. Çevrene bakın. Neredeyse hiçbir şeyimiz yok. *Godspeed’den* gelen stoklar işe yaradı fakat fazlasına ihtiyacımız var. Bilgiye, yardıma ve eğitime ihtiyacımız var.”

Tieman, “Bundan hoşlanmıyorum,” diye gürledi.

“Ben de.” Arkama baktım ve Tieman’m arkasındaki diğer gemililere göz gezdirdim. Gözleri iri iri açılmıştı ve yüzleri korku içindeydi. Herkesin duyabilmesi için yüksek sesle, “Fakat beraber çalışma zamanımız geldi,” dedim. “Çırak da böyle isterdi.”

Ve işte Çırak’m gerçek mirası buydu: İnsanları banşı kabul etmeye hazırdılar.

Barış anlaşması imzalandıktan birkaç gün sonra, Zane büyük kamyonlarından biriyle koloniye geldi. “İlk tedaviyi görmeni istiyorum,” dedi. “Bunu sen olmadan yapamazdık.” Bartie’yle birlikte koloni adına gittik. Zane ve Chris karşımızda oturuyorlardı. Ortadaki gerilim çok açıktı. Sadece onlarla bizim aramızda değil fakat aynı zamanda Bartie bana çok

yakın oturmaya da korkuyordu. Bakmadığımı düşündüğü zamanlarda bana göz atıp duruyordu. Eskiden tanıdığı kızla beni karşılaştırıyordu.

Öncekinden de beter bir ucubeye dönüştüğümü düşündüğüne emindim.

Zane, ilk kolonicilerin madencilik işlemleri için kullandığı eski tünelleri üs hâline getirmişti. Tuvalet kazarlarken Çırak'ın bulduğu tünellerin aynısıydı. Giriş, yüksek teknolojili bir kapı ile bloke edilmişti. Bu da bana yapıyı anımsatmıştı. Zane, mini klavyede parmaklarını dolandırdı ve ekranda HİBRİT yazısı yanıp sönmeye başladı. Ellerime doğru baktım. Transformasyon sonrasında farklı hissetmiyordum fakat eğer başparmağımı oraya dokundurursam, HİBRİT yazacağını biliyorum. İnsan değil. Bir daha asla insan değil.

Eğer hâlâ hayatta olsaydı, Çırak'ın benimle ilgili düşüneceklerini merak ettim. Artık gözlerim yeşil değildi, maviydi ve oval irislerim vardı. Artık çok daha net görebiliyordum ve çok daha uzağı. Yüzüme değmeden önce rüzgârın estiği yönü anlayabiliyordum. Gözlerimi kapatsam da, herkesi kendi kokusundan tanıyabiliyordum.

Çırak bir klondu. DNA'nız artık size ait olmasa nasıl hissedileceğini biliyor olmalıydı.

Sonra hatırladım: Çırak gitmişti.

İçimde bir şey aniden çok gerilir gibi oldu fakat bacak bacak üstüne attım ve gözlerimi ileriye doğru diktim.

Zane uzun adımlarla laboratuvarlar arasında ilerledi. Her ne kadar karargâhı terk edilmiş maden tünellerinde olsa da, o kadar uzun süredir FKB'ndan çalıyordu ki, ana üssü mekik kadar yüksek teknolojiyle doluydu. Tünellerin duvarlarına kurulmuş odalardan çıkan haydut hibritler, geçerken ona selam veriyorlardı.

O gerçek bir liderdi. Yirmilerinin sonlarında veya otuzların başındaydı. Tüm haydut hibrit popülasyonunun kontrolünü ele geçirmesi kolay olmamıştı muhtemelen. Kendi zihninin kontrolüne hâkim olduğunu fakat ailesinin olamadığını fark ettiğinde nasıl olmuştu acaba? FKB, cam fabrikaları kontrole geldiğinde saklanmıştı. Kendilerinin köleleştirildiğinin farkında bile olmayan insanlarını kurtarmak istemişti.

Bana epey Çırak'ı hatırlatıyordu.

Kan tadı alana dek yanağımı içten ısırdım. Ağlamayacaktım. Duygulanmı göstermeyecektim. Şimdi olmaz. Burada olmaz.

Chris bana doğru sokuldu. Varlığı beni rahatsız ediyordu fakat bunu bilmesini istemiyordum. Ona sırtımı döndüm fakat bu hareketim, benimle konuşmasını engellemedi.

Chris, başka hiç kimsenin duyamayacağı biçimde fısıldayarak, "Bartie senden nasıl da çekiniyor, baksana," dedi. Kulaklarım bana ihanet etmese ve hibrit netliğini tıpkı batman gibi bana sunmasaydı, eminim ben de duyamazdım.

Onu umursamadım.

"Sana daha önce nasıl davrandıklarını gördüm. Onlarla ne kadar süre beraber yaşadın? Aylarca? Ve hâlâ senin mükemmel derecede normal cildinin renginden korkuyorlardı. Şimdi ne düşünüyorlardır?"

Doğrudan öne doğru baktım. "Seni asla kabul etmeyecekler."

Dönerek, Chris'i yakasından yakaladım. Öyle ani hareket etmiştim ki, korkarak zıplayan Bartie, küfretti ve duvarda öylesine geriye gitti ki, aramızda epey mesafe açılmıştı.

"Eğer söyleyecek bir sözün varsa," diye gürledim, "yüzüme söyle, seni korkak."

Chris kendini kurtardı ve bir an kızgın göründü. Fakat sonra gömleğini düzeltti ve neredeyse benim yerime özür bulmaya çalıştı. "Şiddetli öfke. Hibritleşmenin yan etkilerindendir. Böbrek üstü bezlerin, kaçmak yerine savaşmanı istiyor."

Ona her zaman daha fazla savaşmak istediğimi söylemedim. "Seninle benim aramda bir fark var," dedim. "Bir gün insanlarımın beni kabul edeceklerini biliyorum. Daha önce yaptılar. Nasıl göründüğümü unutacaklar çünkü kim olduğumu ve nasıl davrandığımı hatırlayacaklar. Fakat senin yaptıklarını unutmayacaklar. Sen asla kabul edilmeyeceksin. Ben değil." Chris gözlerini kaçırdı.

Kaslarımın esnediğini, hâlâ değişmekte olduğunu hissedebiliyordum. Güçlenmeye devam ederken, bedenim artık sadece insan olmadığım gerçeğiyle yüzleşiyordu. Ve Giriş'ten gelen korkunun kokusunu alabiliyordum.

Chris bana başka acımasız kelime söylemedi. Fakat gerçek bakiydi: Bir kısmım, sözlerinin gerçek olduğunu bildiği için öfkelenmişti.

75: AMY

Zane sonunda bizi laboratuvarlara götürdü ve tam da şüphelendiğim gibi, basit tünellerin gösterdiğinden çok daha ileri seviyedeydiler.

Laboratuvarın merkezinde bir adam dikiliyordu. Boş boş ileriye doğru bakıyordu.

Zane, “Otur,” dedi ve adam da anında oturdu. Neredeyse Chris’in hızla altına doğru getirdiği sandalyeyi ıskalıyordu.

Genç adamın yüzüne doğru elimi salladım. Hiçbir şey. Boş bir sayfa gibiydi.

Zane, “Kütle dağılımı yöntemleriyle deneyler yapıyoruz,” dedi. “Ben de bu süjeye su kaynağı yoluyla engelleyici ilacın seyreltmiş hâlini tatbik ediyordum.”

Bartie’ye doğru sırıttım. Başta tereddüt etse de, o da sırıttı. Bu bizim fikrimizdi. Godspeed’de Phydus’un su pompalarıyla dağıtılmasından esinlenmiştik.

Zane, genç adama uzun bir bardakta su verdi. Adam hiçbir şey yapmayıp, boş boş bakınca da, “İç,” dedi.

Adam suyu kana kana içti.

Zane ve Chris, adamın yaşam belirtilerini bilgisayarda kontrol ederlerken, Bartie ve ben Phydus etkisinin bittiğini nereden anlayacağımızı biliyorduk. O yüzden yaşamın adamın gözlerine dönüşünü ilk biz fark ettik.

Adam, “Neler oluyor?” diye sordu. Sesi kullanmamaktan çatlamıştı. Chris ondan daha önce hiç duymadığım nazik bir tonla, “Sana ilaç verildi, tüm yaşamın boyunca,” dedi.

“Şimdi otonomini tekrar kazanıyorsun.” Genç adamın gözleri irileşti ve korkuyla doldu. Laboratuvarın çevresine bakınıp duruyordu. Bir bardak daha vererek, “Biraz daha su iç,” dedim. “Daha iyi hissetmeni sağlayacak.”

Zane ve Bartie, Engelleyici ilaçları daha geniş çapta dağıtmanın yollanm ararken, Chris kendisini laboratuvarın dışına doğru izlemem için

işaret etti. “Sana göstermek istediğim bir şey var,” dedi. Tereddüt ettim.

Chris, “Haydi, Amy,” dedi. Canımı sıkan bir dokunuş. “Biz arkadaşız.”

“Biz arkadaş değiliz,” dedim. “Asla arkadaş olmayacağız.”

“Fakat..Chris’in yüzü perişan olmuştu. Oval irisleri sulandı fakat bana hatırlattığı tek şey insan olmadığıydı ve artık ben de değildim. “Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım,” dedi.

“Annemle babamı öldürmek gibi.”

“Bilmeni istiyorum...” dedi. “Bilmen lazım. Üzgünüm.” Dudaklarından dökülen özrün hiçbir anlamı yoktu.

Chris başını tünele doğru çevirdi ve ben de takip ettim. Daha fazla özür dinlemek için değil fakat neden yaptığını anlamak istiyordum. Rahatsız edici bir sessizlik içinde yürüdük.

Havayı kokladım. Bir şey değişmişti. Chris, “Fark ettin,” dedi.

Kokladım... Bakır ve bir şey... Hayvani bir şey... Tanıdığım bir şey değildi fakat tanıdıktı. Sanki bir anıdan gelen bir kokuydu. Kollarımdaki minik tüyler kalktı ve tüylerim diken diken oldu. Olamazdı. Burada olmazdı. Yer altındaydık. Centauri-Dünya’nm sadece bu kısmında olamazlardı...

Chris köşeyi döndürüp, gösterdiğinde, “Pterolar!” diye haykırdım. Hepsi de tünelin sonundaydılar. Canavarlarla aramdaki camı fark etmeden neredeyse kaçıyordum.

Chris, “Sorun yok,” dedi. “O bir güneş camı ve kırmalarının hiçbir yolu yok.”

Bir ptero—gruptaki daha küçük olanlardan biri—devasa arka bacaklarının üzerine zıpladı ve pencereye doğru yaklaştı. Ben de öne doğru ilerledim. Ptero, yavaşça kanatlarını açtı, sadece geriyordu çünkü uçacak hiçbir yer yoktu. Kanatlarının ucundaki kanca gibi pençelerini cama doğru kazıdı ve ben de çıkan ses yüzünden korkuyla çekildim.

Chris, “Pterolar ilk koloni tarafından yapıldılar, gen modifikasyonu ve Phydus öncesinde,” dedi. “İlk kolonideki bilim insanları Dünya’daki soyu tükenmiş hayvanlan burada yeniden diriltip diriltemeyeceklerini merak

ediyorlardı.” *Annem biliyordu*, diye düşündüm. Pterolarla gerçek pterosor DNA’lan arasındaki benzerlik. “Pterolarda da Phydus vardı,” dedim. Testleri yaparken, Chris de yanımdaydı.

“Sana daha önce söylemek istedim fakat...” Chris gözlerime bakamadı. “O bizdik. Haydut hibritler, demek istiyorum. Seni o yüzden buraya getirdim, haklı olduğunu bilmeni istedim: Onlan kontrol etmenin bir yolunu bulmuştuk. Bizim için savaşmalanm sağlamak amacıyla.” Köpek düdüğü gibi minik ve gümüş rengi bir şey çıkarttı. Birkaç nota çaldı ve pteroların hepsi de ona doğru baktı. Chris tekrar cebine koyana dek de tiz sesle çığlıklar attılar.

En küçük ptero, başını cama yasladı ve üç kez çevirdi ve kıvrılarak, yere düştü.

Gözlerimi kapattım ve diğer pteroyu hatırladım. Başından vurduğum pteroyu... Ağzında Dr. Gupta’nm kanı ve kalanları olan ptero. İfadesiz bir biçimde, “Onları bize karşı kullandınız,” dedim. “Bana bunu göstermek için mi çağırdın?” Chris iki elini de havaya kaldırdı. “Hayır!—Yani evet ama öyle değil—Ben sadece... Açıklamak istedim.”

“O hâlde açıkla,” diye homurdandım.

“Bu kadar kötü olacağını bilmiyordum. Ben... Zane ve diğerleri... Sadece Phydus’lu olan gemili kadını almalıydı. Fakat doktor ve o kadın da onunlaydı ve onları da aldılar. Ardından ordu mensubu kadın belirdi ve...“

“Ve hepsini öldürdünüz.” Belki pterolar Juliana Robertson’ı öldükten sonra yemişlerdi veya belki de haydut hibritler öyle görünmesini sağlamışlardı fakat her iki durumda da kadın ölmüştü.

“Gemili kadın bir kazaydı. Phydus’la aşın dozdan ölmesini istememiştik.”

“Ve Dr. Gupta?”

Chris kaşlarını çattı. “Onu öldüreceğini bilmiyordum. Onun Phydus’u bildiğini düşündüler çünkü yeşil plasteri olan gemili kadınla beraberdi. Onlara anlatmadığında da..

“Onu kontrol edebileceklerini düşündüler. Phydus’un etkisi altında onu konuşturmak istediler.” Kelimelerim acıydı. Bir keresinde Çırak’ın söylediklerini düşündüm, *Eğer insanlar gerçekleri söyleselerdi her şey farklı olurdu*, demişti.

“Dr. Gupta,” dedim. “Yenildi. Canlı canlı.”

Chris’in dudakları büküldü. “O şekilde olmamalıydı,” dedi.

“Ama oldu.”

Chris hafif sesle, “Özür dilemeye çalışıyorum,” dedi.

“Pek de iyi bir iş yapmıyorsun.” Chris’e bakmaya katlanamıyordum bile. Dr. Gupta’nm kafasına sıkmış olduğu merminin merhametli bir ölüm için mi yoksa bize gerçeği söyleyememesi için mi atıldığından bile emin değildim.

“Onlara Dünyalı doktorların Phydus’u bilmediklerini söylemiştim. Yani sadece gemili doktor biliyordu...” Chris’in sesi azaldı.

“Sanırım Kit, tüm sorularınıza cevap verebilirdi. Doktor bile sayılmazdı. Biliyorsun, mekik fırlatılmadan önce sadece bir asistandı. Yani onu öylece öldürdüler?”

“Öyle değildi!” Chris karşı çıkmaya başladı ama yüzünden tam da öyle olduğunu anlamıştım.

“Ve Emma?” diye sordum.

Chris şimdi camın diğer tarafında uyumakta olan pterolara doğru bakıyordu. “Çok şey biliyordu.”

Kaşlarımı çattım. Chris yine yürümeye başlamıştı. Benden uzağa... Duraksadı ve onu takip edeceğimi umduğunu anladım. Bunları unutmamı umuyordu.

Ve benim bilmemi istemediğini fark ettim. “O Phydus

hakkında bir şey bilmiyordu. Senin hakkında çok şey biliyordu,” dedim. “Sana güvenmiyordu. Beni senin hakkında uyarmaya çalışıyordu. Senin bir hain olduğunu tahmin etmişti.” Chris anında, “Ben bir hain değildim!” dedi.

Buna inanmak istediğini biliyordum. Kendi insanları yani haydut hibritler için yapması gerekeni yapmıştı.

“Onun için bir haindin,” dedim. “Ve benim için de öyle.” Chris yalvaran bir ses tonuyla, “Hayır,” dedi. “Amy, sadece dinle.“

“Sen dinle.” Kızgın kızgm ona doğru baktım. “Eğer en baştan beri dürüst olsaydın, bunların hiçbiri olmazdı. Hiçbiri!” Emma hâlâ burada olacaktı. Ve Lorin ve Dr. Gupra ve Juliana Robertson.

Ve annem ve babam...

Ve Çırak.

Chris artık neredeyse bağırarak, “Bilmiyorduk!” dedi. “Baban FKB ordusu için çalışıyordu. Onlara körlemesine inanıyordu!”

“Ama ben inanmıyordum. Ve Çırak da inanmıyordu.” “Ben bunu nereden bilebilirdim?” Chris bu soruyu çaresizce sormuştu.

Omzumu silktim. “Sorabilirdin.”

“Fakat...“

Durdum. Özür dinlemekten sıkılmıştım. Sözlerden sıkılmıştım. Daha normal bir sesle, “Deneyebilirdin,” dedim. “Yaşamlarımıza sırlardan daha fazla önem verebilirdin.” Sessizce yürüyüp, gittim.

77: AMY

Dünya—ve FKB—bizimle son kez temas kurmaya çalıştı. Zane, kamyonlarından biriyle beni yakaladı.

“Nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Hâlâ gezegenin yörüngesinde dönmekte olan daha küçük bir iletişim uydusu olmalı ya da diğer taraftan sinyali güçlendirmenin bir yolunu buldular. Şehirdeki tüm iletişim sistemleri aynı anda açıldı. Bu bir sinyal, bize ulaşmaya çalışıyorlar.”

Beni yapıdaki iletişim merkezine götürdü. Otomatik mekik artık boştu. Hâlâ asfaltın üzerinde duruyordu ve iletişim binasmı gölgede bırakıyordu. Kınk camlan ve duvardaki deliği neredeyse unutuyordum. Onların üzerinden zıplayarak, binaya girdik. Biyometrik kilit, ikimizi de dışanda bırakabilirdi. İletişim panelinde kırmızı ışıklar yanıyordu. Pek bir şey çalışmıyordu—uzay istasyonu daha büyük uydularla çalışıyordu—fakat döndüğümüzde, bir ses duyduk.

“Godspeed görevinden hayatta kalanlara ulaşmaya çalışıyoruz. Mesaj tekrar: Bu FKB, *Godspeed* görevinden hayatta kalanlara ulaşmaya çalışıyoruz. Mesaj tekrar...“

Haberleşme tuşuna bastım. “Merhaba?” dedim. “İsmim Amy Martin, Albay Martin’in kızıyım.”

Tekrar mesajı kesildi. Haberleşme kanalından bir ses, “Merhaba?” dedi.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordum. Sesimdeki kızgınlığa engel olamıyordum.

“Ben Finansal Kaynak Borsası’nın Başkanıyım, FKB altındaki tüm ulusların temsilcisiyim.”

Gözlerim haberleşme panelinin üzerindeki anıt plaketine döndü. Üzerinde gümüşi çift kanatlı bir kartal vardı.

Yeniden, “Ne istiyorsunuz?” diye sordum.

“Durumunuzu bilmek istiyoruz. Tüm iletişim hasarlandı. Uzay istasyonunun eskiden aktif olan fonksiyonlarına artık uzaktan ulaşamıyoruz/*

Dümdüz bir tonla, “Uzay istasyonu havaya uçtu,” dedim. Başkan, “Hibritler isyan mı etti?” dedi. “Neler oldu? Haydutlar daha önce düşündüğümüzden daha büyük sayıdalar mı?”

“Biz hibritlerle güçlerimizi birleştirdik,” dedim. “Herkese verdiğiniz ‘aşıya’ karşı bir tedavi yöntemimiz var.” Başkan konuşmaya çalıştığında, sesimi yükselttim. “Artık tüm hibritlerin kendi başlarına düşünebildiklerinden emin oluyoruz. Yani artık hiçbiri sizin köleniz olarak kalmayacaklar.”

Başkan haberleşme merkezine doğru, *“Godspeed* görevinin komutanı olarak hareket ettiğinizi onaylayın,” dedi.

Onunla haydut hibritlerinin konuştuğunu sanıyordu. Sistemi hacklediklerini düşünüyordu. “Komutan olarak hareket ediyorum,” dedim. “Sizin için bir kodum yok fakat şunu söyleyebilirim: Hibritlerle—haydut veya değil—güçlerimizi birleştirdik ve artık hiçbirimiz kontrolünüz altında değiliz.” Başkan öfkeyle, “Çoktan gezegeninize doğru gemiler yolladık,” dedi. “Eğer siz ve insanlarınız böyle düşünüyorsanız, sizi de asi olarak kabul edip ona göre davranacağız!” “Çok iyi,” dedim. “Uzay istasyonu olmadan, onlarca yıldan uzun sürede buraya ulaşamayacağınız bana söylendi. O esnada siz sadece taşıdığınız silahlarla gelirken, biz o sürede bir sürü solar bomba ve misil yapacağız. Ve onlan doğrudan gökyüzüne doğrultacağız. Gemileriniz buraya ulaşır ulaşmaz da, onlan patlatacağız.”

“Orası bizim gezegenimiz! Bizim solar camımız! Bizi bu şekilde dışanda bırakamazsınız!”

“Onun gezegeni mi?” Zane yanımda duruyordu. Kızgınlıkla haberleşme merkezine doğru baktı. Bu çok iyiydi—en azından Başkan için—bizden ışık yıllan uzaklıktaydı.

“Haydi, gelip almayı deneyin,” dedim. “Fakat bizim misillerimiz sizinkilerden büyük olacak. Hiç beklemediğiniz bir şey söyleyeyim: Eğer hibritleri köleleştirdiğiniz kadar uzun süre bir grup insanı köleleştirirseniz, biraz kızgın hâle gelirler. Ve kişisel olarak? Ben de kızgınım. O yüzden eğer bir savaş istiyorsanız, lütfen lütfen buraya gelin. Zevkle savaşınz.” Haberleşme sisteminde sadece cızırtı kalmıştı. Çevirdim ve Dünya ile son iletişimimiz de gitti.

Zane zafer kazanmış gibiydi. “Bu? Bu harikaydı!” dedi. Ona zayıfça sınttım. Az önce gezegenler arası bir savaşa neden olmuş olabilirdim. Bir on yıl içinde eğer Dünya’dan bir savaş gemisi gelirse, yeni hibrit hâlimle güçlenecek asiliğim onu pek de mutlu etmeyebilirdi. Ama samimiydim. Eğer durum savaşa giderse, savaşacaktık. Savaşacaktım.

Bir daha asla yuvamdan vazgeçmeyecektim.

79: AMY

Zane hâlâ iletişim panelinde yanıp sönmekte olan birkaç ışığı işaret ederek, “O nedir?” diye sordu.

Kontrol panelinin üzerindeki tozlan ve enkaz parçalarını temizledim.

“Homing sinyali,” dedim. Işığın altındaki etiketi okudum.

Zane, “Homing sinyali mi?” dedi. “Ne saptadı? Otomatik mekik indi ve *Godspeed’den* gelen mekik de patladı..

Kulaklarım uğuldamaya ve başım dönmeye başladı.

Kaçış roketinin sadece iki yönü vardı: Uzay istasyonu veya buraya yani yapıya geri dönmek

Rota sinyali yanıp sönmeye devam etti.

Zane bana doğru bakarak, “Olabilir mi?” dedi.

Bir tuşa bastı ve minik, pusula benzeri bir aygıt yanıp sönen ışığın altındaki boşluktan çıktı. Babam da sondayı böyle bir aygıtla bulmuştu. Yanıp sönüyordu ve ormanda yaklaşık bir mil ötesini gösteriyordu.

Olamaz, diye düşündüm. *Mümkün değil.*

Ama yine de pusulayı kavradım ve odadan hızla çıktım.

Homing sinyalleri, ben ormana doğru koşarken gitgide daha yüksek sesle ötüyordu. Düşünmeden veya korkmadan koşuyordum. Elimde şimdi güneş silahlarından biri vardı fakat ağaç köklerinin üzerinden atlarken veya dallara takılırken, bunları düşünmüyordum bile. *Godspeed* mekiğinin enkazının olduğu yanmış yerden geçtim, Chris’in beni öptüğü minik koruyu aştım. Orada kaybolma veya geri dönüş yolunu bulamama riskim umurumda değildi.

Bu homing sinyalinin ne olduğunu öğrenmeliydim. Koşarken, dallara takılıyordum, kollarımı ve yüzümü sıyırıyorlardı ve kıyafetimi yırtıyorlardı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Tıpkı elimin içindeki pusuladan duyduğum homing sinyali gibi çarpıyordu. İlk defa bir hibrit olduğuma şükretmiştim

çünkü hibrit kasları sayesinde normalde koşabileceğimden daha hızlı koşabiliyordum.

Yaklaşmıştım.

Daha da.

Doğru yere geldiğimde, yavaşladım. Sinyalin beni nereye götüreceğini bulmaya çalışıyordum. Havayı kokladım, her detaya odaklanıyordum. Daha fazla dala bastım. Küçük hayvanların hışırtılarını ve hareketlerini ve kuşların geçerken seslerini duyabiliyordum.

Ve sonra gördüm.

Kaçış roketi. Bir ağacı ikiye ayırarak, düşmüştü. Yerde de kaçış roketinin çarpış izi bulunuyordu. Uzun süre önce ağaçların yanması durmuştu fakat hâlâ yanmış ağaçların kokusunu alabiliyordum. Kaçış roketinin arkasındaki iticinin alevlerinden yanmış olmalıydılar.

Kaçış roketinin önünü kâğıt gibi kmşmıştı ve metalin keskin uçlan ortaya çıkmıştı. Kokpit camla kaplıydı fakat toprak ve enkazla kaplı olduğundan, içeriyi göremiyordum.

Pusulayı yere bıraktım.

Gözlerimi kapattım.

Çırak* m ölü bedenini bulmak üzere olduğumu düşünmemeye çalışıyordum.

Kaçış roketinin kırık kanadına tırmandım ve kokpite girerken bir şeye tutunmaya çalıştım. Kaydım ve kolum metali sıyırdı. Kanlar elime boşaldı.

Kokpite ulaştığımda, ellerimle sildim ve böylece kanım cama süründü. Hibrit gözlerimle, içeriyi görmek için çabaladım.

Hiçbir şey yoktu.

Çırak yoktu, hiç kimse yoktu.

Kokpit boştu.

Ormandan bir ses, “Amy?” dedi. Öylesine hızla döndüm ki, kaçış roketinin tuttuğum ucu kaydı ve metalik bir sesle kanada düştü. Sürünerek

ilerledim ve deli gibi sesi duyduğum yere doğru bakmaya çalıştım.

Ağaçların arasından biri çıktı.

Uzun boylu, koyu kahverengi cildi ve koyu renk saçları ve koyu, badem gibi gözleri olan biri. Elmacık kemikleri çıkıktı ve dudakları dolgundu.

Ve her ne kadar beynim bana bunun gerçek olamayacağını haykırsa da, kalbim tek bir şey söylüyordu:

Çırak.

Yavaş yavaş ayağa kalktım. Sonra bana doğru koşmaya başladı ve ben de ona doğru... Durmadık, birbirimize çarptık. Gülüyordum, ağlıyordum. Pislenmişti ve topallıyordu. Başında kurumuş kan izleri vardı ve bir kolu tuhaf bir biçimde sarkıyordu. Ona dokununca da haykırıyordu.

Ellerimi yüzüne doğru kaldırırken, ellerim titriyordu.

Oydu. Oydu. Oydu.

Dudaklarını serbest bırakır bırakmaz Çırak, “*Godspeed*, uzay istasyonuna çarpar çarpmaz, kaçış roketi bağlantıyı kaybetti,” dedi. Böylece öpüşmek yerine konuşabildi. “Onun yerine yapıdaki homing sinyaline kilitlendi ve doğrudan ona doğru gitti. Ama patlamaya yakalandım ve rotadan çıktım.”

‘"Neden daha erken gelmedin?” diye sordum. Çırak’m sesi çatlak ve rahatsızdı. “Denedim. Nerede olduğunu bilmiyordum.” Ormana doğru bakındı. “Yakında bir dere buldum ve su içtim. Ve bacağım.” Aşağıya baktığımda, bacağı için yaptığı ince tahta çubuğu gördüm. Yürüyemiyordu ve nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu.

“Beni bulmanı umdum,” dedi.

Sonra daha fazla konuşamadı çünkü onu öpüyordum ve bir daha durabileceğimi de sanmıyordum. Ama durdum. Geriye çekildim ve gözlerinin içine doğru baktım. İçindeki ışığı görene dek gerçeği anlayamamıştım. O dönmüştü.

Zayıflamıştı. Onu hiç bu kadar zayıf görmemiştim. Kolunu tutuşuna bakılırsa, kolu kırılmıştı ve bacağı ise kesinlikle kınlmıştı. Çamur içindeydi, yaralanmıştı ve pisti ama buradaydı.

Gözlerini kırpıştırdı. Elini yüzümün yanına, gözlerime yakın bir noktaya değdirdi. Gözlerim artık maviydi, yeşil değil. Ve oval irisleri vardı. “Hâlâ benim,” dedim çünkü en büyük korkum hibrit bir Amy’yi istemeyecek olmasıydı.

Bir kaşını kaldırdı. “Gözlerinin mavi ya da yeşil olmasını umursar mıyım sanıyorsun? Ben sadece seni umursuyorum.” Elleri kollarımdan indi ve serçe parmağı benimkini kavradı.

“Bana geri döndün,” dedim. Sesim, mutluluk gözyaşlarıyla yanda kesilmişti.

“Daima sana dönerim,” dedi ve beni kendine doğru çekti. *Daima.*

Teşekkür

Dünyanın Gölgesinde romanını yazarken, mürekkep ve kâğıtla yepyeni bir dünya yaratıp, karakterlerimin onu keşfetmelerini sağlamak bana bir mucize gelmişti. Fakat işin aslı, kâğıt ve mürekkep yeterli değil ve Centauri-Dünya—ve aslında tüm bu kitap—bazı olağanüstü insanların yardımı olmadan var olamazdı.

Benden bile hikâyenin beni gezegenin yüzeyine götürebileceğini bilen müthiş temsilcim Merrilee Heifetz'e ve kitapları bu gezegenin yüzeyinden alıp, tüm uluslararası okuyuculara ulaştıran Writers House'tan Cecilia de la Campa'ya teşellür ederim.

Yeni bir dünya yaratmadaki problem, onun her şey olabilecek olması ve Ben Schrank ve Gillian Levinson'un rehberliği olmadan, Centauri-Dünya şu an olduğu şeyin solgun bir yansıması olmaktan öteye geçemezdi. Kumlu toprağı kazmamı ve gezegenin yüzeyinin altmda yatanı çıkarmamı sağladılar. Pterolan görebilmem için başımı yukarıya doğru kaldırdılar ve beni dünyanın zehirlenmiş merkezine götürerek, tedavi etmenin bir yolunu bulmamı sağladılar. Ve asla "yeterince" dinlememe izin vermeyen Gillian'a ekstra teşekkür ederim çünkü hep daha iyisini yapabilmem için beni iteledi. Şikâyet ettiğimde dahi, bil ki en sevdiğim yanm budur.

Razorbill gibi harika bir yayın ekibiyle çalıştığım için de yıldızlara şükrediyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, hepiniz süpersiniz! Natalie Sousa'ya, Emily Osbome'ye kitabın ruhunu taşıyan harika kapakları için teşekkür ederim; Erin Gallagher'e, Courtney Wood'a, Emilie Bandy'ye ve Anna Jarzab'a online pazarlama için teşekkür ederim; Breathless Reads Tour'u organize ettiği ve reklamlar için uğraştığından Jessica Shoffel'e teşekkür ederim; Erin Dempsey'e daima köşemde olduğundan teşekkür ederim ve Razorbill'deki herkese teşekkür ederim, hepiniz harikasınız.

Dünya'da harika arkadaşlarım var ve onlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Laura Parker, bana Fransızcanı verdiğin için teşekkür ederim. Jennifer Randolph, ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olduğun için teşekkür ederim. Lauran DeSte-fano, sen de benim gibi delisin. Carrie Ryan, büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum. Stephanie Perkins, sen kelimelerle ifade edilemeyecek denli müthişsin. Elana Johnson, bana ilham veriyorsun. Heather Zundel, tanıdığım en büyük kalbe sahipsin. Erin Anderson, zombiler asla beynini yemesinler. Christy Farley, Seni çaldığıma çok memnunum!

Kitabı yazarken, The Breathless Girls en zor ve en iyi zamanlarımda yanımdaydı ve onların dostluğu kitabı daha da iyi hâle getirdi. Andrea Cremer, Marie Lu ve Jessica Spot-swood size teşekkür ederim: Maceralarımız devam etsin!

Kitaplarımda kendilerini öldürmemi isteyen Bums Lisesi'ne özel teşekkürlerimi sunarım. Umarım dehşet verici Ölümler hoşunuza gitmiştir!

Kitapevleri ve kütüphaneler büyülü yerlerdir ve en büyülü olanlar arasında Malaprops, Books of Wonder, Fireside Bo-oks and Gifts, Little Shop of Stories, Anderson's Bookshop, Politics and Prose, Towne Çenter, Doylestown Bookshop,

Blue Willow, Bames & Noble (especially the Dallas bran-ch), Once Upon a Time, Blue Bicycle Books, BookPeople, Morganton Public Library, Irving Public Library,ve pek çok başkası bulunmaktadır.

Kalbimdeki en derin sevgi ve minnettarlık, evreni aşmama değecek annem ve babam Ted ve JoAnne Graham'a ve aşkı bir milyon yıldızdan daha parlak olan eşim Corwin Revis'e aittir.

Dünya’daki her gölgeyi yaratmama siz yardımcı oldunuz.

Hepinize teşekkür ederim.